

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VOLUME TWO OF THE
RIYRIA CHRONICLES

THE ROSE AND THE THORN

MICHAEL J. SULLIVAN

SOME THINGS
ARE SACRED...

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

"Umarım dersini almışıdır."

Royce kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?" Atının ipini çözdü ve üzerine bindi.

"Dünyanın soğuk ve acımasız bir yer olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Ayrıca Albert'in o ahırda açlıktan öleceğini, kimsenin ona yardım etmeyeceğini de söyledin." Geniş bir gülümsemeyle viskont'a uzandı. "Yardım ister misin, Albert?"

"Ona sadece kar getireceği için yardım ediyorum..." "Önemli değil. Yanıldın."

"Yanılmadım. Ben..."

"Bunu bencil nedenlerle yapıyor olsan bile, yine de onun hayatını kurtarmaya yardım ediyorsun. Bu, bir yabancıya yardım etmenin iyi sonuçlar doğurabileceğini ve dünyanın o kadar da kötü bir yer olmadığını kanıtlıyor."

Royce kaşlarını çattı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu ve yine kaşlarını çattı. Sonunda sadece başlığını kaldırdı ve atını tırıs gitmeye zorladı.

"Onu bir insan yapacağım," dedi Hadrian, Albert'e koşarken.

MICHAEL J. SULLIVAN

Riyria Günlükleri
Taç Kulesi Gül ve
Diken *Riyria Vahiyleri*
Kılıç Hırsızlığı
İmparatorluğun
Yükselişi
Novron'un
Varis

TELİF

Yayınlayan: Orbit

ISBN: 9781405523042

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2013 Michael J. Sullivan

Yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Orbit

Little, Brown Book Group

100 Victoria Embankment

Londra, EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk

www.hachette.co.uk

İÇİNDEKİLER

Michael J. Sullivan Telif Hakkı

Harita

Bölüm 1: GATEWAY KÖPRÜSÜ SAVAŞI Bölüm 2:

ALBERT WINSLOW

Bölüm 3: AMRATH KONSEYİ Bölüm 4: YÜKSEK

KULENİN HAYALETİ Bölüm 5: PARTİDEN SONRA

Bölüm 6: EV VE TAVERNA Bölüm 7:

ÇİÇEKLERİN HANIMI Bölüm 8: YENİ KILIÇ

Bölüm 9: KIZIL EL

Bölüm 10: ZÜPPE VE TROLL Bölüm 11: YENİ

MUHAFİZ

Bölüm 12: SONBAHAR GALA

Bölüm 13: ARABACI, HANIM VE SARHOŞLAR

Bölüm 14: HAINLER

Bölüm 15: GÜL

Bölüm 16: LORDSU YÜKSEK POLİS ŞEFİ Bölüm

17: TÜYÜLÜ ŞAPKALAR

Bölüm 18: TOZ BEZİ Bölüm

19: YANGIN Bölüm 20:

RADYOAKTİF BULUT Bölüm

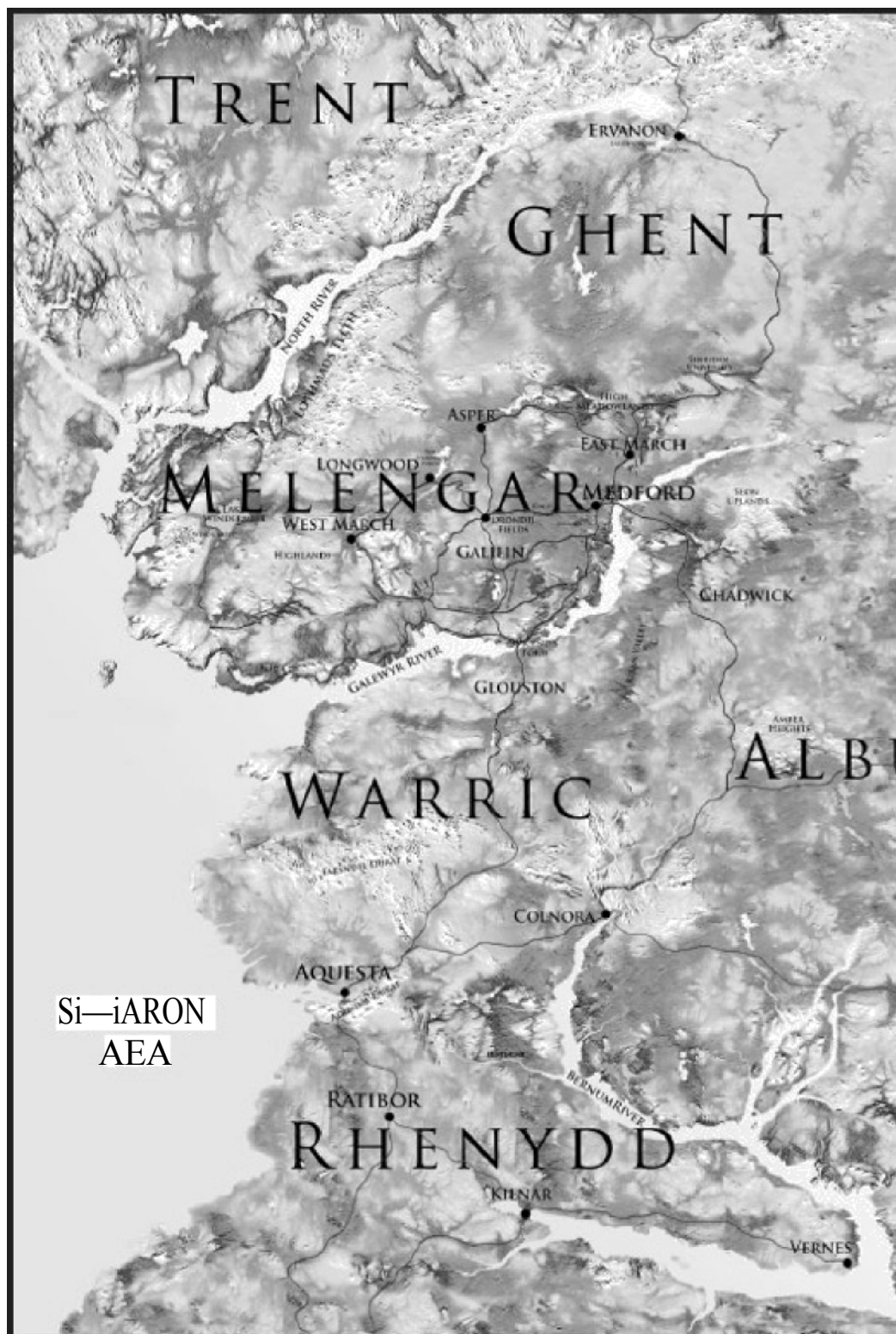
21: ERTESİ GÜN Bölüm 22:

EVLERE DÖNÜŞ

Bölüm 23: HILFRED

Bölüm 24: GÜL VE DİKEN Bölüm 25:
ZİYARETÇİ

Terimler ve İsimler Sözlüğü

BÖLÜM 1

GATEWAY KÖPRÜSÜ SAVAŞI

Reuben, şövalyeler kaleden çıktıkları anda kaçmalıydı. Ahırın sığınağına kolayca ulaşabilir ve onların tacizini elma atmak ve hakaret etmekle sınırlayabilirdi, ama onların gülümsemeleri kafasını karıştırdı. Dostça görünüyorlardı, neredeyse makul.

"Reuben! Hey, Reuben!"

Reuben? Muckraker değil mi? Troll-Boy değil mi?

Squire'ların hepsinin ona taktığı lakaplar vardı. Hiçbiri övgü dolu değildi, ama onun da onlara taktığı lakaplar vardı — en azından kafasında. Reuben'in en sevdiği şiirlerden biri olan "The Song of Man"da, yaşlılık, hastalık ve açlık insanlığın üç zulumü olarak bahsediliyordu. Şişman Horace açıkça açlıktı. Soluk yüzlü, çiçek bozuğu Willard hastalıktı ve yaşlılık on yedi yaşında en yaşlı olan Dills'e verilmişti.

Reuben'ı gören üçlü, yırtıcı kaz sürüsü gibi onun etrafında dönmeye başladı. Dills'in elinde ezik bir şövalye miğferi vardı, miğferin vizörü koluyla sallandıkça yukarı aşağı hareket ediyordu. Willard savaş zırhı taşıyordu. Horace elma yiyordu — büyük sürpriz.

Hâlâ onlardan önce ahıra ulaşabilirdi. Sadece Dills koşuda kazanma şansı vardı. Reuben ağırlığını kaydırdı ama tereddüt etti.

"Bu benim eski antrenörüm," dedi Dills, sanki son üç yıl hiç yaşanmamış gibi, sanki bir tavşana ne yapacağını unutmuş bir tilki gibi. "Babam denemelerim için yepyeni bir set gönderdi. Bununla eğleniyoruz."

Yaklaştılar — artık kaçmak için çok geçti. Etrafını sardılar, ama gülümsemeleri hala yüzlerindeydi.

Dills, sonbahar güneşini yansıtan kaskı uzattı, deri kayışları sallanıyordu. "Hiç takmadın mı? Dene bakalım."

Reuben şaşkınlıkla kaska baktı. *Bu çok garip. Neden bu kadar nazikler?*

"Ne yapacağını bilmiyor galiba," dedi Horace.

"Hadi." Dills kaskı ona doğru itti. "Yakında kale muhafızlarına katılacaksın, değil mi?"

Bana mı konuşuyorlar? Ne zamandan beri?

Reuben hemen cevap vermedi. "Ah... evet."

Dills'in gülümsemesi genişledi. "Öyle düşünmüştüm. Çok fazla dövüş antrenmanı yapmıyorsun, değil mi?"

"Kim ahır çocuğuyla dövüşmek ister ki?" Horace çiğnerken geveledi.

"Aynen öyle," dedi Dills ve açık gökyüzüne baktı. "Güzeli bir sonbahar günü. İçeride kalmak aptalca. Birkaç manevra öğrenmek istersin diye düşündüm." Her ikisi de tahta antrenman kılıçları takıyordu ve Horace'ın bir tane fazlası vardı.

Bu gerçek mi? Reuben, yüzlerinde aldatma belirtisi var mı diye inceledi. Dills, onun güvensizliğinden incinmiş görünüyordu ve Willard gözlerini devirdi. "Hiç şövalye miğferi takma fırsatın olmadığından, denemek isteyebileceğini düşündük.

Hoşuna gideceğini düşündük."

Onların arkasında, Reuben, kaleye gelen ve izlemek için kuyunun kenarına oturan Squire Prefect Ellison'ı gördü.

"Eğlenceli. Hepimiz sırayla denedik." Dills, kaskı tekrar Reuben'in göğsüne dayadı. "Pedler ve kask sayesinde yaralanma ihtimalin yok."

Willard kaşlarını çattı. "Bak, biz burada nazik olmaya çalışıyoruz, aptal olma."

Her ne kadar tuhaf olsa da, Reuben onların gözlerinde herhangi bir kötölük görmedi. Hepsi, birbirlerine baktıklarında gördüğu gibi gülümsüyorlardı — dikkatsiz, savunmasız sırtışlar. Reuben'in kafasında tüm bu olanlar bir şekilde mantıklı geliyordu. Üç yıl sonra, ona zorbalık yapmanın yeniliği sonunda ortadan kalkmıştı. Yaşıtları arasında soylu olmayan tek kişi olması onu doğal bir hedef haline getirmişti, ama zaman değişmişti ve herkes büyümüştü. Bu bir barış teklifi idi ve Reuben geldiğinden beri tek bir arkadaş bile edinmediği için seçici olamazdı.

Paavralarla doldurulmuş miğferi kaldırdı ve başına geçirdi. Bez yığınlarına rağmen, miğfer çok büyüktü ve gevşek duruyordu.

bir şeylerin yolunda olmadığını düşündü ama emin olamadı. Hiçbir tür zırh giymemişti. Reuben'in kaderinde kale askeri olmak olduğu için, babasının onu eğitmesi bekleniyordu ama babasının hiç zamanı olmamıştı. Bu eksiklik, silahtarların teklifinin cazibesinin bir parçasıydı; cazibe, şüphelerinden daha ağır bastı.

Bu, dövüşmeyi ve kılıç kullanmayı öğrenmek için bir fırsattı. Doğum gününe sadece bir hafta kalmıştı ve on altı yaşına girdiğinde kale muhafızlarının saflarına katılacak. Çok az savaş eğitimi aldığı için en kötü görevlere atanacaktı. Eğer silahtar yardımcıları ciddiye, bir şeyler öğrenebilirdi — her ne olursa olsun.

Üçlü, hareketlerini kısıtlayan ağır yastıklama katmanlarıyla onu bağladı; sonra Horace ona yedek tahta kılıcı uzattı.

İşte o zaman dayak başladı.

Hiçbir uyarı olmadan, üç silahtarın kılıçları Reuben'in kafasına indi. Miğferin metali ve dolgusu darbelerin çoğunu emdi, ama hepsini değil. Miğferin içi, alnını, yanağını ve kulağını delen pürüzlü, açık metal kenarlara sahipti. Savunmak için zayıf bir girişimde kılıcını kaldırdı, ama dar vizörden çok az şey görebiliyordu. Kulakları ketenle doldurulmuş olduğundan, boğuk kahkahaları zar zor duyabiliyordu. Bir darbe kılıcı elinden düşürdü, bir diğeri sırtına çarptı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bundan sonra, darbeler ciddiye bindi. O, metal kafesli kafasına, bir top gibi kıvrılmış haldeyken yağmur gibi yağdı.

Sonunda darbeler yavaşladı, sonra durdu. Reuben ağır nefes alıp verme, hırıltı ve daha fazla kahkaha duydu.

"Haklıydın, Dills," dedi Willard. "Muckraker çok daha iyi bir eğitim mankeni."

"Bir süreliğine... ama manken kızlar gibi top gibi kıvrılmıyor." Dills'in sesinde eski küçümseme geri dönmüştü.

"Ama vurulduğunda çığlık atması da bir artısı *var*." "Başka susayan var mı?" Horace, hala nefes nefese sordu.

Onların uzaklaştığını duyunca, Reuben nefes almaya ve kaslarını gevşetmeye izin verdi. Dişlerini sıkmaktan çenesi tutulmuştu ve vücudunun geri kalanı da dayaktan ağrıyordu. Bir süre daha uzanıp bekledi, dinledi. Kask takılıyken dünya dışarıda kalmış, sessizleşmişti, ama kaskı çıkarmaya korkuyordu. Birkaç dakika sonra, boğuk kahkahalar ve hakaretler bile kayboldu. Yarıktan yukarıya baktığında, öğleden sonra esintisinde dalgalanan turuncu ve sarı yaprakların gölgesinden başka bir şey göremedi. Reuben başını eğdi ve avlunun ortasında, elma arabasına otururken kuyudan bardakları dolduran Üç Zalim'i gördü.

doldururken elma arabasına oturduklarını gördü. Biri kılıç kolunu ovuşturuyor, geniş daireler çizerek sallıyordu.

Beni bayılana kadar dövmek yorucu olmalı.

Reuben miğferi çıkardı ve serin havanın alnındaki teri okşadığını hissetti. Şimdi bunun Dills'in miğferi olmadığını fark etti. Onu bir yerde atılmış bulmuş olmalılar. Dills'in ona hiçbir şeyini giydirmeyeceğini bilmeliydi. Reuben yüzünü sildi ve elinde kan olduğunu görünce şaşırmadı.

Birinin yaklaştığını duyunca, başını korumak için kollarını kaldırdı. "Bu çok acınasıydı." Ellison, Reuben'in üzerinde durmuş, elma yiyordu. tüccarın arabasından çalmıştı. Kimse ona karşı tek kelime bile etmezdi —tabii ki tüccar da. Ellison, en etkili babaya sahip kıdemli çocuk, şövalyelerin başkanıydı. Böyle bir dayak olayını önlemesi gereken kişi oydu.

Reuben cevap vermedi.

"Doldurma yeterince sıkı değildi," diye devam etti Ellison. "Tabii ki, asıl amaç ilk etapta dayak yememek." Elmasından bir ısırık daha aldı ve ağzı açık bir şekilde çiğnedi. Salya damlaları göğsüne düşerek silahtar tuniğini lekeledi. O ve Cruelties'in tüm üyeleri aynı üniformayı giyiyorlardı: mavi üzerine bordo ve altın rengi Essendon Hanesi'nin şahini. Elma suyu lekesi yüzünden şahin ağlıyor gibi görünüyordu.

"O miğferin içinde görmek zor." Reuben, çimlerin üzerine düşen pamuklu bezin kanıyla parladığını fark etti.

"Sence şövalyeler daha iyi görebiliyor mu?" Ellison ağzında elma parçasıyla sordu. "Onlar savaşırken at sürerler. Sen sadece bir miğfer ve biraz dolgu malzemesi giyiyordun. Şövalyeler elli kilo çelik giyerler, o yüzden bana bahaneler uydurma. Sizin gibilerin sorunu bu, hep bahaneleriniz var. Seninle birlikte sayfa olarak çalışmanın aşağılanmasına katlanmak yeterince kötü, bir de her şey hakkında şikayetlerini dinlemek zorunda kalıyoruz." Ellison sesini yükselterek bir kızı taklit etti. "*Kışın su taşımak için ayakkabıya ihtiyacım var. Tüm odunları tek başıma kesemem.*" Normal ses tonuna dönerek devam etti, "Neden hala genç erkekleri, düzgün bir şövalye yardımcısı olmadan önce ahır temizleme gibi aşağılayıcı işleri yapmaya zorladıklarını anlamıyorum, ama senin gibi bir köylü ve piç kurusu ile birlikte çalışmaya zorlanmak da cabası..."

"Ben piç değilim," dedi Reuben. "Bir babam var. Bir soyadım var."

Ellison güldü ve elmanın bir kısmı dışarı fırladı. "Senin iki tane var: onunki ve onunki. *Reuben Hilfred*, Rose Reuben ve Richard Hilfred'in oğlu. Aileniz hiç evlenmedi. Bu da seni piç yapar. Annen ölmeden önce kaç askerle birlikte olduğunu kim bilir? Oda hizmetçileri bunu çok yapar, bilirsin. Hepsi fahişedir. Baban, senin onun çocuğu olduğunu söylediğinde ona inanacak kadar aptaldı. Bu da o adamın aptallığını gösterir. Yani, annen yalan söylemediğini varsayarsak, sen bir aptalın ve bir..."

Reuben tüm gücüyle Ellison'a çarptı ve yaşlı çocuğu sırt üstü yere düşürdü. Oturarak Ellison'ın göğsüne ve yüzüne yumruklar yağdırdı. Ellison bir kolunu kurtardığında, Reuben yanağında bir acı hissetti. Şimdi sırt üstü yatıyordu ve dünya dönüyordu. Ellison, kaburgasını kıracak kadar sert bir tekme attı, ama Reuben bunu neredeyse hissetmedi. Hâlâ koruyucu giysisini giyyordu.

Ellison'ın yüzü öfkeden kızarmıştı. Reuben daha önce hiç kimseyle kavga etmemişti, Ellison'la hiç kavga etmemişti. Babası Doğu Marşı'nın baronuydu; diğerleri bile ona dokunmazdı.

Ellison kılıcını çekti. Metal, kınından ağır bir ses çıkararak çıktı. Reuben, çimlerin üzerinde bırakılmış olan alıştırma kütüğünü zar zor yakaladı. Kafasını kaybetmemek için onu zamanında kaldırdı, ancak Ellison'ın çeliği onu ikiye böldü.

Reuben kaçtı.

Bu, onlara karşı sahip olduğu tek avantajıydı. Onlar çok az çalışırken, o daha çok çalışıyor ve her yere koşuyordu. Yastıklama nedeniyle ağırlaşmış olsa da, daha hızlıydı ve bir av köpeği sürüsü kadar dayanıklıydı. Gerekirse günlerce koşabilirdi. Yine de yeterince hızlı değildi ve Ellison, Reuben'ın sırtına son bir darbe indirdi. Bu kesik onu sadece ileriye doğru itti, ama güvenli bir mesafeye ulaştığında, dört kat yastıklama, tuniği ve biraz derisini kesen derin bir kesik olduğunu fark etti.

Ellison onu öldürmeye çalışmıştı.

Reuben günün geri kalanında ahırlarda saklandı. Ellison ve diğerleri oraya hiç gitmediler. At ustası Hubert, kale çocuklarını çalıştırma eğilimindeydi ve bir kontun, baronun veya silahlı muhafızın oğlunun farkını ayırt edemiyordu. Bir gün lord olabilirlerdi, ama şu anda onlar sayfa ve silahtardı ve Hubert için hepsi sadece

sırtları ve elleriyle kürekleri kaldırmak için. Beklendiği gibi, Reuben ahırları temizlemekle görevlendirildi, bu da Ellison'ın bıçağıyla yüzleşmekten daha iyiydi. Sırtı, yüzü ve başı ağrıyordu, ama kanama durmuştu. Ölebilirdi, bu yüzden şikayet etmeye niyeti yoktu.

Ellison sadece kızgındı. Sakinleştğinde, okul müdürü hoşnutsuzluğunu göstermek için başka bir yol bulacaktı. O ve diğer öğrenciler onu tuzağa düşürüp döveceklerdi — büyük olasılıkla sopalarla, ama yastık veya kask olmadan.

Reuben, bir kürek dolusu gübreyi arabaya döktükten sonra durdu ve havayı kokladı. Odun dumanı. Mutfaklar tüm yıl boyunca odun yakıyordu, ama sonbaharda kokusu farklıydı, daha tatlıydı. Kürek başını yere saplayarak, uzandı ve kaleye baktı. Sonbahar galası için süslemeler neredeyse tamamlanmıştı. Kutlama bayrakları ve flamalar direklerden dalgalanıyor, renkli fenerler ağaçlara asılmıştı. Gala her yıl düzenleniyordu, ama bu sefer yeni şansölyeyi onurlandırmak için çift kutlama yapılacaktı. Bu, daha büyük ve daha iyi olması gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden kaleyi içten dışa kabaklar, su kabakları ve bağlanmış mısır saplarıyla süslediler. Sandalye sayısının yetersiz olduğu ortaya çıkınca, her odayı doldurmak için saman balyaları getirildi. Son bir haftadır çiftçiler vagonlar dolusu saman getiriyorlardı. Mekan gerçekten şenlikli görünüyordu ve Reuben davet edilmemiş olsa da, harika bir parti olacağını biliyordu.

Gözleri, son zamanlarda takıntısı haline gelen yüksek kuleye kaydı. Kraliyet ailesi, davet edilmeden girilmesine izin verilmeyen kalenin üst katlarında ikamet ediyordu. Kalenin en yüksek noktası, sadece birkaç metre farkla bu unvanı elinde tutuyordu, ancak Reuben'in hayal gücünde çok daha yüksekti. Gözlerini kısarak, pencerenin önünden geçen birinin hareketini görebileceğini düşündü. Göremedi, ama gündüz vakti hiçbir şey olmazdı zaten.

Bir iç çekerek, ahırın loşluğuna geri döndü. Reuben aslında atların gübresini kürekle temizlemekten zevk alıyordu. Soğuk havalarda sinekler azdı ve gübrenin çoğu kuruydu, samanla karışarak bayat ekmek veya kek kıvamına gelmişti ve neredeyse hiç kokmuyordu. Basit, akıl gerektirmeyen bu iş ona bir başarı duygusu veriyordu. Ayrıca atlarla birlikte olmaktan da hoşlanıyordu. Atlar onun kim olduğu, kanının rengi veya annesinin babasıyla evli olup olmadığı umrunda değildi. Onu her zaman kişnemeye selamlar ve yanlarına yaklaştığında burunlarını göğsüne sürterlerdi. Sonbahar öğleden sonrasını birlikte geçirmek isteyeceği başka birini

sonbahar öğleden sonralarını birlikte geçirmek isteyeceği başka kimseyi düşünemiyordu, bir kişi hariç. Sonra, sanki düşünceler dilekleri gerçekleştirebiliyormuş gibi, bordo renkli bir elbisenin parıltısını gördü.

Ahırın kapısından prensesi gören Reuben nefes almakta zorlandı. Onu her gördüğünde donup kalırdı ve hareket edebildiğinde de beceriksizleşirdi; parmakları aptallaşır, en basit işleri bile yapamaz hale gelirdi. Neyse ki onun huzurunda konuşması istenmemişti. Dilinin parmaklarını ne kadar becerikli göstereceğini ancak hayal edebiliyordu. Yıllardır onu izliyordu, arabaya binerken ya da ziyaretçileri selamlarken onu bir anlık görürdü. Reuben onu ilk görüşte sevmişti. Gülümsemesinde, sesindeki kahkahada ve sanki yaşından daha büyükmüş gibi yüzündeki ciddi ifadede bir şey vardı. Onun insan değil, bir peri olduğunu hayal ediyordu — doğal zarafet ve güzelliğe sahip bir ruh. Onu görmek nadirdi ve bu, onu özel, heyecan verici bir an haline getiriyordu, sakın bir sabah geyik yavrusu görmek gibi. O ortaya çıktığında, gözlerini ondan ayıramıyordu. Neredeyse on üç yaşında olan kız, annesi kadar uzundu. Ama yürüyüşünde ve uzun süre aynı yerde durduğunda kalçalarının hareketinde, artık bir kızdan çok bir hanımefendi olduğunu gösteren bir şey vardı. Hâlâ zayıftı, hâlâ küçüktü, ama farklıydı. Reuben, bir gün kuyuda, kızın avluda tek başına ve susamış olarak ortaya çıkmasını hayal ediyordu. Kendini, kızın bardağını doldurmak için su çektiğini hayal ediyordu. Kız gülümseyecek ve belki de ona teşekkür edecekti. Kız boş bardağı geri getirdiğinde, parmakları kısa bir süre birbirine değecek ve o an için kızın cildinin sıcaklığını hissedecek ve hayatında ilk kez mutluluğu tadacaktı.

"Reuben!" Damat Ian, binicilik kamçısıyla omzuna vurdu. İz bırakacak kadar acıttı. "Hayal kurmayı bırak, işine bak."

Reuben hiçbir şey söylemeden gübreyi kürememeye devam etti. O gün dersini almıştı ve başını eğik tutarak toprak tabakalarını küremekteydi. Kız onu ahırda göremiyordu, ama Reuben gübreyi her attığında kapıdan ona bir bakış atıyordu. Prenses, doğum günü hediyesi olarak aldığı atla birlikte aldığı yeni Calian ipekinden yapılmış bordo bir elbise giyiyordu. Reuben için Calis, güneyde, ormanlar, goblinler ve korsanlarla dolu, uzak bir yerde bulunan efsanevi bir yerdi. Elbisenin kumaşı yürürken parıldadığı ve rengi saçlarına çok yakıştığı için, burası sihirli bir yer olmalıydı. En yeni elbise olduğu için ona çok yakışıyordu.

Dahası, diğer elbiseler bir kız çocuğu içindi, bu ise bir kadının elbisesi.

"Tamarisk'i mi istiyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu Ian
"Elbette. Bugün gezintiye çıkmak için harika bir gün, değil mi? Tamarisk serin havayı sever. Koş

"Elbette. Binmek için güzel bir gün, değil mi? Tamarisk serin havayı sever. Koşabilir."

"Anneniz Tamarisk'i koşturmamanızı istedi." "Tırıs gitmek rahatsız edici."

Ian ona şüpheli bir bakış attı. "Tamarisk bir Maranon palfrey, Majesteleri. O tırıs gitmez, ağır ağır yürür."

"Saçlarımı rüzgârın okşamasını seviyorum." Sesinde belli bir hava vardı, Reuben'ı gülümseten bir inatçılık.

"Annen şunu tercih ederdi..."

"Sen kraliyet damadı mısın yoksa dadı mı? Çünkü Nora'ya artık hizmetlerine ihtiyaç olmadığını söylemeliyim."

"Affedin beni, Majesteleri, ama anneniz..."

Damadı itip ahıra girdi. "Sen, oradaki çocuk!" diye seslendi prenses.

Reuben kazımayı bıraktı. Prensес doğrudan ona bakıyordu. "Atı eyerleyebilir misin?"

Reuben başını salladı.

"Benim için eyer Tamarisk'i hazırla. Süet koltuklu yan eyeri kullan. Hani şu, biliyor musun?"

Reuben tekrar başını salladı ve işe koyuldu. Eyer rafından eyerini kaldırıırken elleri titriyordu.

Tamarisk, Maranon krallığından ithal edilmiş güzel bir kestane rengi attı. Bu atlar, yetiştirilme ve mükemmel eğitimleriyle ünlüydü, bu da onları olağanüstü yumuşak sürüşler için ideal kılıyordu. Reuben, kralın karısına hediye bu şekilde açıkladığını hayal etti. Maranon atları hızlarıyla da biliniyordu, kralın kızına hediye bu şekilde açıklamış olması muhtemeldi.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Ian.

"Gateway Köprüsü'ne gideceğim." "Tek başına o kadar uzağa gidemezsin."

"Babam bana o atı binmem için aldı, sadece avluda binmem için değil."

"O zaman sana eşlik ederim," diye ısrar etti damat.

"Hayır! Senin yerin burası. Ayrıca, ben dönmezsem kim alarmı çalacak?"

"Beni istemiyorsan, Reuben seninle birlikte gider." "Kim?"

Reuben donakaldı.

"Reuben. Atını eyerleyen çocuk."

"Kimsenin benimle gelmesini istemiyorum."

"Ya ben ya o, yoksa atın eyerlenmez ve ben hemen annene giderim."

"Peki. Onu alacağım... Adı ne demiştin?" "Reuben."

"Gerçekten mi? Soyadı ne?" "Hilfred."

Kadın iç geçirdi. "Hilfred'i alacağım."

Reuben daha önce hiç ata binmemiştir, ama bunu ikisine de söylemeye niyetli değildi. Kendini onun önünde rezil etmekten başka bir şeyden korkmuyordu. Bütün atları iyi tanıyordu ve yüzünde beyaz bir elmas lekesi olan yaşlı siyah kısrak Melancholy'yi seçti. Adı, yaşını yansıtan mizacına uyuyordu. Bu, "gerçek" bir ata binmek isteyen çocuklar ya da büyükanneler ve anneanne gibi teyzeler için eyerledikleri attı. Yine de, Melancholy Tamarisk'in arkasından giderken kalbi küt küt atıyordu, ki bu, Reuben sırtında olmasa da yapacağı bir şeydi.

Kale kapılarından geçerek Melengar krallığının başkenti Medford şehrine girdiler. Reuben fazla eğitim almamıştı, ama iyi bir dinleyiciydi ve Melengar'ın, insanlığın dört büyük ulusundan biri olan Avryn'in sekiz krallığından en küçüğü olduğunu biliyordu. Dört ülke de — Trent, Avryn, Delgos ve Calis — bir zamanlar tek bir imparatorluğun parçasıydı, ama bu çok uzun zaman önceydi ve katipler ve tarihçiler dışında kimse için önemi yoktu. Önemli olan, Medford'un saygın, varlıklı ve barış içinde olması ve bir nesildir ya da daha uzun süredir böyle olmasıydı.

Kralın kalesi şehrin merkezini oluşturuyordu ve etrafında seyyar satıcılar, hendeği çevreleyerek her türlü sonbahar meyvesi ve sebzesini, ekmekleri, tütsülenmiş etleri, deri ürünleri ve sıcak ve soğuk, sert ve yumuşak elma şarabını satıyorlardı. Üç kemancı, yakındaki bir kütüğün üzerine konmuş ters çevrilmiş bir şapkanın yanında neşeli bir melodi çalıyordu. Pelerin veya pelerin giymiş küçük soylular, tuğla sokaklarda dolaşarak el yapımı süs eşyalarını parmaklarıyla okşuyorlardı. Daha varlıklı olanlar ise arabalarla dolaşıyorlardı.

İkili, geniş tuğla caddeden Tolin Essendon heykelinin önünden geçerek düz bir şekilde ilerledi. Gerçek boyutundan daha büyük olarak yontulan Melengar'ın ilk kralı, savaş atının üzerinde bir tanrı gibi görünmek üzere yapılmıştı, ancak söylentilere göre o kadar da iri bir adam değildi. Sanatçı, Tolin'in sadece görünüşünü değil, tüm gerçekliğini yansıtmayı amaçlamış olabilir, çünkü Trent'in Lordu Lothomad'ı yenip Melengar'ı iç savaşın yıkıntılarından kurtaran bir adam, Novron kadar büyük bir adam olmalıydı.

Reuben ve Arista atlarla geçerken kimse onları durdurmadı ya da sorguladı, ancak çoğu kişi selam verdi ya da reverans yaptı. Onlar yaklaşıncaya birkaç yüksek sesli konuşma kesildi ve herkes onlara bakıyordu. Reuben rahatsız hissetti, ancak prenses farkında değilmiş gibi görünüyordu ve Reuben onu bunun için takdir etti.

Şehirden çıkıp açık yola girdiklerinde, Arista hızlarını artırarak tırıs gitmeye başladı. En azından *Reuben'in* atı tırıs gidiyordu, ancak bu hoş olmayan bir sıçrayan yürüyüş tarzıydı ve Ian'ın ona verdiği kılıç uyluğuna çarpıyordu. Ian'ın dediği gibi, prensesin atı tırıs gitmiyordu. Hayvan, sanki Tamarisk toynaklarını kirletmek istemiyormuş gibi sıçrayarak yürüyordu.

Yola devam ettiler ve Reuben'in ata olan güveni arttıkça, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ellison ve Üç Zalim'den uzakta, at sürerken ve kılıç takarken, *onunla* baş başa kalmıştı. Bir erkeğin hayatı böyle olmalıydı, asil bir ailede doğmuş olsaydı hayatı böyle olabilirdi.

Reuben'in kaderi, babası Richard gibi kralın hizmetinde bir asker olarak çalışmaktı. Duvar da veya kapıda başlayacak ve şanslıysa babası gibi daha prestijli bir pozisyona yükselecekti. Richard Hilfred, kraliyet muhafızlarında çavuş ve kral ile ailesinin kişisel güvenliğinden sorumlu kişilerden biriydi. Böyle bir unvanın, eğitimsiz bir oğluna bir pozisyon sağlamak gibi avantajları vardı. Reuben bu fırsat için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Barışçıl bir krallıkta askerler rahat bir hayat sürerlerdi, ama şimdiye kadar Essendon Kalesi'ndeki hayat hiç de rahat değildi.

Bir hafta sonra, doğum gününde, bordo ve altın rengi üniformayı giyecekti. Reuben hala en genç ve en zayıf olacaktı, ama artık uyumsuz biri olmayacaktı. Bir yeri olacaktı. O yer, kemerine gerçek bir kılıç takmış, açık yolda özgürce at süren bir yer olmayacaktı.

Reuben, yollarda dolaşan, gezgin bir şövalyenin hayatını hayal etti.

dileklerini gerçekleştirip, maceralar arayıp, şöhret kazanmak. Bu, şövalyelerin geleceğiydi — elma çalmak ve onu dövme için aldıkları ödöldü.

Bu yolculuk, hayatının en önemli anı olabiliydi. Hava mükemmeldi, sonbaharın geç bir öğleden sonrasıydı. Gökyüzü, genellikle sadece kışın berrak havalarında görölen bir mavi renkteydi ve ağaçlar —oğu hala yapraklarını kaybetmemişti— sanki ormanlar alev almış ama zamanda donmuş gibi parlak görünüyordu. Kabak kafalı korkuluklar, kahverengi mısır saplarını ve geç sezon bahçelerini koruyordu.

Havayı içine çekti; bir şekilde daha tatlı kokuyordu.

Yola çıktıklarında, prenses arkasına baktı. "Hilfred? Sence buradan bizi görebilirler mi?"

"Kim, Majesteleri?" diye sordu, sesinin atlamadığına şaşırmış ve minnettar bir şekilde.

"Oh, bilmiyorum. İzleyen herkes... surlardaki muhafızlar ya da dikiş işini bırakıp doğu kulesine tırmanarak pencereden dışarı bakmak isteyen biri olabilir mi?"

Reuben arkasına baktı. şehir, tepe ve ağaçlar tarafından gizlenmişti. "Hayır, Majesteleri."

Prensес gülümsedi. "Harika." Tamarisk'in sırtına çömeldi ve tıkırtı sesi çıkardı. At koşmaya başladı ve yolda hızla ilerledi.

Reuben, Melancholy'nin cesurca abalamasına rağmen, iki eliyle eyere tutunarak onu takip etmekten başka seçeneği yoktu, ancak on dokuz yaşındaki otlak kırağı, yedi yaşındaki Maranon palfrey'e rakip olamazdı. Prensес ve atı kısa sürede gözden kayboldu ve Melancholy tırıs gitmeye başladı, sonra da yavaşlayarak yürümeye başladı. Yanları inip kalkıyordu ve Reuben ne yaparsa yapsın onu daha hızlı gitmeye ikna edemedi. Sonunda pes etti ve hayal kırıklığıyla i geçirdi.

Yola baktı, çaresizce. Melancholy'yi terk edip kaçmayı düşündü, çünkü o anda bindiği attan daha hızlı gidebilirdi. Ne yapacağını bilmiyordu. Ya düşmüşse? Keşke Melancholy de onun kalbi kadar hızlı koşabilseydi.

Bir sonraki tepenin zirvesine yavaşça tırmanırken prensesi gördü. Arista atının üzerinde, Melengar krallığı ile komşu Warric krallığı arasındaki sınırı belirleyen Gateway Köprüsü'nün üzerinde duruyordu. Onu gördü ama kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

Onu görünce paniği geçti. Prenses güvendeydi. Nehir kıyısında atının üzerinde duran prensesi gören Reuben, oraya giderkenki yolculuğun hayatının en güzel anı olmadığını, asıl en *güzel anın şu an olduğunu* düşündü.

Prenses çok güzeldi, o anda hiç olmadığı kadar. Eyerde dik otururken, rüzgâr lüks elbisesini atının sırtına ve yanlarına yayıyordu. Uzun gölgesi, batmakta olan güneşin ikisini de kapladığı sırada ona doğru uzanıyordu, Tamarisk'in yelesiyle ve elbisenin ipek kumaşıyla, nehrin yüzeyinde oynadığı gibi oynuyordu. Bu an bir armağandı, kelimelerle ve düşüncelerle ifade edilemeyecek bir mucizeydi. Batan güneşin altında Arista Essendon ile baş başa kalmak - o kadınsı elbisesiyle, o ise bir erkek, bir şövalye gibi kılıçla donanmış at sırtında - mükemmel bir rüyaydı.

Nal sesleri bu anı paramparça etti.

Reuben'in solundaki ağaçların arasından bir grup atlı fırladı. Üç atlı ona doğru hızla ilerledi. Atıyla çarpışacaklarını sandı, ama son anda yön değiştirdiler ve pelerinleri arkalarında dalgalanarak yanından geçip gittiler. Melancholy, kıl payı kaçan kazadan korkarak yoldan fırladı. Reuben usta bir binici olsaydı bile, eyerde kalmakta zorlanacaktı. Hazırlıksız yakalanan ve atların hareketlerine alışkın olmayan Reuben düştü ve sırt üstü yere çarptı.

Biniciler doğrudan prensesin yanına gidip onu çevreleyerek gülüp bağırırken, Reuben ayağa kalktı. Reuben henüz kale muhafızı değildi, ama Ian ona bir nedenden dolayı kılıcı vermişti. Üç kişi olmaları önemli değildi. Kılıcı kullanma becerisinin, kendi gözünde bile utanç verici olarak tanımlanabileceği gerçeği, onu hiç durdurmadı.

Kılıcı çekti, tepeden aşağı koştu ve onlara ulaştığında "Onu rahat bırakın!" diye bağırdı.

Kahkahalar kesildi.

Üçünden ikisi attan indi ve kılıçlarını çekti. Parlak çelik, alçalan güneşin ışığında parladı. Onlar yere iner inmez, Reuben onların kendisinden üç ya da dört yaş küçük çocuklardan ibaret olduğunu fark etti. Yüz hatları o kadar benzerdi ki, kardeş olmalılar diye düşündü. Kılıçları, kale muhafızlarının kalın kılıçlarından ya da şövalyelerin kısa kılıçlarından farklıydı. İnce, narin ve süslü kabzalı silahlar taşıyorlardı.

"O benim," dedi en irisi ve Reuben, diğer ikisinin geride kalmasına inanamadı.

Prencesi haydutlardan korumak, çocuk olsalar bile... Onun şerefi için savaşıp izlemesi, onu kurtaran kişi olmam. Lütfen, Tanrım Maribor, başarısız olamam... bu konuda olmaz!

Oğlan çok rahat bir şekilde yaklaştı ve Reuben'ı şaşırttı. Onunla karşılaştırıldığında en az on santim daha kısa, mısır sapı kadar ince ve rüzgâr arkasında olan oğlan, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru yürürken, gözlerine düşen yabancı siyah saçlarını tutmaya çalışıyordu.

Kılıç mesafesine geldiğinde durdu ve Reuben'in şaşkınlığına, selam verdi. Sonra ayağa kalktı, kılıcını havada şarkı söylercesine ileri geri salladı. Sonunda, dizlerini bükerek, serbest kolunu arkasına koyarak duruş aldı.

Sonra çocuk hamle yaptı.

Hızı ürkütücüydü. Küçük kılıcın ucu Reuben'in göğsünü kesti, derisini kesemedi ama önlüğünde bir yırtık bıraktı. Reuben geriye doğru sendeledi. Çocuk, Reuben'in daha önce hiç görmediği garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Hareketleri akıcı ve zarifti, sanki dans ediyormuş gibi.

Reuben kılıcını salladı.

Çocuk kıpırdamadı. Savuşturmak için kılıcını kaldırmadı. Saldırı bir santim farkla ıskalayınca sadece güldü. "Sanırım burada bir direğe bağlanmış olarak dursam bile bana vuramazsın. Hanımefendi daha yetenekli bir koruyucu bulmalıydı."

"O bir hanımefendi değil. O Melengar Prensesi!" diye bağırdı Reuben. "Ona zarar vermenize izin vermeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Duydun mu? Bir prensesi yakaladık."

Ben bir aptalım. Reuben kendini bıçaklamak istedi.

"Onu incitmeyeceğiz. Ben ve yol arkadaşlarım onu *tecavüz edip boğazını keseceğiz*, sonra da o sürtüğü nehre atacağız!"

"Durun!" diye bağırdı Arista. "Zalimsiniz!"

"Hayır, değil," atından inmeyen adam dedi. Kapüşonlu bir pelerin giymişti ve arkasında batan güneş olduğu için Reuben onun yüzünü göremiyordu. "Aptalca davranıyor. Bence onu rehin alıp, ağırlığımız kadar altın talep edelim!"

"Harika bir fikir," dedi iki kardeşin küçük olanı. Kılıcını kınına koymuş, çantasından bir parça peynir çıkarmış ve

bunu at üstündeki kardeşe uzattı. Kardeşi bir ısırik aldı.

"Önce beni öldürmen gerekecek," dedi Reuben ve kahkahalar yeniden başladı.

Reuben tekrar kılıcını salladı. Rakibi saldırıyı savuşturdu, gözleri Reuben'in yüzüne kilitlenmişti. "Bu *biraz* daha iyiydi. En azından bu sefer beni vurabilirdi."

"Mauvin, yapma!" diye bağırdı prenses. "O senin kim olduğunu bilmiyor."

"Biliyorum!" diye bağırdı dağınık saçlı çocuk ve güldü. "Bu bu durumu bu kadar değerli kılan şey."

"Durun dedim!" diye bağırdı prenses, ileri doğru at sürerek.

Çocuk tekrar güldü ve kılıcını Reuben'in ayaklarına doğru salladı. Reuben nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Kılıcını aşağı doğru savurdu ve korkuyla ayaklarını geri çekti. Dengesi bozulan Reuben öne doğru düştü ve kılıcını toprağa sapladı. Sırt üstü yuvarlanıp ayağa kalkarken, çocuğun iki kılıç tuttuğunu fark etti. Arista hariç, herkes tekrar kahkahalara boğuldu.

"Kesin şunu!" diye tekrar bağırdı. "Kılıcı kullanmayı bilmediğini görmüyor musunuz? At binmeyi bile bilmiyor. O bir hizmetçi. Hayatı boyunca tek yaptığı odun kesmek ve su taşımak."

"Sadece eğleniyordum."

"Senin için belki eğlenceliydi." Reuben'ı işaret etti. "O gerçekten bana zarar vereceğini düşünüyor. O *oyun oynamıyor*."

"Gerçekten mi? Eğer öyleyse, o zaman o zavallı bir adam. Dürüst olmak gerekirse, elinden gelenin en iyisi buysa, Lawrence neden Maribor adına bu herifi senin korumana gönderdi? Gerçek bir haydut onu ilk vuruşta öldürür ve sen atına bağlanıp kaleye fidye notu gönderilmesini beklerdin."

Kızın yüzü asıldı. "Eğer gerçek haydutlar olsaydınız, Tamarisk ve ben sizi toz içinde bırakırdık. Biz uzaklaşırken siz öksürür ve tükürürdünüz."

"Olmaz," dedi atlı.

"Hayır mı?" Prensес yaklaşarak Tamarisk'in kulağına fısıldadı ve at, bir geyik kadar hızlı bir şekilde sıçrayarak Güney Yolu'ndan şehre doğru koştu.

"Yakala onu!" diye emretti atlı olan. Kendi atını tekmeledi ve peşinden koştu.

Dağınık saçlı çocuk Reuben'in kılıcını ona attı. Sonra o ve kardeşi atlarına binip kaçan prensesin peşinden gittiler. Prensес, söylediği gibi, hepsini geride bırakarak toz bulutu içinde kayboldu.

Bir anda Reuben yalnız kaldı. Tek tesellisi, prensesin tehlikede olmamasıydı. Arista'nın üçünü tanıdığı belliydi, bu da

onurunu daha da kırdı. Daha küçük bir çocuk tarafından yenilip prensesin önünde alay edilmesinden daha kötü olan tek şey, *prensесin onu savunmasıydı.*

Onun kılıç kullanmayı bilmediğini görmüyor musun? At binmeyi bile bilmiyor. O bir hizmetçi. Hayatı boyunca tek yaptığı odun kesmek ve su taşımak.

Reuben orada durmuş, solan ışığa bakıyor ve siyah bulutların bir sahne perdesinin arkasına doğru kaymasını izliyordu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Birçok kez dövülmüş olmasına rağmen hiç ağlamamıştı. Acıya, hakaretlere alışmıştı, ama bu farklıydı. Reuben her zaman işe yaramaz olduğunu düşünmüştü; şimdi tüm şüpheleri ortadan kalkmıştı. Kim olurlarsa olsunlar, onu öldürselerdi keşke, en azından utançla yaşamak zorunda kalmazdı.

Kirli elleriyle yüzünü sildi ve etrafına baktı. Gece yaklaşırken, nehrin yakınında sisler oluşmaya başladı ve uzaktaki çiftlik evlerinin pencerelerinde ışıklar yanıp sönüyordu. Melankoli gitmişti. Ya diğerlerinin peşinden gitmişti ya da ahıra gitme zamanının geldiğini anlamıştı.

Reuben Hilfred ödünç aldığı kılıcı kınına geri koydu ve eve doğru yürüdü. Döndüğünde yorgun düşmüştü. Ahıra uğrayıp Melancholy ve Tamarisk'in

ahırlarında güvende olduklarını gördü. Kalbi kırılmış, dayak yemiş, ahırda zorlu bir gün geçirmiş ve karanlık basarken kilometrelerce yol yürümüş olan Reuben'in gücü kalmamıştı. Yine de avlunun ortasında durup kaleye ve kuleye baktı.

Güzel sonbahar günü, korkunç bir sonbahar gecesine dönüşmüştü. Dolunay ile birlikte rüzgâr da esmeye başlamıştı, ama karanlık bulutlar onu gizliyordu. Ağaç dallarının siyah cadı parmakları bulanık gökyüzüne doğru sallanıyor, dallarından kopan yapraklar avluda uçuşuyordu. Gece soğudu ve meşaleler rüzgârla sallanıyordu. Reuben, hasat zamanındaki gecenin rahatsız edici bir yanı olduğunu düşünüyordu. Her köşeye ölüm hissi hakimdir ve yakında kar, ölümlerin üzerine örtü gibi çökecektir. Reuben'in aklında bu düşünce varken, kulenin penceresinden herhangi bir işaret aradı. Hâlâ ışık yoktu.

Tanıdık bir duygu karışımı onu sardı: elbette rahatlama, ama aynı zamanda hayal kırıklığı da.

Reuben barakalara girdiğinde, bir düzine horlayan adamla karşılaştı. Gün boyunca giyilen botlar havalandırılmıştı, kokuları ter ve bayat bira kokusuyla karışmıştı. Reuben ve babası kendi odalarını paylaşıyorlardı, ama oda lüks sayılmazdı. Eskiden depo olarak kullanılan odaya, iki ranza ve bir masa zar zor sığıyordu. Reuben gelmeden önce, bu oda daha iyi bir avantajdı, babasının krala hizmet ettiği için aldığı bir ödüldü.

O odaya girdiğinde lamba hâlâ yanıyordu.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu babası.

Nerede olduğunu hiç söylemedi. Babası asla böyle şeyler sormazdı ve Reuben bunu ancak son zamanlarda garip bulmaya başlamıştı. Yaşlı adam karyolasında yatıyordu, botlarını çıkarmış, kılıç kemeri, zincirli yelek ve tuniği kancalara ve rafa düzgünce asılmıştı. Bel kemeri ve her zaman ona taktığı üç deri kese, yatağının yanında, her zaman elinin ulaşabileceği bir yerde düzgünce duruyordu. Reuben, bir kesede para, diğerinde bileme taşı olduğunu biliyordu, ama üçüncü kesede ne olduğunu bilmiyordu. Richard Hilfred, bir kolunu yüzüne atmış, gözlerini kapatmış yatıyordu. Her gece aynı şekilde uyuyordu. Babası son birkaç gündür tıraş olmamıştı ve kalın kıllı gibi koyu renkli sakalları yanaklarını ve çenesini gölgeliyordu. Aslen kömür gibi siyah olan saçlarında, biraz gri donukluk vardı. Reuben'in saçları kirli sarıydı, bu da Ellison'ın annesi hakkında söylediklerini düşünmesine neden oldu.

"Aç değilim."

Babası kolunu indirdi ve yaşlı adam ona gözlerini kısarak baktı. "Ne oldu?"

Bir soru mu? Ne zamandan beri?

"Hiçbir şey," dedi Reuben. Yatağına oturdu, babasının tek bir kez ilgi gösterdiği anda Reuben'in paylaşmak istememesinin ironisini fark etti.

"O kılıcı nereden buldun?"

"Ha?" Tamamen unutmuştu. "Oh... Ian almamı istedi." "Nereye götürmeni istedi?"

Arka arkaya dört soru. Bu ilgi mi, endişe mi, yoksa sadece doğum günüm yaklaşıyor diye mi?

Babasının bu zamanlarda her zaman siniri çabuk bozulurdu. Reuben'in doğum günü, Richard'ın teyzesiyle yaşadığı yıllarda onu ziyaret ettiği tek gündü — her yıl, bir kez, hiç aksatmadan. Hiç sarılmayan babası genellikle ona bağıırırdı, nefesi alkol kokardı. Teyzesi öldüğünde ve babası onu kaleye yaşamaya getirdiğinde, Reuben ağlamıştı.

on bir yaşındaydı ve Richard Hilfred bunun ağlamak için çok büyük bir yaş olduğunu düşünüyordu. Babası onu dövdü. Reuben bir daha hiç ağlamadı — ta ki o akşam prensesin onunla birlikte umutlarını da alıp uzaklara gittiğini gördüğü ana kadar.

"Prensес gezintiye çıkmakta ısrar etti," diye açıkladı Reuben. "Ve Ian onu eşlik etmemi istedi."

Babası oturdu, karyolanın tahtaları gıcırdadı. Uzun süre hiçbir şey söylemedi, sadece Reuben rahatsız olana kadar ona bakakaldı. "Ondan uzak dur, duydun mu?"

"Başka seçeneğim yoktu. O..."

"Mazeret istemiyorum. Ondan uzak dur, anladın mı?"

Reuben başını salladı. Uzun zaman önce babasıyla tartışmamayı öğrenmişti. Çavuş Richard Hilfred, asi adamlarla başa çıkmaya alışkındı. Bir emir verdiğinde, ya itaat edilirdi ya da dişleri dökülürdü. Askerler arasında, kışlada ve küçük odalarında disiplin böyle sağlanıyordu.

"Soylular tehlikelidir," diye devam etti babası. "Onlar vahşi hayvanlar gibidir ve sana saldırırlar. Onlara güvenilmez. Bizler onlar için böceklerden farksızız. Bazen bizimle oynayabilirler, ama sıkıldıklarında bizi ezip geçerler."

"O zaman neden kralın korumalarından birisin? Bütün gün onlarla birliktesin."

Babası ona tuhaf bir şekilde baktı ve Reuben dayak yiyecek mi diye merak etti. Ama babasının yüzü öfkeyle değil, düşünceyle buruşmuştu. "Çünkü ben de bir zamanlar senin gibiydim, sanırım. Onlara inanıyordum, onlara güveniyordum. Ayrıca, bu kalede daha iyi bir iş yok, belki kraliyet ailesinin bir üyesinin kişisel koruması olarak atanmak dışında. O zaman her şeye erişimin olur ve saygıyla muamele görürsün. Ama ben asla onay almayacağım, bu yüzden yılan oynatıcı oldum. Onları nasıl idare edeceğimi, ısırılmamak için mavi doğanları başlarının arkasından nasıl tutacağımı biliyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Onlara beni fark etmeleri için hiçbir neden vermeden. Ben bir gölgeyim. Bir sandalye veya kapı kadar görünmez ve sessizim. Onları korumak için oradayım, ama tehdit olmadığında benim işim var olmamaktır. Sen ise fark edildin, hem de prenses tarafından. Onunla binmek eğlenceli miydi? Şehrin tüm halkı, belinde bir erkeğin silahı ve yanında güzel bir kızla eyerde zıplamanı izlerken? *Onlardan* biri gibi hissettin mi?"

Reuben hiçbir şey söylemedi, sadece yere bakakaldı.

“Ona nasıl baktığını görüyorum. O güzel ve daha da güzelleşecek, ama şimdi kendi gözlerini oyup çıkarsan daha akıllıca olur. Bir iki yıl içinde evlendirilecek. Amrath uzun süre beklemeyecek. İttifaklara ihtiyacı var ve o genç ve en değerliyen onu takas edecek. Alburn veya Maranon'a gönderilecek. Belki de bu yüzden ona at aldı, yeni evi hakkında iyi hisler uyandırmak için. Önemli değil. O bir insan değil, altın ya da gümüş gibi bir meta ve kral onu daha fazla güç satın almak ya da sınırı korumak için harcayacak. Bir dahaki sefere ona baktığında bunu hatırla. Onunla birlikte olmak istemek, onun hazinesinden çalmak gibidir. Bunun için insanları, hatta soyluları bile öldürürler.

Reuben bu konuşmayı beğenmedi ve yeni bir konuya geçmeye karar verdi. "Bu gece kulede ışık yok."

Babası, ciddi olduğunu vurgulamak için bir anlığına ona baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Ee?" dedi, sanki ağrısı varmış gibi yavaşça hareket ederek tekrar uzandı. Bu şekilde hareket etmesi giderek daha sık olmaya başlamıştı. Babası yaşlanıyordu ve bu belli oluyordu.

"Hiçbir şey. Sadece bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum, değil mi?"

"O sadece kuledeki bir oda, Rue. İnsanlar bazen oraya mum götürürler."

"Ama o iki gece hariç, her zaman karanlıktı. Leydi Clare'in yakılarak öldürüldüğü gece ve şansölyenin öldüğü gece. Ben gördüm."

"Ee?"

"Ölümlerin üçer üçer geldiği söylenir."

"Kim söylüyor?"

"İnsanlar." Reuben kılıcını belinden çıkarıp babasının kılıcının yanına astı. Sonunda bunu yapmak ona hiçbir gurur duygusu vermedi. "Sadece merak ediyordum, bilirsin, ışığı gördüğüm gecelerde orada neler olduğunu." Çizmelerini çıkarmak için eğildi ve geriye baktığında babası yine ona bakıyordu.

"O kuleye yaklaşma, anladın mı?" "Evet, efendim."

"Ciddiyim, Rue. Oraya yaklaştığını duyarsam, sana şövalyelerin yaptığından daha kötü bir dayak atarım."

Reuben ayaklarına baktı. "Bunu biliyor musun?"

"Yüzün çiziklerle dolu, tunikinin arkasında kan lekesi var ve önlüğünde bir kesik var. Başka kim olabilir ki? Merak etme," dedi ve lambayı söndürdü.

"Haftaya kale muhafızı olacaksın."

"Bu ne işe yarayacak?"

"O kumaşı değiştirmek için sana zincir verecekler."

BÖLÜM 2

ALBERT WINSLOW

Bir süpürgeyle onlara saldıran **bir** kadın, Hadrian'ın şimdiye kadar gördüğü en cadıya benzeyen biriydi. Karışık siyah saçları kırılğan bukleler halinde dökülmüş, sadece bir gözü ve burnunun ucu görünür durumdaydı. Giydikleri köylü eteği çalılıklardan kaçmalarını engelliyordu ve o kadar çok yırtık ve çamur lekesi vardı ki, Hadrian onun birden fazla kez eteğine takılıp düştüğünden emindi.

"Durun! Yardıma ihtiyacım var!" diye çaresizce bağırdı, sanki Hadrian ve Royce yolda yarışıyormuş gibi. Aslında ikisi, bir insanın yürüyüş hızından biraz daha hızlı bir tempoda atlarını sürüyorlardı. Hadrian dizginlerini çekti ve durdu, Royce ise bir süre devam ettikten sonra merakla dönüp baktı. Geçtiğimiz yıl boyunca Hadrian bu ifadeyi sık sık görmüştü. Tecrübesinden, ortağının Hadrian'ın yaşlı kadının ne istediğini dinlemek için durduğunu fark eder etmez şaşkınlığın yerini sinirlenmeye bırakacağını biliyordu. Sonra da kaşlarını çatacaktı. Hadrian bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, belki hayal kırıklığı? Ardından Royce'un gözleri açıkça küçümsemeyle dönecek ve sonra da kollarını kavuşturarak hayal kırıklığını gösterecekti. Sonunda öfke, pelerininin kapüşonuyla birlikte yükselirdi. Royce'un kapüşonunu çekmesi her zaman kötü bir işaretti, tıpkı bir kurtun sırtındaki tüylerin diken diken olması gibi. Bir uyarıydı ve genellikle kimsenin aldığı tek uyarıydı.

"Bana yardım etmelisin," diye bağırdı yaşlı kadın, çalılıkların arasından geçerek yolun kenarındaki hendekten tırmanırken. "Ahırımnda garip bir adam var ve hayatımdan endişe ediyorum."

"Ahırınız mı?" diye sordu Hadrian, kadının başının üzerinden bakarak ama bir ahır görmeden.

Royce ve Hadrian, Colnora şehri yakınlarındaki Steward Yolu üzerinde kuzeye doğru seyahat ediyorlardı. Sabah boyunca sayısız çiftlik ve kır evi geçtiler, ancak bir süredir ikisinden de bir tane bile görmediler.

"Kocam ve benim bu virajın arkasında bir çiftliğimiz var." Kadın yolu işaret etti.

"Kocan varsa, neden o adamla ilgilenmiyor?"

"Sevgili Danny uzakta. Kuzu yünümüzü satmak için Vernes'e gitti. En az bir ay dönmeyecek. Ahırındaki adam sarhoş bir deli. Çıplak, şiddet uyguluyor ve küfrediyor. Muhtemelen hasta bir köpek tarafından ısırılmış ve *delilik*. Ahıra yaklaşmaya korkuyorum, ama hayvanlarımızı beslemem gerekiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. İçeri adımımı atarsam beni öldüreceğinden eminim.

"Onu daha önce hiç görmedin mi?"

Kadın başını salladı. "Bana yardım edersen, onu arazimden kovarsan, sana ve atlarına güzel bir yemek hazırlarım. Hatta yanına götürmen için fazladan da paketlerim. Ben iyi bir aşçıyım."

Hadrian attan indi ve arkadaşına baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Royce.

"Sadece bir dakika sürer," diye cevapladı Hadrian.

Royce iç geçirdi. Bu iç çekiş yeni bir şeydi. "Bu kadını tanımıyorsun. Bu senin sorunun değil."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden ona yardım ediyorsun?"

"Çünkü insanlar böyle yapar. Birbirlerine yardım ederler. Yolda okla vurulmuş bir adam görsen, dururdun, değil mi?"

"Elbette," diye cevapladı Royce, "herkes dururdu. Yaralı bir adam kolay bir avdır, tabii eyerinden başka birinin onun cüzdanını çoktan aldığını göremezsen."

"Ne? Hayır! Kimse yaralı bir adamı soyup onu ölüme terk etmez." Royce başını salladı. "Hayır, haklısın. Eğer bir cüzdanı varsa ve sen onu alırsan, en iyisi sonra boğazını kesmektir. Ok yarısından kurtulan çok insan var. Bunu bana sen öğrettin. Senin peşine düşme riskini almaya gerek yok."

Yaşlı kadın Royce'a dehşetle baktı.

Şimdi Hadrian'ın iç çekme sırası gelmişti. "Onu takma kafana. O kurtlar tarafından büyütölmüş."

Royce kollarını kavuşturmuş, gözlerinde öfkeyle oturuyordu. "Sana bunu hiç anlatmamalıydım."

"Bak, hava çok güzel ve acelemiz yok. Ayrıca, sen hep benim yemeklerimden şikayet ediyorsun. Eminim onun yemeklerinden daha memnun kalacaksın. Ben bu adamla biraz konuşacağım." Hadrian fısıldayarak ekledi, "Muhtemelen sadece barınacak bir yer arayan zavallı bir adamdır. İkisini konuşturursam, her şeyi halledebileceğimize eminim. Muhtemelen kadına, kocası yokken bu adama yardım etmesi için para ödemesini sağlayabilirim. Kadın bir yardımcı bulacak, adam da yemek ve uyuyacak bir yer bulacak. Dahası, biz de sıcak bir yemek yiyeceğiz, böylece herkes kazanacak."

"Peki bu iyilik felaketle sonuçlandığında, bir dahaki sefere beni dinleyip insanların kendi sorunlarını kendilerinin halletmesine izin verecek misin?"

"Tabii, ama sorun olmaz. O sadece tek bir adam. Tamamen mantıksız olsa bile, sarhoş bir işgalciyle başa çıkabiliriz bence."

Sonbahar yağışlı geçmişti ve yol çamurla kaplıydı. Ölü yapraklar su birikintilerini gizliyordu, ağaçlar siyah iskeletlere dönüşüyordu ve kuşların şarkıları azalmıştı. Hadrian, yapraklar düştüğünde onları hep özlerdi ve ilkbaharda geri döndüklerinde, onların ıslıklı müziklerini unutmuş olduğu için şaşırırdı.

Tahmin edildiği gibi, bir sonraki virajın arkasında bir çiftlik evi vardı, tabii ona çiftlik evi denilebilirse. Daha önce geçtikleri tüm çiftlik evleri, kırmızı ve turuncu renklerin üzerinde parlak bir şekilde göze çarpan, beyaz badanalı, sazdan çatılı, bakımlı kulübelerdi. Her birinin tarlaları hasada hazır altın sarısı buğday veya arpa ile doluydu. Kadının çiftliği ise çürümüş tahtalar ve eğri büğrü çitlerden oluşan harap bir kulübeydi. Hadrian, üzengiye kalkarak, hiçbir yerde ekili bir tarla göremedi.

"Ahır şu tepenin aşağısında." Kadın işaret etti. "Çatısını görebilirsiniz. İsterseniz, atlarınıza yem ve su verip yemeğinizi hazırlamaya başlayayım."

"Tek bir adam mı dedin?" Hadrian atından inerken sordu ve kadının önderlik etmesine izin verdi.

Kadın başını salladı.

Zaten kemerine iki kılıç asmış olan Hadrian, atının yanından uzun bir spadone çıkardı. Omzuna kılıcı takarak, devasa silahı sırtına asılı bıraktı. Kılıç

yoldu. Spadone, at sırtında kullanılmak üzere tasarlanmış bir şövalye silahıydı. Kılıcı beline takarsa, ucu yere sürtünecekti.

"Bir sarhoş aptal için çok fazla çelik," dedi kadın. "Alışkanlık," diye cevapladı Hadrian.

Royce onun yanında attan indi, önce sağ ayağını, sonra sol ayağını daha dikkatli bir şekilde yere koydu. Çantasını açtı ve içinde bir süre aradı. Kadın, o işini bitirene kadar bekledi; sonra son bir kez teşekkür ederek, iki atı da eve götürdü ve Royce ile Hadrian'ı çiftlik avlusunda bıraktı.

Bir taş kuyu, ev ile müstemilatlar arasındaki açık alanın ortasında yer alıyordu ve bir yokuşun aşağısında ahır duruyordu. Bütün alan diz boyu otlar ve tohumlanmış karahindibalarla kaplıydı. Royce bir an durdu ve küçük bir binanın temeline oturdu; başka bir şey için fazla küçük olduğu için muhtemelen bir tavuk kümesi olmalıydı. Sol ayağını kaldırıp inceledi. Hadrian yumuşak deride bir dizi delik izi görebiliyordu.

"Ayağın nasıl?" diye sordu Hadrian.

"Acıyor."

"Sıkıca tutmuştu."

"Botumu delip geçti." "Evet, acı verici görünüyordu."

"Peki neden yardım etmedin?"

Hadrian omuz silkti. "O bir köpekti Royce. Sevimli, küçük bir köpek. Ne yapmamı istedin, masum bir hayvanı öldürmemi mi?"

Royce başını eğdi, akşam güneşinin ışığına gözlerini kısarak arkadaşına odaklandı. "Bu bir şaka mı?"

"O bir köpek yavrusuydu."

"O bir köpek yavrusu değildi ve benim ayağımı yiyordu." "Evet, ama sen onun evine izinsiz girmiştin."

Royce kaşlarını çatı ve ayağını indirdi. "Hadi gidip bu ahır işgal eden canavarına bir bakalım."

İkili, hafif esintiyle sallanan beyaz ve sarı kır çiçekleriyle süslenmiş çimenli yamacı aşağı doğru ilerledi. Bal arıları hala çalışıyordu, papatyalar, piskopos danteli ve yabani havuçların arasında vızıldayarak. Hadrian gülümsedi. En azından biri bu toprağı işlemek için çok çalışıyordu

. Ahıra yaklaştıklarında, ahırın da evden daha iyi durumda olmadığını gördüler.

"Biliyorsun, onu pencereden dışarı atmana gerek yoktu," dedi Hadrian yürürken.

Hâlâ ayağıyla meşgul olan Royce başını kaldırdı. "Ne yapmamı istedin? Küçük canavarın kulaklarını kaşıyarak ayak parmaklarımı kemirmesine izin mi vereyim? Ya havlamaya başlasaydı? O zaman ortalık fena karışırdı."

"Pencerenin hemen altında bir hendek olması iyi oldu." Royce durdu. "Vardı mı?"

Şimdi Hadrian'ın kaşlarını çatma sırası gelmişti. Böyle zamanlarda Royce'un ciddi olup olmadığını asla anlayamıyordu. Neredeyse bir yıldır birlikte çalışıyorlardı, ama hala yeni ortağını anlamaya çalışıyordu. Kesin olan bir şey vardı: Royce Melborn, şimdiye kadar tanıştığı en ilginç kişiydi, ama aynı zamanda en zor anlaşılan kişiydi.

Ahıra vardılar. Ahır, ahşap ve taştan yapılmış, samanla kaplı bir çatıya sahipti. Bütün yapı yana doğru eğilmiş, saçakları eski bir akçaağaç gövdesine yaslanmıştı. Birkaç tahta kaplama kaybolmuş, sazdan çatı da yer yer eksikti. Çift kapı açık duruyordu, ama Hadrian içeride sadece karanlık görebiliyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Hadrian. Kapıları ardına kadar açtı ve içeriye baktı. "Kimse var mı?"

Royce artık arkasında değildi. Böyle durumlarda sık sık ortadan kaybolurdu. Gizlilik konusunda daha becerikli olan Royce, Hadrian'ı gürültücü bir dikkat dağıtıcı olarak kullanmaktan hoşlanıyordu.

Cevap gelmedi.

Hadrian kılıcını çekip içeri girdi.

Ahırın içi diğerlerinden çok da farklı değildi, ancak bu ahır ciddi bir ihmal ve yakın zamanda kullanılmış izleri taşıyordu — tuhaf bir kombinasyon. Çökmüş çatı katı eski çürümüş samanla doluydu. Görünürdeki birkaç alet paslanmıştı ve örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Çatı ve duvarlardaki boşluklardan içeri giren ışık, saman yığnında uyuyan bir adamı ortaya çıkardı. Zayıf ve inanılmaz derecede kirli olan adam, sadece bir gecelik giyiyordu. Saçları çimlerle doluydu ve yüzü, dağınık sakalının arasında neredeyse kaybolmuştu. Toparlanmış bir şekilde yatıyordu ve eski bir çuval battaniye görevi görüyordu. Ağzı açık bir şekilde, yüksek sesle horluyordu.

Hadrian silahını kınına koydu ve adamın çıplak ayağına hafifçe tekme attı. Tek yanıt, pozisyonunu değiştirirken çıkardığı homurtuydu. Bir kez daha dürtünce göz kapakları seğirdi. Hadrian'ı fark edince aniden oturur pozisyona geldi ve gözlerini kısarak baktı. "Kimsin sen?"

"Adım Hadrian Blackwater."

"Peki ne istiyorsunuz, nazik beyefendi?" Konuşma tarzı, görünüşünün verdiği izlenimden daha sofistikeydi.

"Bu çiftliğin sahibi olan hanımefendi, neden ahırında olduğunu öğrenmem için beni gönderdi."

"Korkarım anlamadım." Gözlerini daha da kısarak baktı.

Konuşması iyiydi, ama zeki değildi. "Adınla başlayalım. Kimsin sen?"

Adam ayağa kalktı ve gömleğindeki samanı silkeledi. "Ben Viscount Albert Tyris Winslow, Armeter'in oğluyum."

"Vikont mu?" Hadrian güldü. "İçki mi içtin?"

Adam, Hadrian ölen karısını sormuş gibi, kesinlikle üzgün görünüyordu. "Keşke param olsaydı." Albert bir şeyin farkına vardı ve yüzünde umut dolu bir ifade belirdi. Ayağa kalktı ve geceliğinden samanı silkeledi. "Gerçekten elimde kalan tek şey bu, ama en kaliteli ketenden yapılmış. Size değerinin çok altında bir fiyata satarım. Sadece bir gümüş tenent. Tek bir basit para. Harcayacak bir tane var mı?"

"Geceliğe ihtiyacım yok."

"Ah, ama iyi adam, onu satabilirsin." Albert kirli bir lekeye tükürdü ve parmaklarıyla kumaşı ovuşturdu. "İyi bir yıkama ile bu giysi çok güzel olur. Kolayca iki gümüş, belki de üç gümüş kazanabilirsin. Paranı kesinlikle ikiye katlarsın."

"O yalnız." Royce çatı katından atladı, yanlarına düştü ve sadece bir fısıltı sesi çıkardı.

Albert nefesini tuttu ve geriye doğru sendeledi, Hadrian'ın ortağına korkuyla bakıyordu. Onun tepkisi olağandışı değildi — çoğu insan Royce'dan korkuyordu. Hadrian'dan daha kısa boylu ve görünürde silahı olmayan Royce, yine de insanları tedirgin ediyordu. Siyah ve gri renkli giysileri ve başlığı da bu durumu değiştirmiyordu. Ancak en cesur olanlar dışında herkesi geri adım attıran asıl tehdit kaynağı, Royce'un gerçekten tehlikeli olmasıydı. İnsanlar bunu hissediyordu, denizcilerin tuz kokusunu veya rahiplerin tütsü kokusunu aldıkları gibi, ondan ölüm kokusunu alıyorlardı.

"Şimdi anlıyorum... beni soymak için buradasın, öyle mi?" diye bağırdı Albert. "Eh, şaka sana döndü." Ayaklarına baktı ve bir ses çıkardı — acınası bir kahkaha. "Hiçbir şeyim yok... hiçbir şeyim." Tam o anda dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yüzüne koydu ve ağlamaya başladı. "Gidecek başka yerim yok," diye hıçkırdı. "Yarındığı akçaağaçtan biraz daha fazla koruma sağlasa da, bu ahır en azından başımın üstünde bir çatı ve uyumak için yumuşak bir yer sağlıyor."

Royce ve Hadrian ona baktılar.

"Demek büyük canavar bu mu?" diye sordu Royce alaycı bir gülümsemeyle.

"Tek ihtiyacın dinlenebileceğin bir yerdiyse, neden çiftçinin karısını tehdit ettin?"

Albert yüzünü sildi ve şaşkın bir ifadeyle yukarı baktı. "Kim?" "Bu çiftliğin sahibi olan kadın. Neden ona burada uyumak için izin istemedin?" burada uyumak için izin istemedin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yaşlı cadı gibi görünen kadın mı? Tepedeki evde yaşıyor. Senin onu tehdit ettiğini söylüyor."

Albert önce Hadrian'a, sonra Royce'a baktı, sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi. "Orada kimse yaşamıyor. Gördün mü? Ev berbat durumda olduğu için burada yatıyorum. Döşeme tahtaları çürümüş ve kirislerde dev bir yaban arısı yuvası var. Bu çiftlik yıllardır terk edilmiş durumda. Herhangi bir aptal bile bunu anlayabilir."

Royce, Hadrian'a baktı. Hadrian hızla ahırı terk edip yokuş yukarı koştu.

Güneş ağaçların arkasına kaymış, tarlalara ve eve uzun gölgeler düşmüştü.

Albert'in tarif ettiği gibi, bina harap durumdaydı. Mutfak zemininden iri bir fidan çıkmıştı. Daha da üzücü olanı, atlarının hiçbir yerde görünmemesiydi. Omuzları çökmüş bir şekilde, Royce'un ateş için odun topladığı ahıra geri döndü.

"Gördün mü?" dedi Royce. "Sana bunun iyi gitmeyeceğini söylemiştim. O gitti, değil mi?"

Yardım etmek istediğin o nazik bayan kaçtı, atlarımızı ve tüm eşyalarımızı da yanında götürdü."

Hadrian, düşmüş bir meşe kütüğünün üzerine çökerek kadına lanetler yağdırdı.

"Onu suçlama. Bunların hepsi senin yüzünden oldu. Neredeyse onu bizi soyması için yalvardın. Bir dahaki sefere beni dinleyecek misin?"

"Birinin böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum." Hadrian yere bakarak başını sallıyordu.

"Biliyorum. Bu yüzden sana göstermem gerekti."

Hadrian başını kaldırdı. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum." Royce, Albert'i işaret etti. "Onun da dediği gibi, bu çiftliğin yıllardır kullanılmadığını herhangi bir aptal görebilirdi. Onun neden yol kenarında öyle saklandığını merak etmedin mi?"

"O zaman neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü bir ders alman gerekiyordu."

"Bu çok pahalı bir ders oldu, sence de öyle değil mi? Ödememiz, ekipmanlarımız, atların kendileri de cabası."

"İnsanlara yardım edersen böyle olur," diye cevapladı Royce. "Hintindar'da sana hiçbir şey öğretmediler mi? Eğer doğru düzgün yetiştirilmiş olsaydın, bunu bilirdin." Royce, Albert'a döndü. "Öyle değil mi? Eminim kimse sana yardım etmemiştir, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı Albert, gözlerini yere indirerek. "Ne zamandır buradasın?"

Albert omuz silkti. "Bir hafta kadar."

"Neyle geçiniyordun?"

Geceliğinin kumaşını göğsünden çıkardı. "Buraya sadece bununla gelmedim, biliyorsun."

"Giysilerini mi sattın?"

Albert başını salladı. "Yolun trafiği oldukça yoğun. Çok güzel parçalarım vardı. Ceketim bir fiçı roma yetecek kadar para etti, ama o da sadece birkaç gün yetti. Geceliğim konusunda ciddiymdim. Onu satın alırsan bana bir iyilik yapmış olursun."

"Elinde olan tek şey bu. Ne yapacaksın, çıplak mı dolaşacaksın?"

Yine omuz silkti. "Hiçbir şeyi geride bırakmanın anlamı yok. Bunu bana babam öğretti."

"Görüyorsun, bu zavallı herif burada ölecek, beş parasız ve sefil bir şekilde. Açlıktan ölecek. Dünya soğuk ve acımasız bir yer." Royce, Albert'ı incelemek için bir an durdu. "Muhtemelen bir aydan az bir sürede, ve kimse onun için parmağını bile kıpırdatmayacak. Dünya böyle, en iyi günlerinde bile soğuk ve kayıtsız."

Hadrian iç geçirdi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Evet, onun sana ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyorsun. Bu alçaktan kurtarılması gerekiyordu. Şuna bak. Gördüğüm en büyük canavar."

"Anlatmak istediğini anladım, Royce."

"Umarım öyle olur. Umarım bunu bir daha yaşamak zorunda kalmayız. Gözlerindeki o yıldızları sileceğim."

Royce, dumanın dışarı çıkması için kapının yanında hoş bir ateş yaktı ve ateşi yeterince güçlenip büyük bir odun koyabilecek hale geldiğinde, güneş batmış ve gece gelmişti.

"Al," dedi Royce, Hadrian'a tuzlu domuz eti şeridi uzattı.

"Demek bu yüzden çantanı karıştırıyordun."

"Seni aç bırakmam gerekirdi," diye cevapladı Royce.

Albert, et parçasını izleyerek gözlerini ondan ayırmadı.

"Ne zamandır yemek yemedin?" diye sordu Hadrian.

"Günler oldu. Biri bana attığı bir parça ekmek yedim. O da... üç gün önceydi. Dün biraz ağaç kabuğu çiğnedim, tadı berbattı ama midemi biraz yatıştırdı."

Hadrian şeridi ona uzattı, bu da Royce'un inlemesi ve gözlerini devirmesine neden oldu. "Bunu az önce konuşmamış mıydık?"

"Bana verdin, değil mi? Ayrıca, az önce aç kalmam gerektiğini söyledin, ama yine de bana verdin. Neden?"

"Çünkü..." Royce kaşlarını çatı. "Oh, ne istersen yap. Umurumda değil."

Hadrian, Albert'in ucunu ısırp çiğnemesini izledi, sonra sordu, "Peki senin hikayen ne? Neden buradasın?"

"Aristokrasi için tam bir utanç kaynağı olduğumu biliyorum, ama..." "Ciddi misin? Sen gerçekten asil *misin*?"

"Sana söyledim, ben Viscount Albert Winslow'um."

"Bunun bana söylediğin bir laf olduğunu sanmıştım."

"Evet. Büyükbaba Harlan Winslow, Warric kralına yaptığı bir bahiste aile topraklarını kaybetti. Babam da daha iyi durumda değildi. Aile servetinin geri kalanını kadınlara, kumara ve içkiye harcadı. İkisi de beni ve boğazıma dolanan bir ilmek gibi olan unvanımdan başka hiçbir şeyim olmadan nasıl hayatta kalacağımı hiç düşünmedi."

"Nasıl yani?" diye sordu Hadrian.

Albert bir lokma daha aldı. "Sence kimse bir asilzadeyi ahırını temizlemek veya kaldırım taşı döşemek için işe alır mı?" Ellerini kaldırdı. "Elimde tek bir nasır bile yok. Unvanımı ve gururumu geride bırakmaya karar versem bile,

Yararlı becerilerim yok. Sırtına tokat atılıp ahırdan kovulan ve ormanda yolunu bulmaya çalışan bir süt ineği gibiyim. Kendi başımın çaresine bakmak için vahşi doğaya geri gönderilmiş bir tavuk gibiyim."

"Tavukların hiç vahşi olduklarını sanmıyorum," dedi Hadrian.

"Aynen öyle." Albert, tuzlu domuz eti şeridinin kalan kısmına bakmak için durakladı. "Arkadaşın haklı. Bu sadece kaçınılmaz sonu uzatmak. Boşuna. Al." Eti uzattı.

"Sen al," dedi Hadrian, başını Royce'a doğru eğerek. "Ben bir ders almalıyım."

"Oh, ikiniz de susun. Bende daha var." Royce yeleğinden başka bir domuz eti şeridi çıkardı ve Hadrian'a uzattı.

"İşte benim sefil hikayem bu," dedi Albert. "Peki ya siz ikiniz?" Hadrian'a baktı. "Sen onun çırağı mısın?"

Hadrian güldü. "Hayır. Biz... iş ortaklarıyız." "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Tedarik," dedi Royce. "Ne tür?"

"Her türlü," diye cevapladı Royce.

Albert bir anlığına onlara baktı; sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Siz* hırsızlarsınız."

"O öyle." Hadrian Royce'u işaret etti. "Ben bu işte yeniyim."

"Gerçekten mi? Eskiden ne yapıyordun?"

Hadrian bir an düşündü. "İnsanları öldürürdüm."

"Suikastçı mı?" Albert etkilenmiş gibiydi.

"Asker."

"Oh. Sanırım bu üç kılıcı açıklıyor. İşler nasıl? Belli ki benden daha iyi kazanıyorsun. Ne yapıyorsun? Yankesicilik mi? Hayır, üç kılıcın olduğuna göre muhtemelen yol kesiyorsunuz, değil mi? Tüccarları soyuyor musunuz? Yoksa adam kaçırıp fidye mi istiyorsunuz?"

Royce güldü.

"Komik olan ne?"

"Biz öyle şeyler yapmıyoruz," diye açıkladı

Hadrian. "Hayır mı?"

"Hayır. Öyle hırsızlık yapmak... yanlış," dedi Hadrian. "Ama siz hırsızsınız, değil mi? Hırsız *mısınız*?"

"Dediğim gibi, o öyle."

"Anlıyorum. Sen onurlu bir askersin, ama dur bir dakika. O zaman neden onunla çalışıyorsun?"

"Senin geceliğini satmaya çalıştığın nedenle aynı," diye cevapladı Royce. "Rom için mi?"

"Rom mu?" dedi Hadrian. "Yiyecek değil mi?"

Albert omuz silkti. "Bütün paramla bunu yapıyorum. Bütün paramı roma harcadığım gerçeğini unutmama yardımcı oluyor." Hemen ekledi: "Peki, insanları soymuyorsan ne yapıyorsun?"

"Çoğunlukla sözleşmeler," diye cevapladı Hadrian. "Yardıma ihtiyacı olan insanlar bize gelir ve biz..."

Royce homurdandı. "Nasıl düşündüğünü görüyor musun? Biz insanlara yardım etmiyoruz. Onları kullanıyoruz. Diyelim ki... bilemiyorum..." Royce, bir düşünce bulmaya çalışır gibi parmaklarını havada çevirdi. "Diyelim ki, sadece örnek olarak, bir tüccar, yerleşik bir dükkânın karşısına bir dükkân açıyor. Yerleşik tüccar, ona Bernie diyelim, bundan hoşlanmaz, bu yüzden yeni adama, ona Andrew diyelim, gitmesini söyler. Diyelim ki Andrew gitmez. Bir sonraki adımda, bazı haydutlar Andrew'un dükkanını parçalar ve karısının kolunu kırar. Sonra Bernie, Andrew'a gitmesi gerektiğini, yoksa bir dahaki sefere öleceğini söyler."

"Yani siz haydutlar mısınız?" diye sordu Albert.

"Hayır, biz" —Hadrian'a baktı—"biz yeni tüccara yardım ediyoruz."

"Nasıl?"

"Ben yaratıcı bir problem
çözücüyüm." "Bernie'nin dükkanını
mı dağıttınız?"

"Hayır, bu Andrew'un ölümüne neden
olur." "O zaman ne yaptınız?"

"Aynı haydutları, kasabanın en zengin tüccarının dükkanını yağmalamaları için tutuyorum ve onlara altını Bernie'nin sağladığını söylüyorum. Ertesi gün, birisi yaşlı Bernie'nin rakiplerine sorun çıkardığına dair çirkin bir söylenti yaymaya başlıyor. İlk olay nedeniyle bu hikaye kolayca doğrulanıyor. Zengin tüccar, ona Sebastian diyelim, bağlantıları var – her zaman vardır. Ertesi gün bir yangın Bernie'nin dükkanını yerle bir eder. Bernie için talihsiz bir şekilde, dükkanında uyuyakalmış ve yatağına bağlı olduğu için yangında mahsur kalır. Haydutlara ödediğimiz para, Andrew'un bize ödediği paranın sadece yarısıdır. Gerisini cebimize atarız. Hadrian'a sindirme sanatını öğrettikten sonra, daha fazlasını kazanırız."

"Onu öldürmemeleri gerekirdi," dedi Hadrian.

"Neyle uğraştığımı görüyor musun? Sorun şu ki, böyle işler çok fazla çıkmıyor. Ama fidye konusunda söylediklerin doğru. Doğru hedefi bulursan, bu işten iyi para kazanabilirsin. O bile bu tür işler hakkında fazla şikayet edemez."

"Peki, yemek karşılığında sana bir tavsiye vereyim," dedi Albert.

"Colnora şehrinin hemen dışındayız ve ben olsam, bu civarda hiçbir iş yapmazdım, yoksa Kara Elmas peşine düşer."

"Kara Elmas mı?" diye sordu Hadrian. "Şehir devriyesi mi o?"

Albert güldü ve Royce başını salladı, Hadrian'a sanki herkesin içinde pantolonunu indirmiş gibi baktı.

"Buralı değilsin, değil mi?" diye sordu Albert.

"Hintindar'dan, Bernum Nehri'nin güneyinde küçük bir köyden." "Ve Kara Elmas'ı hiç duymadın mı?"

"Bu bölgede pek bulunmadım. Birkaç yıldır doğuda yaşıyordum. Onunla tanıştığımda, yaklaşık bir yıl önce geri döndüm." Hadrian, Royce'u işaret etti. "O zamandan beri dolaşıyoruz, ama" Royce'a merakla baktı, "bugüne kadar Colnora'ya hiç yaklaşmadık."

"Oh," dedi Albert. "Kara Elmas bir hırsızlar loncasıdır. Bazıları hırsızların loncasını der. Dünyanın en güçlü ve en geniş loncasını. Merkezleri Colnora'da, şu yolun aşağısında. Ve diğer hırsız loncaları gibi, onlar da davetsiz misafirleri sevmezler. Eğer bu civarda iş yaptığını öğrenirlerse, seni bulurlar ve boğazını keserler. Ve inan bana, öğreneceklerdir. Kara Elmas, dalga geçilecek bir örgüt değildir. Krallar bile onların gazabıyla yüzleşmektense onlara boyun eğdikleri bilinir."

"Umarım atlarımızı çalan kadını yakalarlar," dedi Hadrian.

"Onlar onu zaten biliyorlar." Royce sarı bir ot parçasını ateşe attı, ot karardı ve kıvrıldı. "O Black Diamond'dı."

"Ne demek..." Hadrian başını salladı. "Onun atlarımızı ve teçhizatımızı almasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Ders alman gerekiyor" cümlesinin hangi kısmını anlamadın?" "Sen delisin, biliyor musun?"

"Evet, bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin. Ama bu gece yapılacak başka bir şey yok. Yerleşip biraz uyuyalım derim."

Royce çatı katına tırmandı ve orada yatmaya başladı. Hadrian bir dakika boyunca şok içinde ona bakmaya devam etti, sonra vazgeçip ateşin yanına bir yığın saman yığdı. "Bazen ona gerçekten inanamıyorum."

Geceler soğumuştı ve sabaha doğru havada nemli bir sis vardı. Royce ilk

kalkan oldu. Ateşi yeniden yaktı, bu Hadrian'ı şaşırttı, çünkü pişirecek hiçbir şeyleri yoktu. Muhtemelen Albert ve Hadrian'ın uyanmasını beklerken sıkıldığından ateşi yakmıştı. Çoğu insan soğuğu önlemek için bunu yapardı, ama Hadrian Royce'un sıcak veya soğuktan etkilendiğini hiç görmemişti.

Hadrian oturup titreyerek diğerlerinin yanına ateşin başına geçtiğinde Albert, "Günaydın," dedi.

Ellerini yüzüne sürterek gözlerini sildi. Hava bulutluydu ve vadi yoğun bir sisle kaplıydı. Hadrian, tembel bir dünyanın uykulu bir molası gibi sessiz ve sakin olan bu tür sabahları severdi. Dumanı kaçınarak ateşin sıcaklığını hissetmek için çömeldi.

"Peki, talihsizlik sizi buraya, bana düşürmeden önce nereye gidiyordunuz?" diye sordu Albert. Hadrian'ın yanında, şömine önündeki bir köpek gibi uzanmıştı.

"Kuzeye. Medford adında bir yere," diye cevapladı Hadrian ve gömleğindeki samanı temizlemeye başladı. "Royce ve benim orada ziyaret etmek istediğimiz bazı arkadaşlarımız var. Hiç duydun mu?"

Albert başını salladı. "Melengar'ın başkenti, Kral Amrath ve Kraliçe Ann'in kraliyet sarayı. İki çocukları var, bir erkek ve bir kız. İsimleri... A ile başlıyor. Essendonların tüm isimleri A ile başlar: Alric ve Arista. Evet, onlar. Pickeringlerin yakın arkadaşları. Belinda Pickering'i hiç gördün mü?"

Hadrian ve Royce başlarını salladılar.

"O çok güzel bir kadın, ama kocası biraz öfkeli. Onu çok koruyor ve kılıç kullanmada çok iyi. Ama onu görme fırsatın olursa, bir bakmaya değer."

"Bu insanlar hakkında çok şey biliyorsun," dedi Royce.

Albert omuz silkti. "Ben asilzadeyim. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Birçok parti, balo ve ziyafet var. Tatiller ve düğünler de cabası. Çoğumuz

aslında akrabayız."

Royce parmaklarını dudaklarına götürdü. "Soylular tüccarlardan çok daha fazla paraya sahiptir."

"Tabii, hepsi değil, açıkçası." Albert alaycı bir gülümseme attı; sonra gülümsemesi kayboldu ve gözleri parladı. "Evet... evet, öyleler. Ve onların da sorunları var, yaratıcı çözümler gerektiren sorunlar. Saray çok ilginç bir yer, dedikoduların hayatları mahvedebileceği ve utançların ölümden daha kötü olabileceği kansız bir savaş alanı. Birçoğu bu tür aşağılanmalardan kaçınmak ya da bunlara neden olmak için büyük meblağlar öder. İşin püf noktası, kimin neye ihtiyacı olduğunu keşfetmek ve görüşmeler ayarlamak."

Royce başını salladı. "Sanırım soylular bizim gibilerle konuşmazlar." "Elbette konuşmazlar. Asla bir sıradan insanla, hele ki şüpheli biriyle görüşecek kadar alçalmazlar. , hele ki şüpheli biriyle. Kendi türleriyle iş yapmayı tercih ederler. Bir aracıya, bir temsilciye ihtiyacın olacak, ama o da soylu olmalı."

"Ne yazık ki öyle birini tanımıyoruz," dedi Royce. "Şey... saçını kestirip, tıraş olup, yeni kıyafetler giyersen..." "Ve artık rom içmezsen," dedi Royce.

Albert yüzünü buruşturdu. "Ama..."

"Ama yok. Ya burada kalıp ölürsün ya da bizim için çalışırsın, ve bizim için çalışırsan, ayık çalışırsın."

Albert kıllı çenesini ovuşturdu. "Bu gerçekten kolay bir seçim olmalı, değil mi?"

Hadrian söz aldı. "Bütün bunları tam olarak nasıl sağlayacağız? Her şeyimizi kaybettiğimizi unuttun mu? Şu anda onun durumundan pek de iyi durumda değiliz."

Royce gülümsedi ve ayağa kalktı. "Detaylar, detaylar. İkiniz gitmeye hazır mısınız?" "Sanırım o cadı kadını bulup öldürmek isteyeceksin, değil mi?" Hadrian, hepsi yabancı çiçeklerle kaplı yokuşu tırmanmaya başlarken tiksinti dolu bir ses tonuyla sordu.

"Biliyor musun," dedi Albert, "bir asker için öldürmeyi pek umursamıyor gibisin."

"Üç ömür boyu yetecek kadar gördüm. Bir kadını avlamayı düşünmekten hoşlanmıyorum, onu bulduğumuzda ne yapacağını bilmek de hoşuma gitmiyor."

"Cadıyı aramayacağız," dedi Royce.

"Gerçekten mi?" diye sordu Hadrian. "Peki ya atlarımız ve teçhizatımız ne olacak?" "Bak." Royce, tepenin kalan kısmındaki evi işaret etti.

Orada,

verandanın kalıntılarına bağlı olarak atları duruyordu.

"Anlamıyorum." Hadrian kalan yolu koşarak gitti ve çantalarını ve eyerlerini kontrol etti. "Her şey burada."

"Taranmışlar ve muhtemelen beslenmiş ve sulanmışlardır da," dedi Royce. "Oh, bakın." Eğilip atın bacağına bükerek altındaki parlak nalı gösterdi. "Yeni nallanmış."

"Anlamıyorum. Neden onları geri getirsin ki?"

"Sanırım o ya da onun amiri, çantamda bıraktığım notu okumuş."

"Hırsızlar loncasına not mu bıraktın? Ne yazıyordu?"

"Sadece bu atların benim hayvanlarım olduğunu ve onları almayı yeniden düşünmeleri gerektiğini yazdım."

Albert ve Hadrian şaşkın bakışlar değiştirdiler.

"Onlar beni tanıyor. Bir anlaşmamız var. Onlar beni rahat bırakıyor... ben de onları rahat bırakıyorum."

"Onları rahat bırakıyor musun?" Albert alaycı bir tonla sordu.

Royce ona gülümsedi, ama dostça bir gülümseme değildi. Sonra çantasını karıştırdı ve küçük bir parşömen parçası çıkardı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Albert.

"Bu rahatsızlık için özürlerimizi kabul edin lütfen," dedi Royce, sonra bitirmeden önce kıkırdadı. "O kaltak bilmiyordu."

Royce parşömeni kaldırdı ve yüksek sesle, "Kabul edildi," dedi. Albert gergin bir şekilde etraflarındaki ağaçlara baktı. "Burada mı?" "Ne yapacağımı görmek için izliyorlar."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Hadrian.

Royce, Albert'a baktı. "Artık daha iyi yemim olduğuna göre, daha büyük bir gölette balık tutmayı deneyeceğim. Medford'a gidelim mi?"

Vikont ahırın yönüne baktı, sonra da kirle kaplı geceliğine. Başını salladı.

"Benimle gelebilirsin," dedi Hadrian, bacağına eyerin üzerine atarken.

Sonra arkadaşına dönerek, "Umarım dersini almışsındır," dedi.

Royce kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?" Atının ipini çözdü ve ata bindi.

"Dünyanın soğuk, acımasız bir yer olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Ayrıca Albert'in o ahırda açlıktan öleceğini, kimsenin ona yardım etmeyeceğini de söyledin." Geniş bir gülümsemeyle viskont'a uzandı. "Yardım ister misin, Albert?"

"Ben sadece onun kazanabileceği kâr için ona yardım ediyorum..." "Önemli değil. Sen hatalıydın."

"Yanılmadım. Ben..."

"Bunu bencilce nedenlerle yapıyor olsan bile, yine de onun hayatını kurtarmaya yardım ediyorsun. Bu, bir yabancıya yardım etmenin iyi sonuçlar doğurabileceğini ve dünyanın o kadar da kötü bir yer olmadığını kanıtlıyor."

Royce kaşlarını çatı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu ve yine kaşlarını çatı. Sonunda sadece başlığını kaldırdı ve atını tırıs gitmeye zorladı.

"Onu bir insan yapacağım," dedi Hadrian, Albert'e, atları koşarken.

BÖLÜM 3

AMRATH KONSEYİ

Sandalye bir sorundu. Amrath Essendon iki gün boyunca at sırtında oturup kendini iyi hissedebilirdi, ama sandalyede beş dakika oturmak onu mutsuz ediyordu. Hareketsiz kalmaya alışık değildi. Hayatının en güzel günlerini elinde kılıç, yüzünde kanla geçirmişti. Barışçıl bir krallığın kralı olarak, iyi günleri azdı. Çoğu bu gün gibiydi. Gri bir odada kilitli, sert bir sandalyeye sıkışmış ve güvenemeyeceği güçlü adamlarla çevrili.

Percy Braga yine konuşuyordu. Amrath, dantel manşetlerinin hareketlerinden ve sesinin monotonluğundan bunu anlayabiliyordu. Yeni şansölye, fazla el kol hareketleri yapma ve fazla kelime kullanma alışkanlığı vardı. Kötü yetiştirilme ve aşırı eğitim, düşünme yeteneğini mahvetmişti. Yazık, çünkü olağanüstü bir savaşçıydı. Konuşma jestleri bile kılıçla eğitim aldığını ele veriyordu. Dengeli adımları ve bilek hareketleri Amrath'a en iyi arkadaşı Leo Pickering'i hatırlattı. Her ikisi de yetenekli kılıç ustaları olsalar da, kral onların dövüş stilini beğenmiyordu — çok fazla incelik vardı. Böyle bir incelik, Wintertide yarışmasında etkileyici görünebilirdi, ama kanla ıslanmış bir savaş alanında Amrath bir balta tercih ederdi.

"Sonuç olarak, Warric ile ticaret savaşında yeni bir alevlenme görebiliriz," diyordu Braga. "Chadwick'in ithalat vergisini kesinlikle artıracığına inanmak için nedenlerimiz var. Glouston da aynı yolu izleyebilir, bunu daha önce de yaptıkları biliniyor. Eğer bu olursa, kazandığımız her iki kiracı için yüz kiracı kaybedeceğiz."

"Ve tüm bunlar kilise yüzünden mi?" Kral Amrath sandalyesinde oturmaktan çok uzanmış, ısıya maruz kalmış balmumu gibi sarkmıştı.

"Melengar'da onların politikalarının çoğunu benimsemediğiniz için misilleme olarak uyguladıkları baskı yüzünden. Kilise, bunun..."

"Bana lanet olası kiliseden bahsetme," diye homurdandı Amrath. "Şu anda tek duyduğum bu. Bundan bıktım."

"Belki de biraz kestirmelisiniz, Majesteleri," dedi Simon Exeter, "ve krallığı yönetme görevini bunu yapmak isteyen bizlere bırakmalısınız."

Amrath, Lord Exeter'e sert bir bakış attı. Eğer bir sorun varsa, o da tam karşısındaydı. Şerif üniformasının siyah ve beyaz renklerini giymekte ısrar etmesi bile, herkese yüksek polis memuru olduğunu hatırlatmak için kışkırtmak amacıyla yapılmıştı. Kralı en çok rahatsız eden şey, Simon'un kuzeni olması ve ailelerinin birbirine çok benzemesiydi. Ancak Simon, Leo ve Braga gibi bir balta ya da kılıç değildi. Simon, keskin bir geniş kılıçtı.

Kral ondan bir patlama bekliyordu. Bu, yeni şansölyenin atanmasından bu yana ilk resmi toplantıydı ve Amrath, Simon'un bu kadar uzun süre beklemesi şaşırtıcı buldu. Exeter'in tüm lordları sert adamlardı. Bu onların kanında vardı ve bu yüzden her zaman Doğu Marşı savunmak için seçilmişlerdi. Acımasız bekçi köpekleriydiler, ama böyle bir hayvanın efendisine saldırmaması için sert bir ele ihtiyacı vardı. Amrath öne eğildi, böylece gür sakalı masaya değdi. "Beni yatırmaya mı çalışıyorsun, Simon? Kendini yeterince erkek mi sanıyorsun?"

Simon gülümsedi ve şöyle dedi: "Majesteleri, demek istediğim, dost komşularınızı düşmanımıza dönüştüren emperyalist bir kiliseye karşı şu anda olduğundan daha fazla endişelenmeniz gerektiğidir. Bugün tırmanan bir ticaret savaşı var. Yarın Gateway Köprüsü'nden çok dindar, çok sadık askerler geçecek, ama aynı zamanda sizin tacınızı eritmeye de kararlı olacaklar."

"Kilisenin oluşturduğu olası tehlikelerin çok iyi farkındayım," dedi kral.

"Tüm kanıtlar aksini gösteriyor." Simon krala değil, bakanına baktı.

Braga sertleşti. "İma ettiğiniz şey umurumda değil." "Ben de siz umurumda değilim, Lord Şansölye." "Yeter, Simon," diye bağırdı Kont Pickering.

İyi eski Leo. Amrath kendini arkadaşına gülümserken buldu.

Leo Pickering, Amrath'ın odada güvendiği tek kişiydi. Birlikte içki içip ne kadar sarhoş olacağını dert etmediği tek kişiydi. Çocukluktan beri arkadaşlıklar. Gençliklerinde Glouston ile neredeyse savaş başlatacaklardı, ama sonunda Leo için güzel Leydi Belinda Lanaklin'in elini kazanmışlardı. Ne günlerdi ama. Amrath onları belaya sokmakta ustaydı ve onları beladan kurtarmak her zaman Leo'ya düşerdi. Konsey odasında bile arkadaşı Amrath'ın arkasını kolluyor, kralının her zaman hazır kılıcı olmaya devam ediyordu.

Simon, belki de gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle Leo'ya döndü. "Senin benim tarafımda olman gerekirdi. Şansölye zinciri bizden birine geçmeliydi; soyum nedeniyle bana ya da kralın gözdesi olduğun için sana."

Leo ayağa kalktı, ama Simon oturması için işaret etti. "Alınmana gerek yok. Seni aşağılamıyorum, bu sefer değil. Elbette, Majesteleri benim yerime seni şansölye olarak atasaydı itiraz ederdim ve kralla olan dostluğunu sana karşı kullanırdım. Ama güney Maranon'dan gelen bu ithal malı, yetersiz bir kontun üçüncü oğlunu şansölyemiz olarak kabul etmektense, botlarını öper ve devlet zincirini bizzat omuzlarına takardım."

"Lord Exeter!" diye haykırdı Lord Valin. Saygıdeğer yaşlı savaşçı, önündeki masaya yumruğunu vurdu.

Bu, Simon'ı caydırmadı. "O adam bir Seret Şövalyesiydi."

"Bunu biliyoruz, Simon," dedi Amrath. Sesi tekrarlamaktan yorulmuştu. "O gelmeden önce de biliyorduk. Geçen hafta şikayet ettiğinde de biliyorduk."

"Ama onun nöbetçi olmak için başvurduğunu da biliyor muydun? Son araştırmalarım sonucunda bu küçük sırrı daha dün ortaya çıkardım."

Seretler, Nyphron Kilisesi'nin askeri koluydu ve en dindar olanlar dışında herkes tarafından genellikle sevilmezdi, çünkü iddia ettikleri yetki alanının sınırları yoktu. Krallar, vatandaşlarına yönelik müdahale ve mahkeme kararlarına katlanmak ya da kilise tarafından uygulanan yaptırımlarla karşı karşıya kalmak zorundaydı. Öte yandan, nöbetçiler, hükümdarlar ve hatta kilise yetkilileri de dahil olmak üzere herkes tarafından hor görülür, nefret edilir ve korkulurdu. Seret ordusunun yüksek rütbeli subaylarıydılar —sadece birkaçı atanmıştı— ve hepsi fanatik olarak biliniyordu.

Efsaneye göre, bir nöbetçi bir kralı sapkınlıkla suçlamıştı. Nöbetçi, kendi şehrinin merkezinde kralı yakarak idam cezasını uyguladığında kimse müdahale etmeye cesaret edememişti.

Muhtemelen bu sadece bir efsaneydi, ama kilise bunu hiçbir zaman yalanlamadı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Amrath,
Braga'ya. Herkes başını şansölyeye
çevirdi.

"Lord Exeter'in çok açık bir şekilde belirttiği gibi," diye yanıtladı Braga,
"Ben bir kontun üçüncü oğluyum. Ailenizin soyunu devam ettirmek için
 oynayabileceğiniz bir rolünüz olmadığında, kilise tercih edilen sığınaktır ve
 benim becerilerim rahiplik için gerekli olanlarla uyuşmuyordu. Nyphron
 Kilisesi'nin şövalyesi olmak, yeteneklerime uygun birkaç seçenektir biriydi.
 Onların arasında lider olmak istemem, sadece mükemmelliğe ulaşma
 arzumun bir sonucudur."

"Ama bir nöbetçi sadece üst düzey bir pozisyon değildir," diye açıkladı
 Simon. "Nöbetçinin yeminli görevi, inancı saf tutmanın yanı sıra, eski
 imparatorluğun torununu bulmak ve onu iktidara geri getirmektir. Böyle bir
 olay, Majesteleri de dahil olmak üzere tüm kralların taçlarından mahrum
 kalmasını gerektirir." Simon, Amrath'a döndü. "Ve yine de, krallığın en
 yüksek makamına koymayı seçtiğiniz adam bu. Tahtınızı yok etmek için aktif
 olarak çaba gösteren bir adam."

"Beni vatana ihanetle mi suçluyorsun?" diye sordu Braga.

Simon alaycı bir şekilde güldü, keçi sakalı ve geriye taradığı saçları bu
 ifadesini tamamlıyordu.

"Dikkatli ol, Simon," diye uyardı Leo. "Kazanamayacağın bir düelloya davet
 edilmek üzeresin."

Braga, Lord Exeter'a sert bir bakış attı. "Burada durup..."

"Kralınızın emirlerine uyacaksınız, *ikiniz de*." Amrath ayağa kalktı,
 diğerleri de öyle. Sesini bir hırıltıya düşürdü; bu sesi, iri cüssesi, sakalı ve
 güreşteki ustalığıyla birlikte ona *Ayı* lakabını kazandırmıştı. Tartışmanın
 bitmesini istiyordu. Bir gün süren tartışmanın ardından başı ağrıyordu. Bir an
 durup ikisinde de kavga etme isteği kalmış mı diye baktı. Sessizlikte, yerine
 oturdu. "Bugünlük bu kadar yeter. Braga ve Leo kalın. Geri kalanlarınız...
 Partide görüşürüz."

"Exeter konusunda haklıydım," dedi Amrath.

Artık sadece Braga ve Leo kaldığı için koltuğundan kalktı. Monarşinin
 hükümdarı olarak, o ayağa kalktığında herkes ayağa kalkardı, bu da
 koltuğa hapsolmuş hissetmesinin nedenlerinden biriydi. Ama Leo,
 formaliteleri hiçe saydı.

Diğerleri gitmişti ve Braga hiç oturmadı. Garip bir adamdı, çoğu kişiden daha koyu tenliydi ve Maranon'un güneyinde yaşayan yerlilerde yaygın olan kalın siyah saçlara sahipti. O bölgedeki insanlar, özellikle de kıyı şeridinde yaşayanlar, neredeyse Kalianlar kadar koyu tenliydi. Braga esmer, yakışıklı ve sürekli hareket halindeydi. Onu izlemek bile kralı yoruyordu. Buna karşılık Leo rahat ve huzurluydu. Koltuğunda geriye yaslandı, ayaklarını masanın üzerine koydu ve kafasındaki melodiyle botlarını tıklatmaya başladı. Sevgili Maribor, Leo'yu ne kadar seviyordu. O adam olmasaydı Amrath şimdiye kadar deliye dönmüş olurdu.

"Bana mı yoksa Percy'ye mi konuşuyorsun?"

diye sordu Leo. "İkinize de."

"O benim işimi istiyor," dedi Braga.

"Keşke öyle olsaydı," diye cevapladı Amrath. "Sorun şu ki, *benim* işimi istiyor. Sadece onu elde etmenin bir yolunu bulamıyor. Sen sadece bu sezonun hedefi olursun."

"İstifa etmeli miyim? Bu pozisyonda çok uzun süredir çalışmıyorum ki. Neredeyse hiç..."

"Hayır!" Amrath ve Leo aynı anda cevap verdiler.

"Ama Lord Exeter haklı bir noktaya değindi." Braga Leo'ya doğru işaret etti. "Kont Pickering sizin güveninizi kazanmış. O şansölye olmalı."

Amrath pencereden dışarı baktı. Sık sık düşüncesizce ve amaçsızca odada dolaşırdı, ama her zaman kendini pencerenin önünde bulurdu, temiz hava ve açık gökyüzü onu oraya çekiyordu. "Bu mümkün değil. Simon'ın sorunu da bu zaten, bazen sinir bozucu olabilse de, genellikle haklıdır. Onu bu kadar sorunlu yapan da budur." Dışarıda, kral elma satıcısını gördü, arabasını ana kapıdan dışarı çıkararak Gentry Meydanı'na dönüyordu. *Böyle bir adamın hayatı nasıl olmalıydı? Endişesi ve kaygısı olmayan bir adam. Kuzenleri ona komplo kurmayan bir adam?* "Evet, Leo'yu şansölye yapmak isterdim, ama yapamam çünkü Simon'ın da belirttiği gibi, kayırmacılık gibi küçük bir sorun var. Herkes bizim yakın olduğumuzu biliyor. Leo, Melengar'ın en zengin eyaletini elinde tutuyor ve biz akraba değiliz, evlilik yoluyla bile. Ona bir makam versem, soylular..." Amrath, ifade edecek kelime bulamadığı için sinirinden ellerini havaya kaldırdı. Kral olmak, istediği gibi davranabileceği anlamına gelmeliydi. Gerçek şu ki, hayatı güç düşkünü soylulara karşı hapis gibi bir kölelikten farksızdı. Eski Novron İmparatorluğu'nun imparatoru bunu başarmıştı.

Kolaydı — o bir tanrıydı ve kusursuz bir şekilde hüküm sürüyordu. "Onu hazineci ya da özel mühür bekçisi bile yapamam, başbakanı yapmam ise hiç mümkün değil!"

"Öyleyse neden Lord Exeter'ı başbakan olarak atamadın? O senin kuzenin ve yanılmıyorsam, kendi çocuklarından sonra tahtın varisi, değil mi?"

Leo güldü. "Kesinlikle haklısın."

"İki nedeni var," dedi Amrath, dönüp parmağını bükerek. "Birincisi, imparatorlukçulara karşı takıntılı bir nefreti var. Bu adam, Novron'un Varisine inanan veya Nyphron Kilisesi'ni destekleyen herkesin ölümcül düşmanı olduğunu düşünüyor. Hüküm süren bir kral olarak, imparatorluğun yeniden kurulacağına dair bu hayalin de yok olmasını istiyorum ve Exeter'ın görüşlerine sahip bir adamın etrafımda olması iyi oluyor. Atalarım Melengar'ı özgür ve bağımsız bir krallık yapmak için savaşlar verdiler. Tahtımı kan nehirleri dökülerek kazandım ve İmparatorlukçuların bir gün kayıp varisi bulacağı ve herkesin ona diz çökeceği fikri... bu çok rahatsız edici, lanet olsun! Kilise bu zehirli efsaneyi yaymaya devam ediyor. Şimdi Warric de onların çarpık zihniyetine kapılıyor gibi görünüyor. Avryn'deki en güçlü krallık bile bu deliliğe kapılabiliyorsa, herkes kapılabilir. Aslında Simon'a katılıyorum. Sadece Clovis veya oğlunu düşmanım haline getiremem.

"Diğeri nedir?" diye sordu Braga.

"Diğeri ne?" Kral ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Simon'ı başbakan olarak atayamamanın diğer nedeni," diye hatırlattı Leo

"Oh." Kral, Braga'ya alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Çünkü ondan nefret ediyorum. Bu yüzden o kadar sinir bozucu. Kralıyla ilişkisi daha kötüye gidemez. Bu yüzden beni kızdırıyor ve krallığın en güçlü ve en sevilen soylularından biri olmanın keyfini çıkarıyor. En kötüsü de," Amrath pencereden dışarı bakarken homurdandı, "Warric ile kavga etsem, Leo ve Simon'dan başka yanımda olmasını isteyeceğim iki kişi yok. Beni sevmediği doğru. Kişisel bir şey değil, aslında herkesi sevmiyor. Daha hiç bu kadar hoş olmayan bir adamla tanışmadım. Ama o krallığı seviyor. Yanlış yönlendirilmiş, kibirli ve mantıksız derecede hırslı olsa da, Melengar'ı güvende tutmak için yorulmak bilmez bir çaba gösteriyor. Bu yüzden onu baş polis şefi olarak atadım. Sanırım o duyurunun yapıldığı gün hırsızlar ve katiller topluca kaçışmışlardır. Ama merak etme,

Simon'ı daha iyi tanıdıkça, Leo ve benim onu sevmediğimiz gibi, onu gerçekten sevmemeyi öğreneceksiniz."

"Bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değilim," dedi Braga. "Ben bu krallığın yerlisi değilim ve onun da dediği gibi, Nyphron Kilisesi'nin şövalyesiydi."

"Politikayı bir kenara bırakırsak, bu gerçek bir başarıdır," diye işaret etti Leo. "Seret'in mükemmelliği ile ilgili ünü iyi bilinir."

"Yine de, ben buraya geleli sadece bir yıl oldu..."

"Percy," dedi kral nazik bir sesle. "Clare ile evlendiğinde, ailemizin bir parçası oldun."

"Kan, kağıttan daha kalındır," diye meydan okudu Braga.

"Simon'ın kanı olduğunu varsayıyorsun. Henüz bir kalbi olup olmadığını bile belirleyemedik," dedi Leo. "Ama haklısın ve seni Lord Exeter'dan daha çekici bulsam da, Ayı ve ailesine bir şey olursa, ben ve diğer soylular onu destekleyeceğiz, çünkü onun soyu var." Leo titriyormuş gibi yaptı. "Sağlıklı kalın, Majesteleri."

Kral sırttı. "Evet, bu yüzden ölmeyeceğim, çünkü sana rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Bunu bir söz olarak kabul ediyorum."

Braga, zincir ağırlaşmış gibi ona baktı.

"Clare hayatta olsaydı, en azından..." diye başladı Braga. Ardından garip bir sessizlik oldu.

Clare, Amrath'ın baldızı, Rise Dükü Llewellyn Ethelred'in yaşlanan ikinci kızıydı. Dük, ona uygun bir koca bulmak için çok uzun zaman harcamıştı ve babasının ölümünden sonra, kız kardeşi Kraliçe Ann ile Melengar'da yaşamak istediğini söylemişti. Amrath, hüküm süren kralın torununun kendi evinden kaçıp komşu bir krallığa sığınmayı tercih etmesinin, Aquesta sarayındaki durumun ne olduğunu tahmin etmekten başka bir şey yapamıyordu. Amrath ve Ann, nazik bir ruha sahip olduğu için onu memnuniyetle kabul ettiler. Biraz kitap kurdu, sürgünde yaşayan ve otuz yaşın üzerinde olan Clare'in evlenmeyeceğini düşünüyorlardı. Herkes onun kraliyet çocuklarının nazik bekar teyzesi olarak yaşlanacağını düşünüyordu, ama sonra Piskopos Saldur onu Percy Braga ile tanıştırdı ve her şey değişti. Clare, yakışıklı genç kılıç ustasını çekici buldu. Aylarca, o ve Ann, Clare'in yüzünden eksik olmayan gülümsemesini yorumladılar.

"Seni çok seviyordu ve senin göreve başladığın gün kadar mutlu olduğunu hiç görmedim. O sana inanıyordu, ben de inanıyorum." Amrath pencereden uzaklaştı ve büyük elini Braga'nın omzuna koyup sıktı.

"Bu iş için tek uygun kişi sensin, Percy. Simon'a daha fazla yetki vermeyi göze alamam. Leo'ya da veremem. Maranonlu olmanın aslında bazı avantajları var. Başka bir asili seçmek bölünmelere ve söylentilere yol açar, bu da incinmiş bir egodan daha büyük sorunlara yol açabilir. Senin hiçbir bağın yok, bilinen bir önyargın yok. Sen, tümünü yargılamak, kanunlar çıkarmak ve kayıtları tutmak için şansölyeliğe çağrılacaksın. Ve bunu ancak hiçbir bağlantısı olmayan bir adam başarıyla yapabilir."

"Evet," diye araya girdi Leo, "sadece senin kadar hor görülen bir adam, bizim asi soylular grubunun şansölyesi olarak etkili olmayı umabilir. Bu bakımdan Simon'la eşitsin. Herkesin nefret ettiği bir kişi olarak, vicdanının sesini dinleyerek özgürce hareket edebilirsin."

"Harika," dedi Braga, ama gülümsemeyi başardı.

Amrath onun sırtına sertçe vurdu, küçük adam bir adım öne sendeledi.

"Bu gerçekten doğru mu?" diye sordu Leo. "Gerçekten nöbetçi olmak için başvurdun mu?" Braga başını salladı.

"Nöbetçi olmak kolay bir iş değildir."

"Açıkçası başarısız oldum." Ellerini arkasında birleştirdi. "Çok fazla seçeneğim yoktu, anlarsın ya. Ve kilise Maranon'da buradan daha baskındır. Gümüş Kalkan, Altın Defne ve Wintertide'daki Büyük Kılıç Turnuvası'nı kazandığım için dikkate alınacağımı düşünmüştüm. Sonuçta, Seret Şövalyeleri'ne kabul edilmemde bir sorun yoktu, ama..."

"Ne oldu?"

"Patrik, bir nöbetçi olmak için gerekli olan bağlılık düzeyini göstermediğimi açıkladı."

Amrath güldü. "Bu sadece deli olmadığın anlamına gelir. Hepsi delidir, biliyorsun." Braga krala gülümsedi, ama bu, Amrath'ın konumundan dolayı ona karşı çıkamayanların sık sık gösterdiği aynı nazik bakıştı.

"Başarısız olduktan ve yetersiz bulunarak yargılandıktan sonra, siyah ve kırmızı renkli giysiler içinde artık kendimi rahat hissetmiyordum. Tarikattan ayrıldıktan sonra, ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. O zaman Piskopos Saldur bana buraya gelmem için teklifte bulundu. Sanırım Mares Katedrali'nde kendisine faydalı olabileceğimi düşündü."

"Saulu iyi niyetli," dedi Amrath, "ama herkes senin diyakozluk için uygun olmadığımı anlayabilir."

"Umarım şansölye olmaya uygunumdur."

"Bunu dert etme," dedi kral. "Senin yerinde olsam, bu yılki Kış Bayramı eskrim maçında Leo'ya karşı nasıl bir performans sergileyeceğin konusunda daha çok endişelenirdim. Büyük bir zevk yaşayacağım, değil mi? İki erkeğin halka açık bir yerde dans etmesini izleyeceğim."

Leo kaşlarını çattı. "Onu dinleme."

Braga kaşlarını kaldırdı. "Ama o kral." "O yüzden daha da önemli."

BÖLÜM 4

YÜKSEK KULENİN HAYALETİ

Reuben bir başka kütüğü dik olarak yerleştirdi ve tek bir vuruşla ikiye böldü. İşin püf noktası, tek bir vuruşla kütüğü temiz bir şekilde kesmek, ancak baltanın başını kesme tahtasına saplamamaktı. Baltayı saplamak işi zorlaştırır ve kesme tahtasını yıpratırdı. Bazen odun damarları ve budakları bunu imkansız hale getiriyordu; o zaman da kama ve baltanın keskin olmayan tarafını kullanmak zorunda kalıyordu. Bu sadece kaba bir iş olsa da, ilk denemede başarılı olma olasılığını artıran bir beceri geliştirmişti ve bir şeyde iyi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Sanki onu haksız çıkarmak istercesine, son vuruşu çok kuvvetli oldu ve balta kesme tahtasına sıkıca saplandı. Baltayı orada bırakıp parçaları bir kenara attı. İşini bitirdiğinde, bir kez daha eski, yıpranmış sapı uzattı ve durakladı. Bu, odun kesmek için son günüydü. Bu düşünce onu şaşırttı. Kesme bloğuna bakıp, bir daha asla o baltayı sallamayacağını bilmek, rutinine giren ilk gerçeklik parçasıydı.

Asker olmak bir adım ileriye gitmek olacaktı. Artık bir maaş alacaktı. İsteddiği gibi harcayabilirdi. Ancak maaşının çoğunu asla göremeyecekti, çünkü bu para yemeği, üniforması, silahları ve yaşam alanının masraflarını karşılamak için harcanacaktı — şimdiye kadar babasının maaşı bu masrafları karşılıyordu. Yaklaşan terfiye, sonunda bir erkek olarak kabul edildiğine sevinmesi gerekirdi, ama kendini öyle hissetmiyordu. Aynı gün içinde hem şövalyeler onu dövmüş, hem de bir çocuk onu yenmişti. Bordo ve altın rengi giysileri giymeye layık hissetmiyordu. O sadece kapı açmak, su taşımak ve odun kesmek için uygun biriydi

. Bunlar onun iyi olduğu, rahat olduğu ve elinden alınan işlerdi.

Kale kapılarından uzakta, Reuben odun yığınının uzak tarafındaki meşe ağacının altında odun keserken onları duydu. Fırtınalı havanın, şövalyelerin içerde kalıp sofra adabını öğrenmelerine, lordlarının giyinmesine yardım etmelerine veya şövalyelerin hikayelerini dinlemelerine yeteceğini düşünmüştü. Yaklaşan kahkaha sesleri onun yanıldığını kanıtladı.

"Burada ne var bakalım?" Ellison, Üç Zalim'i peşine takarak odun yığınının etrafını dolaştı. "Muckraker, ne güzel. Seni arıyordum." Ellison, diğerleri etrafını sararken Reuben'ın önüne geçti.

Kaçma şansı yoktu. Yapabileceği en iyi şey, baltayı bloktan çekip çıkarmaktı, ama ağır bir baltayı kullanmak yavaş bir silahtı ve her bir şövalye kılıcı takıyordu, bu sefer metal olanlardan.

"Yarın kalenin muhafızı olarak yemin edeceğin söyleniyor. Kralın hizmetinde olan bir askeri dövmekle ilgili bazı sorunlar var, bu yüzden bu, sana morluk için ödeşmek için son şansım olacak."

Reuben, Ellison'ın yanağındaki küçük mor izi ancak o zaman fark etti. "Kötü haber ise, hizmetinin ilk gününü revirde geçireceksin." revire yatırılacağıın."

Ellison çenesine yumruk attı. Darbe onu sersemletti ve Reuben, Horace'a doğru sendeledi, Horace da onu yere itti. Reuben bir an sersemlemiş bir şekilde çömeldi, sonra zıpladı ve sapına vurarak baltayı bloktan kurtardı. Baltayı iki eliyle tuttu. Horace, Reuben'ı arkadan kucaklayarak yakaladı. Kılıç kullanmakta becerikli olmasa da, Reuben baltayı iyi kullanırdı. Sapıyla geriye doğru savurdu ve Horace'ın geniş karnına sertçe sapladı. Büyük kollar onu bıraktı ve silahtarı dizlerinin üzerine çöktü. Ellison ileri atıldı, ama Reuben bunu bekliyordu ve hala iki büklüm olan Horace'ın arkasına kaçtı. Ellison ve Horace ikisi de düştü.

O anda Willard ve Dills kılıçlarını çekti. Ellison ayağa kalkınca, Willard da ayağa kalktı.

Reuben en azından odun yığınının arkasına sırtını dayamayı başarmıştı. Artık dördü de önde duruyordu.

"Kollarını ve bacaklarını tutun. Bizi asla unutmasını istemiyorum," dedi Ellison. "Her birimiz ona baş harflerimizi kazıyacağız."

"Benim adım yeterince kısa, tamamını yazabilirim," dedi Dills.

Yaklaştılar, dürtüp, sırtıp, alaycı bakışlar attılar.

"Bu özel bir parti mi yoksa herkes oynayabilir mi?" tanıdık bir ses sordu.

Ellison'ın omzunun üzerinden bakan Reuben, köprüde onu yenmiş, prensesin Mauvin dediğı saçları dağınık çocuğı gördü.

"Kimse seni burada istemiyor, Pickering, git aptal kurbağalarını yakala."

"Hey, Fanen," diye bağırdı çocuk omzunun üzerinden kaleye doğru

. "Dünkü kahraman, Arista'yı kurtarmak için kendini tehlikeye atan adam." Reuben'a baktı. "Şimdi ne tür bir belaya bulaştın?"

"Seni ilgilendirmez, çocuk," diye tersledi Dills.

"Çocuk" kelimesini duyunca Reuben, Mauvin'in sırttığını gördü.

Bir dakika sonra küçük kardeşi odun yığınının arkasından çıktı. Mauvin onu işaret etti. "Kalede kimse bir şey göremiyor."

Reuben, Ellison'ın da bunu fark ettiğini tahmin etmişti, ancak şimdi Ellison ve Üç Zalim daha az memnun görünüyorlardı.

"Muckraker ve benim halletmemiz gereken bir mesele var," diye açıkladı Ellison. "Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Muckraker mı? Oh, yanılıyorsun. Onun adı Hilfred ve o bizim arkadaşımız," dedi Mauvin, herkesi şaşırtarak, ama en çok Reuben'i. "Birkaç gün önce çok eğlenceli bir dövüş yaptık. Hilfred pek iyi performans gösteremedi, ama karşısındaki bir Pickering'di." Çocuk ona göz kırptı. "Sadece bir baltası varken, siz dördünüzün de kılıcı olmasına rağmen, eminim sana karşı çok daha iyi mücadele edecektir."

"Ama yine de bu pek sportmence değil," dedi Fanen.

"Bana sorarsan, bu düpedüz kabalık." Mauvin sırtmaya devam etti.

"Hilfred, nasıl cüret edersin tüm bu şövalyeleri kendine saklarsın? Fanen ve benim de oynamamı talep ediyorum."

Pickering kardeşler zarif bir kolaylıkla kılıçlarını aynı anda çektiler. Onlar bunu yaparken, Dills ve Willard dönerek onlara karşı durdular. "İçinizden biri baş harflerini kazımdan bahsetmemiş miydi?" diye sordu Mauvin. Dills'e bakarak ekledi: "Bu eğlenceli olacak. Ve senin sönük hafızanı tazelemek için söyleyeyim, ben Galilin Kontu Leopold Pickering'in oğluyum, Charter'ın beş lordundan biriyim, kimse bana *çocuk* demez."

"Mauvin? Fanen?" Kale yönünden bağırışlar geldi.

"Buradayız Alric, odun yığınının diğeri tarafındayız," diye bağırdı Mauvin, sesinde bir parça pişmanlık vardı.

Alric? diye düşündü Reuben. *Olamaz*. Bir an sonra, Melengar Prensi'nden başkası odun yığınının etrafından dolaştı. Üzerinde, yoğun nakışlı, ağır altın süslemeli, bol kollu ve geniş üç katlı manşetli, üç çeyrek uzunluğunda lüks beyaz saten bir tunik vardı. Süet kemeri, hançer bile yoktu, ancak metalik çivilerle süslenmişti ve Reuben, kemerin tokası, kendisi ve babasının yüz yaşına kadar yaşasalar bile kazanamayacakları kadar değerli olduğunu tahmin etti.

Squire'lar tek dizlerinin üzerine çöktüler. Reuben de bir saniye sonra aynı şeyi yaptı. Pickering'ler ise selam bile vermediler.

"Neler oluyor?" diye sordu prens.

Mauvin ona kaşlarını çatarak baktı. "Fanen, Hilfred ve ben biraz eğlenmek üzereydik... ama sen her şeyi mahvettin. Her zaman her şeyi mahvedersin."

Prens, diz çökmüş şövalyelere şaşkınlıkla baktı, ta ki çekilmiş kılıçları fark edene kadar. "Hilfred?" diye sordu; sonra dönüp Reuben'in gözlerine baktı. "Ah, Gateway Köprüsü Savaşı'nın kahramanı!" Şövalyelere tekrar baktı ve ekledi, "Kız kardeşimi bir haydut çetesinden korumak için hayatını tehlikeye attı. Bu pisliklerin arkadaşımızdan yararlanmayı düşündüklerini söyleme sakın?"

Reuben kulaklarına inanamıyordu. *Prens, prensesi kovalayan üçüncü atlı mıydı?*

"Biz tam gidiyorduk, Majesteleri," dedi Ellison, kılıcını kınına sokup ayağa kalkarken. Prens önüne çıktığında bir adım geri attı.

"Soruma cevap vermedin, Ellison." Alric rahatsız edici bir şekilde yaklaştı.

"Hayır, Majesteleri, *sizin* bir dostunuza zarar vermeyi asla düşünmeyiz."

Alric, Reuben'e baktı. "Doğru mu söylüyor? Onu köpeklere parçalatabilirim, biliyorsun. Köpekleri severim. Onları avlanmak için kullanırsınız, ama avlarını öldürmelerine veya yemelerine izin verilmez. Bunun çok yazık olduğunu hep düşünmüşümdür, biliyor musun? Bence onlar bu fırsatı takdir ederlerdi. Eğlenceli de olabilirdi. Bu aptalları koşturmayla bırakıp, köpekler onları yakalamadan ne kadar uzağa gidebileceklerine bahis oynayabilirdik."

"Horace'ın kapıya kadar ulaşamayacağına bahse girerim," dedi Mauvin; sonra tüm kafalar Reuben'a döndü.

Ellison da ona baktı, yüzü gergin, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Squire Ellison'dan herhangi bir tehdit fark etmedim, Majesteleri," diye cevapladı Reuben.

"Emin misin?" Alric ısrar etti ve Ellison'ın omzundaki küçük sarı yaprağı silkeledi. "Köpekleri kullanmak zorunda değiliz." Gülümsedi ve başını Pickering'lere doğru eğdi. "Onlara bir ders vermekten büyük zevk alırlar, biliyorsun. Bir bakıma av köpeklerine çok benziyorlar, onlar da kimseyi öldürme şansı bulamıyorlar. Onuncu yaş günlerine ulaştıklarından beri, kimse onlara meydan okumak için o kadar aptal olmadı."

"Ben öyleydim, Majesteleri," dedi Reuben.

Bu, Pickeringler ve prensin gülmesine neden oldu, ancak Reuben nedenini bilmiyordu. "Evet, öyle yaptın, değil mi?"

"Bu yüzden bizim dostumuzsun," diye açıkladı Mauvin.

"O bizim kim olduğumuzu bilmiyordu," diye işaret etti Fanen. "Pickering kılıçlarının becerisi hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Önemli olmazdı," dedi Reuben. Kavgadan dolayı kanı hala kaynıyordu ve ağzı kaçmıştı. "Prensese zarar vermek için orada olduğunu düşünseydim, yine de seninle kavga ederdim."

Bunu bir anlık sessizlik izledi ve Reuben, Alric'in gülümsediğini gördü; sonra Mauvin'e baktı ve tekrar güldüler. "Söylesene Hilfred, kurbağa yakalamada ne kadar iyisin?"

"Ellison-Jellison'ın, köpeklerin onu parçalamasını sağlayabileceğimi söylediğimde altını ıslattığını gördün mü?" diye sordu prens, yol boyunca koşarken.

"Ha! Evet," diye cevapladı Mauvin. "Kız gibi bayılacağını sandım."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" diye sordu Fanen.

İki kardeşin yaş farkı sadece bir yıldı, ama çok farklıydılar. Fanen saçlarını düzgün tutar, düşüncelerini kendine saklar ve konuştuğunda yumuşak bir sesle konuşurdu, bu da atların nalları ve esen rüzgârın sesinden dolayı duyulması zordu.

Alric güldü. "*Tabii*, Fanen. Babamın yanına gidip, 'Hey, Lord Trevail'in oğlunu köpeklere yem etsem sorun olur mu?' diye sorayım."

Mauvin, sanki sadece kendisi bir şakayı anlamış gibi kıkırdadı. Reuben de çocuğun sadece gülmekten hoşlandığını düşünüyordu. Çok fazla gülüyordu. "Baban ne der sence?"

Alric omuz silkti. "Orada olup öğrenmek istemezdim."

Alric, Reuben'ın onlarla birlikte bataklığa kurbağa avına gitmesini ısrar etti ve kralın oğluna karşı gelmek mümkün değildi. Zaten gelmek de istemiyordu. Önceki gün yaşadığı aşağılanmaya rağmen, bu üçlüyü sevdiğini fark etti. Onu şiddetli bir dayaktan kurtardıktan sonra, kurbağa avına katılmaktan çok mutluydu, hatta prens isteseydi ejderha avına bile katılabilirdi. Reuben, her birinin kalede küçük bir kurbağa koleksiyonu olduğunu öğrendi. Mauvin sekiz kurbağa ile başı çekiyordu, ancak Fanen beş kurbağa ile en çeşitli koleksiyona sahipti. Alric ise sadece dört kurbağa ile en az koleksiyona sahipti. Prens olan Alric, muhtemelen geride kalmaktan hoşlanmamıştı. Ian'a atlarını getirmesini ve yeni arkadaşı Hilfred için de bir tane getirmesini söyledi. Hepsi pelerinlerini aldılar ve Reuben, bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez kraliyet ailesinin huzurunda şehirden ayrıldı.

Kral Yolu'nu geçerek kuzeye, Doğu Mart'a doğru yola çıktılar. Öğleden sonra güneşi batıya doğru alçalmış, tepelerin gölgesindeki çiftliklerde lambalar çoktan yanmıştı. İnekler ahırlara dönüyordu ve hava soğudukça bacalardan duman yükseliyordu.

Çiftliklerin seyrek ve tepelerin ormanlık olduğu şehir surlarından bir saat uzaklıktaydılar. Yoldan saptıklarında, çalılıklar, ormanlar ve sisle çevrili, oldukça büyük bir gölet görüldü. Çocuklar buraya Edgar'ın Bataklığı adını vermişlerdi, çünkü marangoz Edgar onlara buradan bahsetmişti. O, buranın kurbağa yakalamak için dünyadaki en iyi yer olduğunu söylemişti.

Atlarından indiler ve son bir mesafeyi atlarını sürerek su kenarına kadar yürüdüler. "Buraya kadar gelmek için biraz geç değil mi... ah... Majesteleri Majesteleri?" diye sordu Reuben.

"Onları yakalamak için en iyi zaman güneş battıktan hemen sonradır," diye cevapladı Alric.

"Babanızın, gece eşlik eden kimse olmadan bu kadar uzağa gitmenize izin vermesine şaşırdım."

Prens güldü. "Yapmazdı. Ona bir muhafızım olduğunu garanti etmek zorunda kaldım." "Kim?"

"Sen."

"Ama ben henüz muhafız değilim!"

"Gerçekten mi? Bu çok garip, çünkü babama Hilfred'in bizimle birlikte at sürmeyi kabul ettiğini söylediğimde, o bunu sorun etmedi."

Reuben şaşkına döndü. "*Babamdan* bahsettiğini sandı!" "Gerçekten mi?"

Öyle mi düşünüyorsun?" Alric ciddi bir ifade takınmakta zorlanıyordu.

. "Biliyor musun... haklı olabilirsin."

Üçü tekrar kahkahalara boğuldu ve atlarının su içmesi için dizginlerini göletin kenarındaki devrilmiş bir ağaca bağlarken bile gülmeye devam ettiler. "Bu benim hatam değil," dedi prens. "Arista bize senin adını hiç söylemedi."

"Babam onun kimliğine bürünmeye çalıştığımı düşünürse, beni öldürür," dedi Reuben.

"Bu senin hatan değil." Fanen eyerden kurbağa çantasını çıkardı. "Sen bilmiyordun."

"Babam benim soylularla arkadaşlık etmemi hiç sevmez, o kadar." "Neden?"

"Bunun başımı belaya sokacağını düşünüyor."

"Ve öyle de oldu!" diye bağırdı Mauvin ve hepsi tekrar güldüler. "Bilge bir baban var."

"Şimdi bunun için endişelenmenin anlamı yok," dedi Alric, kendi kurbağa çantasını omzuna atarak. "Buradayız. Hadi kurbağa avlayalım."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Reuben.

Alric omuz silkti. "Bizi koruyun. O yüzden kılıçlarınızı getirmeyi unutmayın." Yine güldüler.

Dördü, uzun otların arasına daldılar, düşmüş kütükleri köprü olarak kullandılar ve ot kümelerinden kayalara atlayarak sisli bataklığın derinliklerine doğru ilerlediler.

"Kılıç dövüşünde gerçekten çok *kötüsün*," dedi Mauvin, Reuben'a.

"Ellison'ın söylediği doğru mu? Yarın yemin töreni mi olacak?"

Reuben başını salladı.

"Essendon'daki silahların kalitesi bu mu, Alric?"

"Sabah Kaptan Lawrence ile konuşacağım," dedi prens, o kadar ciddi ki Reuben endişelendi.

"Gerçekten bunu yapmayacaksın, değil mi, Majesteleri?"

Alric ona dönüp gözlerini devirdi. "Onu burada tutmalıyız. Bu adam çok komik."

"Oh, tüyler!" Fanen, Reuben sıvı bir ses duyduktan hemen sonra haykırdı. Arkasını dönüp baktığında, çocuğun sol ayağının ayak bileğine kadar suya batmış olduğunu gördü. "Ayağım kaydı," dedi yüzünü buruşturarak.

"Daha iyi denge kurmalısın, Fanen," dedi Mauvin. "Savaşta böyle bir hata yaparsan ölebilirsin."

Fanen ayağını çıkardı ve salladı.

"Söylesene, Hilfred." Mauvin ona döndü. "Baban kılıç kullanmada oldukça iyidir."

"Babam mükemmeldir," diye düzeltti Reuben. "Teğmen ve yüzbaşidan sonra kraliyet muhafızlarının en iyi kılıç ustası olarak bilinir."

"Bir Pickering ile konuşuyorsun, Hilfred," diye hatırlattı prens. "Bu, safkan yarış atları ailesine, babanın ilçedeki en hızlı saban atı olduğunu söylemek gibi bir şey. *Onların* babası" —Alric kardeşlere el salladı— "yaşayan en büyük kılıç ustası... her yerde."

Mauvin bir daldan kaçındı. "Babam, bizler kılıç bile kaldıramadan hepimizi eğitmeye başladı. Artık kılıç dövüşünün hanımefendilere yakışmadığını düşünen kız kardeşim Lenare bile, ki bence o hala Fanen'den daha iyidir."

"Bunu herkese anlatmana gerek yok, biliyorsun," dedi Fanen, sol ayağıyla her adım attığında ıslak bir ses çıkarıyordu.

"Evet, anlatmam gerek, bu komik." "Pek komik değil."

"Tamam, baban benim babamdan daha iyi," diye homurdandı Reuben.

"Benim demek istediğim o değil. Ben bunu bir iltifat olarak söyledim... baban

kılıç kullanmada adil olduğunu kastettim..."

"Ondan gelen büyük bir iltifattır, inan bana," dedi prens. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey" — Mauvin, kısmen suya batmış bir kütüğün desteğini kontrol ederken bir an durdu — "baban kılıç kullanmayı biliyorsa, sen neden bilmiyorsun?"

Reuben omuz silkti. "Sanırım çok meşgul."

"*Ben* sana öğretebilirim." Mauvin bir avuç sazlık tutarak dengede durdu, sonra kütüğün üzerinden göletin ortasında bir ada oluşturan küçük bir çim parçasına koştu. "Tabii, senden daha genç birinden öğrenmeyi sorun etmezsen."

"Kabul ederim," dedi prens. "On yaşına geldiğinde, Mauvin Kış Bayramı gösterisinde Kaptan Lawrence'ı yendi."

"O iki yıl önceydi," diye hatırlattı Mauvin. "Babam bu ay Tek'chin'in ilk seviyesini öğreneceğimi söylüyor."

"Güzel."

İkisi de diz çöktü ve Fanen küçük bir fener yaktı. Güneş artık ormanın arkasına çoktan batmış, onları gölgede bırakmıştı. Etrafta kurbağaların cıvıltıları ve sesleri duyuluyordu.

"Bir tane görüyorum!" Fanen, suyu işaret ederek fısıldadı. "Devam et, Alric."

"Teşekkürler, Fanen. Çok nazıksın."

Prens çantasını bırakıp, saldırgan bir ayının pençeleri gibi ellerini açarak dikkatlice yürüdü. Göle sürünerek girdi ve hızlı bir hareketle suyu kepçeyle aldı, büyük bir sıçrama yaptı. "Yakaladım!"

Alric, tuniği sıırıslıkılam olmuş halde, elinde bir şey tutarak geri koştu. Fanen, prensin çantasını onun için açtı ve Alric ganimetini içine koydu. "Artık ödeştik dostum," dedi Fanen'e. "Bir tane daha yakalarsam seni geçeceğim. Sonra da Mad Mauvin'in yerine Kurbağa Kralı olmayı hedefleyeceğim."

Bu, Reuben'in hiç duymadığı büyük bir onurdu. Belki de üç çocuktan başka kimse duymamıştı. "Ne tür bir şey?" diye sordu Mauvin.

"Boynuzlu."

"Bende iki tane var," dedi Mauvin gülümseyerek.

Alric kaşlarını çattı, sonra Reuben'e döndü. "Sana dövüşmeyi öğretmesine izin ver, ama sakın onu dinleme."

Reuben, sazlık ve yüzen nilüfer yapraklarıyla çevrili yosunlu çimlere oturup onların avlanmasını izledi. Yardım etmeyi teklif etti ama bunun kurallara aykırı olduğu söylendi. Reuben, kurbağa avlamanın kuralları olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre vardı. Sezonun sonuna yaklaşıldığı için hasatın çoğu çoktan yapılmıştı ve yakında kar yağmaya başlayacaktı. Ama Edgar'ın Bataklığı'nda, ağaçların tepesindeki hışırtı, çimlerin sürtünmesi ve kurbağaların sağır edici cıvıltıları ve ötüşleri ile yer canlanmıştı. Marangoz göletlerini iyi tanıyordu.

Reuben, garip bir şekilde değişen taliğine hayret etti. Bir saatten biraz daha uzun bir süre önce, dayak yemeye mahkumdu, hatta daha kötüşü olabilirdi. Ellison, onun vücuduna baş harflerini kazımak konusunda şaka yapmıyor olabilirdi. Onlara göre o, insan sayılmazdı ve acınacak biriydi. Ama şimdi burada, güvende ve asillerle çevrili, krallığın prensiyle kurbağa avlıyordu. Tam o anda Reuben, kendisine sunulan bu eşsiz fırsatın farkına vardı. "Hey, yüksek kulenin tepesindeki odaya giden var mı?"

"Perili kule mi?" Alric, yakalaması zor bir kurbağayı takip etmekle meşgul olduğu için başını sudan kaldırmadan sordu.

"Perili mi?"

"Tabii," dedi Alric, düşmemeye çalışarak çimlerin arasında sürünerek. "Nora her yıl bu zamanlar bu hikayeyi anlatır. Sanırım

sonbaharın sonlarında olduğu için."

"Ne oldu?"

"Nora, bunun yıllar önce, ben doğmadan önce olduğunu söyledi. Kalede çalışan bir hizmetçi kız, intihar etmek için atladı. Sadece geceliğiyle kuleye tırmandı. Pencere pervazına bir fener koydu ve atladı. Rüzgarlı gecelerde, düşerken çıkardığı çığlığı ve yere çarptığında çıkan sesi duyabilirsin. Cesedini, ya da ondan geriye kalanları, ana kapının önündeki parke taşlarının üzerinde bulmuşlar."

"İğrenç." Fanen kurbağa torbasından başını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Neden böyle bir şey yaptı?"

"O, kendisini sevmeyen bir adamı seviyordu. Onun çocuğunu da doğurmuştu. Ancak adam onun yalan söylediğini iddia etti. Çocuğu olduğu için hizmetçi olarak çalıştığı işi devam ettiremiyordu, ailesi yoktu, bebeğe bakacak kimsesi yoktu, bu yüzden efsaneye göre bebeği babasının ranzasına bıraktı, sonra kuleye tırmandı ve atlayarak intihar etti. Onun hayaleti o kulede dolaşır ve sonbaharda, hava soğuk ama henüz kar yağmamışken, kalede birisi ölecekse pencere pervazına fenerini koyar. Ayrıca, o oradayken oraya çıkarsan, seni onu aldatan sevgilisi sanır ve intikam almak için seni pencereden aşağı iterler derler."

"Bebeğe ne oldu?" Mauvin güldü.

"Bu sadece bir hikaye."

"Ama bir kadın bir keresinde o kuleden düşmüş," dedi Alric.

"Kim?"

"Nora ona hep Rose derdi."

Alric, Mauvin'in yakaladığı kurbağa sayısını eşitlediği için geç döndüler ve prens arkadaşını yenmek istedi. Nadir bulunan kırmızı benekli kurbağayı yakalamak için çaresizce uğraşırken ikisi de göle düştükten sonra pes ettiler. Sırılsıklam oldukları için, sıcak bir ateşin çağrısı Kurbağa Kral unvanından daha cazipti.

Yukarıda bulutlar, sanki sualtında bir ışık varmış ve yüzey kayıyormuş gibi dolunayın önünden hızla geçiyordu. Fırtına yaklaşıyordu ve tüm fırtınalarda olduğu gibi Reuben tedirgin hissediyordu. Muhafızlar prensi arıyorlardı ve kapılar onlara ulaşmadan açılmıştı. Islak, üşümüş ve yorgun olan üç çocuk, Reuben'e veda etmeden ayrıldılar.

Kale kulesine girerek ortadan kayboldular ve Reuben'e dört atı yatırma görevini bıraktılar.

Rüzgar ahırın tahtalarını salladı ve Reuben eyerleri çıkarıp atları fırçalarken hayvanları korkuttu. Sadece ayakları ıslanan Reuben çok yorgun değildi. Kurbağa avlamaktan daha zor günlere alışkındı. Daha da önemlisi, babasını görmekten kaçınmak istiyordu. Richard Hilfred, kalede olan biten her şeyi biliyordu ve oğlunun prens ve genç Pickering lordlarıyla birlikte gittiğini öğrenmiş olacaktı. Reuben yeterince geç dönerse, babası uyuyor olabilirdi. Bu amaçla, Reuben atları fırçalamak ve beslemek için zaman ayırdıktan sonra boş avluya geri çıktı.

Rüzgâr, koğuşun etrafındaki birkaç meşaleyi söndürmüştü. Kuyudaki meşale söndüğü gibi, kalenin ön kapılarının yanındaki iki meşale de sönmüştü. Diğerleri ise şiddetli bir şekilde çırpınıyordu. Rüzgâr, binaların arasından eserek yaprakları savururken, rüzgârda belirgin bir uğultu duyuluyordu. Artık neredeyse çıplak kalan yaşlı meşe ağacının dalları birbirine çarpıyordu. Odunluğun kapısı gıcırdayıp çarpıyordu ve kuyudaki sarnıç zincirleri, kova sallandıkça şingirdiyordu.

Reuben yukarı baktığında, yüksek kulenin en üst penceresinde bir ışık gördü.

Ona bakakaldı. Son bir ay içinde, o kulede iki kez ışık görmüştü ve her seferinde biri ölmüştü. Önce yaşlı Şansölye Wainwright, sonra da kralın kocasına verdiği malikanede korkunç bir yangında ölen Clare Braga. Reuben bunu düşününce titredi. Yanmak, ölmenin en kötü yolu olmalıydı. Kesikler ve çürükler onu rahatsız etmiyordu, ama bir keresinde sıcak bir su ısıtıcısına dokunduğunda, günlerce dayanılmaz bir acı çekmişti. Babası, şikayet etmesini engellemek için ona tokat atmıştı.

Sonra prensin anlattığı hikaye vardı. Rose adında bir oda hizmetçisi intihar etmişti. *Acaba o da...* Babasına göre annesi doğum sırasında ölmüştü. Ama prensin hikayesi pek çok şeyi açıklıyordu, örneğin babasının neden annesinden nadiren bahsettiğini ve Reuben'in doğum günlerinde neden huysuzlandığını. Ama Reuben bunun sadece kendi isteği olduğunu merak ediyordu. O zaman annesinin ölümü onun suçu olmazdı ve ışık, annesinin geri dönüp ona, yıllardır kendini suçladığı suçtan masum olduğunu söylemek için gelmiş olabilirdi.

Reuben kaleye doğru üç adım attı, boynunu uzattı, gözlerini pencereye dikti ve annesinin hayalet görüntüsünü görebilecek mi diye merak etti.

Hayalet gibi görüntüsünü görebilecek mi diye merak ediyordu. Işık, pencere ile ışık arasında bir şekil hareket edince titredi. Reuben nefesini tuttu, bekledi ve rüzgârın saçlarını uçurmasını izledi.

Işık söndü.

Kalenin ön kapısının önünde durmaya devam etti, yukarı baktı, ama hiçbir şey olmadı. Bu, başka bir ölüm olduğu anlamına mı geliyordu? Kim olabilirdi? Kale içindeki biri miydi, yoksa uzaklarda biri mi? Işığın yeniden görünmesi için iki haftadan fazla bekledikten sonra, şimdi ışık görüldüğünde, o an boş gelmişti. Kan donduran bir çığlık ya da avluya düşen bir ceset yoktu. Gece diğer geceler gibiydi. Tam dönüp kışlaya doğru yönelmek üzereyken, bir gölge pencereden dışarı süzüldü.

Ay ışığı kulenin o tarafını aydınlatmasaydı ve o bakıyor olmasaydı, onu görmezdi — rüzgârda uçuşan elbisesi olan bir kadın.

Reuben nefesini tuttu ve şok içinde ona baktı. *Bu o mu?*

Kadının elleri çıkıntıya tutunurken, ayakları bir tutunma yeri arıyordu. Bir tutunma yeri buldu ve dikkatlice aşağıdaki dekoratif kornişe atladı. Orada korkarak kıvrıldı.

Fenerini pencere pervazına koydu, sonra atladı. Rüzgarlı gecelerde, düşerken çıkardığı çığlığı ve yere çarptığında çıkan sesi duyabilirsiniz.

Reuben sadece ağlama sesini duydu.

Kim bu ve ne yapıyor? Bu hayalet mi? Benim...

Kadın yavaşça kulenin yan tarafına doğru, küçük bir çatı penceresinin uzandığı yere doğru ilerledi. Bir kez daha asılı kalarak, ayaklarını uzattı ve aşağıdaki çatı penceresinin sırtına dokundu ve daha da aşağıya indi. Sonra kaydı.

Reuben, onun düşüşünü izlerken dehşetle nefesini tuttu.

Kadın tepenin yanından aşağı kaydı ve çığlık atarak Winsome Kulesi'nin sivri çatısına düştü. Kaymaya devam ederken kil kiremitlere tırmandı.

Reuben yardım etmek için bir adım yaklaştı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kenara ulaştığında, ayak parmakları çıkıntıya takıldı. Kadın yüzüstü yatarak kuleye yapışmış, dehşet içinde ağlıyordu.

Reuben, bir eliyle ağzını kapatarak ona bakakaldı. Kadının ne yapacağını görmek için bekledi, ama kadın kıpırdamadı. Orada yatarak, nefes nefese

ve inleyerek yatıyordu.

"Altında geniş bir balkon var," diye bağırdı Reuben, kadına mı yoksa hayalet mi seslendiğinden emin olamadan. Düşüşten kurtulup çatıya tutunması onu insan olmaktan öte bir varlık gibi gösteriyordu. Zor kısmı atlatmıştı — intihar etmek niyetinde olmadığını varsayarsak. Reuben, geri kalan kısmı nasıl atlatabileceğini gördü. Bekledi, ama kadın kıpırdamadı.

"Güvendesin... yani, sayılır. Atla, kötü bir şekilde yere çarpmadığın sürece bir şey olmaz."

"Yapamam!" diye bağırdı kadın, ancak sesinin çoğu rüzgâr tarafından yutuldu. "Ölmek istemiyorum."

Ne diyor bu kadın? Az önce kule penceresinden dışarı çıktı!

"Bana güven. Bulunduğun çatıdan kay ve elinden geldiğince aşağı in. Düşsen bile bir şey olmaz. Tam altında bir teras var."

Kadının hareket ettiğini görmesi birkaç dakika sürdü. Bakmaya cesaret edemeden yavaşça aşağı indi. Bacakları sallanıyordu, kendini destekleyecek bir şey arıyordu ama sadece havayı buluyordu. Kollarının gücü tükendi ve bir kez daha çılgılık atarak düştü.

Reuben'in aşağı inmek için deneyeceği yöntem bu olmasa da, yine de işe yaradı.

Düşüş, Reuben'in durduğu yerden görüldüğünden daha uzundu ve kız balkonun duvarının arkasında kayboldu. Kafası görünene kadar kızın kendine zarar vermiş olabileceğinden korktu.

"İyi misin?" Kız başını salladı.

"Solundaki duvarı takip et. Merdivenleri bulacaksın." Kız onun görüş alanından kayboldu.

Kule penceresine yeniden ışık geldi ve Reuben heyecanla yukarı baktı, ama kimse çıkmadı.

Avluda bekleyerek az önce olanları anlamaya çalıştı. Eğer o hayaletse, neden tekrar atlayıp intihar etmemişti? Hayaletler böyle yapmaz mıydı, ölüm anlarını sonsuz bir işkence içinde tekrar tekrar yaşayarak geçmişini tekrarlamak gibi bir şey? Eğer o hayalet değilse, kimdi o? Ve intihar etmek niyetinde olmayan biri neden yüksek kule penceresinden dışarı çıksın ki?

Ölmek istemiyorum.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kalenin çift kapısından biri açıldı. İlk başta sadece soluk bir el gördü; sonra genç bir kadının yüzü görüldü.

Onu daha önce hiç görmemişti. Kız onun yaşlarındaydı, ama yüzü boyanmıştı ve daha önce hiç görmediği türden bir elbise giyiyordu. Dar bir korse ve omuzları açık, derin bir yaka ile, bu bir elbise değil, kadınların altında giydikleri şey olabilirdi. Kız hala ağlıyordu. Yüzündeki gözyaşları parıltıyor ve makyajında koyu izler bırakıyordu.

O yaklaşınca kız ondan uzaklaştı. "Lütfen beni öldürme. Lütfen ... lütfen..."

"Sorun yok. Güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim."

Korkmuş gözlerle ona baktı, elleri titriyordu. "Yemin ederim, ben yanlış bir şey yapmadım."

"Sorun yok. Bana ne olduğunu anlat. Neden pencereden dışarı çıktın?"

"Onlar... orada olduğumu fark etselerdi beni öldürürlerdi. Söylediklerini duyduğumu bilselerdi."

"Kim? Neden bahsediyorsun?"

Kızın gözleri yüksek kuledeki ışığa kilitlenmişti. "Lütfen," diye yalvardı. "Beni saklamalısın. Ben yanlış bir şey yapmadım Yanlış bir şey yapmadım."

Kale hareketlilikle doluydu. Her pencere aydınlıktı ve yataklarından uyandırılan muhafızlar avludan geçerek kaleye doğru ilerliyorlardı. Reuben, kızı sakladığı odunluğa geri çekildi. Odunluk onun sığınağıydı, her zaman yalnız kalmak için gittiği yerd. Ancak bu gece, küçük sığınağının ne kadar süre güvenli kalacağından emin değildi. Dışarıda, Reuben kapının kapatılması için bağırışlar duydu.

Ne oluyor? Ölümünün her zaman üçer üçer geldiği söylenir ve ışık kuledeydi...

Kızı oraya getirdiğinden beri, kız bir ay önce kestiği akçaağaç kütüğünün üzerine kıvrılmış oturuyordu. Kapının aralığından sızan ay ışığıyla yüzünün sadece bir kısmını net olarak görebiliyordu. Yanakları şişmiş ve ıslaktı, gözleri kırmızı ve cam gibiydi.

"Duydun mu? Alarm çaldı. Yardımımı istiyorsan, benimle konuşmalısın. Şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi Reuben.

Kafasını salladı, yutkunup nefes almayı başardı. "Bir partiye geldim... Birisi için sürpriz bir partiye."

"Kimin için?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Bir partiye davet edildin, ama kimin için olduğunu bilmiyor musun?" "*Davet* edilmedim. Çalışmaya geldim."

Reuben kafası karışmıştı. Bu mantıklı değildi. Kalede yeterince garson vardı. "Ne tür bir..."

"Onur konuğunu *memnun etmek* için işe alındım." "Ha?"

Kız ona sırtıarak baktı. "Kaç yaşındasın?"

"Neredeyse on altı, ama anlamıyorum... Oh!" Reuben, kız tehlikeli bir hayvanmış gibi yarım adım geri attı. "Sen bir..."

"Evet."

"Oh." Başka ne söyleyeceğini bilemedi. Reuben sadece birkaç kızla konuşmuştu. Ara sıra çamaşırcı Alice ile hava durumu hakkında konuşurdu. Alice biraz daha yaşlıydı ve Reuben'in konuşmalarıyla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Mumlukları parlatıp kuyudan su taşıyan Grace'in ise onu görmezden gelmeyi alışkanlık haline getirdiğinden emindi. Kızlar Reuben'i rahatsız ediyordu ve bu kız sıradan bir kız değildi. Bu bir... Bunu düşünmek bile ona zor geliyordu.

"Parti kuledeydi, ama dediğim gibi, sürpriz olması gerekiyordu. Bu yüzden beni gardıroba koydular ve onur konusuna dolaba bakıp hediyesini almasını söylediklerinde, ben de dışarı atlamam gerekiyordu. Ben oradayken, iki adam içeri girip konuşmaya başladı. Her an kapının açılacağını düşündüm, ama onlar konuşmaya devam ettiler. İlk başta pek dinlemedim. Zaten söylenenlerin çoğunu anlamıyordum, emperyalistler, monarşistler ve Melengar'ın nasıl ilklerden biri olacağı hakkında bir sürü şey."

"İlk ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sonra birinin 'Kralı öldürdükten sonra değişiklikleri yapmaya başlayacağız' dediğini duydum."

"Kim ne dedi?" diye sordu Reuben, onu gayet iyi duymuş olmasına rağmen.

"Kraliyet ailesini öldüreceklerini söyledi. Ve ben, ben odadayken neden böyle bir şey söylediklerini anlayamadım. Sonra

bu ikisinin beni gardıroba koyanların onlar olmadığını ve ikisinin de orada olduğumu bilmediğini fark ettim. Onların gittiğini duyduğumda, kaçmam gerektiğini anladım. İkisi de partiye gelirse, söylediklerini duyduğumu anlayacaklardı. Oradan çıkmam gerekiyordu. Ortadan kaybolmam gerekiyordu."

"Neden merdivenlerden aşağı inmedin?"

"Kapının dışında sesler duydum. Onlar olabilirlerdi. Tek çıkış yolu pencereydi. Aşağıya tırmanabileceğimi düşündüm. Düşündüm ki... ama kayıp düştüm..." Yine ağlamaya başladı.

"Kim olduklarını biliyor musun? İsimlerini söylediler mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, öyle bir şey duymadım. Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum."

"Gidemezsin, kapı kilitlendi."

Soru, neden olduğuydu. Belki de olay çoktan gerçekleşmişti. Belki bir suikast olmuştu. Kız da bu suikastın bir parçası olabilirdi. Ona bakınca bu imkansız görünüyordu, ama onun o pencereden dışarı tırmanacağını da asla düşünmezdi.

"Kötü bir şey oldu," dedi Reuben kıza. "Bu yüzden alarm çaldılar. Eğer söylediklerin doğruysa, biri kralı öldürmeye çalışmış olabilir."

Kız gözlerini kapattı ve başını salladı. "Şimdi benim de bu olayın bir parçası olduğumu düşünecekler, çünkü kaçtım, çünkü pencereden dışarı çıktım. Ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Bana inanmalısın."

"Dinle, sadece rahatlamaya çalış, tamam mı?" Reuben, hangisine seslendiğinden emin değildi. Hayalet sandığı, ama aslında başı dertte olan bir kız olduğu ortaya çıkan kızı gördükten sonra kalbi hâlâ hızla atıyordu. Onu sokak köpeği gibi bulmuştu. Alarm verilmeden kulübeye ulaştıkları için minnettardı. Akçaağaç kokusu, ahırın kokusu gibi, ona tanıdık geliyordu. Orada düşünebilirdi. "Gidip onlara olanları anlatacağım."

"Hayır!" Kız onu yakaladı. "Lütfen gitme." "Ama masumsan, bir şey olmaz."

"Ya yanlış kişiye söylersen?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ya kralı öldürmeyi planlayan adamlardan birine söylersen? Söylemesen bile, kral ölürse ve benim yaptığımı düşünürlerse... beni dinlemezler. Bana inanmazlar. Ben sadece eve gitmek istiyorum."

Onun gitmesine izin veremezdi.

Reuben elini saçlarının arasından geçirdi. Onu saklayabileceği daha iyi bir yere ihtiyacı vardı, güvenli, gizli ve kaçamayacağı bir yere... yalan söylüyorsa diye.

"Tamam, şöyle yapacağım. Seni saklayabileceğim başka bir yer biliyorum. Sen orada kal, ben gidip neler olduğunu öğreneceğim. Sonra babamın yanına gideceğim. O, kraliyet muhafızlarının silahlı çavuşu ve kraliyet ailesini korumak onun görevi. Ne yapacağını bilir. Merak etme, sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bana güvenmen yeterli."

"Sana güveniyorum, gerçekten. Beni saklamana ya da aşağı inerken bana yardım etmene gerek yoktu. Ama adını bile bilmiyorum."

"Ah, evet... özür dilerim. Ben Reuben, Reuben Hilfred. Seninki ne?"

"Rose."

Reuben bir anlığına ona baktı. "Gerçekten mi?" Kız başını salladı. "Neden sordun?"

"Ah... hiçbir şey. Sadece..." Elini uzattı ve onun elini tuttu. Rose, bunun onu rahatlatmak için olduğunu düşünmüş olabilir, ama Reuben sadece onun gerçek olduğundan emin olmak istiyordu. "Rose annemin adıydı."

BÖLÜM 5

PARTIDEN SONRA

Çavuş Richard Hilfred yüksek kulenin merdivenlerini ikişer ikişer çıktı ve daha iyi bir kondisyona sahip olmayı dilerken ve nefes almaya konsantre olurken, Teğmen Wylin'i öldürmenin yollarını hayal etti.

Neden böyle şeyler benim sorumluluğumda, benim nöbetimde oluyor?

Kalede olan her şeyden haberdar edilmesi gerekirdi. Aksi takdirde kraliyet ailesine nasıl koruma sağlayabilirdi ki? Wylin

—küçük pislik—Kaptan Lawrence için düzenlenecek partiden hiç bahsetmemişti. Bir şey olmuştu ve tüm kale alarına geçmişti. Richard, bu gecenin fiyaskosundan bir şekilde kendisinin sorumlu tutulacağını biliyordu.

"Barnes!" diye bağırdı Richard. "Nerede o? Wylin nerede?"

Çavuş Barnes en üst kattaki odadaydı. Oğlunun çok ilgisini çeken ve Richard'ı çok rahatsız eden oda. Oda pek bir şey içermiyordu, sadece yuvarlak bir taş odaydı, çok fazla merdiven çıkılması gerektiği, yazın sıcak, kışın soğuk olduğu için uzun zamandır terk edilmişti. Sert bir rüzgar açık pencereden içeri girerek yıpranmış ve parçalanmış perdeleri uçuruyordu. Odanın ışığı, ortadaki masanın üzerindeki bir fenerden geliyordu. Kupalar ve kemikleri ayıklanmış et ve peynir tepsisiyle dolu masa, köşedeki bira fiçisini tamamlıyordu. Odanın diğer tek mobilyaları eski bir gardirop ve tozlu bir yataktı.

"Teğmenin nerede olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı Barnes. Dikkatle ayakta duruyordu, Richard onun kendisiyle alay ettiğini düşündü. "Yüzbaşı Lawrence

ona kapıyı kapatmasını emretti."

Richard, Barnes'ın neden bu kadar resmi davrandığını fark ettiğinde, ağzında bir sonraki sözleri şekillenmeye başlamıştı bile. Yalnız değillerdi. Fener ışığının hemen dışında Lord Simon Exeter duruyordu. Lord, pencerenin yanında, yere kadar uzanan beyaz pelerinini giymişti. Altında, sanki biri göğsünü kesip sonra tekrar kapatmış gibi, önü dikişlere benzeyen tokalarla bağlanmış siyah deri bir tunik giyiyordu. Başparmakları kılıç kemerine takılıydı ve Richard'a eğlenerek kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu.

"Lordum." Richard dikkatini topladı.

Richard, arıların yanında olmaktan hoşlanmadığı gibi, soyluların yanında olmaktan da hoşlanmazdı. Onları rahatsız etmezse, onların da onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu, ama Exeter bir yaban arısı gibiydi; çok az bir sebeple ya da hiç sebep olmadan sokmasıyla biliniyordu.

"Bize katıldığınız için memnunum. Umarım alarm hoş bir rüyayı bölmemiştir. Kralınıza karşı görevlerinizin iyi bir gece uykusuna engel olmasını istemeyiz."

Richard cevabını dikkatlice seçti. "Uyumuyordum, Lordum. Bu akşam görevli kıdemli kraliyet muhafızıyım. Krala yönelik olası tehditleri araştırmak benim sorumluluğumdur."

"Anlıyorum. Kendi soruşturmamı yürütürsem beni bağışlayın."

"Elbette, Lordum. Her türlü yardıma açığım."

Richard, Barnes ile yalnız konuşmayı tercih ederdi, ancak yüksek polis şefi olarak Exeter, Melengar'da kralın kanunlarının baş uygulayıcısıydı. Her ilçe veya bölge şerifi ile her şehir polis şefi, emirlerini ondan alırdı. Genelde kale duvarlarının dışındaki olaylarla ilgilenirdi, ama Richard onun yetki alanına itiraz etmeye niyetli değildi. Üstelik Exeter, Doğu Marşı Markisi ve kral ile Şansölye Braga'dan sonra krallığın en güçlü üçüncü adamıydı.

"Çavuş Hilfred'i bilgilendirelim de ne düşündüğünü dinleyelim, olur mu Barnes?" dedi Exeter. "Az önce bana söylediklerini tekrarla."

Barnes tereddüt etti. İkisine de bakmayı reddetti, dudaklarını yalarken gözleri namluya kaydı. Barnes, Richard'ın Kralın Adamları olarak adlandırdığı eski muhafızlardan biriydi ve Richard muhafızlığa katılmadan bir yıl önce Asper Ayaklanması bastırmaya katılanlardan biriydi.

Bu olayı kaçırmış olmasını ona asla unutturmadılar.

Lawrence o zaman teğmendi ve Wylin kıdemli çavuş. Richard, onlar içki içip seferi anımsarken kendini dışlanmış hissediyordu. Onlara göre, kral saldırıyı yönetmişti, ama Richard bunun yalan olduğunu tahmin ediyordu.

Soylular savaşta ön saflarda yer almazlardı. Savaşın gidişatı değişene kadar güvenli bir şekilde geride beklerlerdi. Sonra ölümlerin etrafında dolaşarak zaferlerine gülümserlerdi.

Kralın Adamları sıkı ve sadık bir gruptu. Birbirlerini korumak için her şeyi söyler veya yaparlardı, bu da muhtemelen Barnes'ın tereddüt etmesinin sebebiydi. Yine de Lord Exeter'ın varlığı dayanılması zor bir durumdu.

"Teğmen Wylin, kaptan için sürpriz bir doğum günü partisi planladı. Birkaçımız para toplayarak ona bir hediye aldık: bir fahişe."

"Kraliyet konağına bir *fahişe* mi getirdiniz?" diye sordu Richard şaşkınlıkla. "Wylin veya Kaptan Lawrence biliyor muydu?"

"Hayır, her şey çok sessizce yapıldı. Kimse bilmiyordu."

"Kraliyet muhafızlarından ve yüksek polis memurundan bu bilgiyi sakladığınıza göre, belli ki öyle," dedi Exeter. "Bu durumun sizi ne kadar zor durumda bıraktığını söylemeye bile gerek yok. Lütfen devam edin."

"Şey... o kayboldu."

"Ne demek kayboldu?" diye sordu Richard.

"Kız, Rose, ortadan kayboldu. Onu o gardıropta saklıyorduk." Barnes işaret etti. "Planımız, kaptana prensesin hayaleti gördükten sonra korktuğunu söyleyerek onu buraya getirmektir..." Barnes ikna edici olmayan bir şekilde öksürdü. Richard'a bir bakış attı, sonra ayaklarına baktı. "Her neyse, her şey yolunda gidiyordu, ama kaptan hediyesini almaya gittiğinde, kız orada değildi."

"Nereye gitti?" diye sordu Richard.

"Gerçekten de nereye?" diye sordu Exeter. "Şunu bir netleştirelim, Çavuş Barnes. Kraliyet ailesinin özel konutuna gizlice birini soktunuz, ki tahminimce bu kişi hakkında hiçbir şey bilmiyordunuz, sonra da onu kalede istediği gibi dolaşması için yalnız bıraktınız? Kralın kendi adamları kalenin savunmasını atlatıyorsa, hendekler, kapılar ve duvarlar ne işe yarar?"

"O sadece genç bir kız, yerel bir fahişe. Herhangi bir sorun çıkarmayacaktır."

Exeter kaşlarını kaldırdı. "Yine de üçümüz buradayız. Sence tüm kale sebepsiz yere alarma geçiyor mu? Sık sık arama yapıyor muyuz?"

Daha iyi bir işimiz olmadığı için her mahzeni ve odunluğu mı? Oh, bence o epey bir sorun çıkardı."

Yüksek polis memurunun yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Hmm... ama ilginç bir noktaya değindin. Eğer bu, aptal ve disiplinsiz muhafızların yaptığı basit bir protokol hatasıysa, neden alarm çalındı? Eminim bu, kuralların ilk kez çiğnenmesi değildir. Onu buraya getirmek, senin kötü bir karar verdiğini gösterir ve onu kaybetmek de yetersizliğini kanıtlar. Ama bu, kaleyi kapatıp tam kapsamlı bir arama başlatmayı haklı çıkarmaz. Öyleyse neden Yüzbaşı Lawrence kışlanın geri kalanını boşalttı?"

"Açıkkası, bunu planladığını sanmıyorum. Kızgındı, tamam, kaptanın nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Ama ilk başta bize onu bulup kaleden çıkarmamızı söyledi. Ama sonra Piskopos Saldur araya girdi ve..."

Exeter onu durdurmak için elini kaldırdı. Başını eğdi ve Barnes'a baktı. Bu, Richard'ın her zaman tehditkar bulduğu, yüksek rütbeli polis memurunun tuhaf bir alışkanlığıydı, ancak bunun nedenini açıklayamıyordu. "Piskopos Saldur buradaydı mı?"

Barnes başını salladı.

"Partiye davet edildi mi?"

Barnes neredeyse gülecekti, ki bu ilk kez olacaktı. Richard, Exeter'ın önünde gülen kimseyi görmemişti, kral bile. "Hayır, Lordum. Anlatmak istediğimi anlıyorsanız, biz aynı *sosyal çevrelerde* dolaşmıyoruz. İkramları yukarı taşırken merdivenlerde piskoposla karşılaştık ve o da bize katıldı."

"Ve bunu garip bulmadınız mı?"

"Sanırım gece yarısı hepimizin kuleye çıktığını görünce merak etmiş olabilir. Ben olsam merak ederdim. Ayrıca piskoposa içki içemeyeceğini söyleyemeyiz. Dürüst olmak gerekirse, Rose atladığında bize vereceği vaazı pek istemiyordum, ama bunun Wylin'in sorunu olduğunu, benim değil, düşündüm."

"Piskopos Saldur'un, Kaptan Lawrence'ın alarmı çalmasıyla ne ilgisi vardı?"

"Ah, tamam. Yani kaptan gardıropu açtığında içinde hiçbir şey olmadığını görünce, bir şeyler döndüğünü anlamış. Sonunda ona Rose'dan bahsettik ve o da onu bulup eve götürmemiz gerektiğini söyledi. Ama Saldur bunun ne kadar önemli bir mesele olduğunu söyleyip durdu. Rose'u bir *davetsiz misafir* olarak nitelendirip, onun bir casus ya da suikastçı ya da

gibi şeyler olabileceğini söyleyip durdu. Kaptan Lawrence'a, alarmı çalmazsa Percy Braga'ya gidip, kaptanın kralın hayatını tehlikeye attığını söyleyeceğini söyledi. Hiçbir şey için büyük bir yaygara koparıyordu, ama Saldur asker değil ve bu tür şeyleri anlamıyor. Bence Kaptan Lawrence'ın kabul etmesinin bir nedeni de piskoposu sakinleştirmektir.

Tabii, yeni patronunun gözünden düşmek istememesi de bir neden olabilir."

"Piskoposun yanıldığına *kesinlikle* emin misin? Bu kızın

Bir tehlike mi? Onu nerede buldun?" Exeter başını eğerek bakmaya devam etti. "Aşağı Mahalle'deki bir genelevde."

"Kaptana *Aşağı Mahalle'den* bir fahişe mi buldun?" Richard şoktan sessiz kalamadı.

"Hayır, öyle değil." Barnes başını salladı. "Yeni bir yer. Adı Medford House. Wayward Caddesi'nde olmasına rağmen, çok güzel, temiz, hatta şık bir yer. Rose da çok tatlı bir kız. Asla kötü bir şey yapmaz."

—
"Oh, gerçekten mi? Öyleyse söyle bana, Çavuş, neden burada değil? Neden bu *tatlı kız* işini yapmadı, parasını almadı ve Aşağı Mahalle'ye geri dönmedi?"

Barnes sessiz kaldı.

Exeter derin düşüncelere dalmış bir şekilde volta atmaya başladı. Alt dudağını ısırıp ve her döndüğünde ve diğer yöne doğru yürüdüğünde pelerini dramatik bir şekilde dalgalandı. Richard ve muhtemelen Barnes, onu düşüncelerine bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüler. Sessizce dikkatle durdular. Birkaç dakika sonra Exeter durdu ve onlara seslendi.

"Rose'un ortadan kaybolması gerçekten endişe verici ve onu bulmak krallığın en önemli önceliği olmalı, ancak *saygın* piskoposumuzun belirttiği nedenlerden dolayı değil. Bu kızın casus ya da suikastçi olduğunu düşünmek saçma. Onu buraya gelmesi için siz seçtiniz, tersi değil. Doğru mu?"

Barnes onaylayarak başını salladı.

"Melengar'ın birçok düşmanı var ve casusların birçok yerde gizlendiğinden şüpheleniyorum, ama yerel bir genelevden rastgele birini seçme olasılığınız absürt, tıpkı birinin onun saraya geldiğini öğrenip ona rüşvet vererek kapıyı açmasını veya bir muhafızı görev yerinden uzaklaştırmasını sağlama olasılığı gibi."

"Zaten bunu yapacak zamanı yoktu. İçeri girdik, onu seçtik ve hemen geri getirdik. Kimseyle konuşmadı."

Exeter, Barnes'ın burnunun dibine kadar yaklaştı ve ona dik dik baktı. "Kız bir komploya karışmışsa, en olası açıklama Barnes'ın bir hain olmasıdır."

"Hayır, Lordum! Yemin ederim ki değilim." Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Yüzünü inceledikten sonra Exeter, "Sana inanmaya meyilliyim. Eğer planın bu olsaydı, onun Kaptan Lawrence'a bir hediye olduğu hakkında bir hikaye uydurmanın bir anlamı olmazdı. Onu kalede saklardın ve hiçbirimiz burada olmazdık.

"Belki de bu olayı fazla abartıyoruz. Belki de Senatör Lawrence'ı getirmek için çok uzun sürdün, o da sıkıldı, merdivenlerden aşağı indi ve şu anda evindedir?"

Barnes başını salladı. "Grisham'ı alt kattaki koridoru gözetlemeye göndermiştik. Bilirsin, kaptanı gözetlemesi için. Eğer aşağı inmiş olsaydı, onu görürdü."

Lord Exeter pencereye gitti, eğildi ve aşağıya baktı. "O halde geriye tek bir olasılık kalıyor."

"Pencereden dışarı çıktığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Richard.

"Çavuş Barnes yanılmıyorsa ya da yalan söylemiyorsa, başka bir alternatif göremiyorum.

Ve düşme sonucu bir ceset bulamadığımıza göre, aşağıya tırmanmış olmalı."

"Akıllı başında hiç kimse buradan aşağıya tırmanmaz," dedi Barnes ve bu sefer gerçekten hafifçe güldü.

Richard onun için utanç duydu.

"Hayır mı?" diye sordu Exeter. Odayı geçip kapıyı kapattı. "Bence çok motivasyonu yüksek biri bunu deneyebilir. Ama haklısın. Bu, iyi bir neden olmadan denenecek bir şey değil ve ne kadar uğraşırsan uğraş, mümkün olmayabilir bile."

Dikkatini Richard'a çevirdi. "Çavuş Hilfred, silahını çek."

Richard emri yerine getirirken, Lord da aynısını yaptı. Exeter kılıcının ucunu Barnes'a doğrulttu, başını sallayarak pencereyi işaret etti ve sadece "Deneyin" dedi.

Barnes pencereye baktı, sonra rahatsız bir şekilde gülümsedi. "Siz ... ciddi değilsiniz, Lordum."

"Sizi temin ederim ki öyleyim. Bunun mümkün olup olmadığını belirlemem gerekiyor ve size ikna edici bir motivasyon sağlıyorum."

"Ama, Lordum!"

"Emredileni yapın yoksa Çavuş Hilfred ve ben sizi olduğunuz yerde öldüreceğiz. Siz de silahınızı çekebilirsiniz. Seçim sizin, ama kılıcınızı kullanışınızı gördüm ve pek iyi değilsiniz. Pencereden atlayarak hayatta kalma şansınız daha yüksek." Exeter soluna doğru yanaştı ve Barnes'ı aralarına aldı. "Ama silahını çekersen, beni öldürebileceğinden emin ol. Aksi takdirde kral seni dörde böler. Ne de olsa ben onun kuzeniyim."

Exeter ileri atıldı ve kılıcını savurdu. Barnes, tuniği kesikle pencereye doğru geri çekildi. Yüzünü buruşturdu ve göğsünü tuttu, Exeter'ın sadece kumaşı kesmediğini ima etti. Exeter'ın kılıcını izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama kendi kılıcına hiç dokunmadı.

Barnes kılıcını çekseydi, Richard onunla savaşırdı. Öyle yapmak zorundaydı, çünkü durum ne olursa olsun kale soylularını korumak onun göreviydi. Ayrıca Barnes'ı hiç sevmezdi. O ve diğer Kralın Adamları, ona her zaman "*Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ bizden biri değilsin ve kralı korumayı hak etmiyorsun*" diyen bakışlarla tepeden bakarlardı.

Belki de Barnes bu yüzden bunu yapmıştı. Başka seçeneği yoktu, ikisinin de yoktu.

Barnes taşı tuttu ve pencere pervazına tırmandı, pencerenin içinde duruyordu. Aşağıya baktı ve Richard onun titrediğini görebiliyordu.

"Sakin olun Çavuş," dedi Exeter. "Eminim ki o genç kız, sizin deyiminizle *yemel fahişe*, başarıyla aşağı indi."

Lord Exeter'ın gözlemi pek yardımcı olmuyor gibiydi. Gerginlikten nefes nefese kalan Barnes arkasını döndü, çömeldi ve sıkıca tutunarak bacaklarını pencereden dışarı kaydırды, karnı pencere pervazına dayanana kadar.

"Burada bir çıkıntı var," dedi Barnes aniden sevinçle.

Richard, o anda Barnes'ı mutlu edecek her şeyin olumlu olacağını düşündü.

Çavuş kaymaya devam etti, sadece parmakları görünene kadar düştü ve sonra bıraktı. "Başardım."

Exeter pencereden dışarı eğildi. İkisi de eğildi. Barnes, bir kol mesafesi aşağıda, en fazla 30 santim genişliğinde küçük bir dekoratif çıkıntının üzerinde duruyordu.

"Devam et," diye emretti Exeter.

Ay ışığında Richard, sağ altta bir çatı penceresinin tepesini görebiliyordu. Barnes da onu gördü ve taşta tutunabileceği bir yer bulana kadar çıkıntı boyunca yavaşça ilerlemeye başladı. Ayaklarını tekrar indirmek için uğraştı, ancak bu sefer yaslanabileceği bir pencere yoktu.

Rüzgâr esti ve Barnes'ın dengesini neredeyse bozdu. Richard, çavuşun bütün gece olduğu yerde kalıp kalmayacağını merak etti. Exeter'ın kılıcının ulaşamayacağı bir mesafedeydi, ancak Lord, Richard'a onun peşinden gitmesini emredebilirdi. Eğer öyle yaparsa, Richard ne yapacağını bilmiyordu. Barnes'ın aksine, Exeter'dan daha iyi bir kılıç ustası olduğunu tahmin ediyordu. Neyse ki, en azından Richard için, rüzgâr Barnes'ı korkutmuş gibiydi ve o da ayaklarıyla uzanmak için çaresiz bir girişimde bulundu. Çıkıntıda dengede durmak için yeterli yer olmadığı için düştü.

Barnes çatı penceresinin üzerine düştü ve dik yamaçtan aşağı kayd. Çatı bittiğinde çığlık attı ve Winsome Kulesi'nin sivri ucuna düştü. Oradaki çatı çok dik değildi, ama kaymasına yetecek kadar eğimliydi. Barnes kendini durdurmak için kil kiremitlere tırmandı. Hiçbir şeye tutunamadı ve Richard ile Exeter, Barnes'ın bir yağmur damlası gibi kayıp avluya düşmesini izlediler. O yükseklikte ses çok hafifti, sadece hafif bir çarpma sesi, kimsenin bir adamın ölümüyle ilişkilendireceği bir ses değildi.

"İşte, gördün mü?" dedi Exeter. "Birinin bu pencereden gerçekten tırmanabileceğinin kesin kanıtı." Exeter, Richard'ın kılıcına odaklandı. "Artık onu kaldırıabilirsin."

Richard bunun iyi bir tavsiye olduğundan emin değildi, ama Lord'un dikkatli bakışları altında, yine de kılıcı kınına koydu.

"Artık nasıl olduğunu bildiğimize göre, geriye sadece nedeni kalıyor. Birinin o pencereden çıkmasının tek nedeni, başka hiçbir seçeneği olmadığını hissetmesidir." Richard'a bakarak durakladı. "Ama bunu sana söylememe gerek yok, değil mi?"

Richard, yüzünün öfkeyle kızardığını hissetti, bu onun dışa vurduğu tek duyguydu.

"Yine de, bu kızın durumunda - bu yeni Rose'un - aynı isme sahip olmaları eğlenceli, değil mi?"

Richard bunu hiç de eğlenceli bulmadı.

"Bence, onun da Çavuş Barnes gibi hayatından korktuğu sonucuna varabiliriz. Ama kimden ve neden?"

Exeter tekrar pencereden dışarı baktı. Aşağıda, bir avuç insan Barnes'ın cesedinin etrafında toplanmıştı. "Neredeyse başaracaktı, değil mi? Çıkıntıya tutunabilseydi, terasa kolayca inebilirdi. Kız hala hayatta, sanırım." Lord, kapıya doğru baktı.

"Muhtemelen kimse onun kaybolduğunu fark etmeden kaleden çıkmıştır. Muhtemelen Medford House'a dönmüştür."

"Kells'e kız hakkında sorabiliriz. O kapıda duruyordu," dedi Richard. "Ama buraya gelmeden önce ona sordum ve gün batımından beri kaleden kimse çıkmadığını söyledi."

Exeter alaycı bir gülümsemeyle, "Kimse onun bu odadan çıktığını da görmedi," dedi. Başkomiser merdivenlere doğru yöneldi.

"Barnes'a olanlar hakkında raporunda ne yazmalıyım?" Richard onu durdurdu.

Exeter döndü, pelerini savruldu. "Aynen olanları. Barnes, kızın nasıl kaçtığını gösteriyordu ve bu sırada kaydı, düştü ve öldü." Exeter başını tekrar eğdi ve yukarı baktı. "Kraliyet muhafızlığına atanmana karşı çıktığımı biliyor muydun? Kılıç kullanma becerin iyi, ama sadakatinden yoksun. Wylin veya Lawrence Barnes'la birlikte burada olsalardı, itiraz ederlerdi. Ona kılıcını çekmesini söylerlerdi ve kendi kariyerlerini riske atarak bana karşı çıkıp arkadaşlarını kurtarırlardı. İkiye karşı bir—geri adım atmak zorunda kalırdım. Kral, açıkça itaatsizlik gösterilmesini kabul edemeyeceği için her biriniz sert bir azar işitirdiniz, ama o gizlice sizinle aynı fikirde olurdu. Sonunda her şey kendiliğinden çözüldü. Bunun yerine, Barnes avluda parçalanmış bir cam torba gibi yatıyor. Bu yüzden merak ediyorum, bu kadar keskin bir sadakat duygusuyla, kralınızı savunma zamanı geldiğinde bunu yapacak mısınız?

Richard'ın çenesi gerildi. "Zaten yaptım." "Ah evet, Pilin'deki saldırı."

"Herkes kaçarken ben Majestelerini kurtardım. Orada kaldım ve neredeyse ölüyordum." "Ama bu uzun zaman önceydi ve merak ediyorum... şimdi de aynısını yapar mıydın?

Belki kral daha fazla minnettarlık göstermiş olsaydı. Aktif askerlerin karısı olamaz, değil mi? Rose Reuben'in karnında oğlunu taşıdığı için bir istisna talep ettiğini sanıyorum. Öyle oldu, değil mi?"

Exeter bu sorunun cevabını zaten biliyordu ve Richard cevap verme zahmetine girmedi.

"Özellikle böyle bir cesaret gösterdikten sonra, bu çok küçük bir bedel gibi görünüyor, ama isteğin reddedildi. Kralın askerlerinin kışlada ve her an hazır olmaları gerekiyor, ve birine istisna yaparsa... Seni reddederken bunu açıkça belirtmiştir eminim."

Richard dik durdu, duygularını göstermeye çalışmadan, son on altı yılda geliştirdiği bir beceriyi kullanarak.

"Ve o reddettiğinde, Rose'a olan sadakatiniz sınandı. Görevinden istifa edip onu ve yakında doğacak oğlunuzu alıp yeni bir hayata başlamak için başka bir yere gidebilirdiniz. Ama Rose ve gayri meşru çocuğunuzdan çok, silahlı muhafız avuşluğuna terfi etmeyi daha çok onemsediniz. Onu geri çevirdiniz." Exeter, ani dönüşünün ardından bir omzundan kayan pelerinini düzeltti. "Tabii ki, bu onu ne hale getirdi? Durumu ortaya çıktığı için işinden kovuldu ve ona bakacak bir erkek olmadan ne yapabilirdi? Sanırım, senin yüklediğin yükten kurtulmak için yaşlı bir ebe bulup ona bükülmüş bir dal verebilirdi. Ama bunu yapmadı. İşte sadakat budur. Ben tereddüt etmeden Rose Reuben'ı kraliyet muhafızlarında bir pozisyona onerirdim. ocuğu ile geri dönüp bir kez daha yardımını istediğinde ona ne söyledin? Ona para bile teklif ettin mi? Sanırım onu eli boş gönderdin. Rose'un ölümünden sonra çocuğu en azından kız kardeşine gönderdiğin için sana biraz hoşgörü gsterebilirdim, ama o da daha çok suçluluk ve utançtan kaynaklanıyordu, değil mi? Bu seçeneği daha önce sunmamış olman ne yazık.

"Bir insanı aldığı kararlarla yargıları ve sen bir kez daha işini her şeyden üstün tuttuğunu kanıtladın. Bana karşı çıkmak pozisyonunu tehlikeye atardı ve Barnes da Rose gibi bunun bedelini dedi. O halde sen işine bak, ben de işime bakayım. Sen kralı koru, ben de Medford House'dan kaybolan Rose'u bulayım."

Exeter odadan çıktı, ayak sesleri uzaklaşıyordu.

Yalnız kalan Richard pencereye doğru yürüdü ve elini pencere pervazına koydu.

Bu oda gerçekten hayaletliydi. Parmaklarını taşın üzerinde gezdirdi ve gözyaşlarının tekrar akmaya başladığını hissetti. Richard bir bardak alıp bira fiısına doğru yürüdü ve içti.

BÖLÜM 6

EV VE TAVERNA

Boyunlarından iskeleyle bağlanmış üç adamın ayaklarının altından kovalar tekmelendi. Tüm yapı sarsıldı ve giriş onların ağırlığıyla eğildi.

Royce birçok idam görmüştü ve sessizlik her zaman onu şaşırtıyordu. Tezahüratlar ve hakaretler durdu. Kimse konuşmuyordu, sallanan adamlar da dahil. Çıkardıkları tek ses, ani sessizlikte duyulabilen ayaklarının hafifçe çırpınmasıydı. Royce bunun, hayatın sona ermesine duyulan saygıdan kaynaklanmadığını ve kesinlikle bu adamlara duyulan saygıdan kaynaklanmadığını tahmin etti. Kalabalık, birkaç dakika önce onlara çürümüş sebzeler atıyordu. Bunu kanıtlayamazdı, ama sessizliğin, bir gün kendilerine de aynı şeyin olacağı düşüncesinin sarsıcı etkisinden kaynaklandığını düşünüyordu. Ölümü, nefes alan, düşünen insanların cesetlere dönüşmesini görmek, onları dilsiz bırakmıştı. Kendilerini onların yerinde asılı gördüler ve o tekmeleyen ayakların süresi boyunca titrediler.

"Korkutucu küçük kasaba," diye fısıldadı Hadrian, üçü Gentry Mahallesi'nin geri kalanını geçerek at sürerken.

Medford şehrine ilk ziyaretlerinden bu yana bir yıl geçmişti. Bir arabanın arkasında kaçak olarak geldiklerinde, kendi kanlarında boğulmuşlardı. Geri dönmek Royce'u tedirgin ediyordu, sanki üzerinde "ROYCE MELBORN ... HER AN ÖLÜM" yazan kendi mezarını ziyaret etmek gibi. Ama geri dönmek zorundaydı. Arkasında önemli bir şey bırakmıştı.

Fıskiyeli meydandaki kalabalığı kaçındılar. Meydanda atının üzerinde dikilen bir kralın taş heykelinin bulunduğu kalabalığı önlediler. Kalenin soluna saparak

Tüccar Kemerî'ni ve onun ötesindeki zanaatkarlar bölümünü hedeflediler. Essendon Kalesi'nin gri duvarlarını çevreleyen hendeğin içinde bir ördek ailesi sazlıkların arasında sıçrayarak oynuyordu. Su, yüzeyini kaplayan nilüfer yapraklarıyla bulanık yeşil renkteydi. Royce, kapıda duran ve üzerinde stilize edilmiş altın şahin resmi bulunan bordo renkli tabard giyen iki muhafızı fark etti. İki tane daha köprü'nün uzak tarafında duruyordu. Bir düzine kadar da surlarda yürüyordu, metal miğferleri sabah güneşinde parılıyordu. Atla geçerken Royce, duvarların üzerinde muhafızların görüş alanından çıkabilecekleri iki kör nokta fark etti. Belki geceleri daha fazla muhafız vardı.

"Daha önce buraya geldin mi, Albert?" Hadrian, hâlâ arkasında at süren vikont'a sordu.

"Evet, birçok kez. O caddede yaşayan iyi bir arkadaşım var, Lord Daref." O caddeyi işaret etti. "Dört yıl önce, hâlâ kıyafetlerim varken, beni yeğeninın düğününe davet etti. Ertesi yıl da bir bahar partisine davet etti, ama ben fakir olduğum ve her geçen gün daha da fakirleştiğim için gitmek zorunda kaldım. Soylular her zaman partiler düzenlerler ve görünüşe göre bir parti daha yaklaşıyor." Kale kapısının önündeki "BAKANIN GALA PARTİSİ" yazan afişleri işaret etti. "Bazen, davet edilmeyenlere hayatlarının ne kadar sefil olduğunu hatırlatmak için bu tür şeyleri kamuoyuna duyurduklarını düşünüyorum."

Çiçeklikleri ve çeşmeleriyle geniş tuğla bulvarlar, Esnaf Kemerî'nin altından geçerken basit sokaklara dönüştü. Arnavut kaldırımında araba tekerleklerinin sesi ve ahşap veya çeliğe vuran çekiç sesleri her yönden geliyordu. İnsanlar kereste, ağır kovalar ve çuvallar taşıyarak girip çıkarken atölyelerin kapıları açık duruyordu. Kalenin diğer tarafındaki Tüccar Mahallesi'nden farklı olarak, burada dükkan tabelaları yoktu. Zanaatkarlar mahallesindeki binaların çoğu isimsizdi. Her atölye ürünlerini verandaya ve sokağa serdiğinden, tabela asmalarına gerek yoktu. Beş sıra halinde direklere yaslanmış araba tekerlekleri ve üst üste yığılmış fiçılar küçük ormanlar oluşturuyordu. Bir ayakkabıcı, masasını dışarıya sürükleyip botun topuğunu döverek sonbahar güneşinin tadını çıkarıyordu. Yakınında, bitmiş ürünleri sergilediği bir raf vardı. Limanda, bir nehir mavnası gelmiş ve kasalar palangalarla kaldırılırken, ağlarla kaplı tekneler balıkçılık alanına doğru yol alıyordu. İnsanlar burada hızlı hareket ediyordu. İşçiler hızlı yürüyor, hatta bazıları koşuyordu. Tüccarlar rüzgâr gibi geçiyordu.

işçi kalabalığı. Genellikle parlak renkli giysiler giyen iri yarı adamlardı. Koşmak yerine yavaşça yürüdüler, durup bir fıçıyı inceledi ya da bir çizmeyi eğdiler.

"Yol *bu*, değil mi?" Hadrian, Artisan Row'a sağa döndüklerinde sordu.

Royce emin olamadan etrafına baktı.

"Yolu bildiğini sanıyordum?" diye sordu Albert.

"Çıkış yolunu daha iyi biliyoruz," dedi Hadrian. "İçeri girerken pek bir şey görmedik. Aslında, ben baygındım."

"Sanırım ikiniz bir şey çalarken yakalandınız?"

"Aslında hayır, yani hiç yakalanmadık. Bıçaklandık ve okla vurulduk, ama yakalanmadık. Ve iş burada değildi. Sadece buraya geldik. Aradığımız şey, Lower Quarter dedikleri bir semt."

Albert omuz silkti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, zamanımın çoğunu Gentry Meydanı'nda geçirdim, ara sıra Merchant Quarter'a da uğradım. Bu tarafa gelme fırsatım hiç olmadı."

"O marangoz dükkanını hatırlıyorum." Royce işaret etti. "İşlerinin çoğunu onunla yapıyordu."

Her mahallenin kendi giriş kapısı vardı, ancak sarmaşıklar bu kapıların hiç kapatılmadığını gösteriyordu. Eleme yöntemiyle sonunda Aşağı Mahalle'yi buldular ve bu mahalleye girdiklerinde sokaklar birdenbire daraldı. Binalar kanyon duvarları gibi her iki yana yükseliyordu. Üst katlarında yaşam alanları bulunan üç katlı dükkanlar sokağa doğru çıkıntı yapıyordu ve kirli sokağı gölgeye boğuyordu. Binalar lekeli ve çatlaktı ve işçiler sokakta işlerini yapmaktansa, yoksullar geçici barakalarda toplanmıştı. Burada kanalizasyon yoktu, bu yüzden sokaklar yeterliydi ve mahalleye keskin bir koku veriyordu.

Ne kadar uzağa giderlerse, koşullar o kadar kötüleşiyordu. Sonunda Wayward Sokağı'na döndüklerinde, en alt noktaya ulaştıklarını anladılar. Binalar kötü inşa edilmişti ve bir tarafa ya da diğer tarafa eğilmişti. Dört fare, yukarıdaki bir pencereden atılan elma kabukları, kemikler ve çöplerle ziyafet çekiyordu. Üç kat yukarıda, çamaşırlar kurutmak için iplere asılmıştı, hepsinde yama, yırtık veya kalıcı leke vardı. Sokağın sonunda, birbirinden daha farklı olamayacak iki işletme vardı. Sağda The Hideous Head Tavern and Alehouse vardı. *Hideous* kelimesini yanlış yazan kötü boyanmış tabelası olmasaydı, terk edilmiş bir kulübeyle kolayca karıştırılabilirdi

kulübeyle karıştırılabilirdi. Karşısında, Artisan Mahallesi'ndeki herhangi bir bina kadar güzel ve Gentry Meydanı'ndaki herhangi bir bina kadar bakımlı güzel bir bina duruyordu. Geniş bir verandası, salıncaklı bir bankı ve çiçek tarhları olan şirin bir ev gibi görünüyordu. Kapının üzerindeki tabelada sadece MEDFORD HOUSE yazıyordu.

"Bütün bu yolu bir fahişe için mi geldin?" diye sordu Albert, Royce ise ona sert bir bakış attı.

"Uzun ve mutlu bir hayat yaşamak istiyorsan ona öyle deme," dedi Hadrian, atlarından inerken.

"*Ama* burası bir genelev, değil mi? Ve sen bir kadını görmeye geldin, yani..."

"Konuşmaya devam et, Albert." Hadrian atını direğe bağladı. "Beni biraz uzaklaştır."

"Gwen hayatımızı kurtardı," dedi Royce, verandaya bakarak. "Kapıları yumrukladım. Hatta yardım için bağırdım." Albert'e baktı, o görüntünün etkisini hissetmesini bekledi. *Evet, yardım için bağırdım.* "Kimse umursamadı." Royce Hadrian'ı işaret etti. "O kanlar içinde can çekişiyordu, ben de bayılmak üzereydim. Bacağım kırılmıştı, yanım yarılmıştı, dünya dönüyordu. Sonra o geldi ve 'Sizi kurtardım. Artık iyi olacaksınız' dedi. Çamur ve yağmurda ölecektik, ama o bizi evine aldı, sağlığınıza kavuşana kadar bize baktı. İnsanlar peşimizdeydi, *çok sayıda insan...* çok sayıda *güçlü* insan... ama o bizi haftalarca sakladı ve hiçbir zaman ödeme ya da açıklama istemedi. Hiçbir zaman hiçbir şey istemedi." Royce Albert'e döndü. "Eğer ona bir daha fahişe derssen, dilini kesip göğsüne çivilerim."

Albert başını salladı. "Anladım."

Royce evin merdivenlerini çıktı ve bir kez kapıyı çaldı.

Albert, Hadrian'a eğilip fısıldadı, "Kapıyı çalıyor..." "Royce seni duyabilir." Hadrian onu durdurdu.

"Gerçekten mi?"

"Eminim. Bunu öğrenmeden önce ne kadar başım belaya girdiğini bilemezsin. Artık onun bilmesini istemediğim hiçbir şey söylemiyorum."

Kapı açıldı ve genç bir kadın gülümseyerek onları karşıladı. Royce onu tanımadı. Belki de yeniydi. "Hoş geldiniz, lütfen içeri girin beyler."

"Vay canına, burası gerçekten çok güzel ve zarif," diye hayranlıkla haykırdı viskont, salona girerken. "Sanki yine Rochelle Düşesi'nin salonundaymışım gibi."

Hiç bu kadar temiz ve... güzel bir ev görmemiştim," dedi ve Royce'a gülümseyerek baktı.

"Gwen harika," dedi Hadrian, ayakkabılarındaki kiri izleyerek garip bir şekilde ayakta dururken.

Bir dakika sonra, başka bir kız da salona geldi. "Merhaba beyler, benim adım Jasmine. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gwen'i görmeye geldim," dedi Royce, geçen sefer Jollin adında bir kız olduğunu hatırladığı kıza.

"Gwen mi?" diye dikkatlice cevapladı kız. "Ah... Gwen ziyaretçi kabul etmiyor."

"Öyle demek istemedim. Ah... Ben Royce Melborn. Bizi hatırlayabilirsiniz. O, yani hepiniz, geçen yıl arkadaşına ve bana yardım etmiştiniz. Ona tekrar teşekkür etmek ve belki de akşam yemeği ısmarlamak istedim."

"Oh... ah... bir dakika burada bekleyin."

Jasmine merdivenleri koşarak çıktı.

"Jasmine?" Hadrian, onun gitmesini izleyerek dedi. "Eskiden kendine Julie derdi, değil mi?"

"Jollin olduğunu sanıyordum," diye düzelitti Royce.

"Burası elma ve tarçın kokuyor." Albert, özenle işlenmiş kanepelerden birine oturdu. Hadrian, Albert'a kalın yünlü kışlık pantolonunu ve üzerine sardığı pelerinini ödünç vermişti.

Altında hala kirli geceliği vardı. "Kızlar daha da güzel kokuyor," dedi Hadrian.

"Sadece hayal edebiliyorum. Ve çok sessiz. Genellikle başınızın üstündeki yatak çerçevelerinin gıcırdamasını duyabilirsiniz. Burası harika. Pahalı ve popüler olmalı, ama ben hiç duymadım. Yeni mi?"

Hadrian omuz silkti. "Buraya sadece bir kez geldik."

"Seni temizlememiz lazım," dedi Royce, viskontun ne kadar hoş olmayan bir görünüşte olduğunu fark ederek. Onu bu haldeyken onunla tanıştırmak istemiyordu, ama artık başka seçeneği yoktu. "Hadrian, ben Gwen'i yemeğe götürürken, sen belki..."

Hadrian güldü. "Ne?"

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sadece düşündüm ki..."

"Sadece Gwen'le baş başa kalmak istiyorsun."

Royce itiraz etmek istedi, ama Hadrian elini kaldırdı. "Sakin ol. Kont Nightshirt'le ben ilgilenirim."

"Vikont."

"Aradaki fark nedir?"

"Çok büyük bir para farkı."

Jasmine merdivenlerden aşağı indi, yukarı çıkarken olduğundan çok daha yavaş hareket ediyordu. "Şey... Gwen sana söylememi istedi... seni görmek istemiyor."

Royce onu doğru duyduğundan emin değildi. "Anlamıyorum. Görmek istemiyor... ama neden? Ona sadece akşam yemeğine çıkmak istediğimi mi söyledin? Hadrian'ın da benimle olduğunu mu söyledin? Eğer isterse hep birlikte gideriz. Sorun buysa, sadece ikimiz olmayacağız."

"Tıraşım ve yeni kıyafetlerim boşa gitti," dedi Albert.

"Üzgünüm, kendisi oldukça net konuştu," diye cevapladı kız. "Hiçbir koşulda sizinle görüşmek istemiyor. Gerçekten çok üzgünüm."

Hadrian dirseklerini masaya koydu ve masa sallandığında kaşlarını çatı. "Böyle sallanmasından nefret ediyorum."

Wayward Caddesi'nin karşısındaki The Hideous Head Tavern and Alehouse'da bulunuyorlardı. Dışarıdan bakıldığında, Albert'ı buldukları ahır gibi sefil görünüyordu ve Hadrian, içerisinin daha kötü olamayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Duvarlar, genişlikleri eşit olmayan ince tahtalardan oluşuyordu ve çarpık tahtalar arasında güneş ışığı ve soğuk havanın rahatça geçebileceği boşluklar bırakıyordu. Kalitesiz marangozluk, mekanın çok az penceresi olması—hiçbiri açılmıyordu—ve şömine havalandırması yetersizdi. Boşluklar, dumanın dışarı çıkmasına ve depoda sıkça görülen farelerin kaçmasına yardımcı oluyordu.

"Buraya gelirken dört marangoz mu geçtik?" Hadrian masanın altına bakıp masayı sallıyordu. "Yani, bir masayı düzleştirmek ne kadar zor olabilir ki?" Kısa kılıcını çekip sandalyenin ayağına sürterek küçük bir kama şeklindeki parçayı kesip masanın altına sakladı. Denedi ve gülümsedi.

"Anlamıyorum," dedi Royce üçüncü kez. "Neden dışarı çıkmadı ki?"

"Belki adını hatırlamamıştır," dedi Albert. "Ayrıca *meşgul* de olabilir."

Royce başını salladı. "Kız misafir kabul etmediğini söyledi. *Bunu* yaptığından bile emin değilim, en azından artık yapmıyordur. Biz oradayken hiç misafir ağırlamadı. Sanırım sadece mekanı yönetiyor. Ve meşgul olsaydı, bize '*Hiçbir koşulda* sizi görmeyecek' değil, 'Bekleyin' derdi. '*demmişti.*'"

Hadrian, Royce'u en çok kızdıranın sonundaki bu üç kelime olduğunu biliyordu. Ortağını neredeyse hiç hazırlıksız yakalamamıştı. Royce insanlardan en kötüsünü beklerdi ve ne yazık ki, nadiren yanıldığı ortaya çıkardı. Ama bu seferki farklıydı. Jasmine, Julie — yoksa Jollin miydi? — bu sözleri söylediğinde Royce'un yüzünü görmüştü. Royce gözle görülür şekilde şaşkınlık içindeydi. Dürüst olmak gerekirse, Hadrian da şaşırmıştı.

Sırtına bir ok isabet edip Tom the Feather'ın ahırında bayıldıktan sonra, Hadrian güzel kadınlarla çevrili rahat bir yatakta uyanmıştı. Öldüğünü sandı ve Maribor'un adını her küfrettiği an için pişman oldu. Gwen zamanının çoğunu Royce ile geçiriyordu, ama deneyimli bir mareşal gibi kızlara emirler yağdırıyor ve Royce'un her ihtiyacının karşılanmasını sağlıyordu. Oraya nasıl geldiklerini bilmeyen Hadrian, Medford House'un Royce'un geçmişte kullandığı bir sığınak olduğunu ve Royce ile Gwen'in eski arkadaşlar olduğunu varsaydı. Ama günler geçtikçe, kapısına geldikleri geceye kadar hiç tanışmadıklarını öğrendi.

Hadrian, Nyphron Kilisesi onları aramaya devam ederken, bilincini kaybedip geri kazanarak kaç gün kaybettiğinden emin değildi. Devriyeler Aşağı Mahalle'ye girdi. Sorular soruldu. Gwen, her an onları saklamak için hazırlıklar yapmıştı, ama kimse evi aramaya kalkışmadı. İlk hafta geçtikten sonra, ortalık sakinleşti. İlk ayın sonunda, unutulmuş gibi görünüyorlardı. Yine de, o ve Royce nadiren dışarı çıkıyorlardı.

Sonunda ayrılacaklarını açıklayan Royce'du. İkisi arasında herhangi bir anlaşmazlık duymamıştı ve Gwen ikisine de sıkıca sarıldı, Royce ayrılırken bir öpücük aldı. O öpücük Royce'u da şok etmişti. Belki de onu korkutmaktan hoşlandığı için yapmıştı.

Royce, Hadrian'a sık sık bir kediye hatırlatırdı, biraz fazla kendine güvenen ve emin adımlı. Onun dengesini kaybetmesini görmek eğlenceliydi.

iyi şartlarda ayrılmışlardı ve bu yüzden onları görmek istememesi mantıklı gelmiyordu. Onlar ayrıldıklarında gerçekten üzgün görünüyordu.

Albert sırtını bara dayamış, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, özlemle omzunun üzerinden bakıyordu.

"Buraya yemek yemeye geldik," diye hatırlattı Hadrian vikont'a. "Sıvı olmayan türden."

Albert geri döndü ve dudaklarını yaladı. "Doğru... tabii ki."

Hadrian, viskontu dikkatle inceledi. Adam yoksulluğun tam bir örneği idi, yüzü kirli saçlarının arasından bakan bir çift gözden ibaretti. "Biliyor musun, o sakalın olmadan nasıl görüneceğini hayal etmek zor. O sakalın altında gerçekten bir yüz var mı?"

Albert dik oturdu. "Tabii ki var, hem de yakışıklı bir yüz. Param varken çok yakışıklıydım."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Royce yine.

"Neyi anlamıyorum?" Bir adam masaya yaklaştı, kirli ellerini daha kirli bir bezle siliyordu.

Onu gördüğü anda Hadrian, kırsal yollardaki çiftlikleri süsleyen korkulukları hatırladı. Özellikle, kafası balkabağı ve samanla doldurulmuş şapkası olan bir korkuluk, bu adamın ikizi olabilirdi. Aralarındaki temel fark, adamın balkabağından çok daha yaşlı ve daha az çekici olmasıydı.

"Neden bu kadar çekici barmen kızı yok?" diye cevapladı Hadrian onun yerine. Hadrian bunu şaka olarak söylemişti, ama adam ona somurtarak baktı, bu da Hadrian'ın bir balkabağıyla ortak bir yanı olup olmadığını yeniden düşünmesine neden oldu.

"Hepsi caddenin karşısında," diye cevapladı adam, duvara ekşi bir bakış atarak. Duvarda bir pencere olsaydı, Medford House'a bakardı. Bakışı o kadar yoğun ve uzun sürdü ki, üçü de onun bakışını takip etti. "Bir yıl önce bir sürü kız çalışıyordu, ama o hepsini kovdu."

"O mu?" diye sordu Royce.

"Evet," dedi barmen alaycı bir gülümsemeyle ve elini duvarı göstererek küçümseyici bir hareketle. "Bu mekanı işleten Calian fahişesi. Eskiden burada çalışıyordu. Sonra o kaltak beni ihanet etti. Gitti ve diğerlerini de yanında götürdü. Şimdi buraya bak. Karşı caddede onlar varken bir erkek düzgün bir hayat süremez."

"Birer bira içmeye ne dersin?" dedi Hadrian hızlıca, Albert'in yüzünü güldürdü.

"Ben rom tercih ederim," dedi Albert.

"Rom olmaz," dedi Hadrian. "Evet, ona da bira yok. Ona küçük bir bira, bana da bir pint getir. Şarap ister misin Royce?"

"Hayır."

"Peki, ben diğerlerini getirirken sen bir düşün. Zaten sadece iki elim var," dedi adam. "Bu arada, adım Grue... Raynor Grue. Burası benim."

"Royce?" Grue gittikten sonra Hadrian sordu. "Ne düşünüyorsun?" O sadece gülümsedi.

Çoğu insan için gülümsemek iyi bir şeydi, ama Hadrian, Royce'un zevkten gülümsediğini hiç gördüğünü hatırlamıyordu. Ya da belki Royce'u mutlu eden şey çoğu insandan farklıydı. Her halükarda, bunun nadiren iyiye işaret olduğunu öğrenmişti, özellikle de başını kapüşonla örtüp ürkütücü bir sessizliğe büründüğünde.

"Burada yemek istediğinden emin misin?" diye sordu Albert. "Ucuz olduğuna eminim, ama domuz pirzolaramızda kuyruk olup olmadığını kontrol etmemiz gerekecek."

"Belki iyi bir çorbaları vardır," dedi Hadrian. "Yine de kuyruk ve bıyık olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

Royce ikisini de görmezden geldi ve söz verdiği gibi kısa süre sonra geri dönen Grue'dan gözlerini ayırmadı.

"Kararını verdin mi?" diye sordu Grue, içecekleri masaya sertçe bırakarak.

"Hâlâ düşünüyorum," diye cevapladı Royce, aynı gülümsemeyle.

"Karşıdaki mekanı işleten kadın hakkında bana biraz daha bilgi versen."

"Gwen DeLancy mi? Anlatacak pek bir şey yok. O nankör bir fahişe." Albert, Hadrian'a endişeli bir bakış attı.

"Medford'a geldiğinde kimse onu işe almak istemedi. Hoşgörülü ve anlayışlı bir adam olarak, onun Calis'li olduğunu görmezden geldim. Hatta bunun bir avantaj olabileceğini düşündüm... bilirsin, egzotik falan. Onu işe aldım, ama o sadece içki servisi yapmak istiyordu." Hadrian'ın ona yumruk atmak istemesine neden olan küçük bir homurtu çıkardı. "Onu çabucak yola getirdim. Kalın bir kemer iş görür, bilirsin."

"Onu dövdün mü?" diye sordu Royce.

"Zorundaydım, müşterilerimi memnun etmeyi reddediyordu. Tabii, dün gece diğer adamın yaptığı gibi bir şey değildi. Şu anda eminim ki bana kaçmamış olmayı diliyordur."

benden kaçmamış olmayı diliyordur. Bir işçisi var ama pek bir şey yapmadı. Buradaki insanlar bana saygı duyar. Mallara zarar vermenin bedelinin ağır olduğunu bilirler ve bu tür sorunlarla pek karşılaşmadım."

Royce'un gülümsemesi kayboldu ve gözleri kısıldı. "Gwen yaralandı mı? Ne oldu?"

"Sana söyledim, dün gece işçilerinden biri onu dövdü. *müşteriler*. Söylentilere göre yürüyemiyor bile. Doğru olabilir, bugün onu görmedim. Kimse görmemiştir herhalde. Duyduğuma göre adam onu fena halde hırpalamış. Belki de onu kesip biçmiştir ve artık yüzünü göstermeye utanıyordur, çünkü artık eskisi kadar güzel değil.

Royce ellerini yumruk yapmaya başladı. "Kim yaptı?"

Grue omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Dün gece uyuyordum. Willard'dan duydum, tanımadığı bir adamın onu sokağa sürüklediğini söyledi — ama Willard pek de parlak bir adam değildir."

"Şerife söyledi mi?" diye sordu Hadrian.

Grue güldü. "Ethan aptal bir fahişeye ne olacağı umurunda değil, tabii ölmedikçe. O zaman cesedin şehirden çıkarılmasını ve tazminatın ödenmesini sağlamak zorunda kalır. Bir keresinde başıma böyle bir şey geldi. Stane adında, limanda çalışan ve her zaman balık kokan, çok çirkin bir adam vardı. O benim kızlarımdan birini öldürdü." Grue, iğrenç bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. "Kötüydü. Ama bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Gwen, deli olduğu için Ethan'ı çağırdı. Ona Stane'in iyi bir müşteri olduğunu ve tazminat için oldukça cömert bir fiyat üzerinde anlaştıklarını söyledim. Bu da olayın sonu olmalıydı. Ama Gwen sinirlendi ve o zaman temelli gitti. Stane'in onu da öldürebileceğini düşündü, ama onunla iyi bir konuşma yaptık ve bir daha böyle bir şey yapmayacağını söyledi.

Ama önemli değildi. Meğer birikmiş parası varmış ve caddenin karşısındaki kulübeyi kiralamış.

"*Burada* oturmuş *buna* kulübe mi diyorsun?" diye sordu Albert.

"Evet, tam bir çöplüktü. Biraz tamir ettiler. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. *O* kadar parası olamazdı. Sanırım Artisan Row'da bir sürü insana hizmet etti. Tek bildiğim, artık düzgün bir iş yürütmeyi imkansız hale getirdiği. Daha fazla kız bulmaya çalıştım, ama hepsi oraya gidiyor. Eskiden gelirimin dörtte birini fahişelikten elde ediyordum. Şimdi sadece bira ve kumar kaldı."

"Peki ya yemek?"

"Yiyecek satmıyorum."

Hadrian, gülümseyen Albert'a baktı.

"Sanırım onu yine yenebilirdim, muhtemelen yenmeliydim, ama bunun pek bir faydası olacağını sanmıyorum. O kız çok inatçı. Bu yüzden sonunda ölecek, inan bana." Royce'a döndü. "Ee, ne istediğine karar verdin mi? Dürüst olmak gerekirse, pek fazla seçenek yok."

"Bu konuda haklısın. Şu anda tek istediğim Gwen'e zarar verenin kim olduğunu bulmak."

Grue güldü. "Böyle bir şey bir aptalı öldürebilir."

Royce yine o soğuk gülümsemesini gösterdi ve "Birden fazla olduğunu düşünüyorum" dedi.

The Hideous Head'den çıktılar ve Royce hızla sola dönerek Wayward Street'ten Artisan Row yönüne doğru ilerledi.

"Bir amacın varmış gibi hareket ediyorsun," dedi Hadrian, Albert'le birlikte ona yetişmeye çalışırken.

"Umarım şimdi bir terzinin dükkânına gidiyoruz," dedi Albert. "Ahırda yaşamak için bu gecelik yeterli, ama rüzgârda bu iş için uygun değil."

"Atlarımızın hala evde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Royce, The Hideous Head'in arkasındaki sokağın girişini kapatan çitin önünde durdu ve tek kelime etmedi. Çiti sertçe tekmeledi ve iki çita kırıldı. Tekrar tekmeledi ve çapraz kiriş yerinden çıktı.

"Sakin ol Royce," dedi Hadrian şaşkınlıkla. Birlikte oldukları süre boyunca Royce'un hiç bu kadar kontrolünü kaybettiğini görmemişti.

Royce çapraz kirişi aldı ve sokağa girdi.

"Bu, terziye gitmeyeceğiz anlamına mı geliyor?" diye sordu Albert, onu kovalarken.

Royce, Albert'ı geceliğinin göğsünden yakaladı ve onu depo ahırının yanına dizilmiş sandıkların arkasına itti.

"Üzgünüm!" dedi viskont. "Sadece soruyordum."

"Kapa çeneni," diye emretti Royce. Albert'a bakmıyordu. Sokağa doğru baktı.

Royce başını sokağın ağzına doğru hafifçe eğdi ve sonra Albert'in yanına saklandı. Bunu gören Hadrian da aynısını yaptı. Kimse kıpırdamadı veya tek kelime etmedi.

Bir dakika sonra bir adam yanından geçti. Zayıftı, yakası dikilmiş eski bir ceket giymişti ve elleri kollarının içine sokulmuştu.

Dokumacı, postacı, boyacı veya fırıncı olabilirdi. Onları görünce irkilen adam, aceleyle geçmeye çalıştı. Royce dışarı çıktı ve onu arkadan tahta ile sertçe vurdu.

"Royce!" diye bağırdı Hadrian.

Adam homurdanarak yere yığıldı ve nefesini toplayamadan Royce sırtına atladı ve adamın boynunun altındaki çapraz kırıışı boğazını sıkmak için kullandı.

"Ne yapıyorsun?" Albert şok içinde sordu.

"Gwen'i görmeye çalıştığımızdan beri bizi izliyor." Royce, adamın kafasını taşlara çarptı, zıplayacak kadar sert bir şekilde. Saçlarından yakalayıp kafasını geriye çekti ve beyaz hançerini yere yatan adamın boğazına dayadı. "Genelde sabırlı bir insan değilim ve bugün kötü bir günüm. Sana tek bir şans vereceğim. Neden bizi takip ettiğini bana tatmin edici bir şekilde anlat, yoksa boğazını kesip kanını akıtacağım. Yokuş aşağı eğiliyorsun, böylece botlarım ıslanmayacak bile. Anladın mı?"

Adam nefes nefese evet dedi.

"Tamam, devam et."

"Geneleve gelen herkesi kontrol etmem gerekiyor." "Neden?"

"Nereye gittiklerini, kiminle konuştuklarını görmek için." "Neden?"

"Bir kızı arıyoruz." "Gwen mi?"

"Hayır. Adı Rose." Adam öksürdü.

Royce bunu görmezden geldi ve baskıyı sürdürdü. "O, Ev'den bir kız mı?"

"Evet. Dün gece ortadan kayboldu."

"Peki onu arayan *biz* kimiz?" Adam tereddüt

etti ve Royce kesmeye başladı. "Kızıl El,"

diye patladı. "Hırsızlar loncası mı?"

"Evet."

"Peki neden Rose'u arıyorsunuz?"

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Sadece herkesin onu aradığını biliyorum.

Benim görevim sadece izlemek ve takip etmek. Sana söyleyebileceğim tek şey bu." Royce başını salladı. "O zaman artık bir değer yok."

Hadrian, adamın kaslarının gerildiğini gördü ve Royce'un boğazını kestiğini düşündü. Bu ilk kez olan bir şey değildi. Royce sabırsız olduğunu söylediğinde, bunu gerçekten kastetmişti ve Hadrian, cesedi ne yapacağını düşünmeye başlamıştı ki, bir saniye sonra adamın hala nefes aldığını fark etti.

"Bir hizmet yaparak kendini kurtarabilirsin," diye açıkladı Royce. "Neden? Sonra beni öldüreceksin."

"Söyleyeceklerimi dinlemeden hemen sonuca varmayın." "Sizi uyarmalıyım, beni öldürürseniz El sizi bulacaktır."

"Mesele de bu zaten. Onlara bu zahmeti yaşatmayacağım. Beni guildine götürmeni istiyorum."

BÖLÜM 7

ÇİÇEKLERİN HANIMI

Gwen yatağın kenarında sallanarak oturmuş, yüzünü ellerine gömmüş ağlıyordu.

Neden şimdi? Neden şimdi geri gelmek zorundaydı?

Ağlamak acı veriyordu. Her şey acı veriyordu, ama titreme özellikle acı vericiydi. İki kaburgası kırılmıştı ve nefes aldığı anda ağrıyordu. Gözlerini kapattığında Avon'un görüntüsü geliyordu aklına — saçları kızıl rengine boyanmış, gözleri açık ama The Hideous Head'in kirışlerine bakarken hiçbir şey görmüyordu. Bu, arkadaşının gördüğü son şeydi — o ve Stane'in çirkin yüzü.

Gwen, verandanın merdivenleri ve güzel korkulukların son gördüğü şey olacağına emindi. Gentry Quarter'daki şık ev gibi beyaz boyanmışlardı. Tıpkı her zaman istediği gibi. Sokakta yatmış, o onu tekmelerken verandanın korkuluklarına bakıyordu. Artık çılgık atamıyordu, o tüm havasını tekmelemişti. Öleceğini düşünüyordu. The Head'den ayrılalı bir yıl geçmişti, Avon'un kaderinden kurtulduğunu düşünürken, aynı şey tekrar olmuştu.

Bu her zaman olacaktı.

Kızlar çok iyi iş çıkarmışlardı. Gwen'in hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. Medford House, onun hayal ettiği gerçeklikti, onun gibi kadınlar için bir sığınaktı. Geçtiğimiz yıl boyunca güçlenmişlerdi. Medford House'un değerli bir itibarı vardı ve erkekler Westfield ve East March gibi uzak yerlerden geliyordu.

Son birkaç ayda müşteri profili değişmişti. Hala liman işçileri ve tüccarlar gelse de, son zamanlarda kılıçlı ya da ipek ve kürk giysili yeni yüzler de görülmeye başlamıştı. Soylular Medford

House'u keşfetmiş ve burayı o kadar sevmişlerdi ki tekrar gelmeye başlamışlardı. Asla gerçek isimlerini vermiyorlardı. Kendilerine Todd the Tinker veya Bill the Baker diyorlardı, ancak fırıncı bir arabayla gelip kürk mantolar giyiyordu... ve tamirci kadife ve ipek giysiler giyiyordu. Müşterilerin sahte isimler kullanması, Gwen'e kızların isimlerini değiştirme fikrini verdi.

O, House'da çalışan kadınların eninde sonunda oradan ayrılacağını ummuştı. Yeni, daha iyi hayatlar bulacaklarını, ama isimleri peşlerindeyken bunu nasıl yapabileceklerini? Jollin, Mae, hatta Etta, herkes onların geçmişini bilirken nasıl bir yere yerleşebilirdi? Bütün kızlar güzel, egzotik veya sevimli isimler seçmişti. Jasmine, Daisy, Olive... Mae, Lily-of-the-Valley olarak anılmak istemişti, ama onu Lily olarak kalmaya ikna etmişlerdi. Gerçek isimlerini koruyan tek iki kişi Rose ve Gwen'di. Rose, ismini başka bir çiçeğin ismiyle değiştirmek saçma geliyordu ve Gwen, Medford House'dan ayrılmayı asla hayal edemiyordu.

"Başkan'ın yanından ayrıldılar," dedi Abby, artık Tulip olarak biliniyordu. "Üçü de sokağa çıktı. Royce çok kızgın görünüyordu. Çiti dövdü."

Gwen, ağlamamak için elini dudaklarına götürdü. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Tulip.

Başını eğip gözlerini eşarbyla gizleyen Gwen, başını salladı. Tulip bir süre daha kaldı, sonra Gwen kapının hafifçe kapanışını ve merdivenlerin gıcırdamasını duydu.

Neden şimdi?

Royce ve Hadrian ayrıldığından beri Gwen her gün onların dönüşünü bekliyordu. Akşamları verandadaki salıncakta oturup Wayward Caddesi'ni izliyor, Royce'un atla geldiğini ya da rüzgarda dalgalanan pelerinle yürüdüğünü hayal ediyordu. Onun geri döneceğinin garantisi olmadığını hep biliyordu.

Royce yatakta yattığı süre boyunca, Gwen bir kez bile onun avucuna bakmamıştı. Bu fikir ona aldatıcı ve ahlaksız gelmişti. Orada yardım etmek için vardı, onun ceplerini karıştırmak için değil.

Gwen'in tüm hayatı bu tek olaya doğru ilerliyordu. Annesi bunu biliyordu. Kızını batıya doğru yola çıkardı, sonra yolda öldü, ama Gwen'e yolculuğu tamamlayıp Medford'u evi yapacağına söz verdirdi. Nedenini hiç söylemedi. Gwen, gözlerinde çok şey gördüğü ama çok az anladığı gizemli adam olmasaydı bu yolculuğu asla tamamlayamayabilirdi. Tek bildiği, gece gelip kendi kanıyla kaplı bir adamı kurtarması gerektiği idi. Yıllarca

yıl bekledikten, bunun doğru olup olmadığını ve yaptığı seçimlerin geleceğini değiştirip değiştirmediğini bilmeden, Royce gelmişti. Öngörüldüğü gibi onu kurtarmıştı. Uzun zaman sonra, sonunda bilmeceyi çözecek anahtarı eline almıştı, ama cevapları aramak için onun avucunu açmayı reddetti.

Adamlar temizlendikten ve doktor işini bitirdikten sonra, Royce beyaz çarşaflara sarılmış, bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Çok huzurlu görünüyordu. Elini dokundu, yumuşaktı ve diğer erkeklerin ellerinden çok farklıydı. Royce Melborn, tek kelimeyle *zarifti*. Onun kimliği hakkında tek ipucu, omzundaki koyu renkli M harfi şeklinde bir damgaydı.

"Hadrian nasıl?" Royce nihayet uyandığında ağzından çıkan ilk sözler bunlardı. Kendisi için endişelenmiyordu. Bu, onun iyi bir adam olduğunu gösteriyordu.

"İyi." Gözlerindeki bakıştan, bu kadar basit bir cevabın yetmeyeceğini anlayabilirdi. "Bir doktor yaralarını tedavi etti ve şu anda huzur içinde uyuyor." diye ekledi.

"Sokakta gördüğüm sendin." Yüzündeki ifade tanıma duygusundan şaşkınlığa dönüştü. "Kimsin sen? Neden bize yardım ettin?"

O anı hayal ederken, her zaman onun kim olduğunu ve neden orada olduğunu bildiğini düşünmüştü. Tüm cevapları bilen, onun için boşlukları dolduran kişi olması gerekiyordu. O anda bu adamın hiçbir fikri olmadığını anladı ve Gwen ona "*Ben bir falcının kızıyım ve dört ülkeyi gezdim*" diye söylemeyi düşünerek gülümsedi.

Medford'u evim yapmam için ulusları ikna ettim, sadece sen geldiğinde burada olabilmek için, böylece hayatını kurtarabilecektim. Ama zamanı değildi; adam zar zor hayattaydı.

"Benim adım Gwen DeLancy. Bu genelevi ben işletiyorum. Bana ihtiyacın olduğu için yardım ettim."

Bu, onun kafasındaki karışıklığı gidermedi, ama daha fazla soru sormadı. Hâlâ yorgundu, hâlâ acı çekiyordu.

"Kimsin sen?" Sormak zorundaydı. Bu önceden haber verilen buluşmayı o kadar uzun süre bekledikten sonra, bilmek zorundaydı. Uzun süre cevap vermedi, sadece ona baktı.

"Royce," dedi sonunda. Bu kelime isteksizce, gönülsüzce, sadece zorunluluktan söylenmişti.

Ondan sonra onu tekrar uyumasına bıraktı; yeterince bilgi almıştı, adını öğrenmişti.

O ilk konuşmadan sonra sessiz kaldı. Sonraki birkaç gün boyunca sadece Hadrian hakkında sorular sordu ve sonunda onun diğer odaya arkadaşını görmeye gitmesine yardım edene kadar

arkadaşını görmek için diğer odaya girmesine yardım edene kadar rahatlamaya başlamadı.

Gwen, Royce'un Etta'nın odasına girmesine yardım ederken, Hadrian yatağından, "Henüz yürüyebilecek durumda görünmüyorsun," dedi.

"Yürümemesi gerekiyor," diye cevapladı Gwen.

"İyi misin?" diye sordu Royce, sesi sert ve talepkardı.

Hadrian çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Son hatırladığım şey, senin dizlerine kadar kanlı bir su birikintisinin içinde olduğun ve benim de yağmur altında ölü bir atın altından seni çıkarmaya çalıştığım. Ve evet, az önce bir okla vurulmuştum." Etta'nın dantellerle ve çiçeklerle dolu yatak odasına bakındı. "Evet... Sanırım daha iyiyim."

"Tamam," dedi Royce ve Gwen'in yardımıyla dönüp gitmek üzereydi. "Sırf bunun için mi kalktın ve buraya geldin?" diye sordu Hadrian.

"Sıkılmıştım," diye cevapladı Royce.

"Uykusuz kalacak kadar endişeleniyor," dedi Gwen.

Royce kaşlarını çatı. "Bu insanların... bilirsin, öyle olmadıklarından emin olmak istedim."

"Tanrı aşkına, Royce." Hadrian şaşkınlıkla başını salladı. "Hayatımızı kurtardılar. Onlara güvenebilirsin."

Gwen, Royce'u yatağa geri götürdüğünde, Royce yine kanıyordu ve Gwen, Royce'un yanındaki yarayı yeniden sarmak zorunda kaldı. Onlar gelmeden önce, biri Royce'u çok kötü bir şekilde dikmişti ve doktor bunu düzeltmek zorunda kalmıştı. Gwen işini bitirdiğinde, Royce onun elini tuttu.

"Eğer sen... eğer bir şey yapmaya çalışıyorsan... eğer deniyorsan..." Royce tereddüt etti, onu tutarken kolları zayıf ve titriyordu. Onun mücadele ettiğini görebiliyordu. "Gerçekten neden yaptın? Neden bize yardım ettin?"

"Sana söyledim."

Yüzündeki ifade değişmedi. Ona inanmamıştı. Gwen gülümsedi.

Royce alaycı bir şekilde gülümsedi. "Anlamıyorum. Bir şeyler yolunda değil ve inan bana, benimle uğraşmak istemezsin. Anladın mı?"

Gwen hala gülümserken başını salladı.

"Peki... iyi." Onu bıraktı. "Ve muhtemelen dikkatli olmalısın, çünkü neredeyse tüm dünya bizi arıyor."

Royce hiç ayrıntı vermemişti, ama Gwen ikisinin arandığını ve kaçak olduğunu anlamıştı. Suçluları barındırıyordu ve yakalanırsa idam cezasına çarptırılabilirdi.

Gwen, o ayları geriye dönüp baktığında, hayatının en yoğun ayları olarak görüyordu. Hiç bu kadar korkmamış ve hiç bu kadar coşkulu olmamıştı. Günlerini dedikoduları takip ederek ve büyük fırtınanın olduğu hafta Wayward Street'te yardım isteyen bir adam hakkındaki söylentileri bastırmaya çalışarak geçiriyordu. Gecelerini Royce'a yemek yedirerek, onu temizleyerek ve giydirerek geçiriyordu. Bu sırada, onun hiç tam olarak anlamadığı kısa ve genellikle gizemli konuşmalar yapıyorlardı. Bir kedi yavrusu kadar zayıf olan Royce, her şey için ona ihtiyaç duyuyordu ve Gwen, bunun onun yaralarından daha fazla acı verdiğini görebiliyordu.

Başlangıçta sessizdi, ama günler geçtikçe yemek pişirme, dikiş, yakında yağan kar ve Kış Bayramı gibi ciddi konuları konuşmaya başladılar.

"Muhtemelen bayramı ziyafet ve süslemelerle kutluyorsunuzdur," dedi Royce. O sırada Royce oturur hale gelmişti ve ikisi tek bir mum ışığında konuşuyorlardı. "Bir sürü aile ve arkadaş, dans ve şarkılar."

Gwen, sesinde bir parça hüzün, hatta kin fark etti. Kafasını salladı. "Ben hiç Kış Bayramı'nı kutlamadım. Annem ve ben hep seyahat ediyorduk, genellikle yalnızdık ve ziyafetler için paramız yoktu. O öldüğünden beri" —Gwen omuz silkti—"hayatta kalmak için mücadele ediyorum. Seçeneklerin açlıktan ölmek ya da köle olmak olduğunda kutlama yapmak zor."

Adamın şaşırması, hatta şüpheci görüldüğünü hatırladı. "Yiyecek sıkıntısı çekiyormuş gibi görünmüyorsun."

"Hayır, şu anda değil. Artık kurban olmak istemediğime karar verdim. Korkmaktan yorulдум."

O zaman elini uzattı ve ilk kez sebepsiz yere ona dokundu. Elini onun elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. Yüzünde gördüğü kötü niyetli ifade, sempatiyle yer değiştirmişti — acıma değil, anlayış, onu neredeyse ağlatacak kadar ortak bir takdir.

O zamana kadar o hep sadık bir kız, nefret edilen Calian göçmeni, fahişe olmuştu. Hikayesinin çoğunu bilen kızlar bile, ruh hallerine göre onu ya bir tür kahraman ya da fırsatçı olarak görüyorlardı. Royce'un gözlerinde hayatta kalmak için verdiği mücadelenin acısını görebiliyordu. İkisi aynıydı, farklı dünyalardan gelen ama damarları birbirine benzeyen iki tahta parçasıydılar ve o anda aşık olduğunu anladı.

Bu, ikisinin kendileri hakkında konuştukları en yakın andı. Gwen, Royce'un kendisi hakkında daha fazla bilgi vereceğini ummuştu, ama Royce bunu hiç yapmadı. Royce ve Hadrian'ın yorumlarından, ikisinin haydut, belki de yol kesen haydutlar olduğunu tahmin etti, ama o kadar çok kişi onu yargıladıktan sonra, onu yargılayacak kimdi ki?

Ona, avuç içinden geleceği okuma yeteneğinden ya da Royce'u kurtarmasının yıllar önce önceden haber verilmiş olduğundan hiç bahsetmedi. Onun elinin dokunuşu ve o nazik sıkışmasıyla, bu tür şeyler önemsiz hale geldi, onun unutmayı tercih ettiği geçmişin bir parçası oldu. Sonunda ona sahip olmuştu ve onun kim olduğu ya da ne yaptığı önemli değildi.

Dışarıda kar yağıyordu, içeride ise Royce ve Hadrian iyileşiyorlardı. Güçlenmeye başladıkça, aşağı inip diğerleriyle birlikte ateşin etrafında oturdular.

Şarkılar söylediler ve hikayeler anlattılar — en azından Hadrian anlattı. Royce sessizce onun yanında oturmayı alışkanlık haline getirmişti — her zaman onun yanında. Ve Dixon'a attığı bakışları fark etmeden edemedi.

Dixon, kelimenin tam anlamıyla evin erkeğiydi, güçlü sırtı ve Gwen'e karşı zaafı olan yerel bir arabacıydı. Medford House'u inşa ettikleri günlerde ağır işleri yapması için onu işe almıştı. O zamandan beri Dixon, kızların gayri resmi koruyucusu olarak kalmıştı.

"Dinle," dedi Royce ve sonra tereddüt etti. Bunu sık sık yapardı, sanki her cümle kafasında bir tartışmaya konu oluyormuş gibi. Geleli iki ay olmuştu ve Royce ile Gwen yatak odasında idiler. Dışarıda, kış yaklaşırken yine kar yağıyordu. "Ben... ah..." Bir kez daha tereddüt etti. "Bize yardım etmek zorunda değildin. Aslında etmemeliydin. Hiç mantıklı değil. Tehlikeli ve senin için hiçbir faydası yok. O doktora para ödedin, bizi beslemek için daha da fazla para harcadın, tüm o zamanı saymıyorum bile... sen... şey, ne yaptığını biliyorsun. Neyse..." İçini çekti ve başını salladı. "Bu benim için kolay değil, ama... sana teşekkür etmek istiyorum, tamam mı?"

Bekledi. Gwen, onun onu öpeceğini düşündü. Öpeceğini umdu — kollarını ona dolayacağını, onu sevdiğini ve sonsuza kadar onunla kalacağını söyleyeceğini umdu, ama yapmadı. Bunun yerine, Hadrian ile şafakta ayrılacaklarını açıkladı.

O soğuk sabah, o ve Hadrian yola çıktıklarında, sanki kalbini de yanında götürüyor gibi hissetti. Gereğinden fazla konuşmaktan ya da daha kötüsü, ağlamaya başlamaktan korktuğu için dişlerini sıkı sıkı kapattı. Kehanet ona hiçbir şey vaat etmemişti. Onun kaderi olduğu, sonsuza kadar mutlu yaşayacakları hayali tamamen Gwen'in hayal gücüydü, ama yine de umut etmişti ve onların uzaklaşıp yeni yağan karda iki iz bırakmasını izlerken umut etmeye devam etmişti.

Onun geri dönmesi için dua etti.

Ama neden şimdi? Onu göremediğim halde neden şimdi?

Royce'un onu dövölmüş halde görmesine izin vermedi. Belki de önemi yoktu.

Belki de Royce gerçekten umursamıyordu, ama umursuyorsa, bunu kimin yaptığını bilmek isteyecek ve aptal gibi intikam almak isteyecekti. Erkekler her zaman intikam isterlerdi. Royce onu korumaya çalışırken kendini öldürttü ve o bunun olmasına izin vermezdi. Royce'un onu umursamadığını düşünmesi daha iyiydi. Royce'un gerçeği asla öğrenmemesi daha iyiydi. Royce'u bu işin dışında tutması daha iyiydi, yoksa Dixon gibi olurdu, hatta daha kötüsü.

Neden şimdi? Ve Rose nerede?

Gwen ön kapının çarpıldığını duydu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Yükseklerle çıkan sesler duyuluyordu ama çok boğuktu, anlaşılamıyordu. Ayağa kalktı. Dengesizdi, yatak direğine ve sonra duvara tutunarak kapıya doğru sürünerek ilerledi. Tek koluyla ayakta durmak zordu; net görmek de öyle. Her iki gözü de şişmişti, sağ gözü tamamen kapanmıştı ve ağlamak da durumu daha da kötüleştirmişti.

Koridora ulaştığında daha iyi duyabiliyordu.

"...bilmiyoruz. Tek söylediği buydu." Marangoz William'ın sesi. "Peki ya Rose?" diye sordu Mae.

"Geri dönmüş olabileceğini düşündüm." Bir duraklama, sonra William devam etti. "Yüksek polis şefi tüm şeriflerini onu aramaya gönderdi. Hatta bir sürü yeni yardımcısı bile tuttu."

Jollin merdivenlerden yukarı çıktı ve Gwen'i koridorda görünce şok oldu.

"Sorun yok
, sadece Will."

Gwen başını salladı ve Jollin koluna girdi. Birlikte yatak odasına geri döndüler.

"Uyumak zorundasın." Jollin kızgınmış gibi yaptı. "Doktorun emri. Hatırladın mı?"

Jollin onu yatağa yatırırken Gwen, "Onu asla bırakmamalıydım," dedi.

"Nasıl bilebilirdin ki? Orası şatoydu. Onlara hayır mı diyecektin?
? Hem sadece sürpriz bir partiydi." Jollin battaniyeyi çekip Gwen'i örttü.
"Rose genç ve aptal. Muhtemelen ona çok fazla şarap ısmarlayan bir şövalyeyle eğleniyordur. Ya da belki bir baron onu lüks bir arabayla birkaç günlüğüne kırsal malikanesine götürmüştür. Biz endişelenirken o muhtemelen bir sürü para kazanıyordur."

"Fark etmeliydim. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim, çünkü Rose..."

"Neyi yapmamıştı?"

"Aşık olmamıştı."

Jollin, avucunu Gwen'in alnına koydu. "Biraz ateşin var. Doktora geri gelmesini söyleyeceğim."

"Ben..." Gwen *iyi olduğunu* söyleyecekti ama bunun ne kadar aptalca geldiğini fark etti. "Ateşim yok. Aklımı kaçırmadım." Gwen, avucunda Rose'un geleceğini gördüğünü nasıl açıklayabileceğini düşündü ama bunun yardımcı olacağını sanmıyordu. "Sadece endişeliyim."

"Hepimiz öyleyiz. Ben de karşıya geçip Grue'nun kayışını ödünç alacağım ve bize bunu yaptığı için onu bayılana kadar döveceğim. Bu kadar duyarsız olabileceğine inanamıyorum. Şimdiye kadar bıktığımızı bilmesi gerekirdi." Elini uzattı ve biraz fazla güç kullanarak Gwen'in yastığını kabarttı.

"Bence başı belada," dedi Gwen. "Ciddi bir belada."

Jollin başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum." Bir süre durdu. "Belki de hepimiz öyleyiz. Artık bizi koruyacak Dixon bile yok."

"Onu kontrol ettin mi?"

"Seni koridorda dans ederken bulduğumda doktora gitmek üzereydim."

"Buna dans mı diyorsun?"

"Senin bu konuda iyi olduğunu söylemedim."

Bu, Gwen'in dudaklarına isteksiz bir gülümseme getirdi. "Teşekkür ederim."

Jollin ona bir öpücük verdi. "Dixon iyi olacak. Royce ve Hadrian kadar kötü durumda değil. Dikiş bile atılmadı, sadece birkaç kemiği kırıldı, senin gibi, ama o bir boğa gibi güçlü. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var, uyandığında bizi yoksulluğa sürükleyecek."

"Keşke Rose'a ne olduğunu bilseydim."

BÖLÜM 8 YENİ

KILIÇ

Şimdi dene.

Reuben eğildi ve ağır zincir zırhı başının üzerinden geçirdi. Çelik halka gömlek bir çınlama sesiyle yere düştü. Beklediğinden daha ağırdı. Kralın askerlerinin sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi koşup, zıplayıp, savaştıklarını izlemişti. Şimdi bunu nasıl yaptıklarını merak ediyordu.

"Etrafta dolaş, nasıl hissettirdiğine bak." Demirci onu dikkatle izledi. Bastion — kale muhafızlarının çoğu tarafından bazen *Yaşlı Piç olarak* adlandırılırdı — Reuben'e her zaman teyzesinin anlattığı masallardaki cüceleri hatırlatırdı. Kısa boylu, tıknaz ve kıllıydı, gri sakalı ve sekiz kısa parmağı vardı. Bir zamanlar iki parmağını kaybetmişti ve her iki elinde birer parmak ve başparmak kaldığı sürece Melengar'ın en iyi demircisi olmaya devam edeceğini şaka yollu söylerdi.

Reuben avluda dolaşarak örsün etrafında daireler çizdi. Sanki iki çuval arpa taşıyormuş gibi tüm ağırlık omuzlarındaydı. Döndüğünde gömleği sürünerek onu yavaşlatır, sonra momentum onu yakalar ve gitmek istediğinden daha uzağa iterdi.

"Ne düşünüyorsun, evlat?"

Bu kadar kısıtlayıcı bir şey giymesi beklendiği için çok kötü olduğunu düşündü, ama bir kılıç ona çarptığında farklı düşüneceğini tahmin etti. Ayrıca bunu tartışacak zamanı da yoktu. Reuben kaleye giderken demirci onu giydirme için oraya sürüklemişti. Reddedemezdi

reddedemedi; o gece zırha ihtiyacı vardı ve ertelemesi şüphe uyandırırđı.

"Hareket etmek zor."

"Alışırın. Herkes alışır. Yakında onsuz çıplak hissedeceksin. İşte kılıcın." Demirci, kemerle birlikte kın içindeki uzun kılıcı ona uzattı. Reuben, ikinci el, yıpranmış ve paslanmış bir falchion bekliyordu. Bu ise yeni görünüyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı kılıcı çekerek. Yaşlı Bastion kılıç yapmayı bilirdi ama bu... "Çok güzel. Bilmiyordum ki sen..."

"Ben yapmadım. Bu Delgos çeliğı." Demirci büyük eldivenlerinden birini çıkardı ve alnını sildi. "Metallerimizin çoğunu ve kılıçlarımızın çoğunu Trent'ten alıyoruz. Berbat dağ bokları. Çoğunlukla demir. Lanet şeyler hiçbir şekilde keskinlik tutamıyor ve vurursan çentikleniyor. Trent demircileri umursamıyor. Sadece kotalarını dolduruyorlar. Kalite ne olursa olsun aynı ücreti alıyorlar. Ama Delgos'ta kılıç ustaları açık pazarda satış yapıyorlar. Bu yüzden ekstra çaba sarf etmeye değer. Elinde tuttuğın bu kılıç belki yarım düzine kez katlanmış. Benim yapabileceğim her şeyden daha sert ve daha keskindir. Yüzünde yeterince sakal çıkınca bununla tıraş olabilirsin. Bu kılıç özel olarak satın alındı."

"Neden bana veriyorsun?"

"Bana öyle söylendiğı için."

"Kim söyledi?"

"Prens Alric."

"Prens mi? Nedenini söyledi mi?"

"Hayır."

"Sordun mu?"

Bastion ona tuhaf bir şekilde baktı. "Bir prense hiçbir şey sormazsın, evlat. O sana bu kılıcı ver dedi, ben de verdim. Ve kimseye bundan bahsetme. Büyüklerin sana yaptığı iyilikleri kendine sakla, yoksa insanlar kıskanabilir ve yeni kariyerine dayak yiyerek başlamak istemezsin. Şimdi ona dikkat et. Kanlı bir jilet kadar keskin dediğimde, ciddiye aldım."

Reuben kılıcını kınına soktu ve çıkardığı sesi takdirle dinledi. *Jilet kadar keskin*. Bordo ve altın rengi tabardını giydi, pelerinini ve aynı derecede yeni miğferini aldı ve çınlayarak kaleye doğru koştu. Koşmak yürümekten daha zordu. Dengesi bozulmuştu, buna alışması gerekecekti.

Alışması gereken bir şeydi. Kuzey holünün büyük kapılarından içeri girdi. Burası cilalı taş sütunlardan oluşan geniş bir galeri, sergilenen zırhlar ve geniş merdivenlere çıkan koridorlardan oluşuyordu. Reuben kalede fazla zaman geçirmezdi. Orada kendini rahat hissetmezdi. Odunluk dışında kendini gerçekten rahat hissettiği tek yer ahırlardı. Orada atlar dışında kimse ona tepeden bakmazdı. Kale, yargılayıcı, acımasız bakışlarla doluydu. Burası, şövalye yardımcıları ve benzerlerinin yuvasıydı. Onlar, ona defalarca gösterdikleri nezaketi burada öğrenmişlerdi. Her şey soğuk taştan yapılmıştı.

Neredeyse her şey.

Büyük salonlardan kaçınmak için hızlıca sağa döndüğünde, neredeyse Arista Essendon'a çarpıyordu. Arista şaşkınlık sesini çıkardı ve geriye doğru sendeledi, elini göğsüne koydu ve gözlerini kocaman açtı. Reuben'ın yeni kıyafeti, durma veya yön değiştirme yeteneğini zorlaştırmıştı. Çok fazla değildi, sadece yarım saniye gecikmeydi, ama onu aptal gibi göstermeye, ya da en azından hissettirmeye yetmişti.

"Sürekli karşılışıyoruz, değil mi?" dedi kız, sesi kuş cıvıltısı kadar yumuşak ve güzeldi.

"Özür dilerim." Ona eğildi ve sonra aceleyle ekledi, "Majesteleri." Kız, kollarındaki miğferine baktı. "Öğle yemeği mi?"

İçine doldurduğu elma, peynir ve ete baktı. "Ah ... evet, sayılır."

"İyi günler," dedi, ama olduğu yerde durdu.

Reuben, onun önünü kapattığını fark etmesi bir saniye sürdü ve kenara çekildi.

Onun yanından geçerken kendini aptal gibi hissetti. Neden onun önünde her şeyi yanlış yapıyordu? Beceriksizliğinin önemi olmadığını fark edince midesi düğümlendi ve omuzları çöktü. O bir prensesdi ve onun istediği şey asla gerçekleşemezdi. Bir prens, dük veya kral ile evlenecek ve o da onun gitmesini izleyecekti. Kapıdan çıkıp arabanın penceresinden el sallayacak ve bir daha asla görülmeyecekti, en azından onun tarafından. Onun ulaşamayacağı birisi olduğunu hep biliyordu. Tüm hayallerinde, ona dokunmayı hiç hayal etmemişti, kuyuda ona su bardağını uzattığı sırada parmaklarının çarpışabileceği o an hariç. Onun dudaklarını öpmek, hayaller için bile çok saçma bir fikirdi. Tek istediği, doğru bir şey yapmak, onun dikkatini çekmek, onu cesur, zeki veya iyi biri olarak görmesini sağlamaktı. Ayrılırken onun omzunun üzerinden geriye bakmasını istiyordu.

"Keşke o asil olsaydı" diyen etkileyici bir ifade. Dünyadan çok fazla şey istediğini düşünmüyordu, sadece basit bir takdir anı, başını çevirip bir an için onun onu gördüğü gibi gördüğünü bilmek. Onun kendisini gerçekten gördüğünü ve belki de ona karşı onun ona karşı hissettiği gibi hissettiğini bilerek, hayatının geri kalanını sessizce acı çekerek geçirebilirdi.

Yine kalbinden bıçaklanmış gibi hissederek, geri kalan yolu hizmetçi koridorlarından takip etti. Bir fener kaparak merdivenlerden aşağı indi ve kalenin zindanlarına girdi. Zindanlar boştu. Zindanlarda nadiren mahkumlar kalırdı, kaldıkları zaman da uzun sürmezdi. Medford'da adalet hızlı bir şekilde yerine getirilirdi. Hırsızların parmakları veya elleri kesilirdi. Borçlular dövülürdü. Katiller asılırdı. Sabotajcılar parçalara ayrılır, hainler dörde bölünürdü. Zindan sadece asılmayı bekleyenlerin tutulduğu bir yerdi ve son zamanlarda yüksek polis şefi bu konuda hızlı davranıyordu. Bu da zindanı tecrit için mükemmel bir yer haline getiriyordu.

Reuben, son sıradaki son hücreye doğru yürüdü. L şeklinde olan bu hücre mükemmel bir seçimdi. Orada, pencereden mahkum görünmüyordu. Normalde merdivenlerin üstündeki çiviye asılı olan anahtarla kapıyı açtı. Anahtarı artık kendisi saklıyordu. Kapıyı onu hapsetmek için değil, başkalarının girmesini engellemek için kilitlemişti. Bildiği kadarıyla, tek anahtar buydu. Kız hala oradaydı, uzak duvara kıvrılmış, ona getirdiği battaniyeye sarılmıştı.

"Günaydın Rose, nasılsın?"

Gözlerini açtı ve ışığa karşı gözlerini kırpıştırarak yukarı baktı. Onu ilk kez iyice gördü. Kız sevimliydi, gerçekten güzeldi ve makyajsız daha da güzel olacağını düşündü, özellikle de makyajının büyük bir kısmı gözyaşlarıyla akmış olduğu için. Yanağında bir çürük ve önceki gece tırmanırken kollarına ve bacaklarına aldığı çirkin sıyrıklar vardı.

"Sabah mı oldu?"

"Evet." Onun önüne diz çöktü. "Aç mısın? Yemek getirdim."

Kız oturup peynir parçasını aldı ve ısırdı. "Teşekkür ederim," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Ona zayıf şarap dolu küçük deri kesesini uzattı. Kız yudumladı, sonra sordu, "Neler oluyor? Kral hayatta mı?"

"Kral iyi. Bildiğim kadarıyla dün gece hiçbir şey olmadı. Tabii, herkes seni arıyor."

"Neden? Ben hiçbir şey
yapmadım." "Bilmiyorum."

"Baban ne dedi?"

"Onu henüz görmedim. Bütün gece görevdeydi ve henüz dönmedi." "Başka kimseye söylemedin, değil mi?"

"Hayır." Reuben başını salladı. "Söylediklerini düşündüm.

O kuleye herkesin giremeyeceğini. Orası kraliyet konutunun bir parçası.

Sadece kale muhafızları ve soylular üçüncü kattan yukarı çıkabilir.

Duyduğunuz kişi ya kalenin güvenliğinden biri ya da önemli birisi olmalı, yanlış kişiye söylemekten korkuyorum.

"Peki şimdi ne yapacağım? Burada oturup bekleyecek miyim?"

"Üzgünüm. Eminim çok kötü bir durumdur, ama bence bu en güvenli yol. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Kız başını salladı ama hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Sana hayatımı borçluyum.

Teşekkür ederim."

Söylemesi aptalca bir şeydi, ama kadının samimi olduğunu görebiliyordu. Kendini garip hissetti. Yaptığı hiçbir şey için kimsenin minnettar olmasına alışık değildi. "Çoğu insan benim pek bir şey yapmadığımı söylerdi."

Ona hüznü, çarpık bir gülümseme attı. "Sanırım çoğu insan hayatımın pek bir değeri olmadığını söylerdi."

Reuben, onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha düşündü — büyük, güven dolu gözleri, minik burnu ve yuvarlak yüzü. Onu böyle korkunç bir yere kapatmak bir suç gibi geliyordu.

"Babam haini bulabilirse, sana hayatını borçlu olan kişi kral olacaktır. Kim bilir, belki de sana kendi malikanenle ödüllendirecektir."

"Ben eve dönüp Medford House'da bir odayı paylaşmakla yetinirim."

Ona gülümsedi. Kız da ona gülümsedi.

O, kızın ödüllendirilmesini, farklı bir hayat sürebilmesi için ona bakılmasını içtenlikle umuyordu. Ancak Reuben, hayallerin neredeyse hiç gerçekleşmediğini bilecek kadar dünyayı görmüştü.

Reuben babasını bulmak umuduyla kışlaya geri dönerken Alric, "Hilfred!" diye seslendi. Dönüp baktığında, prensin Pickeringler tarafından çevrelenmiş olduğunu gördü. Hepsi daha önce giymediklerini gördüğü tunikler giiyorlardı. Reuben, soyluların ne kadar pahalı giysiler alabildiğini merak etti.

"Majesteleri." Selam verdi. "Lordlarım." Aynı hareketi tekrarladı.

"Yeni kılıcını almışsın, görüyorum."

"Evet, Majesteleri, teşekkür ederim."

Alric kayıtsızca el salladı. "Bu benim antrenman kılıçlarımdan biri."

Mauvin yeni kılıcına baktı. "Bakabilir miyim?"

Reuben kılıcı çekti ve kabzayı gösterdi.

Yaşlı Pickering kılıcı aldı ve havayı keserek bıçağı sekiz rakamı şeklinde ileri geri salladı. Sonra tutuşunu bıraktı, kılıcı elinin sırtında yuvarladı ve tekrar yakaladı. Kılıcı havaya attı ve kabzanın bıçakla birleştiği yerden ön koluyla yakaladı. Bir an dengeyi izledikten sonra tekrar havaya attı ve bir kez daha tutuşundan yakaladı. Bıçağın uzunluğuna baktı, ışıktaki çevirdi, sonra prene baktı. "Bu hiç kullanılmamış."

Alric omuz silkti. "Gerektiği kadar pratik yapmıyorum. Ama bu yüzden Hilfred gibi adamların iyi silahlanmasına ihtiyacım var, değil mi?"

"Biraz ağır ve dengesi yaklaşık 3 milimetre bozuk, ama fena değil," dedi Mauvin. "Ve o kabzayı iyi bir kaba deri ile sarardım, yoksa elin terlemeye başlar başlamaz kayar, ki tam da o anda kabzanın kaymasını istemezsin."

Mauvin kılıcı ustaca çevirdi ve kılıcı Reuben'e geri verdi.

Prens, kemerine asılı küçük çantasından bir elma çıkardı ve onu havaya atıp yakalamaya başladı. "Dün gece ne kadar başın belaya girdi?" diye sordu Alric.

"Babam bütün gece görevdeydi, henüz bilmiyorum."

"Ah, doğru, güvenlik tatbikatı falan yaptıklarını duydum. Neyse ki ben uyuyordum." Prens elmayı meşe ağacının dallarının arasına fırlattı ve elma yaprakların arasından geçti. Geri dönerken bir dala çarptı ve yakalayamadığı için uzağa sıçradı. Fanen kurtarmaya geldi ve meyveyi sessiz bir zaferle havaya kaldırdı.

Alric gülümsedi. "Bu gece biraz daha avlanmayı düşünüyoruz. İster misin?"

"Üzgünüm, Majesteleri, ama gelemem. Bu gece *gerçek* bir muhafız olarak ilk nöbetim olacak. Ön kapıda görevde olacağım. Ayrıca yeni şansölye için büyük bir parti var bu gece. Orada olmanız gerekmiyor mu?"

Birbirlerine kötü niyetli gülümsemelerle baktılar. "Bu galalar çok sıkıcı. Ailelerimiz bize sürekli tanımadığımız ve tanımak da istemediğimiz insanları tanıştırıyor — örneğin, öpüşmeyi seven ve peynir kokan mücevherli yaşlı kadınlar gibi.

. Gizlice kaçalım dedik. Herkes meşgul olacak ve kale insanlarla dolacak, kimse gittiğimizi fark etmeyecek bile."

"Kapı bekçisi hariç," dedi Mauvin ve suçlayıcı bir şekilde parmağını kaldırarak ekledi, "O da sensin."

"Oh... Anlıyorum. Senin gittiğini görmemiş gibi davranmamı istiyorsun." "Sadece biri sorarsa, ki soracağını sanmıyorum."

Fanen elmayı prene geri attı, prens de bir kez daha attı. Elma daha yükseğe çıktı, sarı yapraklar yağmur gibi yağdı ve elmanın nereye gittiğini anlamak zorlaştı. Bu sefer meyve birkaç daldan sekti ve Fanen elma çimlere düşmeden önce cesurca yakaladı.

"Bu partiler çok hareketli ve bütün gece sürer," diye açıkladı Alric. "Zaten kimse bizim etrafta olmamızı istemiyor, bu yüzden sorun olmaz. Ne dersin?"

"Ne diyebilirim ki? Sen prensisin."

Alric gülümsedi. "Sana ne demiştim, bu adamı seviyorum." Pickering'lere döndü. "Yeni bir ceket için prova yapmam lazım. Terzinin canını sıkmamı izlemek ister misin?"

"Cazip," dedi Mauvin alaycı bir şekilde, "ama ben burada kalıp yeni muhafızımıza birkaç ipucu vereceğim. Kim bilir, belki onu Percepliquis'e götürürüz."

"Sen bilirsin." Alric elmasını unutarak tepeye doğru koşarak geri döndü.

Mauvin, Reuben'ın etrafında dolaşarak onu inceledi. "Yeni ekipmanı denemek ister misin?" Gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Sana eğitim vereceğime söz vermiştim, hatırladın mı?"

Reuben, etrafında bir yaban arısı vızıldıyormuş gibi hissetti, onu sokup sokmayacağından emin değildi. Yakın zamana kadar, Reuben'in soylularla olan deneyimleri pek iyi olmamıştı. "Şaka yaptığını sanmıştım. Ve benim yapmam gereken..."

"Pickering's kılıç dövüşü konusunda şaka yapmaz. Şimdi silahını çek." Üç yaş küçük bir çocuk tarafından aşağılanacağından emin olan Reuben yine de kılıcını çekti. Kılıcın sesi, daha önce dokunduğu hiçbir kılıcın çıkardığı ses gibi değildi. Ölümcül bir tınısı vardı.

"Korun."

Reuben kılıcı kaldırdı. Daha önce çalıştığı diğer kılıçlardan çok daha hafifti.

"Bu senin tutumun mu? İyi Maribor, sana ne öğretiler? Fanen!"

Kardeşi Reuben'in arkasına geçip onu bir oyuncak bebekmiş gibi yeniden konumlandırıdı. Dizlerinin zerine çökerek, ocuk Reuben'in ayak bileklerini tuttu ve ayaklarını kaydırđı. "Sol ayak geriye ve dışa dönük," diye mırıldandı Fanen. "Sağ ayak ne."

İşini bitirdiğinde, Reuben yan duruyordu ve biraz garip hissediyordu.

"Tamam, şimdi dizlerini biraz bk ve ayak parmaklarının ucuna bas. Tamam, güzel. şimdi bana saldır."

Jilet gibi keskin.

Reuben zayıf bir çaba gösterdi ve Mauvin kaşlarını kaldırdı. "şaka mı yapıyorsun?"

"Bu kılıç çok keskin. Bir asili incitmek istemem..."

Mauvin gözlerini devirdi ve başını salladı. "O kılıçla bana dokunma şansın, prensesle evlenme şansın kadar. Hadi ama."

Reuben, Mauvin'in bunu kastetmediğini biliyordu — aslında kastetmişti, ama sözlerinin kılıcının vurabileceğinden daha derin bir yara açtığını bilemezdi. Yine de bu, Mauvin'e saldırmayı kolaylaştırdı.

Reuben ne çıktı ve Mauvin onu durdurmadan önce iki kez kılıç sallamaya çalıştı. "Bu kanlı bir *balta* değıl, Hilfred. Daha çok bir bıçak gibi düşün. Odun keser gibi bir somun ekmeğı kesmezsin, değıl mi? Bu bir kılıç. Kes, sapla, kolunun yanı sıra bileğini de kullan."

"Kavrayışını bile doğru yapmıyor." Fanen elini işaret etti.

Mauvin ve Fanen ona birlikte öğrettiler, önce tutuşunu, sonra ayaklarını. Adım atmak yerine srnmeyi öğrendi. Sonra hamleler ve sonunda savuşturmalar. Fanen sonunda sıkıldı, elmayı kapıp gl çalılarının yanındaki taş bankta oturdu. Meyveyi ısırđı ve dişleriyle tutarken, küçük bir parşömen deftere grafitle bir şeyler yazmaya başladı.

Mauvin kardeşine gözlerini devirdi. "Yine şiir mi?" Fanen onu görmezden geldi.

"Tamam, Hilfred, o hareketi bir daha dene, ama bu sefer..."

"zgnm," dedi Reuben. "Gerçekten minnettarım, ama yapmam gereken çok önemli bir işim var."

Mauvin'in omuzları dştı.

"zgnm. Gerçekten gitmem gerek."

Mauvin iç geçirdi. "Fazla ilerleyemedik, ama Alric en azından muhafızlarından birinin temel bilgileri bildiğini bilerek biraz daha rahat uyuyacaktır. Peki... bu gece iyi şanslar."

Reuben selam vermeli miydi, vermemeli miydi, bilemedi. Nazikçe başını sallamayı tercih etti ve sonra tepenin aşağısındaki kışlaya doğru koşmaya başladı. Babası şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Koşarken, yeni kılıcının uyluğuna çarptığını hissetti ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Prens ona bir kılıç vermişti. *Prens!* Ve Pickeringler ona eskrim öğretmişti — onu bayılana kadar dövmek yerine, gerçekten öğretmişlerdi. Onların onu sadece kaçmak için kullandıklarını anladığında sevinci azaldı. Üçü, sahte dostlukla onun sessizliğini satın alıyorlardı. Soylular sıradan askerlerle dostluk kurmazlardı. Yine de kılıç güzeldi, hatta onu saklayabilecekti ve Mauvin her şeyi daha iyi açıkladıktan sonra onu kullanırken biraz daha güvenli hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Temel eğitim sırasında pek bir şey öğrenememişti. Eğitimciler tüm zamanlarını soylu çocuklarla geçirirken, o onların omuzlarının üzerinden izlemekle yetinmek zorunda kalmıştı. Diğerleri onunla eşleşmeyi reddettiği için, antrenmanlarını çit direklerine karşı yapıyordu. Mauvin ile yaptığı iki antrenman, hayatında ilk kez gerçek bir antrenman deneyimi olmuştu.

Reuben içeri girer girmez Richard Hilfred, "Neredeydin evlat?" diye bağırdı.

Reuben bu ses tonunu tanıyordu — sert bir suçlama, askeri otoritenin keskinliği ile. Babası küçük masanın başında oturuyordu. Gömleği çıkmış, ayakları çıplaktı, diğer her şey yere atılmıştı. Babasının üniforması daha önce hiç yere değmemişti ve Reuben buruşuk tuniğe sanki bir cesetmiş gibi bakıyordu.

"Zincirimi alıyordum ve..."

Babası ayağa kalktı ve Reuben'a sol yumruğuyla vurdu. Geriye doğru yumruk attı ama tüm ağırlığını vuruşa verdi. Reuben düştü ve düşerken başını kapıya çarptı. Yüksek ve boş *bir ses* çıktı ama sesin kapıdan mı yoksa kafatasından mı geldiğini anlayamadı.

"Dikkat çekmemek konusunda sana ne demiştim? Büyükler hakkında ne demiştim? Aptal çocuk."

Ancak o zaman babasının sağ elinde koyu renkli bir şişe olduğunu fark etti. Reuben, babasının bu yüzden mi sol elini kullandığını merak etti.

Vurulduğunda, babasının darbeyi hafifletmeye çalıştığını düşünmüştü, ama şimdi

sadece içkisini bırakmakla uğraşmak istemediğini düşündü. Babası şişeyi dudaklarına götürdü. Şişenin dibini yukarı doğru eğmek zorunda kaldı.

"Bu piçlerin nasıl olduklarını bilmiyorsun," diye homurdandı. "Onlarla karıştığın anda sen..." Babası karyolayı tekmeledi, karyola sıçradı ve yastık yere düştü. Burnunu çekti, koluyla burnunu sildi ve karanlık şişeden bir yudum daha alırken tekrar oturdu. Reuben onu nereden bulduğunu merak etti. Etiketli şişeler pahalıydı, askerler için, hatta kraliyet muhafızları için bile çok pahalıydı. "Onur diye bir şey yoktur, Rue. Şövalyelik bir şakadır, çürümüş bir şairin uydurduğu bir fikirdir. Yaz ortasında kar topu gibidir, işte budur. Altın yumurta yumurtlayan tavuk gibidir. Büyükler, bizim gibi aptalların bunun gerçek olduğunu düşünmesi için kendileri için saklıymış gibi yaparlar, ama hepsi yalandır. Bunu unutma, evlat."

Reuben ayağa kalktı. Yüzü acıyordu ve dişlerinin ağzının içini kestiği yerden kanın tadını alabiliyordu. Odanın uzak köşesinde durdu, sırtı kapalı kapıya yaslanmıştı. Mesafe gerçek bir koruma sağlamıyordu. Oda on iki fitten biraz daha fazlaydı ve babası ona tekrar vurmak için sadece bir iki adım atması yeterliydi.

"Alabileceğini al. Yakalanmayacağın şeyleri çal. Ve kimseye güvenme. Kimseyi sevmeyi. Bu en kötüsüdür. Aşk korkunç bir şeydir. Onu hayatına alırsan, seni içinden kemirir. Kafanı karıştırır. Kendini bir şeyler yaparken, kendine ihanet ederken bulursun — peki ne için? Ne için! O bir şeyler yapabilirdi. Ben... Ben onun için her gün hayatımı riske atıyorum, ama o benim için ne yapıyor? Ona ihtiyacım olduğunda nerede? Dudaklarını şapırdatıp iç geçirdi. "Herkes kendi başının çaresine bakar. Sen de öyle yapmalısın — hepimiz öyle yapmalıyız, yoksa yutuluruz."

Reuben, dili yanağındaki kesikle oynarken parmaklarıyla kapının pürüzlü ahşabını hissetti. Hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemiyordu, ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. Bu, bir darbe daha anlamına gelse bile. Sağ eliyle vursa bile. Babası, elinde hala şişe olduğunu unutsa bile. Babasına kralın tehlikede olduğunu söylemeliydi. Belki bu haber onu kendine getirirdi. Üniformaya bakarak, bundan şüphe duydu.

Babası sandalyeye sertçe oturdu. Reuben bunu iyiye işaret olarak gördü. Oğlunu öldürmek için kalkmakla uğraşmak istemeyebilirdi.

"Peki ya sen... ne düşünüyordun? Bir kadın tarafından büyütülmüş, tüccarlık işinden başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar şımartılmış. Kadınlar tarafından büyütülen tüm erkekler böyledir.

Yumuşak, pembe şeyler, çok fazla düşünen şeyler. Çok fazla düşünmemeye dikkat et, evlat. Bu da başını belaya sokar."

Konuşurken, yüzünün sol tarafındaki yara izi kırıksıklıklarının sıkışmasıyla hareket etti, sertleşmiş deri diğerlerinden bir saç teli kadar geride kalarak yılan gibi kıvrıldı. Babasının anlattığına göre, büyük, çılgın bir sarhoş krala saldırmış ve yolunda üç adamı öldürmüştü. Kralın geri kalan iki muhafızı kaçmıştı. Richard Hilfred, yoluna çıkan son kişi olmuştu. Yara izi kalmıştı ve iyileşmeden önce, yanağındaki yarıkla bir melodi ıslıkla çalmanın mümkün olduğunu söylemişti. Ama kral kurtulmuştu.

"Baba?" dedi Reuben.

Babası başını kaldırmadı. Şişeye bakarak, içinde kalan miktarı ölçer gibi hafifçe eğdi.

"Biri kralı öldürmek için komplo kuruyor."

"*Her zaman* kralı öldürmek için komplo kuran biri vardır. Bu yüzden benim bir işim var." "Bence bu kişi kalede olan biri."

Richard Hilfred başını eğdi ve ona gözlerini kısarak baktı, ağzı hafifçe açık, alt dişinin eksikliği görünüyordu.

"Bu fikir nereden çıktı?"

"İki adamın konuşmasını duyan biriyle tanıştım." "Ne, prensle gezintiye çıkmışken bir tavernada mı?"

Seni uyarmıştım..."

"Hayır efendim, burada, kalede."

Babası gözlerini daha da kısarak ağzını biraz daha açtı. "Onlardan biri mi?" Başını salladı ve şişeyi ona doğru salladı. "O gümüş kaplamalı kod parçalarını dinleme. Onlar sadece sorun çıkarmak istiyorlar. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Onlar değildi."

"Kim olursa olsun, yalan söylüyor." Babası şişenin sonunu bitirdi.

"Herkesin aradığı Rose adında bir kızdı. O bir fahişeydi ve bir parti için buradaydı. Yüksek kuledeki bir gardıropta saklanıyordu ve iki adamın kralı öldüreceklerini söylediğini duydu. Seninle konuşana kadar onu sakladım. Kime güveneceğimi bilemedim."

Babası oğluna uzun süre baktı. Şişeyi masaya koymak için elini uzattı, ama bakmadığı için ıskaladı ve şişe düştü. Kırılmadı. Ağır cam şişe tıkırdadı ve içi boş olduğu için dökülmedi, sadece ranzanın altına yuvarlandı. Babası yavaşça kalktı. Reuben onun kadar uzundu

ama kendini sonsuz derecede küçük hissediyordu. Babasının göğsünde, omuzlarında ve kollarında düzinelerce beyaz çizgi vardı — daha fazla yara izi. Gerilmiş doku ile çerçevelenmiş, bazıları üzerinde noktalar dizisi olan — dikiş delikleri — acıların gölgeleri. Nefes alıp verişiyile birlikte yukarı aşağı hareket ediyorlardı.

"Bu kızın nerede olduğunu biliyor musun?" Babasının sesi net ve soğuktu. Reuben başını salladı.

"Onu nereye sakladın?"

"Sana anlattıklarımından fazlasını bilmiyor. Hiçbir isim duymadı."

"Nerede?" Bir adım attı ve odanın uzunluğunu kat etti.

"Zindanda."

Babası bir an düşündü, sonra başını salladı. "Onu orada tut. Kilitli tut."

"Ama o bir şey yapmadı..."

"Ama'yı kullanma, evlat! Ben bu işi halledene kadar onu orada tut. En iyi yer orası. Ve kimseye söyleme, söylemedin, değil mi?"

Oğul başını salladı.

"İyi. Şimdi düşünmeme izin ver."

Babası eğilip tunikasını aldı, sonra durup Reuben'e baktı. "Sana daha çok yakışıyor."

BÖLÜM 9

KIZIL EL

Hadrian, Kızıl El hırsızının arkasında yürüyordu. Adını söylemeyi reddettiği için Hadrian ona Puzzle adını verdi. Puzzle güvenilir bir adam değildi ve gergin bir yay kadar rahat görünüyordu. Hadrian pek çok profesyonel hırsız tanı mıyordu. Aşağı Mahalle'den Ticaret Meydanı'na kadar olan yürüyüşe kadar Royce tek tanıdığı profesyonel hırsızdı. Aralarında benzerlikler gördü, ama farklılıklar da vardı. Puzzle bir haydut gibi giyinmişti. Kısa bel ceketinin büyük manşetleri ve yüksek yakası, yünlü pantolonuyla birlikte bir liman işçisinin sertliğini yansıtıyordu, ama bu görünümü taşıyamayacak kadar küçük ve zayıftı. Ceketini onu yutuyordu. Royce gibi yürü müyordu da. El'in hırsızının uzun adımlarında, ortağının zarafetinden eser yoktu. Puzzle'ın vücut dili bir sıçan ya da gelincik gibiydi, Royce ise bir şahin gibiydi, bu da Puzzle'ın neden yuvasına dönmek için bu kadar hevesli olduğunu açıklıyordu.

Royce önde gidiyordu ve Hadrian onları takip ediyordu. Buna gerek yoktu. Aralarında yürüyerek talimatlar veren Puzzle'ı bağlamak için. Hadrian, hırsızın kaçma şansını yok denecek kadar az ve imkansız olarak değerlendirdi. Adam kaçarsa, Royce üzerine atlayacaktı. Puzzle, pençeler batmadan önce beş adım atabilirdi. Hadrian, Royce'un daha önce kurbanlarıyla oynadığını görmüştü. Ortağı sırtını döner, uzaklaşır ya da kapıyı açık bırakırdı. O gecelerde Hadrian normalden daha fazla içerdi. Babasını gördüğü rüyalar dan ter içinde uyanırdı. Her şeyi sorguladığı gecelerdi, kendi doğumunun anlamını bile.

Albert'ı berbere bırakmışlardı, temizlenip düzgün bir takım elbise alması için yeterli parayı vermişlerdi. The Hideous Head'de buluşmayı planlıyorlardı. İşlerin durgunluğuna bakılırsa, herkes birahaneden benzer bir görüşe sahipti, bu da onu ideal bir yer yapıyordu. Royce parayı uzattığında Albert sanki böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüşçesine gülümsüyordu. Hadrian, viskontu bir daha göremeyeceklerinden şüpheleniyordu ama Royce'un daha önemli sorunları olduğu konusunda hemfikirli.

Gwen'e zarar veren biri varsa, onu bulmak isteyen tek kişi Royce değildi.

Güneş yüksekte yükselirken, onlar Ticaret Bölgesi'nden geçmeye çalışıyorlardı. Sokaklar temizdi, dükkanlar çok sayıda pencereyle süslenmişti ve her kapının üzerinde, zekice yazılmış reklamların yer aldığı boyalı tabelalar vardı. Bir terzi, üzerinde bir iplik dizisi bulunan dev bir yüksük ve iğne sergiliyordu. Bir avukatın reklamında, yakından bakılana kadar gerçek gibi görünen bir peruk vardı, ancak yakından bakıldığında peruğun tahtadan yapıldığı anlaşıyordu. Labirent gibi sokak ve geçitlerden oluşan ana caddeler, boyalı kumaştan giysiler giymiş zengin alışverişçiler kadar renklidi.

Sarı, turuncu, yeşil ve kırmızı renkler en çok hakimdi ve ne kadar parlak olursa o kadar iyiydi. Hadrian bunun sadece bir tesadüf mü olduğunu yoksa hepsinin bilinçli olarak sonbahar ağaçlarının rengini taklit etmeye çalıştığını merak etti. Birkaç kişi, Gentry Quarter'dan ithal edilen asil kürkler giyiyordu. Kimse Merchant Square'in cazibesini görmezden gelemezdi. Burası, manzaralar, sesler ve kokularla dolu heyecan verici bir yerdi.

Tüccar satıcılar, dallarında şapkalar, ayakkabılar, ucuz mücevherler ve çantalar sergilenen özenle hazırlanmış ağaç direkleriyle dolaşıyorlardı. Çekici kızlar, cam süs eşyaları, ilaçlar ve kumaşlarla dolu sepetler taşıyorlardı. Oltacılar kabakları havaya atarken, dansçılar akrobasi gösterileri yaparken, hikaye anlatıcıları kutuların üzerinde dinleyicileri büyülerken, şans oyunları her yerde oynanıyordu. Tarçın ve elma kokusu, kızartılan domuzun dumanlı aromasıyla rekabet ediyordu.

Hırsızların böyle bir ortamda yaşayacağı pek olası görünmüyordu. Hadrian, yankesicilerin Lower Quarter gibi bir mahalledeki terk edilmiş kulübelerde, kanalizasyonda ya da belki de liman kenarındaki bir barın üstünde yaşayacağını hayal etti. Öte yandan, fareler boş bir ahırdan çok dolu bir dolapta yaşamayı tercih ederlerdi.

"Bu ne oyunu?" Puzzle, birkaç tur boyunca Royce'a yön vermesi gerekmediği için sordu. "Arkadaşın nereye gittiğini biliyor."

Hadrian bunun doğru olmadığına emindi. Royce, son ziyaretlerinden önce Medford'a hiç gitmediğini söylemişti ve Hadrian'ın bildiği kadarıyla, Royce ona hiç yalan söylememişti. Adamın bir çalı kadar ahlaksız bir hırsız olduğunu düşünürsek, bunu her zaman tuhaf bulmuştu, ama Royce Melborn'da tuhaf olan tek şey bu değildi, yolunu bulma yeteneği de bunlardan biriydi.

Royce, Paper Street'in sonunda, Faringham's Bookbindery ile Virgil and Harrington's Engravings arasındaki büyük demir kapının önünde durdu. Uzakta küçük bir mezarlık vardı. Kapı, devasa ve umutsuzca paslanmış bir kilitle kapatılmıştı.

Royce, Puzzle'a döndü. Mezarlığı işaret etti. "Orada, değil mi? Ama başka bir giriş yolu daha var. Hızlı ve basit bir yol."

Puzzle ona şüpheyle baktı.

"Bunun için dahi olmaya gerek yok," diye açıkladı Royce. "Her şeyin merkezinde ama izole edilmiş durumda. On yıldır kimse o zincire dokunmadı. İçeri nasıl girersin?"

Hırsız her iki omzuna da baktı, sonra belirli bir sırayla vurarak demir çubuklardan birini yerinden çıkardı ve boşluktan içeri süzüldü. "Çok fazla şişman üyeniz yok, değil mi?" dedi Hadrian, ama hırsız artık koşuyordu, mezarlar arasında sprint yapıyordu. Royce onu takip etmedi. Varmışlardı. Hırsız, kaçınılmaz olarak yaşanacak kanlı olaydan uzaklaşıyordu.

Hadrian, mezarlıklardaki ağaçların diğerlerinden farklı olup olmadığını merak etti. Mezar taşlarının arasında büyüyen birkaç ağaç, tüm yapraklarını dökmüş, erken yaşta kel kalmış erkekler gibiydi. Kabukları siyahtı, gövdeleri bükülmüş ve eğilmişti. Heykelin kıvrımlarına yeni düşmüş yapraklar bir battaniye gibi asılı duruyor, mezar höyüklerini ve morgları kaplıyordu. Uçuşan cüppeli kadın heykellerinin yüzleri, yağmurun bıraktığı lekelerle çizilmişti. En iyi ihtimalle ağlıyor, en kötü ihtimalle gözlerinden kan akıyor gibi görünüyorlardı. Orası sessizdi. Arkalarında, Ticaret Mahallesi'nin karmaşası zayıf bir yankı, onların izolasyonunu simgeleyen yalnız bir ses olarak duyuluyordu. Mezarlıklar huzurlu, sakın dinlenme yerleri olmalıydı, ama bu mezarlık iki ayaklı farelerle doluydu. Ziyaretçileri, özellikle de habersizce içeri girenleri sevmeyen fareler.

Mezarlığın ortasında duran çocuklar, arı kovanını vurmuş ve ne çıkacağını görmek için bekleyen çocuklar gibi oyalanıyorlardı.

Hadrian bunu son zamanlarda yaptığı en pervasız ya da en tuhaf şey olarak görmüyordu. Royce ile hayatı böyleydi. Bir yıl önce, biri onlara hala birlikte çalışacaklarını söyleseydi, Hadrian gülerdi. Belki gülmezdi, o zamanlar pek gülmezdi. En aptalca fikirlerin bile mantıklı görünmesine neden olan bir tür umutsuzluktan muzdaripti. Bu yüzden, karamsar ve acımasız bir suçlu olan Royce Melborn ile takım kurmayı kabul etti ve sadece Maribor onun yaptıklarını biliyordu. Bir yıl sonra, Hadrian'ın öğrenebildiği tek şey, Royce başlığını kaldırdığında dikkatli davranması gerektiği, arkadaşının bilinmeyen ve pahalı şaraplar dışında hiçbir içeceği sevmediği, hançerinin bir adı olduğu ama atının olmadığı, küçük yaşta terk edildiği ve hırsızlıkta gerçekten çok iyi olduğu idi. Ayrıca Royce'un insan hayatına pek değer vermediğini de biliyordu. Hayatın birçok probleminin en kolay çözümü olarak cinayeti görme alışkanlığı vardı. Normalde bu, aralarında bir sorun oluştururdu, ama o gün öyle değildi.

Gölgelerin derinliklerinde yüzler belirdi. Kimse tek kelime etmedi. Yavaşça toplanarak mezar taşlarının arasında daire çizerek ilerlediler. Birkaç dakika sonra Puzzle, gargoye süslemeli bir mezardan çıktı. Onunla birlikte beş kişi daha geldi. Dağılayarak yavaşça yaklaştılar. Hadrian, sayıların belki beşte bir olduğunu tahmin etti.

"Bu küçük parmak, buraya getirilmeyi senin istediğini söylüyor." Konuşan kişi şaşırtıcı derecede kısaydı ve üzerine kırmızı bir el izi basılmış yüksek siyah bir şapka takıyordu. Yüzünün sol tarafında kötü bir çürük ve elmacık kemiği boyunca yeni dikilmiş gibi görünen derin bir kesik vardı. Konuşurken tavuk budu yiyip parmaklarını yaladığına göre, bu durum onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. "Ancak bizim bir kuralımız var. Bu kurala göre, kimse bizim yaşadığımız yeri görmez ve katılmak istemediği sürece yaşamaya devam edemez."

"Evet, gizlilik ihtiyacını anlayabiliyorum," dedi Royce. "Eminim kimse burada olduğunu bilmiyordur."

"Akıllı birini yakaladık, çocuklar. Belki de bana neden bugün intihar etmeye karar verdiğini anlatmalısın, hâlâ bu ayrıcalığa sahipken."

"Medford House'dan Rose adında bir kız arıyorsun. Nedenini bilmek istiyorum."

Bu, izleyenlerin arasından birkaç kıkırdama sesleri yükselmesine neden oldu, Hadrian'a çitlerin üzerindeki kargaları hatırlatan bir kahkaha. Crimson

Hand'in her üyesi farklı insanlardan oluşan bir yamalı bohça gibiydi. Biri denizci gömleğinin üzerine avcı yeleği giymişti; diğeri ressam önlüğü, soytarı şapkası ve diz boyu çizmeler giymişti. Bir adamın bir ayağında binici çizmesi, diğesinde saten terlik vardı. Sokakta yaşayan sokak köpekleri gibiydiler: zayıf, saldırgan, kirli ve büyük olasılıkla hastalıklı.

"Çok talepkarsın, değil mi?" Top Hat sordu. "Neden sana bir şey söyleyeceğimizi düşünüyorsun?"

"Hırsızlar arasında onur vardır."

Top Hat gözlerini kısarak, "Demek hırsızsın? Bizim şehrimizde hırsızlık yapanlara ne yaptığımızı biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ve umurumda da değil. Ayrıca, ben hiçbir şey çalmadım. Oradaki adamın benim için kefil olabilir. Geldiğimizden beri bizi takip ediyor."

Top Hat döndü. Puzzle başını salladı.

Top Hat, tavuk budu bir kez daha ısırarak uzun bir et parçasını emdi ve mırıldandı. Biraz çiğnedi. "O zaman kimsin sen? Adamlar bilgi istemek için bir çeteye girmezler, yoksa dokunulurlar ya da..." Durdu, bir adım öne çıktı ve Royce'a gözlerini kısarak baktı. Tavuk budunu işaret çubuğu gibi kullanarak sordu, "Kimin için çalışıyorsun?"

"Hiç kimse için."

"Daha önce başka bir adamla birlikteydiler," diye araya girdi Puzzle. "Onu berberde yeni kıyafetler alması için bir torba para bırakıp gittiler."

"Zengin miydi? Şık mıydı?"

Puzzle başını salladı. "Daha çok Roy the Sewer gibi."

Top Hat tavuk kemiğini attı ve parmaklarını emip pantolonuna silerek etraflarında dolaşmaya başladı. Yanında çıplak bir kılıç taşıyordu. Tek kenarlı, hafif kavisli bıçağı ve pirinç kaplı el korumasından Hadrian, bunun bir denizci satırı olduğunu tahmin etti — batı gemilerindeki denizciler için standart bir silah. Ayrıca uzun bıçaklı bir hançer de taşıyordu, bu da başka bir deniz silahıydı. Mümkün olsa da, Hadrian Top Hat'ın hiç gemiye binmiş olabileceğini hayal edemiyordu, ama çeliği uyumlu bir setti. "Adın ne?"

"Royce Melborn."

"Royce... Royce..." Bir an durdu. "Bu isim neden tanıdık geliyor? Güneyden geldin, değil mi? Colnora olabilir mi?"

Royce cevap vermedi.

"BD için çalışıyorsun, değil mi?"

"BD'nin Medford'da planları mı var?" diğerlerinden biri, uyumsuz ayakkabılar giyen kişi sordu.

Top Hat kaşlarını çatı ve tiksintiyle kolunu yanlarına vurdu. "Ah... tabii ki var. Lanet BD, dünyadaki her şeye göz dikmiş durumda, değil mi? Her dürüst polisin bir parçasını almadan duramazlar.

Sefil pislikler. Jewel dünyanın yarısını yönetmesi yetmiyor mu? İkinizi de şu anda öldürmeliyim.

"Ben Kara Elmas'ın üyesi değilim."

"Sen öyle diyorsun." Top Hat şapkasını çıkardı ve seyrekleşen saçlarını ovuşturdu. "Hay aksi."

"BD ile başımız belaya giremez," dedi, dramatik bir şekilde uzun boylu, çizme giyen hırsız.

Top Hat, ona vuracakmış gibi başını kaldırdı. "Bunu kendin mi buldun?" Şapkasını tekrar taktı ve Royce'a döndü. "Ama belki de haklısın, belki de BD değildir." Top Hat burnunu sildi ve dikleşti. "Bak ne diyeceğim, burada çok onurlu olduğumuz için, Colnora'ya bir ulak gönderip seni araştıracağım. Eğer senin Black Diamond olduğunu söylerse, konuşuruz. Tabii, neden olmasın. Jewel'in teklifini dinleyeceğim." Yüzündeki ifade, bunun eğlenceli bir konuşma olmayacağını gösteriyordu. "Eğer dediğin gibi bir hiçsen, ya bize katılırsın ya da avlumuza eklenirsin." Ellerini açarak, sanki büyük bir malikaneyi gösterir gibi yavaşça döndü. "Ya da" —bir adım daha yaklaştı ve elini hançerinin kabzasına götürdü—"geldiğin gibi gidebilirsin. Süvarinin gelmesi biraz zaman alacağına göre, ortadan kaybolmak için biraz vaktin var."

"Ne kadar nazıksın." Royce'un sesi düzdü ve bir adım öne çıktı. "Ama senin ne düşündüğün umurumda değil ve istediğin kadar elçi göndererek zamanını boşa harcayabilirsin, bu bir dostluk ziyareti değil. Rose'u neden arıyorsun?"

Top Hat ilk kez rahatsız göründü ve bir adım geri çekildi. O mesafeden Royce'un gözlerine bakmak, çalıntı silahlarla donanmış küçük bir adamın, bir orduyla çevrili olsa bile, toplayabileceğinden daha fazla cesaret gerektiriyordu.

"Bu seni ne ilgilendirir?"

"Dün gece Gwen DeLancy'nin saldırıya uğramasıyla bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Tekrar soruyorum, bu seni ne ilgilendiriyor?"

"DeLancy bir arkadaşım ve ona zarar veren adama *teşekkür etmek* istiyorum."

Top Hat'in sert tavırları bir an için kayboldu ve Hadrian onun yüzünde bir anlık sempati gördüğünü sandı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Eğer doğruyu söylüyorsan, o zaman gitmek için daha da fazla nedenin var, hem de başın gerçekten belaya girmeden önce. O karmaşayla hiçbir ilgin olsun istemezsin."

"Neden olmasın?"

Top Hat derin bir nefes aldı ve etrafındaki yüzlere baktı. Bir anlığına Hadrian'ın yüzüne baktıktan sonra Royce'a döndü. "Rose'u aramamızın sebebi, bölge şeriflerinin onu araması ve yüksek polis şefinin onu istemesi. O ve birkaç aptal arkadaşı buraya gelip Rose hakkında sorular sordular. Onu çok istiyorlar. Bize onu iyice aramamızı söylediler. Çok... *ısrarcıydılar*." Yara izli yanağını ovuşturdu. "Şaka yapmadığını göstermek için, Lordum üç adamımı alıp Gentry Meydanı'nda astırdı. Onları hiçbir şeyle suçlamadı, sadece astırdı." Şapkasının siperliğini aşağı çekti ve iç geçirdi. "Hayır, efendim, büyükler bu konuda ciddi ve siz de uzak durmakla akıllılık edersiniz."

"Gwen'i kimin dövdüğünü biliyor musun?" "Tabii ki biliyorum."

"Kim o?"

"Oynayacak kimse yok. İnan bana, bu davete katılmak istemeyeceğin bir parti. Tanrılar savaşıyor ve biz ölümlüler olarak yapabileceğimiz en iyi şey, fark edilmemeye çalışmak."

"Dikkat çekmeyi planlamıyordum," dedi Royce, gözlerini önündeki büyük şapkalı küçük adama dikmiş olarak. Hadrian, tüm konuşma boyunca gözünü bile kırpmadığını düşündü.

"Senin liginde değil, katil." "Nereden biliyorsun?"

"Sert görünüyorsun." Top Hat başını salladı. "Benim inime girdin, etrafını sardık, kaçış yok, ama korku kokusu almadım. Bunun için puan alıyorsun. Seni ve onu da dahil etmek konusunda şaka yapmıyorum." Hadrian'ı işaret etti.

"Sessiz kalmayı bilen adamları severim. Ayrıca, üç adamımı kaybettim. Şansıma bakılırsa, horoz ötene kadar dört olacak. Evet, belki sen bir katilsin. Belki BD'nin efsanevi kova adamlarından birisin. Jewel'in bıçaklı hayaletleri, ama bu adam..." Yorumunu yarım bıraktı, sonra başını salladı. "Uh-uh. Bu adam *herkesten* üstün."

"Herkes ölmek zorundadır."

Top Hat çenesini ovuşturdu. "Oğullarıma yaptıklarından sonra onun cezasını çekmesini görmekten hoşlanacağımı itiraf etmeliyim. Uzun bir geçmişimiz var. Ama kimse ona dokunamaz."

"Kim o?"

"Aynı gece beni kanlar içinde bırakan ve sırf bir mesaj vermek için çocuklarıma idam cezası veren aynı piç kurusu: Doğu Mart Markisi, Lord Simon Exeter, Melengar Yüksek Polisi." Top Hat başını salladı. "Lord Hazretleri'nin bizzat buraya gelmesinden gurur duyduğumu itiraf etmeliyim, ama gelmeseydi daha iyi olurdu. Akıllıysan, gerçek belanın ne olduğunu öğrenmeden önce tüm bunları unutursun."

"Peki nereye gidiyoruz?" Hadrian, bir odun arabasından kaçarak Paper Street'e geri dönerken sordu.

"Gwen'le konuşmaya."

"Ama o bizimle görüşmeyi reddetti."

"Onun mahremiyetine saygı duydum, ama bunun nedenini öğrenmeden önceydi." "Peki neden?"

"Gerçekten daha hızlı yürümelisin." Royce, Hadrian'ın uzun bacaklarının bu kadar büyük bir adam için bu kadar yavaş olabilmesine sık sık şaşıırıyordu. Portre ressamının dükkanında sağa döndüler ve bir kez daha Aşağı Mahalle'ye doğru yöneldiler.

"Neden bizi görmek istemiyor?" "Yine hayatımızı kurtarmaya çalışıyor."

Medford House'un verandasındaki adam güldü ve Royce ona anında antipati duydu. Royce çoğu insana anında antipati duyardı, ama Hadrian'la birlikte yaklaşırken, Royce bu sefer bunun haklı olduğunu hissetti. Verandada iki adam duruyordu. Derin bronz tenli ve nasırlı elleri olan iri yarısı işçilerdi. Biri Jasmine'i boğazından kapı çerçevesine doğru tutuyordu. Diğer, gülmüş olan, başka bir kızı - Royce onun adının Abby olduğunu hatırladı - verandadan yere itiyordu.

Hadrian artık ona yetişmekte zorlanmıyordu ve Royce, iri adam onu geçerken omzunda bir el hissetti. "Birkaç nefes alıp önce benim onlarla konuşmama izin versen iyi olur."

Royce hızını kesmedi. "Konuşmayacağım..."

"İyi günler, beyler." Hadrian, Abby'yi ayağa kaldırdı. "Burada sorun nedir?"

"Malt özümüzü çalıyorlar!" diye bağırdı Abby.

"Ne?" diye sordu Royce.

"Bira yapmak için kullanılır," diye açıkladı Hadrian, verandanın merdivenlerini tırmanırken.

"Bütün fiçıyı alıyorlar!" diye bağırdı Jasmine, bunun üzerine adam ona tokat attı.

Royce merdivenlere doğru yürüdü.

Hadrian elini kaldırarak döndü. "Hayır! Sakin ol. Bırak ben halledeyim."

Royce tereddüt etti, Hadrian'ın yolu tıkadığı için değil, onunla aynı fikirde olduğu için.

Herkes Hadrian'a dönüp baktı, o da verandanın korkuluğunu süsleyen güzel torna tezgahı ile yapılmış dikmelerden birine tekme atmaya başladı. Bir tanesini kopardı ve yerinden söktü.

"Hey!" dedi Abby.

"Üzgünüm, sonra tamir ederim, ama onları vurmak için keskin olmayan bir şeye ihtiyacım var."

Bu, adamların dikkatini çekti ve biri Jasmine'i bıraktı, o da eve kaçtı.

"Tek söyleyebileceğim, işini iyi yapman gerektiği," diye tehdit etti Royce. "İkisi de o verandadan ayrılırsa, *benimdirler*."

"Royce, onlar silahlı bile değiller."

"Silahları var, ama ben bunu hallederim."

Royce, adamların kendinden emin görünmediklerini ama daha akıllı da olmadıklarını düşündü. Jasmine'i tutan adamın Hadrian'a yumruk atması bunu kanıtladı.

Royce'u en çok rahatsız eden şey, aptalın saldırdığı anda, iki çiftçiyi öldürme şansının kaçtığını anlamasıydı. Hadrian'ın ilk çiftçinin kolunu iğ ile kırarken çıkardığı çatırtıyı duydu. Sonra onu ikiye katladı ve kafasının arkasına bir darbe indirerek yere serdi. Ve tüm bunlar, ikinci çiftçi iki adımdan fazla atamadan gerçekleşti.

Royce'un büyük zevkine, bu iki adım Hadrian'dan uzaklaşmak içindi. Royce pelerinin altına uzandı, parmakları kemerinin çizgisini takip ederek Alverstone'un kabzasına ulaştı. Adamın ellerini kesmekle boğazını kesmek arasında kararsız kaldı. Zavallı ahmağı işkence etmek için gerçek bir neden yoktu; o sadece bir hayduttu. Yine de, insanların Medford House'a girmenin güvenli olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyordu.

. Bir örnek bunu engelleyebilirdi ve verandanın merdivenlerinin iki yanına çivilenmiş bir çift el bu işi halledebilirdi.

Ne yazık ki, Hadrian, Royce'un zihnindeki tartışmayı, adamın beline sert bir darbe indirerek onu dizlerinin üzerine çökertmesiyle sonlandırdı. İleriye doğru olan ivmesi, adamın kafasını verandanın korkuluğuna çarptırdı ve başka bir dikmeyi kırdı, böylece Hadrian'ın daha fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı.

Royce kaşlarını çatı.

"İşte," dedi Hadrian. "Sorun çözüldü ve sen cinayetten aranmıyorsun. Ne güzel, değil mi?"

"Birini gerçekten öldürmediysen, cinayetten aranmamak güzel bir şey. Aksi takdirde, ne anlamı var? Ayrıca, cinayetten aranmadığımı nereden biliyorsun?"

Salona girdiklerinde, iki adamın daha bodrumdan merdivenlerden büyük bir metal küveti yukarı taşıdığını gördüler, bir grup kadın da onlara vuruyordu. Yüklerini yere bırakıp, birkaçını itip kakarak homurdandılar.

"Yeter artık!" diye bağırdı adamlardan biri av bıçağını çekerek. "Bir daha yaklaşan kesilir!"

Hadrian yine hızlıca öne çıktı.

Buraya gelirken bu hız neredeydi?

"Sen de kimsin?" diye sordu hançeri olan adam Hadrian'ın ilerlemesini izlerken.

"O fiçinin sana ait olmadığına eminim."

"O bizim!" diye bağırdı kızlardan biri. "Onlar onu Çirkin Kafa için çalışıyorlar."

"Yolumuzdan çekilmezsen seni de doğrayacağım." Adam bıçağı tehditkar bir şekilde salladı.

Hadrian başının arkasına uzanıp büyük spadone'sini çekti. Royce onu daha önce sadece bir kez çekişini görmüştü. Genellikle Hadrian kısa ve bastard kılıçlarıyla idare ederdi. Bu sefer sadece etkileyici olmak içindi.

Hadrian, devasa kılıcın ucunu uzattı. Adamdan sekiz fit uzaktaydı, ama kılıç mesafenin çoğunu aştı. "Belki de gitmeyi tercih edersin?"

Adam bıçağını kemerine geri soktu ve kapıya doğru döndü. "Onlara buldukları yere geri koymalarını söyle," dedi Royce, "yoksa ellerini verandanın direklerine çivileyeceğim."

İkisi ona baktı, sonra ellerine baktı ve sonunda Hadrian'ın kılıcına geri döndü. "Ah..." dedi biri ve diğerine baktı, o da omuz silktili. "Tabii, neden olmasın. Çıldırmaya gerek yok. Sadece bir iş." Fıçıyı kaldırdılar ve merdivenlerden aşağı taşıdılar.

Royce onu o anda gördü. Gwen geniş merdivenin en üstünde, korkuluğa yaslanmış duruyordu. Bir kolu askıdaydı ve başına ve yüzüne bir fular sarmıştı, sadece gözleri görünüyordu. Bir gözü tamamen şişmiş ve kapanmıştı, ama Royce diğerini tanıdı. Bu, onun öleceğini düşündüğü sırada onu kucaklayan kadına aitti. Ona güvende olacağını vaat eden ve bu vaadini tutan kadına. Daha önce kimse bunu yapmamıştı. Ailesi onu terk etmiş, arkadaşları ona ihanet etmişti, ama bu zümrüt gözlü yabancı kadın, kimse ona bakmazken ona bakmıştı. Eğer dünyada gerçekten iyi insan diye bir şey varsa, o da karşısındaydı. Bandajın tam olarak kapatamadığı morlukları ve kesikleri görünce, bunu yapan adamı öldüreceğini ve bunu aceleye getirmeyeceğini de biliyordu.

Royce, kızlar onu durdurma fırsatı bulamadan, kaçamadan merdivenleri çıkmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi şalın içinde boğuk çıkıyordu. Merdivenlere doğru geri dönmeye başladı. "Şimdi lütfen git."

"Rose'u biliyorum," dedi Royce. "Ve bunun yüksek polis memuru olduğunu da biliyorum — markiz, falan filan, Exeter."

Durdu ama ona bakmadı. Eli tırabzana sıkıca tutundu.

Royce bekledi ve kız yavaşça döndü, yüzünü saran eşarbın kenarlarını tutarak. "Ben... senin geri dönmeni istedim." Sesinde tuhaflık vardı. Titreme. "Sen gittiğinden beri, baktım ve düşündüm... belki... ama hiç inanmadım, gerçekten. Sen duygusal, geriye bakan türden biri değilsin. Ama bunu istedim, sadece... sadece böyle değil... şimdi değil."

Ağlamaya başladı ve arkasını dönerek merdivenleri tırmandı. Yavaşça ilerledi, tırabzana sıkıca tutunarak, zayıf bacağını sürükleyerek adım adım yukarı çıktı. Royce onu takip etti.

Odasına ulaşan Gwen, Royce'un haftalarca kaldığı yatağına sürünerek çıktı. Orası onun için kutsal bir yerdi, ancak o ana kadar bunun farkında değildi. Oda, şefkat ve rahatlığın sığınağıydı. Orada sadece birkaç ay kalmıştı, ama geri döndüğünde

diğerlerinin ev dedikleri yerler hakkında hissettikleri şeyin aynısını hissedip hissetmediğini merak etti.

Gwen yüzüstü yatmış, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. "Git buradan."

Onun yanına oturdu ve avucunu sırtına koydu. Kız basit bir keten elbise giyiyordu. Parmaklarının altında sert kumaşı hissetti, başparmağını ileri geri kaydırarak nazikçe ovuşturdu. Kendini aptal hissetti. Ona yardım etmek istiyordu, ama teselli etme konusunda hiç tecrübesi yoktu. Kızın titrediğini hissetti ve sol eliyle sırtını nazikçe okşarken, sağ elini o kadar sıkı yumrukladı ki ağrımaya başladı.

"Özür dilerim," dedi kız, sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. "Beni bu halde görmeni istemedim."

"Belki," dedi. "Ama benim burada olmamı istememenin gerçek nedeni bu değil."

Kız dönüp ona ıslak, şaşkın gözlerle baktı.

"Yine beni koruyorsun. Aptalca bir şey yapıp kendimi öldürmemden korkuyorsun."

"Yanılıyor muyum?"

"Evet. Öldürülmek gibi bir niyetim yok."

"Ama bir şeyler yapacaksın."

"Bana ne olduğunu anlat."

Gwen sağlam eliyle yüzünü sildi. "En az on kişi vardı. Şerifler ve kale muhafızları da vardı sanırım. Üniformaları tanımıyorum. Rose'un nerede olduğunu öğrenmek istediler. Onlara kaleye gittiğini, bir partiye davet edildiğini söyledim. Lord, onun geri döneceğini düşünüyor gibiydi, ama dönmedi. Hiçbirimiz onu bütün gece görmedik. Hâlâ da görmedik. Lord Exeter bana inanmadı galiba."

Gwen durakladı. Parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu. "Dixon onları durdurmaya çalıştı. Onlar... Hâlâ baygın. Yaşayacak mı bilmiyorum." Yine yuvarlandı, yüzünü yastığa gömdü. "Gitmelisin. Şehirden, Melengar'dan uzaklaşmalısın. Geldiğin yere geri dön ve beni unut. Sana bir şey olmasını istemiyorum. *Seni* güvende tutması gereken kişi benim. Benim... Eğer kalırsan, öldürüleceksin ve bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Royce'un midesi sıkıştı, nefes alması zorlaştı ve batıcı bir sıcaklık onu terlemeye başladı. *Beni neredeyse hiç tanımıyor.* Yumruğunu daha sıkı sıkı.

Onu dokunduğu eli titremeye başladı ve elini çekti. "Benim için endişelenme."

Kız ona döndü. Gözleri her zaman koyu olsa da, şimdi kararmış ve şişmişti. Eşarbin altından bakan Gwen'e benzemiyordu, ama sesi, karanlıkta duyduğu ses, onu bir zamanlar kurtaran sesiydi.

"Hayır, Royce. Anlamıyorsun. O çok güçlü." "Beni hafife alıyorsun."

"O yüksek polis memuru. Şerifler ve yardımcılarında oluşun bir ordusu var ve gerçek bir orduya sahip kralın kuzeni. Dixon gibi dövölmeni istemiyorum. Ölmeni istemiyorum."

"Gwen, insanlara güvenmeye alışkın değilim. Bu benim doğamda yok. Bizi sokakta kanlar içinde, ölümün eşğinde buldun ama bana sadece adımı sordun. Çoğu insan bir ya da yirmi beş soru sorardı. Ben de açıklamaya hiç kalkışmadım. Sana kendimden, geçmişimden hiç bahsetmedim."

"Şimdi anlatacak mısın?" "Hayır. Sana göstereceğim."

BÖLÜM 10

ZÜPPE VE TROL

Hideous Head, o günün sabahından beri hiç değişmemişti, ancak Hadrian, barda daha az müşteri olduğunu ve yerde daha fazla kuru yaprak olduğunu düşündü. Beklediği gibi, Albert ortalarda yoktu, ama önceki gün birlikte oturduğu masada, dantelli mendille burnunu silen ve bir bardak elma şarabı yudumlayan bir züppe beyefendi oturuyordu. Ayağa kalkıp el sallayana kadar, ne Royce ne de Hadrian onun Colnora yakınlarındaki ahırdan kurtardıkları adam olduğunu fark etmemişti.

Vikont Albert Winslow tamamen değişmişti.

Sakalını kesmiş, uzun saçlarını temizlemiş, taramış, pudralamış, geriye taramış ve siyah kadife bir fiyonkla bağlamıştı. Yüzünü ilk kez görebiliyorlardı. Yüzü pembe ve zayıftı, elmacık kemikleri belirgindi ve çenesi yakışıklıydı. Hadrian nedenini bilmiyordu, ama o anda Albert'in çarpıcı mavi gözleri olduğunu fark etti. Kirli geceliğini, yüksek yakalı ve parlak ipek detaylı altın rengi bir ceketle değiştirmişti. Altındaki yeni dantelli gömlek, fırfırları ve işlemeli manşetleriyle görünür hale gelmişti. Bacaklarında opak çoraplar ve pirinç tokalı ayakkabılar vardı ve yanındaki masanın üzerinde, bir tarafı tüylü bir tüy ile tutturulmuş, geniş kenarlı lüks bir şapka duruyordu.

"Hoş geldiniz beyler," dedi, manşetlerini düzelterek.

"Sana o kadar para vermedim." Royce sert bir bakış attı.

"Hayır. Bana verdiğin para bu iş için yetersizdi. Soylu olmanın maliyetini hiç bilmediğin belli."

"O zaman bunu nasıl başardın?"

"Kredi."

"Kredi mi?"

"Evet. İstedığım şeyleri daha sonra ödeyeceğime söz veriyorum."

Royce gözlerini devirdi. "Kredinin ne olduğunu biliyorum. Sadece onların kabul ettiğine inanamıyorum."

"İlk berber kesinlikle yapmazdı. Ucuz bir berbere gittim ve çabamın karşılığında birkaç kez kesik aldım."

"İlk berber mi?"

"Evet. Ve ilk giyimci. Ticaret Bölgesi'ndeki bir ikinci el dükkânına gittim ve korkunç bir ikinci el ceket aldım. O şey balık kokuyordu. Ayrıca yıpranmış ayakkabılar, yırtık ve lekeli bir gömlek - neyse ki ceketin altında kalan kısımları - ve bir çift çorap aldım. Kendimi bu şekilde giydirdikten ve paranızın elverdiği kadar temizlendikten sonra, Gentry Meydanı'ndaki en pahalı dükkânlara gittim. Orada kendimi, bu gece kalede yapılacak kutlama için şehre gelen ve yeni bir görünüme acilen ihtiyaç duyan, yoldan yorgun düşmüş Viscount Winslow olarak tanıttım. Sonra tüm yeni kıyafetleri satın aldım ve bir kuaföre gittim, hepsini krediyle."

"Ve sana izin mi verdiler?"

"Soyluların ayrıcalıkları vardır."

"Kaç *ayrıcalığı* kullandın?" Royce'un sesi şaşkınlık ve öfke arasında gidip geldi, ama sonunda hoş bir öfkeye dönüştü.

Albert bir an için mırıldandı. "Sadece on üç altın tenent." "On üç!"

Royce yumruğuyla masaya vurdu, Albert ve mum mumun sıçramasına neden oldu.

Albert savunma amaçlı avuç içlerini yukarı doğru çevirerek geriye yaslandı. "Giysiler çok ucuzdu. Yirmi beş, hatta otuz altın sadece bir ceket için harcayan birkaç baron tanıyorum ve gerçekten itiraz edemezdim, yoksa daha sonra ödeme yapacağına güvenebilecekleri zengin bir asilzade rolünü ikna edici bir şekilde oynayamazdım."

Royce öfkeyle nefes aldı ve sandalyesine sertçe oturdu. "On üç altınımız olmadığımızı öğrenince şaşırabilirsin."

Albert bunun üzerine dikleşti ve yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Sorun olmaz. Ödemek için bir ayım var."

"Bir ay mı, tam bir ay mı? Delirdin mi sen? Hadrian ve benim elde ettiğimiz en büyük ganimet sadece beş altın sikkeydi ve onlar da yerel pullar, tenentler değildi. Genellikle yirmi ya da otuz gümüş sikke getiririz."

"Bu da iyi para," diye ekledi Hadrian.

"Evet... evet, öyle. Ama on üç altın!" Royce elma şarabı kadehini aldı ve kokladı.

"Mayalanmamış." Albert ona sırttı.

Royce, Albert'ın nefesini koklamak için eğildi. "Umarım o kıyafetleri beğenirsin, çünkü ya onlarla asılacaksın, ya da borçlular hapishanesine gireceksin, ya da parmakların kesilecek, ya da faturalarını ödemeyen soylulara ne yapıyorlarsa onu yapacaksın.

Bizim sana yardım etmemizi bekleme."

"Tut-tut. Biz iyi olacağız. Kendimi düzgün giydikten sonra, eski bir dostum olan Lord Daref'i habersiz ziyaret ettim. Bu akşam boş olup olmadığını sordum ve ona çöküntü ve sefahat dolu bir gece ikram etmeyi teklif ettim..."

"Ne yaptın? Aklını mı kaçırdın?" Royce, Hadrian'a döndü. "O deli. Belki de beynini kurutmak için çok erken davrandık."

Hadrian da aynı fikirdeydi. Vikont mutlu bir şekilde uçurumdan aşağı koşuyordu ve hiç umursamıyor gibiydi.

Albert, Royce'u teselli etmek için elini uzattı, ancak Royce elini geri çekti.

"Sakin ol. Ben aptal değilim. Reddedeceğimi çok iyi biliyordum. O, şehirdeki diğer tüm soylular gibi diğer soylular gibi sonbahar galasına katılacak. Bu, her yıl düzenlenen hasat partisi, ancak bu yıl yeni şansölyenin atanmasını kutlamak için ek bir etkinlik var. Katılmamak kara bir leke olur. Neden gitmediğimi sorduğunda, şehirde yeni geldiğimi ve haberim olmadığını söyleyerek bilgisizmiş gibi davrandım."

"Seni misafiri olarak davet mi etti?" diye sordu Royce.

Albert gülümsedi. "Evet, davet etti. Bu gece, kuş gibi tıka basa doymaya kadar geyik eti ve sülün eti yiyeceğim. Bu sırada, gizli zaaflarını bulmaya ve o karanlık, uğursuz sırları kutsal ve sarhoş edici mum ışığında ortaya çıkarmaya çalışacağım. Sonra, konuştuğumuz gibi, olası ve kesinlikle karşı konulmaz bir seçeneği kayıtsızca önereceğim. Onlara, hiçbir risk almadan rakiplerinden intikam alma fırsatını sunacağım, sadece yirmi ya da elli altın tennant karşılığında."

"Elli altın mı? Sen delisin."

"Bana güven. Bu insanları tanıyorum. Düşmana, hatta bazen bir arkadaşa karşı tek bir aşağılama anı karşısında altın pek bir anlam ifade etmez. Eğer bu işleri yapabilirsen, yakında hepimiz zengin olacağız."

Royce'un bakışları bara doğru kaydı. Hadrian omzunun üzerinden bakınca, Medford House'da kılıcını çektiği adamın

barın üzerine eğilmiş, Grue ile konuşuyor ve onların yönüne bakıyordu.

"Yeni kıyafetine bir kılıç eklemediğini fark ettim," dedi Royce. "Küçük bir mücevherli hançer bile yok."

"Tanrım, hayır." Albert dehşete kapılmış görünüyordu. "Ben dövüşmem."

"Tüm soyluların kılıç dövüşü öğrendiğini sanıyordum." Royce Hadrian'a baktı. "Ben de öyle sanıyordum."

"Belki de yetkin babaları olan soylular. Ben yetişme çağımlı Huffington Malikanesi'nde teyzemin yanında geçirdim. Teyzem her gün bir salon düzenlerdi ve bir düzine soylu hanım, kocalarından ne kadar nefret ettikleri gibi her türlü felsefi konuyu tartışmak için bu salona gelirdi. Aslında hiç kılıç tutmadım, ama kötü bir korse bağlayabilir ve altın sikkeli fahişeler gibi yüz boyası sürebilirim."

Bu, Royce ve Hadrian'ı güldürdü. Royce aniden durduğunda, Hadrian bu sefer dönmesine gerek kalmadı. Ahşap zeminde ayak seslerini duyabiliyordu.

"Eğleniyor musunuz?" diye sordu Grue. Her zamanki gibi yağlı görünüyordu. "Demek ikiniz de o fahişenin arkadaşısınız. Willard, onun fiçisini almasını engellediğinizi söylüyor. Gitty ve Brock'u dövdüğünüzü söylüyor."

Gitty hala yatakta ve ön dişini kaybettiği için sızlanıyor."

"O bir kazaydı. O, korkuluğa sertçe çarptı," dedi Hadrian. "Yine de, bayanların fiçisini çalmaları gerekmezdi."

"*Bayanlar!*" Grue güldü. "Bu çok iyiydi, bayım. Fahişelere *bayan* denildiğini hiç duymamıştım. O çocuklar benim emrimle oradaydılar. Daha önce size, işime karışarak tüm müşterilerimi çalarak kâr etmemi imkansız hale getirdiklerini söylemiştim. Hayatta kalmamın tek nedeni, Wayward'da bira satma izni olan tek yerin burası olması. Ama şimdi kendi biralarını üretmeye başladılar ve o da yöneticilerle sıkı fıkı. Onlara bir tür büyü yapıyor, böylece ne isterse kabul ediyorlar. İznini alacak ve ben de işimden olacağım. Bir adam, caddenin karşısına geçip dizine oturan güzel bir kızla bira içebilecekken burada içmek için aptal olmalı. Bu kadar iş varken, o bedava içki verebilir ve ben kapılarımı kapatmak zorunda kalırım. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden çocukları gönderip onun fiçisini almalarını ve planlarını gerçekleştirmeden önce onu kapatmalarını istedim."

"Yani onları gönderdin." Royce, ona pek yakışmayan bir şekilde bariz olanı söyledi, ama sesinde bir parça yerine oturan bir bardak gibi bir ton vardı.

"Tabii ki yaptım, ama siz ikiniz araya girdiniz. Bundan memnun olduğumu söyleyemem."

Hadrian, Grue her konuştuğunda boynuna bir ilmek daha attığına hayret ediyordu. "Bize gitmemizi mi istiyorsun, yoksa sen ve arkadaşların bize bir ders mi vereceksiniz?"

"İkisi de değil. Gitty çok kızgın, ama Gitty aynı zamanda bir aptal. Ben tam tersini düşünüyordum. Siz çocuklar iyi iş çıkardınız. Belki sizi benim için çalıştırırım."

"Bizi işe almak mı?" diye sordu Hadrian.

"İşleri düzenli tutmak için birkaç sert adama ihtiyacım var. Bilirsiniz, duvarcıların bardakları ve kadehleri kırmasını engellemek ve Stane gibi adamların kızları öldürmesini önlemek gibi şeyler. Muhtemelen size söylediği şeyin aksine, o hatadan ders aldım. Birahaneinizde birinin öldürülmesi işler için çok kötü, fahişe olsa bile."

"Kızların yok sanıyordum," dedi Royce. Artık oturmaktan çok çömelmiş, öne eğilmiş, gözleri odaklanmış ve iri açılmıştı. Hadrian, kedilerin saldırmadan hemen önce böyle baktıklarını görmüştü.

"Şey, belki de bir tane alacağım. Hala ilgileniyorsan, sana bir iyilik yapıp onu kimin yendiğini söyleyeceğim."

"Bilmediğini söylemiştin," dedi Royce.

"Ben bir iş adamıyım. Bilgileri bedavaya veremem." Gülümsedi.

"Çok geç, Lord Exeter olduğunu zaten öğrendik."

"Çok yazık. Eminim sana onun anlatmadığı detayları anlatabilirim. Penceremden her şeyi gördüm — onu verandadan aşağı, onun yaptığı o güzel merdivenlerden aşağı sürüklediğini. Saçlarından tutmuştu. İlk başta sadece tokatladı, ama onun sessiz kalmasından hoşlanmadı galiba, çünkü sonra yumruğunu kapattı. Artisan Row'dan bile onun çığlıklarını duyabilirdin. Dixon dışarı koştuğunda, kız dizlerinin üstüne çökmüştü ve onlar da onu tekmelemeye başlamışlardı." Grue durakladı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve Hadrian, Royce'u neyin engellediğini merak etti. O bile Grue'nun yüzünü duvara çarpırtmak istiyordu.

"Lord Exeter bu şehri yönetiyor — o ve şerifleri. Kale içinde yaşıyor. Dokunulmaz. Gerçek şu ki, o Calian fahişesi şimdi kendini yanlış tarafta buldu. Bir asilin ne yapacağını asla bilemezsin. Geri dönebilir. Bir dahaki sefere, bir şey sakladığını düşünürse onu öldürebilir. Açıkçası, adamları fiçıyı almaya gönderdim çünkü insanlar onun öldükten sonra evini talan edeceklerdi."

. Akın başlamadan önce onu almak akıllıca bir hareket olur diye düşündüm. Aslında Rose bana büyük bir iyilik yaptı, o kıza sarılmak istiyorum."

"Dikkatli olsan iyi olur," dedi Royce gülümseyerek. "Güllerin dikenleri vardır."

"Ben küçük bir köydenim," dedi Hadrian. Çeşmeye eğildi ve ellerine biraz su doldurduktan sonra yüzünü sildi. "Ama yüksek polis şefi, bu büyük bir şerif gibi bir şey, değil mi?"

Üçü, dikilen kral heykelinin gölgesinde dururken Albert, "Evet," diye cevap verdi. Güneş sıcaktı ve o da Gentry Meydanı'ndaki çeşmeye ellerini daldırdı, dantelli manşetli bir adama yakışır şekilde yüzüne zarifçe su damlacıkları sıçrattı.

Hadrian iç geçirdi.

"Ne?" diye sordu

Royce.

"Belki de bu şehirden, ya da genel olarak kuzeyden kaynaklanıyordur. Bizi sevmiyor. Biliyorsun, bacağımın ağrısı daha yeni geçti." Albert'e baktı. "En son buraya geldiğimizde, neredeyse bir yıl önce, bıçaklandım ve her yağmur yağdığında uyluklarım ağrıyordu. Birkaç hafta önce, yağmur yağdığını fark ettim ve ağrım yoktu. İlk kez... ve şimdi."

"Şimdi ne?" diye sordu Albert, şaşkın bir ifadeyle, ama Hadrian daha fazla açıklama yapmadı.

Royce kaleye bakıyordu. Mızrak uçlu kuleler duvarın üzerinde yükseliyor, öğleden sonra gölgelerini meydanın üzerine düşürüyordu. Eski surların etrafındaki hendek, nilüferler, yusufçuklar, sazlar ve parlak yeşil yosunlarla kaplı sakin bir gölet gibiydi. Kapı açıktı, köprü indirilmişti, sanki dili dışarı çıkmış, ağzı açık bir ağız gibi duruyordu. İki muhafız köprünün iki yanında durmuş, geçen herkese meydan okuyordu. Birkaç kişi geçti. Durup duran herkes bir parşömen gösterdi. Bir çağrı mı? Davet mi? Kimlik mi? Belki de üçü birden.

"Albert, Lord Exeter hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Royce.

"Simon Exeter, Vincent Exeter ve Marie Essendon'un oğlu, Kral Amrath'ın teyzesi. Exeterler, Essendonlar, Pickeringler, Redsler, Valinler ve Jerller gibi, krallığı kuran tüzüğün imzacılarından gelen soyun torunlarıdır... ah..." Albert düşünerek durakladı.

"Tarihlere ihtiyacım yok."

"İyi, tarihlerle aram pek iyi değildir. Sadece uzun zaman önce olduğunu söyleyelim.

Her neyse, bu altı aile Melengar'daki soyluluk evlerini oluşturur. Exeter, Doğu Marşı'nı yönetir. Burası,

krallığı ve doğudan gelebilecek herhangi bir istilaya karşı bir kaledir. Aslında, kuzey-güney arasındaki büyük karayolunu kontrol ettiği için, herhangi bir istilaya karşı bir kaledir.

"Adamın kendisine ulaşın," dedi Royce, gözlerini kaleden ayırıp meydanın geri kalanını incelemeye başladı.

Kalenin çevresinde, üç katlı soylu evleri omuz omuza sıkışmış, yüksek bir duvar oluşturuyordu. Çoğu taştan yapılmış olan bu evlerin, küçük avlulara açılan kendi kapıları vardı. Her biri farklıydı, her biri diğerleriyle rekabet eden güzel pencereleri ve boyalı cepheleriyle kendine özgü bir kişiliğe sahipti.

Kadife giysili adamlar, kadehlerinden yudumlarken, balkonlardan herkese tepeden bakıyorlardı.

"Simon... çok yoğun biridir," diye açıkladı Albert. "Şahsen onu hiç sevmedim. Sanırım onu seven çok az kişi vardır. Kesinlikle kibirli, ama aynı zamanda kendini beğenmişliğin ötesinde bir özgüvene sahip. Her zaman kendi yolu doğru yoldur, anlarsın ya. Eğer aynı fikirde değilseniz, sizi aşağılar ve küçük düşürür. Kısacası, o bir zorba. İmparatorlukçuları sevmez, Warric'ten nefret eder, aslında güneyin çoğundan nefret eder, belki de tüm dünyadan, kim bilir. Söylentilere göre kralla da pek iyi geçinemiyor."

"Bu nasıl oluyor?" Albert omuz silkti.

"Soylu arkadaşınla konuştuğunda, son zamanlarda olan olaylardan bahsetti mi?" "Gala, tabii ki. Brokar fiyatlarının yükseldiği üzücü haber... çılgın seviyelere ulaştı. Warric ile bir ticaret savaşı var ve her zamanki gibi moda ilk kurban oluyor. Ayrıca iyi bir uşak bulmanın imkansızlığından da bahsetti. Daref genç erkeklerden hoşlanıyor ve onları düzenli aralıklarla değiştiriyor. Bunun hayatın monotonlaşmasını önlediğini söylüyor. Ah..." Albert bir şey düşünürken parmağını kaldırdı. "Eski Şansölye Wainwright öldü ve yerine güneyden gelen bir yabancı olan Percy Braga geçti. Daref'e göre, bu atama Lord Exeter'ı *çok kızdırmış*. O sadece bu görevi istemiyordu, aynı zamanda kiliseyle güçlü bağları olan bir yabancıya verilmişti. Başlayan fırtınayı ancak hayal edebiliyorum."

Albert dudaklarını ısırdı. "Başka ne vardı... Ah, prensesin doğum günü için Maranon atı hediye edildi, neredeyse her gün meydanda bu atı sürüyor. Bir idam vardı, ama onu gelirken gördük. Başka bir şey daha vardı..." Hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Wainwright nasıl öldü?"

"Aslında bu konuda bazı gizemler var. Resmi hikayeye göre ateşten öldü."

"Peki resmi olmayan hikaye?"

"Görünüşe göre ateşi aniden yükselmiş."

"Zehirlenmiş olabilir mi?"

"Muhtemelen."

"Ne kadar zaman

önce?"

"Bu ay içinde sanırım. Gala, boşalan görevi yeni devralan halefi Şansölye Braga'yı onurlandırmak için düzenleniyor."

Çanlar karmaşık bir melodi çaldı ve Royce, parlak mavi gökyüzüne uzanan katedralin ikiz kulelerine baktı. Kale ve kilise, meydanın iki ucunda, karıncaların çalıştığı bir arenanın zıt uçlarında duran rakip devler gibi birbirlerine bakıyorlardı. Gölgelemin uzunluğuna dikkat etti. Zaman daralıyordu.

"Bu yeni adam, Braga hakkında bir şey biliyor musun?"

Albert başını salladı. "Sadece Daref'in bana anlattıklarını biliyorum. Güneyden geliyor, dediğim gibi kiliseyle bazı bağlantıları var ve kraliçenin kız kardeşi Clare ile evliydi... Evet, işte bu! Leydi Clare de kısa süre önce öldü."

"Çok fazla ölüm var."

"Öyle görünüyor." Albert, Royce'a gözlerini kısarak baktı. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Ne anlamaya çalışıyorsun?"

"Bir fahişe kaleye gitti ve ortadan kayboldu. Kimse nereye gittiğini bilmiyor gibi görünüyor ve yüksek polis şefi onu umutsuzca arıyor. Neden?"

"Çünkü o polis şefi?" diye sordu Albert. "Bu onun işi."

"Sence, yüksek rütbeli bir lord, kaybolan bir fahişeyi aramak için gece yarısı bizzat insanları dövüyor mu?"

Albert kesin olarak daha az emin görünüyordu. "Öyle söylediğinde pek olası gelmiyor." "Sence neden yaptı?" diye sordu Hadrian.

"Hiçbir fikrim yok." Royce kaleye, muhafızlara ve kulelere baktı. "Ve kız muhtemelen öldü. Önemli olan tek şey, Exeter'ın onu istemesi ve bu da onu savunmasız hale getiriyor."

"Neye karşı savunmasız?" diye sordu viskont. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" "Bu gece yapman gereken iki iş var, Albert," dedi Royce. "İlk olarak

bize o kıyafetlerin parasını ödeyecek bir iş bulmalısın. İkincisi, Lord Exeter'ı öldürmeme yardım etmelisin."

BÖLÜM 11

YENİ MUHAFAZ

Reuben, kalede dikkat çekerek yürüdü. Yeni tuniğini, zincirini, miğferini ve kılıcını giymişti. Miğferi takma zamanı geldiğinde yüzünü buruşturdu. Son giydiği miğferin kesikleri hala acıyordu. Ama yeni miğferi hiç öyle değildi. İçinde pamuk yoktu, başına paçavra sarmak zorunda değildi. Kafasına tam oturuyordu, rahattı ve onu neredeyse kör eden dar vizörü yoktu. Yeni üniforması ona güven verdi. Kılıç da öyle, artık en azından onu çektiğinde aptal görünmemek için yeterince bilgisi vardı. Kış Bayramı'nda herhangi bir madalya kazanmayacaktı, ama birisi ona saldırmadan önce iki kez düşünmesini sağlayabilirdi. Ve bir muhafızın işinin çoğunun bu olduğunu, yani korkutmak olduğunu düşünüyordu. Mauvin'den kendisine daha fazlasını göstermesini isteyebileceğini merak etti. Prens olmasa da Pickering'lerin kendisini gerçekten sevdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu, ama Reuben pek çok şeyi düşünmekten hoşlanıyordu.

Garip bir şey olmadığını ve babasının Günün ortasında sarhoş olmasının gayet makul bir açıklaması vardı: büyük bir kale etkinliğinin olduğu gün, tüm muhafızların en iyi halleriyle olmaları beklenen bir gün. Rose'un artık tehlikede olmadığını, babasının üniformasını yerden kaldırdığını ve o anda kralı öldürmeyi planlayan suikastçıları yakalamak için harekete geçtiğini düşünmek istiyordu. Ayrıca, artık tam teşekküllü bir Essendon kalesi muhafızı olduğu için, silahtarların artık onu rahatsız etmeyeceğini ya da öyle olmasa bile, yeni eğitimi ve yeni arkadaşlarının onu güvende tutmaya yardımcı olacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Artık

artık babası da dahil olmak üzere herkesin saygısını kazanacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Ve düşünmekten hoşlanıyordu...

Bordo renkli bir elbise gördü ve süslü zırhların yanındaki merdivenlerde durdu. Dönüp baktığında, onun sadece kraliçenin sekreteri Lady Drundiline olduğunu gördü. Anlamalıydı. Prenses odasında, her zamanki gibi kutlamalar için giyinmeye devam ediyor olmalıydı. Saçları toplanmış, uzun boynu görünür haldeydi ve tahminine göre yeni bir elbise giyiyordu. Neredeyse her zaman giyerdi ve son zamanlarda kraliçe ona daha düşük yakalı elbiseler giymesine izin vermişti. Rose'un giydiği gibi değildi, ama eskiden giydiği elbiselerden daha az çocukça idi. Kral ve kraliçe, kızlarını göstermeye başlamışlardı, onu düzenlenecek olan evlilik için hazırlıyorlardı.

Reuben, Arista'nın evlenmeye zorlanmayacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Medford'dan ayrılıp, onu bir daha asla göremeyeceği uzak bir kaleye gitmeyeceğini düşünmekten hoşlanıyordu, ama kız neredeyse on üç yaşındaydı. Artık çok uzun sürmeyecekti. Sadece bunu düşünmek bile acı veriyordu ve bu tek düşünce, üniforması ve prensin hediye ettiği yeni kılıcının verdiği tüm mutluluğu çalıyordu. Babasına Rose'dan bahsettiğinde içindeki tüm korku, yaklaşan bir idam tarihi gibi hissettiren bir duyguya dönüşmüştü. Belirsiz ve bulanık bir şekilde, önünde belirliyordu. Ancak ölüm, gerçekten korkulacak kadar belirsizdi. Reuben ölmeyi hayal edemiyordu, ama onu bir daha göremeyeceğini bilerek o koridorlarda yürüdüğünü hayal edebiliyordu. Arista'yı gönderdiklerinde, onun hayallerini de yok edeceklerdi. Aptalca hayalleri, çılgın düşünceleri vardı, ama o orada olduğu sürece, evlenmediği sürece, her zaman umut vardı. Onu ayakta tutacak çok az şey varken, o ince umut ipi, nefes almanın hala iyi bir şey olduğuna kendini ikna etmesini sağlıyordu.

Reuben, bir gün Arista'yı kollarında tutacağını ve onun titremesinin, kendisinin yanında olması sayesinde duracağını düşünmekten hoşlanıyordu. Bir gün, ikisi de büyüdüklerinde, onun dudaklarını öpmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaktı.

Reuben iç geçirdi.

Birçok şeyi düşünmeyi severdi, ama hiçbirisi yararlı değildi.

Kimse bakmıyorken bekledi ve merdivenlerden aşağı inerek zindana giden alt koridorlara süzüldü. Saman balyalarını fark edince paniğe kapıldı. Parti süslemeleri kalenin her yerine yayılmıştı: saman balyaları, mısır sapları, balkabakları ve kabaklar.

Ama neden biri bunları buraya koymuş olabilirdi? Belki de fazlasıyla vardı? Daha da önemlisi, Rose'u bulmuşlar mıydı?

Son hücreye koştu, tavandan bir fener çekip kapıyı açtı ve içeriye baktı. Nefesini tuttu ve kalbi hızla çarpmaya başladı, ta ki köşede bir hareket görene kadar. İçeri girdi ve feneri daha yükseğe kaldırdı. İki büyük kahverengi göz ona göz kırptı.

"Reuben?" Rose endişeyle sordu. "Zamanı geldi mi? Artık gidebilir miyim?" Rahatladı ve tekrar nefes aldı. "Hayır, henüz değil. Nasılsın?"

"Korkuyorum." Taşın üzerine diz çökmüş, kollarını sıkıca kendine çekmişti. Saçının bir tarafı dağınıktı, içine saman parçaları girmişti.

"Babanıza söylediniz mi?"

"Evet, ve o her şeyi halledecek. Aslında burada kalman iyi olmuş dedi." Reuben durakladı. "Her neyse, babam her şeyi açıklığa kavuşturacak."

"Emin misin?" Gözleri kırmızı ve koyu halkalarla doluydu. Ağlamıştı.

"Sana söyledim, babam kralın koruması. Kraliyet ailesini korumak onun işi. Güven bana, o bu işi halledecek."

"Burayı sevmiyorum. Soğuk ve zemin sert ve ben hiçbir şey yapmadım." Yere baktı. "Ben sadece bir parti için buradaydım. Benden istenileni yapıyordum." Çıkışa doğru baktı ve eliyle bir işaret yaptı. "Az önce biri aşağı indi. Kapının dışında bir ışık gördüm ve bazı adamların sesini duydum. Çok korktum."

"Biliyorum." Reuben gülümsedi, sonra fenerini tavandaki kancaya astı ve koridora geri döndü. Birkaç balya saman aldı ve içeriye taşıdı. "İşte, bunların üzerine oturabilir ya da yayarak uzanabilirsiniz. Saman oldukça yumuşaktır ve sizi taştan uzak tutarak daha sıcak tutacaktır. Göreve gitmek üzereyim, bu yüzden fazla kalamam. Muhtemelen sadece bir gece daha kalman gerekecek." Bunu olabildiğince nazikçe söyledi.

Kadın saman balyasının üzerine oturmak için hareket etti ve başını salladı.

Başka ne yapabilirdi ki?

Ağlayabilirdi, belki çılgılık atabilirdi. Ağlamadığına sevindi. "Keşke en azından bir ışığım olsaydı. Hiçbir şey görememek korkutucu. Uyumaya çalışıyorum ama bilirsin, insan ancak belli bir süre uyuyabilir."

"Sana bir mum getirebilirim, ama karanlıkta kalman en iyisi. Kimsenin burada olmaması gerekiyor ve daha önce bir ışığın olsaydı, saman balyalarını getiren adamlar onu görürlerdi. Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum, ama bu sadece başka bir gün, aslında sadece bir gece ve güvenli olmak daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Alt dudağını ısırdı ve yenilmiş gibi başını salladı. Kendini çok kötü hissetti.

"Hey, yeni üniformam hakkında ne düşünüyorsun? Yakışıklı değil miyim?" Şaka yapıyordu, ortamı neşelendirmek, onu neşelendirmek için. Başka biri olsaydı, onun samimiyetsizliğini fark ederdi. Reuben'ın mizahı neredeyse her zaman kendini küçümseme üzerineydi.

"Güzel görünüyorsun," dedi kız. "Her zamankinden daha yakışıklı."

Reuben şaşkına döndü. Kız onun ciddi olduğunu düşünmüştü. Onu düzeltme dürtüsü içini kapladı — daha önce kimse Reuben'a yakışıklı dememişti ve o da kesinlikle kendini öyle hissetmemişti. Sırtını biraz dikleştirdi. Bunu yaparken, kızın korsesinin belinin son derece dar olduğunu ve göğüslerinin fener ışığında parlak ve pürüzsüz bir şekilde parladığını fark etti.

"Birkaç dakika önce krala hizmet etmek için yemin ettim." "Tebrikler."

"Teşekkürler." Reuben, onun bunu söyleyen ilk kişi olduğunu fark etti. Hayatının muhtemelen alacağı yönü düşünerek, onun tek kişi olacağını tahmin etti. "Peki, ben gitmeliyim. Vardiyam başlamadan önce uğrayıp babamla konuştuğumu söylemek istedim."

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu kız. "Yoksa oturup bana biraz eşlik edebilir misin? Karanlık bir hücrede oturmanın ne kadar sıkıcı olduğunu bilsen şaşırırsın. Tek yaptığım kendi nefesimi dinlemek."

Gülümsedi, onun şaka yaptığını düşündü, sonra şaka olmadığını fark edince utandı. O çekindi, ama kadın ona gülümsedi. Gözleri çok büyüktü —büyük ve koyu renkli. Ona ahırdaki atları hatırlatıyordu—dostça gözler.

O oturdu ve kız hemen yanına geçti, kalçalarını kaydırarak onun yanına yapıştı. "Soğuk," dedi.

"Belki sana başka bir battaniye getirebilirim. Ben..." "Gitme."

Kolunu tuttu ve ona sarıldı.

"Ne oldu?"

"Artık yalnız kalmak istemiyorum." Kızın kolunu okşadığını, sevdiğini hissetti. "Kaleye yaşamak nasıl bir şey, anlatır mısın?"

Reuben güldü. "Bilmiyorum. Babam ve bir grup huysuz adamla birlikte kışladaki küçük bir odada yaşıyorum. Kaleye sadece odun veya su kovası götürmek ya da kül taşımak için gidiyorum. Zamanımın çoğunu avluda geçiriyorum."

"Yağmur yağdığında dışarıda değilsin, değil mi?"

"O zaman ahıra girerim. Özellikle hava soğuksa. Atlar ahırı sıcak tutar. Ve hava çok soğuksa, onların arasında durur ve nefesleriyle oluşturdıkları kocaman bulutları izlerim. Onları fırçalar ve onlarla konuşurum. Benim orada olmamdan hoşlanıyorlar gibi görünüyor."

"Eğer benim gibiyseler, hoşlanırlar." Kolunu hafifçe sıktı ve o büyük gözleriyle ona baktı.

"Belki geri geldiğimde bir fırça getirmeliyim."

Bunu şaka olarak söylemişti, yine komik olmaya çalışırken başarısız olmuştu. O sözleri duyana kadar, onu bir ata benzettiğini fark etmemişti. Şimdi onun kendisini itip kırılmasını bekliyordu. Ama o, başını onun omzuna yasladı.

"Saçımı taramanı çok isterim." Ona burnunu sürttü. Kızın şimdi at gibi davranarak şakacı davranıp, belki de onun şakasını şaka olarak algıladığını düşündü. Ama öyle hissetmiyordu. Hoş bir duyguydu. Gerçekten hoş. Sıcak, rahatlatıcı ve heyecan verici. Kızlar hiç bu kadar nazik, bu kadar... dostça davranmazlardı. "Sen tanıdığım diğer erkekler gibi değilsin."

Aklı "*erkekler*" kelimesinde takıldı. Çoğu insan ona çocuk ya da daha kötüsü derdi. On iki yaşındaki prenses bile ona çocuk derdi. Rose'un bunu söylemesi, hayal edebileceğinden daha iyi hissetmesini sağladı — yeni bir üniforma giymekten, güzel bir kılıç takmaktan daha iyi. "Nereden biliyorsun? Daha yeni tanıştık."

Kız güldü. Hüzünlü bir gülüştü. "Seni çoğu erkeği tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorum."

"Ah, doğru," diye mırıldandı. Unutmuştu. Elbisesi dışında, Rose'un hiçbir özelliği ona onun güzel bir kızıdan başka bir şey olduğunu düşündürmüyordu. Makyajının çoğu silindiğinde, onda sevdiği bir sevimlilik, açık bir özellik buldu. Reuben, diğerlerinin yanında olduğu gibi onun yanında da tetikte olması gerektiğini hissetmiyordu. Hata yaptığında, Rose onunla alay etmiyordu. Henüz ona gülmemiş ya da onu küçük düşürmemişti. Kendisi gibi davranabilirdi, rahat olabilirdi, daha önce sadece odun keserken ya da atlarla birlikteyken hissettiği gibi. Rose inanılmaz derecede nazikti ve onu bir...

"Peki, hayatın nasıl?"

Ona gülümsedi. "Gördün mü, işte bu. Sen çok tuhafsın."

Başka biri bunu söyleseydi, Reuben utanırdı, ama ses tonundan ve yüzündeki ifadeden, Rose'un bunu bir iltifat olarak söylediğini anlayabilirdi.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle miyim?" diye sordu.

"Evet. Sanki gerçekten bilmek istiyormuşsun gibi."

"Evet. *Senin gibi* olmak nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Ona baktı, o da ona baktı. Gülümsemesi kayboldu ve yüzü hüznle doldu.

O yanlış bir şey yapmış, kötü bir şey söylemişti. Ne olduğunu anlayamıyordu... "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Hayır, söyle bana. Ne oldu?"

Kız gözlerini kaçırdı, saçlarının yüzünü örtmesine izin verdi. "*Fahişe* demedin."

Nasıl cevap vereceğini bilmeden oturdu, bir şey söylemeli miydi, söylememeli miydi?

"Neden olmasın? Neden yapmadın?"

Omuz silkti. "Bana pek... bilmiyorum... hoş gelmedi, sanırım."

Yüzü tekrar yukarı kalktı ve yanakları ıslaktı, bu yüzden saçlarının bazı telleri yanaklarına yapışmıştı. "Gördün mü!" dedi biraz fazla yüksek sesle, sesi çatladı ve öksürmek için durakladı. "Diğer erkekler bunu söylemekte hiç sorun yaşamazlar ve çok azı *bana* nazik davranmaya özen gösterir. Onlara *nazik* davranmak her zaman benim görevim olmuştur. Para ödediğinde *nazik* olmak zorunda değilsin. Düşünceli ya da nazik olmak zorunda değilsin. Kimse konuşmak istemiyor, konuşmak isteseler bile sana konuşmak istiyorlar. Senin bir şey söylemeni istemiyorlar, ya da söylemeni istiyorlarsa, kötü şeyler söylemeni istiyorlar ve

kesinlikle zavallı bir kızın acıklı hikayesini dinlemek istemezler." Tekrar güldü, ağlamaya benzeyen ve ağlamaya benzeyen gergin, mutsuz bir kahkaha.

"Ben istiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Duymak bile istemiyorum. Çok iç karartıcı."

Kız eğilip yüzünü elleriyle kapattı. Vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Reuben ne yapacağını bilemedi. Elini uzattı ve omzuna hafifçe vurmaya düşündü, ama bu doğru gelmedi. Bunun yerine, elini koluna koydu ve hafifçe, umduğu gibi onu rahatlatarak sıkıttı. O da ona dönerek yüzünü göğsüne bastırdı. Kollarını ona dolayarak onu kucakladı. Birkaç dakika boyunca titreyen fenerin altında oturdular. Onun kendini daha iyi hissetmesini istiyordu, ama bir yandan da istemiyordu; onu kucaklamak harikaydı ve eğer kendini daha iyi hissederse, ondan uzaklaşacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi kız, onun cüppesinin sesini boğan bir sesle.

"Ne için?"

"Farklı olduğun için. Beni dinlediğin için. Beni güvende tuttuğun için." "Bunun için insanlara teşekkür etmene gerek yok. Herkes..."

Kız başını salladı. "Tanıdığım hiçbir erkek bunu yapmazdı ya da yapmadı. Dürüst olmak gerekirse, senin gibi birinin var olduğunu düşünmüyordum."

"Ben mi?"

Rose o anda geri çekildi, derin bir nefes aldı ve gözlerini sildi. "Şey, senin gibi bir adam. Güçlü, yakışıklı, şık giyimli ve masallarda duyduğum şövalyeler gibi parıldayan."

"Ben düşük sınıftan bir muhafızım. Asla şövalye olamam."

"Bence sen bir şövalyesin. En azından bir şövalyenin olması gerektiği gibi. Aslında birkaç gerçek şövalye tanıdım. Zırhları olmadan hepsi aynı görünüyor. Hiçbiri asil değildi."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, eğildi ve onu öptü. Nazikti. Hafif bir dokunuş. Dudakları, onun şimdiye kadar hissettiği en yumuşak şeydi. Parmakları, yanağından boynuna doğru kaydı. Konuşmak için yeterince uzaklaşarak, ama yine de onun sözlerini hissedebileceği kadar yakın durarak, "Yeni üniformanı kirletmek istemiyorsan, onu katlayıp diğer saman balyasının üzerine koyabiliriz," dedi.

"Rose," dedi, konuşacak havayı nereden bulduğunu bilmeden, çünkü kız onun tüm nefesini çalmıştı. Kızın ellerini tutarak bir an kazanmaya çalıştı.

"Yapamam."

"Bugün ilk günün. Biraz geç kalırsan ne kadar kızarlar ki?" "O değil.

Bu... doğru değil."

Gülmemeye çalışarak gülümsedi. "Hayır, sorun değil. Gerçekten. Bu, ilk kez gerçekten istediğim bir şey. Ve sonra uyuyabileceğim, bu yardımcı olacak. Gerçekten."

Kız onu tekrar öptü, ama o geri çekildi.

"Ne oldu?"

"Gerçekten yapamam."

"Korkuyorsan, ilk kez yapıyorsan, sorun değil. Hoşuma gider. Kendimi özel hissedirim."

"İşte bu yüzden. Bu özel bir şey olurdu ve bu yüzden yapamam."

Kafası karışmış bir şekilde ona baktı; sonra yavaşça geri çekildi, ellerini yanlarına indirdi ve yüzünde bir anlayış belirdi. "O harika bir kadın olmalı."

"Öyle."

"Ne zamandır ona aşıksın?"

"Hayatım boyunca, ama onu sadece üç yıl önce tanıdım," dedi, bunu daha önce hiç kimseye söylemediğini fark ederek.

Rose başını eğdi ve Rose tekrar ağlamaya başlayacak sandı. Ama Rose derin bir nefes aldı ve zorla gülümsedi. "Öpüşmeyi iyi biliyorsun. Bunu sana o mu öğretti?"

"Hayır, ama teşekkür ederim."

Rose elini uzattı ve parmaklarıyla onun yanağını okşadı. Gözlerinde hüznü, özlem dolu bir bakış vardı. "Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

Reuben başka yere baktı, gözlerini kapattı ve ağzının içini ısırdı.

Ne kadar aptalım ben?

Reuben zindanlardan çıkıp kutlama karmaşasının içine girdi. Dalıştan sonra su yüzüne çıkmak gibi, gerçeklik çok parlak, çok gürültülü geliyordu. Her yerde ışıklar vardı: yüzler oyulmuş aydınlatılmış balkabakları, fenerler, meşaleler ve raflara yerleştirilmiş, tavandan sarkan veya direklere monte edilmiş mumlar. Flüt ve keman sesleri taş koridorlarda yankılanıyordu, ev sahipleri koştururken, misafirler gelirken ve hizmetçiler koşuştururken ayakkabıların sesleri bu sesleri bastırıyordu.

Ne muhteşem bir dünya. Ne manzaralar, ne sesler. Soğuk kış gecelerinde atlarla dostluk kuranlardan saklanan, gizlenen bir güzellik. Reuben girişte bir an durdu, görkemli elbiseler ve pelerinler arasında onu görebilecek mi diye merak etti. Böylesine görkemli bir etkinlikte ne giyiyor olabilirdi? Yeni üniformasını nasıl bulacaktı? Onun gözünde de birdenbire yakışıklı biri haline gelmiş olabilirdi.

Gerçeği biliyordu. Prenses onu şimdi görse bile fark etmeyecekti. Onun bakışları, sanki durgun bir göletin yüzeyiymiş gibi, ondan kayıp gidecekti. O, sadece başka bir muhafızdı — bir masa veya sütun kadar ilginçti.

Döndü ve büyük kapılara doğru yürüdü. Onu görmek istemiyordu. Rose ile konuştuktan sonra, haklı olduğunu kanıtlamak istemiyordu. Ona söyleseydi ne düşünürdü? Ne derdi? Nasıl açıklayabilirdi? Kimse anlayamazdı; bazen kendisi bile zorlanıyordu.

Avluda da içeride olduğu kadar kargaşa vardı. Kovalar ve paketlerle hizmetçiler teslimatlarını yapmak için koşuşturuyorlardı. Reuben yıllardır odunluğun çatısından, kışın ise ahırın pencerelerinden partileri izlemişti. Gölgelemin içinde saatlerce otururdu.

Pelerinlere, şapkalara, bastonlara, tüylere ve kürklerine hayranlıkla bakıyordu. Tüm partiler, sanki onun için düzenlenmiş bir geçit töreni, gezici bir gösteri gibi başlıyordu. Ancak o gün, geçit töreninde çalışıyordu.

"Geç kaldın!" Teğmen Wylin, Grisham ve Bale ile birlikte ön kapıda duruyordu. Bale sinirli görünüyordu ve ona sitemkar bir bakış attı. "Artık gidebilirsin, Bale."

"Evet, efendim," dedi Bale, hala Reuben'e öfkeyle bakarak. "Nihayet geldin." "İşini düzgün yapmadığında, Hilfred," dedi Wylin sert bir sesle, "arkadaşların zarar görür. Bunu unutma. Artık bir ekibin parçasısın. İnan bana, bu zincirin zayıf halkası olmak istemezsin. Kale muhafızları kendi sorunlarını çözmenin bir yolunu bulur."

Reuben, Wylin'in kendisine soyadıyla hitap etmesini garip buldu. Daha önce hiç böyle yapmamıştı ve sanki babasıyla konuşuyormuş gibi tuhaf geliyordu.

"Grisham size ne yapmanız gerektiğini gösterecek. Onun dediklerini yap, ben daha sonra döneceğim." Bir süre durdu ve sanki aklını okumuş gibi ekledi: "Baban, Hilfred ismine saygı ve itibar kazandırmak için yıllarını harcadı. Kendine dikkat et, görevini onur ve cesaretle yerine getir, Majesteleri ve ailesini koruma yemininizi yerine getir, babanı gururlandır. O zaman belki bir gün onun gibi bir silahlı çavuş olursun."

Wylin, Grisham'a hızlıca başını salladı ve sonra yürüyerek uzaklaştı. "Peki ne yapacağım?" diye sordu Reuben.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Grisham. "Bunu yapabilir misin?" "O zaman neden buraya zamanında gelmem bu kadar önemliydi?"

"Çünkü Bale'in ayakları ağrıyordu ve acıkmıştı. Altı saat boyunca o noktada duracağın. Göreceksin."

"Gerçekten sadece burada duracak mıyım?"

"Orası çıkış tarafı," dedi Grisham ve köprünün karşısındaki Gentry Mahallesi'nin merkez meydanını işaret etti. Orada, Tolin Essendon heykelinin etrafında daire şeklinde uzanan uzun bir araba kuyruğu vardı. "Arabaları görüyor musun? Onlar benim tarafıma geliyorlar. Davetiyelerini kontrol edip geçmelerine izin veriyorum. Sonra ön kapıya geliyorlar, misafirleri indiriyorlar ve şoför senin tarafına geri dönüyor. Kral, boş arabaların şatosundan ayrılmasını umursamıyor. Sen de orada durup geçmelerine izin veriyorsun. Bunu sen bile yapabilirsin, değil mi?"

"Ya davetiyeleri yoksa?"

"O zaman gitmelerini
söyleriz." "Ya gitmezlerse?"

Grisham gülümsedi. "O kadar şanslı değiliz. Tek eğlencemiz geceleri sarhoşları izlemek. Bazen huysuzlaşırlar ve tüccar iseler, kışlarına bir tekme atabilirsin. Ama bir asili tekmelemediğinden emin ol. Eğer gerçekten sarhoşlarsa, hatırlamayabilirler, ama hatırlarlarsa, o ayağını kaybedersin."

Bir çift trompet, surlardan bir fanfare çaldı ve öndeki araba ilerlemeye başladı. Üstünde, ağır siyah cüppeler ve geleneksel yumuşak şapkalar giymiş tipik bir sürücü vardı. Uyumsuz siyah ve beyaz atları durdurdu.

"Davetiyenizi alabilir miyim?" Uzakta Grisham'ın sesini duydu.

Yüksek yakalı ceket ve kürk şapka giymiş bir çocuk, pencereden Reuben'a küçümseyen bir ifadeyle baktı. Ejderha şeklinde saplı gümüş bir hançeri parmaklarında madeni para hilesi gibi çevirdi.

"Essendon Kalesi'ne hoş geldiniz," dedi Grisham bir iki dakika sonra ve araba içeri girdi.

Aracın içeri girmesiyle, yerine başka bir araba geldi. Reuben köprünün karşısından, sıranın ilerlemesini izledi ve çeşitli yan sokaklardan Gentry Meydanı'na daha fazla araba geldi. Çoğu açık arabaydı ve birçoğu birbirine benziyordu. Her birinin dört köşesinde, üst kısımda asma gibi kıvrılan süslü demir kollara asılı mum fenerleri vardı. Reuben, tüm bu aynı arabaların şehirdeki araba kiralama şirketlerinden kiralanmış olup olmadığını merak etti, çünkü hepsi tek bir atla çekiliyordu ve bir hanımefendinin yelpazesi gibi açılabilen aynı geri çekilebilir tavana sahipti.

O gece hava açık ve henüz soğuk olmadığı için, çok azı bu tavanı açmıştı. Reuben, kaleyi ziyaret etmek için davet edilmek kadar, kaleyi ziyaret edildiğini göstermek de en az onun kadar önemli olduğunu düşündü. Bazı arabalar iki atla çekiliyordu. Reuben, at sayısı arttıkça fiyatın da arttığını tahmin etti. Gerçekten zengin olanların kiralık arabalara ihtiyacı yoktu ve arabalarının her biri benzersiz, daha büyük ve iyi dekore edilmişti. Reuben, Grisham'ın bunları kapıdan daha hızlı ve daha resmi bir şekilde geçirdiğini fark etti.

Geçit töreninin büyük kısmı geçtikten sonra, boşluklar oluşmaya ve kalabalık yavaş yavaş azalmaya başladığında, Grisham onu yanına çağırdı.

"Bir sonrakini sen al. Bir ara işlemem gerekebilir."

Yer değiştirdiler ve Reuben bir sonraki arabanın gelmesini bekledi. Tek atın çektiği, üstü açık bir arabaydı. Arkada, yüksek yakalı pelerinler giymiş iki adam oturuyordu; biri şişman, diğeri zayıftı.

Araba kapıda durdu. "Davetiyenizi alabilir miyim?" diye sordu Reuben, Grisham'ın kullandığı monoton ses tonuyla.

Şişman adam, beyaz eldivenli elleriyle katlanmış bir parşömen uzattı.

Reuben onu açtı ve içeriğine göz attı. Ne yazdığını hiç anlamadı. —okuyamıyordu. Grisham'ın da okuyamadığından oldukça emindi. Yine de, diğerlerinin sahip olduğu belgeyle aynı görünüyordu ve asıl aradığı şey kraliyet mührüydü. Ancak bu yazıyı ilk kez görüyordu ve güzel satırlara hayran kaldı.

Davetiyeyi geri verdi. "Peki sizin davetiye, efendim?" İnce adama uzandı.

"Bu, Vikont Albert Winslow," dedi şişman adam. "Bu akşam benim konuğum."

Onlarca araba kapıdan geçmişti ve hiçbirisi böyle bir şey söylememişti. Reuben ne yapması gerektiğini düşünürken terlemeye başladı. Başarısız olduğunu bilerek kendini aptal hisseden Reuben, Grisham ile göz teması kurmak için bir adım yana doğru attı.

Yaşlı muhafız başını salladı.

"Ah... teşekkür ederim. Essendon Kalesi'ne hoş geldiniz," dedi Reuben ve onları içeriye davet etti.

Grisham, tekrar taraf değiştirdiklerinde kıkırdadı ama hiçbir şey söylemedi.

Kısa süre sonra arabalar gelmeyi bıraktı ve Grisham ona küçük kapıları kapatmasını, demir parmaklıkları çevirip büyük krankla kilitlemesini söyledi. Bu onlara dayanacak bir şey verdi, ancak Grisham bunu yaparken yakalanmamaları konusunda uyardı. avuşlar görmezden gelebilirlerdi, ama Wylin ve Lawrence bundan hoşlanmazlardı ve ön kapıdaki muhafızları denetleyen avuş Barnes'ın beklenmedik ölümünden sonra, Wylin onları daha sık kontrol etmeye başlayacaktı.

"Kolay iş bitti," dedi Grisham. "şimdi uzun saatler süreceğ sıkıcı iş başlıyor. Burada durup insanlar çıkarken kapıyı açacağız."

"Arabalar geri dönmeyecek mi?"

"Evet, ama şimdilik sokağa park etmek zorundalar. Bahçede hepsine yer yok." Grisham kaleye baktı, sonra tekrar şehre döndü. "Tamam, tuvalete gitmem lazım. Biraz zaman alabilir..."

işler birikmiş, anlarsın ya. Burada durup ikimizi de belaya sokmadan idare edebilir misin?"

Reuben başını salladı.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde hiçbir şey olmayacak. En azından burada. Kimseyi bıçaklamaya ya da düşman ordusunu içeri almaya çalışmayın, tamam mı?" "Elimden geleni yapacağım."

"Aferin oğlum." Grisham kışlaya doğru yürüdü.

Reuben, köprünün karşısındaki kapıdan şehri seyrediyordu, ama aslında görmüyordu. Bunun yerine, Rose'un koluna dokunan ellerini, ona doğru hareket ederken kalçalarının hareketini ve yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu. Daha önce kimse ona öyle bakmamıştı. O geniş gözlerde hayranlık, hatta huşu vardı, sanki o önemli biriymiş gibi. Onun kendisine öyle bakmasına izin vermek, onun kendisi dışında başka biri olduğunu düşünmesine izin vermek, dürüst olmayan bir şey gibi geliyordu. Reuben onun için bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti. Para için erkeklerle yatmak ne kadar korkunç olmalıydı? Bir parçası öfkeliydi. Onu korumak istiyordu. Hayal ettiği korkunç şeyden onu kurtarmak istiyordu. O bunu yapmamalıydı. Fahişeler çirkin, kirli, ahlaksız, merhametsiz kadınlar olmalıydı, Rose gibi değillerdi. Bu, belki de hiçbir şey hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünmesine neden oldu. O bir fahişeydi, o ise yeni bir kale muhafızıydı, ama daha geniş bir bakış açısıyla, Rose daha fazla saygıyı hak ediyordu. O dünyayı görmüş ve kendi başına hayatta kalmıştı. İsteddiği şeyi yapmakta özgürdü ve bu nedenle, onun çok daha fazla şey yaşadığını hayal etti. Onu hayranlıkla izliyordu ve bunu öğrendiğinde şaşıracağını düşünüyordu.

Yine de, o şekilde bakılmak, fark edilmek, bir ağaçtan, bir kapıdan veya bir çift elden daha fazlası olarak görülmek hoştu. Bir erkek olarak düşünölmek açıkça heyecan vericiydi. Bu unvanın henüz erken olduğunu biliyordu, ama o yumuşak dudaklardan çıkınca kulağa harika geliyordu. Bundan daha fazlası vardı, basit bir takdirden daha fazlası. Başarısını tebrik ettiğinde, hem mutlu hem de boş hissetti. Hiç böyle bir hayranlık ya da gerçek bir arkadaşın desteğini görmemiş olan o, sanki yemeğin kokusunu aldıktan sonra aç olduğunu fark etmiş gibiydi.

Rose'u seviyordu. Evet, seviyordu.

Bu fikir, sanki görüş alanının köşelerinde uçup duruyormuş gibi kafasına yerleşti. *Gerçekten* bakmaya zahmet ettiğinde, bu fikir somutlaştı ve kesin olarak sağlandı. Rose'u çok seviyordu. Ona bir arkadaş gibi geliyordu. Daha önce hiç arkadaşı olmadığı için tam emin değildi, ama

ona bir kask verip tahta kılıçlarla dövdüğünü ya da sarhoş olup yüzüne yumruk attığını hayal edemiyordu. O bundan daha iyiydi, *onlardan* daha iyiydi. Onu ilk kez o pencereden çıkarken gördüğünde, onun bir hayalet olduğunu düşünmüştü, ama şimdi belki de hayalet olanın kendisi olduğunu düşünüyordu, sadece onun görebildiği bir hayalet.

Rose. Annemin adını taşıması sadece bir tesadüf mü? Aynı pencereden dışarı tırmanması?

"Hilfred!"

Reuben başını kaldırıp prensi ve Pickering'leri atlarla kendisine doğru gelirken gördü.

"Çabuk. Kapıyı aç."

Reuben selam vermekle uğraşmadı. El krankını tutup, kapıyı açana kadar mandalı kaldırdı.

Prens kalın yünlü, kapüşonlu kalın bir pelerin giymişti. Mauvin ve Fanen de aynı şekilde giyinmişlerdi, her ikisi de gece binicileri veya atlı rahipler gibi görünüyordlardı. Çantaları şişkin duruyordu — belki de kalenin mutfaklarından veya parti masalarından çalınan piknik malzemeleriymiş? Reuben, ne kadar süre dışarıda kalmayı planladıklarını merak etti ve çantalarının gösterdiği kadar uzun sürmemesini umdu. Onlara bir şey olursa, bunu nasıl mazur gösterebilirdi? Güneş doğduğunda geri dönmezlerse ne olacaktı?

"Edgar'ın Bataklığına mı?" diye sordu. Onu darağacına sürüklemekten önce arama ekibini nereye göndereceğini bildiğinden emin olmak en iyisiydi.

"Evet, hava soğuyor. Bu gece Mauvin'i yenip yeni kurbağa avı şampiyonu olmak için son şansım olabilir, bu yüzden bütün geceyi orada geçirmeyi planlıyoruz. Kar yağmaya başladığında, şatoda yarışlar düzenleyebileceğiz. Belki de şövalyeleri biraz bahis yapmaya ikna edebiliriz. Unutma, kimseye gittiğimizi söyleme. Seni kırbaçla döverler ya da ayaklarına kızgın maşalar dayarlarsa bile."

"Evet, olan biten her şeye bakılırsa, bizim kalenin uzak bir köşesinde aptalca bir şey yaptığımızı düşüneceklerdir," dedi Mauvin.

"Soğuk bir sonbahar gecesinin ortasında ıslak bir gölette kurbağa kovalamak gibi değil," dedi Fanen sırtarak.

"Doğru!" Mauvin sırttı.

"Keşke sen de gelebilseydin, Hilfred," dedi prens.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Hadi, yavaşlar!" Alric atının yanlarına topuklarını sapladı ve Gentry Mahallesi'ne doğru koştu, iki kardeş de onu takip etti, atlarının nalları tuğlaların üzerinde gürültüyle ses çıkarıyordu.

Reuben kapıyı bir kez daha kapattı ve onların gitmesini izledi, keşke onlarla birlikte olsaydı, kurbağa çantaları çırpınarak gecenin karanlığında kaybolmak isterdi.

BÖLÜM 12

SONBAHAR GALASI

"Neden bu kadar uzun sürüyor, kadın?" diye kral kraliçeye bağırdı.

"Kızının saçını tarıyorum."

Amrath yatak odasına girdi.

Arista, Ann'in kuğu aynasının karşısındaki tabureye oturdu, karısı ise arkasında durup onun omzunun üzerinden bakıyordu. İkisi de aynanın derinliklerine, sanki pencereden heyecan verici bir savaşı izler gibi bakıyorlardı. İkisi de gala kıyafetleri giymişti. Ann, meşhur gümüş rengi ipek elbisesini giymişti. O elbiseyi giymesine asla izin vermemeliydi; bu yüzden çok fazla tartışma kaybetmişti. Vücudunu mükemmel ve stratejik bir şekilde süsleyen narin ipek, herhangi bir zırhtan daha zorlu olduğu ortaya çıktı.

Kral kapı çerçevesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kraliçe başını kaldırdı. "Acele ne?"

"Susadım."

"Oh, bu gece sarhoş olmayacaksın, değil mi?" "Bu bir parti, değil mi?"

"Ama mecbur değilsin..." Diye iç geçirdi. "Ne istersen onu yap."

Kral kaşlarını çatı. Leo ile birlikte içki içip, yeni şansölyeyi sert elma şarabının harika dünyasıyla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Herkes ara sıra kendini gülünç duruma düşürmeliydi ve o, Maranon'dan gelen bu kibar genç beyefendinin kışının üstüne düşmesini görmek istiyordu. Ama o tek iç çekişle planları suya düştü.

"Ne?" diye sordu Ann.

"Hiçbir şey."

Hâlâ evlendikleri günkü kadar güzeldi, ki o gün aynı zamanda tanıştıkları gündü. Orada şanslıydı. Leo, Belinda Lanaklin'le önceden tanışma lüksüne sahipti. Arkadaşı neye bulaştığını biliyordu. Amrath'ın geleceği, babası Eric ve Ann'in babası Llewellyn tarafından belirlenmişti. Yoksa torununun kiminle evleneceğine karar veren yaşlı Clovis miydi? Kimi seveceğine.

Beni seviyor mu? Yıllar boyunca kendine bu soruyu defalarca sormuştu, neden buna inanmanın bu kadar zor olduğunu hiç anlamamıştı. Bunun büyük bir kısmı, bu evliliğin bir anlaşma olmasıyla ilgiliydi. Ann, hayır deme şansı hiç olmamıştı. Herkes, kaçamayacağı bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak için mutluymuş gibi davranır ve bir gün bunun gerçek olacağını umardı.

Babası, Clovis Ethelred ile torunu Ann'in onunla evlenmesi konusunda anlaştığını Amrath'a bildirdiğinde, Amrath'ın ilk sorduğu şey kızın neye benzediği olmuştu.

"Nasıl görünüyor?" Babası şaşkın bir şekilde ona baktı. "Güzel mi?"

"Ahhh..." Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Söylemesi zor. Hatırlamıyorum." "Hatırlamıyor musun?"

"Onu en son yıllar önce gördüm. O zamanlar daha çocuktü."

Bu itiraf karşısında kalbi durmuştu. Babasının önünde durduğunu, gördüğü tüm korkunç kızları zihninde gözden geçirdiğini hatırladı ve evet, kalbi bir saniye de olsa durduğundan oldukça emindi. Kızın kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu. Clovis çok yaşlıydı, bu yüzden torunu otuz yaşında ya da daha yaşlı bir yaşlı kız olabilir. Bu, Amrath'ın kafasına ekmek yapan fare saçlı cadı ve yüzünde siğiller çıkmış ve sonra saçlar uzamış olan büyük teyzesi Margaret'in yeni görüntülerini getirdi. "O bir canavar olabilir. Kötü bir porsuk gibi bir şey."

"Eminim burnu yoktur."

"Bilemezsin. Nasıl bilebilirsin ki? Onu hiç görmedin. Ve o bir Ethelred! Mar adına! Kesinlikle çirkin olmalı! Bana bunu nasıl yaparsın?"

"Sana hiçbir şey yapmadım!" Yaşlı adamın sesi sempatik bir tondan keskin bir tona, yani kararlı bir tona dönüştü. "Ben krallığı güçlendirdim.

Büyük salondaki tahtı kurtardım ki bir gün sen oturabilirsin. Böylece oturduğunda, o sadece çirkin bir sandalye olmaktan çıkacaktı. Bu evlilik seninle ve onunla hiçbir ilgisi yoktu. Değeri parada ve güvenlikte yatıyor. Önemli olan bu. Güzel bir kıza sahip olma konusundaki önemsiz endişelerin değil. Sen bir prensessin! Kral olacaksın! Krallığın verebileceği her şeye sahip olacaksın. Ne kadar şımarıksın sen?"

"Senin için söylemesi kolay. Sen onunla yatmak zorunda değilsin."

"İşi ilk seferinde doğru yaparsan, onunla sadece bir kez yatman yeter. Sonra yüz kızla o anıyı silebilirsin. Onları kapının önüne sıraya dizebilirsin."

Bu doğruydı, fark etti. O kral olacaktı. İsteddiği her şeyi yapabilir ve istediği kadar kadın sahibi olabilirdi. O anda bu düşünce onu teselli etti; sonra annesini ve tek çocuk olduğunu düşündü. Kadın nadiren gülümserdi; belki de bunun nedenini yeni keşfetmişti. Babasının tavsiyesi o anda pek de akıllıca gelmedi.

Düğüne kadar kalan günleri saymaktan korkuyordu ve kaçmayı düşünüyordu.

Yıldızlı bir gecede atıyla kaçacak, kılıcıyla yaşayacak ve bir kahraman olacaktı. Ama kaçmadı ve komik bir şey oldu. Ann Ethelred ile tanıştığı günden, onu karısı olarak aldığı andan itibaren, başka kimseyi istememişti. Diğer tüm kadınları Ann'e ne kadar benzediğine göre değerlendirdiğini fark etti. Ama hiçbirini onunla rekabet edemiyordu ve karısının, parıldayan gümüş rengi güzel elbisesiyle kızlarının saçını taramasını izlerken, bunun asla değişmeyeceğini biliyordu.

"Ne?" diye sordu Ann.

"Hiçbir şey demedim."

"Biliyorum. Orada durmuş bakıyorsun. Ne düşünüyorsun?" "Beni sevip sevmediğini merak ediyordum."

Ayna, iki kuğu arasındaki büyülü dünyaya gülümsedi.

Amrath, buranın sorunların asla girmediği güzel bir ülke, güzel bir yer olduğunu hayal etti.

"Sana iki harika çocuk doğurdum." Arista'nın başının tepesini öptü.

"Bu kraliçe olarak senin görevin, ama..."

"Gerçekten mi?" Fırçayı Arista'nın saçlarının birkaç teline tutturmuş halde durup ona baktı. "Görev mi? *Sen* öyle mi gördün?"

"Benim için değil... elbette değil."

Aynaya dönüp saçını taramaya devam etti. "O zaman neden benim öyle düşündüğümü sandın? Acı çekiyor gibi mi görünüyorum? Şimdi öyle mi görünüyorum? Senin karın olmak çok zor. Belki de kızımın saçını taramayı bırakmamam için muhafızları çağırıp beni kırbaçlatmalısın."

Arista güldü ve yüzünü elleriyle kapattı.

Amrath ona kaşlarını çattı. "Arista'nın bakımını yapmakla görevli bir düzine hizmetçimiz olduğuna yemin edebilirim."

"Gördün mü? Daha ne kanıt istiyorsun? Bunu yapmak istiyorum çünkü istiyorum."

"Bu sadece çocuklarını sevdiğini kanıtlıyor."

"Aslında bu sadece *beni* sevdiğini kanıtlıyor," diye fısıldadı Arista.

Ann, kafasına hafifçe bir tokat attı ve bu, Arista'nın tekrar kıkırdamasına neden oldu. "Sessiz ol."

"Bu, bana olan sevginle ilgili soruyu cevaplamıyor." Amrath kollarını açtı ve Ann'i omuzlarından tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Seviyor musun?"

O, meydan okurcasına taş gibi bir yüzle durdu ve fırçayı bir silah gibi önünde tuttu — dev bir ayıyı savuşturan minik bir kız gibi. "Tabii ki! Böyle kıllı bir canavarla başka nasıl yaşayabilirim ki?" Amrath onu sabit tuttu, gözleri onun gözlerini arayarak yalvarırcasına baktı. Ann eridi. "Bir kadın seni nasıl sevmez ki?"

Amrath kaşlarını kaldırdı. "Kral olduğum için mi?"

"Evet, öyle de var." O gülümsedi ve kollarını olabildiğince onun beline doladı. "Ama ben, bana açıkça aşık olan bir erkek kadar çekici, romantik ve harika bir şey olmadığı için demek istedim."

"Dur biraz," dedi Amrath. "*Ben* burada hiçbir şeyi kabul etmedim. Kabul eden sensin..."

Başını eğerek çenesini onun göğsüne dayadı ve yüzüne bakarken kollarını ona sıkıca doladı.

"Bir erkek o gözlerde kaybolabilir, biliyorsun."

"Gerçekten mi? Ama beni sevmediğini sanıyordum." "Şey... belki."

"Belki mi?"

"Duruma

bağlı." "Neye

bağlı?"

"Partiye gitmeye hazır olup olmadığına dair. Partiyi hatırlıyorsun, değil mi? Clare'in kocasına bir pozisyon vermem için ısrar ettiğin için bu göreve atadığım yeni bir şansölyemiz var."

"Bunu o yüzden yapmadın."

"Sebeplerden biri oydu."

"Böyle bir ayı olmasına rağmen, çok yumuşaksın." Karnını okşadı. "Kış geliyor. Soğuk mevsim için yağlanıyorum."

Ann sırtıttı, sonra fırçayı komodinin üzerine koydu. "Hadi gel Arista, babam bizi arkadaşlarına göstermek istiyor."

"Onları kıskandırmayı seviyorum," dedi kral. "Alric nerede?"

"Mauvin ve Fanen ile birlikte aşağı indi. Onu daha önce hiç bu kadar partiye gitmek için sabırsızlanırken görmemiştim. Belki birini görmüştür, ya da Lenare'ye ilgi duymaya başlamıştır."

"İğrenç." Arista ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu.

"Lenare çok sevimli bir genç hanım oluyor," dedi Ann. "Çok saygın. Onu örnek alsan iyi olur." Arista gözlerini devirdi.

"Arista!" Amrath ona bağırdığı anda, kendi babasının sesini, o otoriter sesi tanıdı ve içinden bir acı hissetti.

"Özür dilerim," dedi.

Özür içten geliyordu, ama zayıf ya da incinmiş değildi. Orada bir güç vardı. Eğilebilir, ama kızını kıramazdı. O kız sert biriydi; bu yönüyle babasına çekmişti. Akıllıydı da — bu yönüyle Ann'e çekmişti. Kız olması ne yazık.

Her zamanki gibi, Amrath ve Ann merdivenlerden inerken müzisyenler "Falcon's Flight"ı çaldılar. Tüm kafalar dönüp kraliyet ailesinin girişini görmek için yukarı kaldırıldı. Kimse tek kelime etmedi, yaşlılar bile onlar inerken oturmadılar. Savaş alanındaki boru ve davul takımı gibi, müzisyenler ayakta çalışıyorlardı. Amrath içki içmek için can atıyordu. Son konuk gelene kadar beklemek zorunda kalması yeterince kötüydü, ama aynı zamanda mevsimlerin değişmesi kadar yavaş bir hızla merdivenlerden inmek zorunda kaldı. Marşın, alayın sonu ile birlikte bitmesi için adımlarını zamanlaması gerekiyordu. Her şey tiyatrosal bir gösteriydi, ama beklenen bir şeydi. Bu, işinin bir parçasıydı, kral olmanın bir parçasıydı ve bunun en kolay görevlerden biri olduğunu kendine hatırlattı.

Sadece Kış Bayramı sonbahar galasından daha şenlikliydi, ama kral her zaman Kış Bayramı kutlamalarında bir tür zorlama olduğunu düşünürdü —yılın en uzun, genellikle en soğuk gecesini yaşayan insanların dikkatini başka yöne çekmek için düzenlenen bir parti. Hasat galası farklıydı ve gerçekten şenlikliydi, tabii ki

Hasat iyi geçmişti. Erken don veya şiddetli yağmurlar nedeniyle kışın yiyecekleri yok olduktan sonra neşeye boğulmaya çalışmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Neyse ki, hasat bol olduğu için ikisinden de endişelenmesine gerek yoktu. Fazlalıkları olacaktı ve Ann'in kız kardeşinin ve Şansölye Wainwright'ın tatsız ölümleri dışında, gelecek güzel bir kutlamaya layık görünüyordu.

Parti organizatörleri bu yıl kendilerini aştılar. Hiç bu kadar çok kabak fener görmemişti. Şehirdeki tüm mumları satın almış olmalılar. O gece Artisan Mahallesi karanlık ama mutlu olacaktı. En azından mum üreticileri gülümsüyor olacaktı, kabak çiftçileri ise söylemeye gerek bile yok. O, tüm saman ve ot balyalarını görünce gülümsedi ve başını salladı. Sadece ayrıcalıklı kişiler bir kaleyi ahır gibi göstermeyi hayal edebilirdi. Birkaç balya çoktan kırılmış, zemin kırılğan saman ve kuru yonca ile kaplanmıştı. Haftalarca temizlik yapacaklardı.

Bira fiçileri ve tatlı tepsileri, elma şarabı fiçileriyle birlikte her odayı süslüyordu. Fiçilerde kepçeler asılıydı ve içinde elma dilimleri yüzüyordu. Bu meyveler, gecenin sonunda fermente elma şarabını emerek çok değerli hale gelecekti. Düşen yaprakların rengini taklit eden şeritler kırımlardan sarkıyor ve merdiven korkuluklarına dolanıyordu. Gerçek yaprakların bir kısmı, genç katılımcıların daldıkları resepsiyon salonunun ortasında yığılmış büyük yaprak yığınının kaçarak yere dağılmıştı.

Sonunda ana kata ulaştığında, müzik durdu ve herkes diz çöktü.

"Hoş geldiniz dostlarım, mütevazı evime," dedi gür ve yankılı bir sesle. "Lütfen ayağa kalkın."

Oda hareketlilikle cınladı. "Bu gece, Maribor ve Novron'un bize bu yıl bahsettiği bolluğu kutluyoruz ve onlar gerçekten cömert davrandılar. Tüm illerimiz, sadece tarlalarda değil, ormanlarda da iyi bir yıl geçirdiklerini ve av hayvanlarının bol olduğunu bildiriyorlar. Önümüzdeki kış gerçekten neşeli ve güvenli geçecek. Ancak yeni şansölyemizin atanmasını da kutladığımız için sevincimiz iki katına çıktı. Swanwick Kontu'nun oğlu, kısa süre önce vefat eden eşimin kız kardeşiyle evlendi ve Quarters Dükü oldu. Aynı adam, sadece üç yıl önce Gümüş Kalkan ve Altın Defne ödülleri kazanarak kendini kanıtladı, Highcourt Games'te Grand Circuit Tournament of Swords Master unvanını kazanmasından bahsetmiyorum bile.

Yüksek Mahkeme Oyunlarında Büyük Kılıç Ustası Turnuvası unvanını kazanarak kendini kanıtlamıştı. Karım, bu adamın Valin dilini konuştuğunu, Pickering fiziğine sahip olduğunu ve Exeter'ların cesur kararlılığına sahip olduğunu söylemişti!

Bu sözler bir kahkaha tufanına neden oldu.

Bir kadeh şarap istedi ve kalabalığa baktı. "Kayınbiraderim nerede?" Herkes başını çevirip etrafa baktı.

"Burada, Majesteleri."

Amrath, yeni şansölyenin elinin kalabalığın arasından yükseldiğini gördü ve fark etmemiş olanlar ona döndüler. Amrath kadehini kaldırdı. İçki içenler de onu taklit ettiler. "Yeni Lord Yüksek Şansölye, Ekselansları Percy Braga'ya."

"Percy Braga'ya," diye yankılandı oda. Kadehlerini tokuşturdular, içtiler ve alkışladılar.

Galerideki müzisyenler tekrar çalmaya başladı ve o ve Ann odanın içinden geçtiler. Kral, her zaman bir nehri geçmek gibi olduğunu düşündü. Herkes onun dikkatini çekmek için bir kelime arıyordu, bu kelime her zaman övgüyle başlıyor ve ardından bir istek geliyordu. Neyse ki gala yerel bir etkinlikti. Bildiği kadarıyla sadece Melengarian soyluları katılmıştı. Bu pek de teselli değildi, çünkü onlar da aynı derecede sinir bozucuydu, ama en azından imparatorluk yanlısı söylemleri dinlemek zorunda kalmayacaktı. Merkezi bir otoritenin gerekliliği veya Melengar gibi krallıkların Novron'un gözünde ne kadar iğrenç olduğu konusunda bir tartışma daha dinlemek zorunda kalırsa, muhtemelen birini boğazlayacaktı. Bu tür etkinliklerin avantajlarından biri de kılıçların olmamasıydı. Silahsız adamlarla dolu bir odada, o sadece kral değildi; o *Ayı*'ydi.

Amrath ve Ann, Leo'nun yanına, şöminenin başına oturdular. Pickering masanın üzerine uzanmış, bacaklarını uzatmış ve botlarını yakındaki bir elma şarabı fıçısının üzerine koymuştu. Dişlerinin arasında uzun saplı bir kil pipo vardı.

"Kendini evinde hisset," dedi Amrath şakacı bir şekilde, botlarını tokatlayarak.

"Zaten öyle, Ayı."

"Belinda nerede? Burada olacağını sanıyordum."

Leo, kraliçeyle konuşmak için ayağa kalktı. "O ve Lenare, Glouston'da annesini ziyaret ediyorlar. Annesi iyi değil." Leo'nun ifadesinden, bunun basit bir soğuk algınlığından daha fazlası olduğu anlaşılıyordu.

Arkalarında sesler yükseldi.

"Kalkan Cornick'e aitti," dedi Kızıl Conrad, Heft Jerl'e. Sesi yüksekti ve giderek yükseliyordu.

Yine mi, diye düşündü kral.

İki komşu, West March Kontu ve Longbow Kontu, bir elma şarabı fiçisinin üzerinde karşı karşıya geldiler. İkisi de kırklı yaşlarındaydı, yaşlı horozlar gibi, o gün için temizlenmişlerdi. Her ikisi de süslü ceketler giymişlerdi ve taranmış saçları da onlara yakışmıyordu. Bunlar, çıplak ayaklarıyla av köpeklerinin sırtlarına yaslanarak toprakta oturan adamlardı. Conrad, karılarının onların saraya nasıl geldiklerine dair söz sahibi olduklarını düşündü.

"O Hinge'e aitti," diye cevapladı Longbow Kontu Heft Jerl. Conrad ile ses tonunu eşleştiriyor ve elini hareket ettirmeden konuşamayan adamlardan biri olduğu için elma şarabını bardağında sallıyordu.

"Üzerinde bir dağ var," diye ısrar etti Conrad, bir bardak elma şarabı doldururken, elma dilimini kaşıkla almaya çalışıyordu.

"Üzerinde ne olduğu kimse bilmiyor."

"Mezarı aç da gör." Conrad elmayı yakaladı ve sırtıttı. "Kimse atalarımın kutsal mezarını kazamaz!"

"Kutsal mı? Orada sadece eski kemikler var... ve bir kalkan, dağ arması olan bir kalkan, Kızıl Cornick'in kalkanı!"

"Sürekli bunu söylemen, bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Ayrıca, dağ, senin ailenin arması bile değildi, ta ki..." Heft, Amrath'a baktı.

"Siz ikiniz yine ciddi ciddi bunu tartışmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu kral. "Sekizinci bardaklarını içiyorlar," dedi Leo. "Ne bekliyordun ki?"

"Sekiz mi?"

"Erken geldiler."

Amrath iç geçirdi, iki kontu mutlu elma şarabı yolunda ilerledikleri için değil, karısını beklemek onu kupa yarışında ciddi şekilde geride bıraktığı için. "Siz ikiniz, dinlemek zorunda kalan bizlere biraz çeşitlilik sağlamak için bile olsa, tartışacak başka bir şey bulmalısınız. Ribbon Nehri'ne ne dersiniz?"

Heft ona baktı ve ceketinin önündeki salyaları, kıyafetlerini kirletmemesi konusunda uyarıldığı için duyduğu endişeyle sildi. *Ne hale geldik biz? Amrath eski depresyonunun geri geldiğini hissetti. Eskiden erkeklerdik. Şimdi ise kadınlar için giydirilen bebekleriz.*

"O ne olmuş?" diye sordu Heft.

"Yüzyıllar boyunca durum değişti. Biriniz toprak kazandınız, diğeri ise kaybetti. Bu eski tartışmadan çok daha mantıklı geliyor."

"O sadece toprak," dedi Conrad. "Bu, atalarımın onuru. Kanadı savunmada başarısız olan Kızıl Cornick değildi. Hinge Jerl'di." "Her hikaye, kızıl dağ kalkanının savaştan sürüldüğünü anlatıyor savaştan sürüldüğünü anlatıyor," dedi Heft.

"Drondil Fields'a git," dedi Conrad. "şartın yanındaki resme bak. Cornick'in kalkanını tutan Hinge Jerl! Hinge'in kalkanı kırıldığında Cornick ona ödünç vermişti. Bu kadar inatçı olmayı bırakıp, tüm ailenin yüzyıllardır korkak olduğunu kabul edip, lanet olası mezarını açarsan, atalarımın haklı olduğu ortaya çıkar."

"Sen sarhoşsun," dedi Heft, bu da Heft'in kendi sallantılı duruşu yüzünden Amrath'ı gülümsetti.

"Hinge'in kolları ekiti." Conrad, Jerl'in artık umutsuzca lekelenmiş ceketinin önüne işlenmiş eki sembolüne elini vurdu. Anlatmak istediği şeyi vurgulamak için gereğinden fazla sert vurdu. Sekiz bardak sert elma şarabı onu bu hale getirmişti.

Jerl, Conrad'ı geri itti ve sekiz bardak içmemiş olan diğer herkesin gördüğü şeyi görmedi, yani Jerl'in mesafeleri doğru bir şekilde değerlendiremeyecek kadar sarhoş olduğunu ve bunun bir anlamı olmadığını. Jerl'in itmesi kötü bir zamana denk geldi ve Conrad'ın dengesini bozdu. Conrad geriye sendeledi, topuğuyla fiçıyı yakaladı ve sırt üstü düştü, bu sırada dolu bir bardak elma şarabını döktü ve çok istediği elma dilimini kaybetti. Bu, Conrad hariç salondaki herkesin gülmesine neden oldu.

Kızıl Conrad her zaman öfkeli biriydi — tüm Kızılılar öyleydi — ve aptal yerine konmaktan rahatsız olmak için sarhoş olmasına gerek yoktu. Yerden kalktığında, elinde hançeri vardı. Kılıçlar yasak olsa da, hançerler süs eşyası olarak kabul ediliyordu. Conrad farklı düşünüyordu. Cam gibi gözleri, Heft Jerl'e olabildiğince odaklanmıştı.

Amrath, Ann'in nefesini tuttuğunu duydu. Bu kadarı yeterdi. Kral ikisinin arasına girdi.

Amrath bir dağ gibiydi — Conrad, Heft'e ulaşamıyordu; onu göremiyordu bile. Kralın kocaman eli Conrad'ın bileğini tuttu. "Bu bir parti, Conrad." Amrath yumuşak ama derin bir sesle konuştu — uyarıcı bir homurtu.

Conrad hareketsiz kalan eline, sonra da sakallı yüze baktı. Bir an tereddüt etti. Sonra, sanki yeni uyanmış gibi

sanki yeni uyanmış gibi.

"Bu ikisine göz kulak ol," diye fısıldadı kral Leo'ya, Conrad hançerini kınına sokmaya çalışırken.

"Göz kulak olurum, ama benim hırlamam seninki kadar etkili değildir. Ayrıca kılıcım da yok."

Amrath, küçük bir elin eline kaymasını hissetti ve Ann, "*Teşekkür ederim*" diyen hoş bir sıkışma yaptı.

Kral kalabalığı gözden geçirdi. Bir baş daha uzun olması işine yaradı. Kalabalık, kadeh kaldırma töreninden sonra yayılmış, yemek salonuna, balo salonuna, hatta taht odasına kadar yayılmıştı. Beyaz eldivenli uşaklar, başlarının üzerinde gümüş tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyorlardı. Percy Braga bir köşede Lord Valin ve Sör Ecton ile konuşuyordu.

"Percy kendi partisinde çalışıyor galiba," dedi Amrath Ann'e.

"Bu iyi bir şey, değil mi? Kendini işine adanmış olduğunu gösteriyor."

"Ya da hırslı."

"Simon'a benziyor," dedi Ann.

"Simon bir pislik, ama akıllı. Benden daha akıllı." "Percy de akıllı."

"Biliyorum... beni endişelendiren de bu. Etrafım dahilerle çevrili."

"Ben de dahil miyim?"

"Özellikle sen." Ona sahte bir şüpheyle baktı ve elini sıktı. "Sen hepsinden daha tehlikelisin."

Odaya bakındı, oğlu Alric'i göremedi, ama Arista şöminenin yanında tek başına oturmuş kitap okuyordu.

Bir şeyler yapmazsam o da Clare gibi olacak.

"Majesteleri!"

Amrath dönüp baktığında, siyah ve kırmızı cüppesiyle Piskopos Saldur'un kendisine doğru koştuğunu gördü. Birkaç aydır bu rahibi görmemişti, ama yaşlı adam hiç değişmemişti. Amrath, kralın çocukluğundaki haliyle tamamen aynı görüldüğüne yemin edebilirdi, sadece boyu daha kısaydı. Piskopos yaşlandı ve sonra değişmeyi bıraktı. Yaşlılar böyleydi. Çocuklar çabuk olgunlaşır, sonra kısa bir süre mükemmel olgunluktaki gençliğin tatlı döneminde kalırlardı. Kısa süre sonra, yaşlılığın belası bir hastalık gibi başlar. Saç çizgisi geriler, kel noktalar ortaya çıkar, siyah saçlar grileşir, karın büyür ve cilt sarkar, ama bir noktadan sonra aşınacak başka bir şey kalmaz.

"Saulu, nasılsın? Ervanon gezin nasıldı? Patrik hala hayatta mı?"

"Sorduğun için teşekkürler. Hazretleri iyi ve araba yolculuğu yorucuydu. İki gün önce döndüm ve tüm yolu aceleyle geldim. Yeni şansölyemizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Neler oluyordu..." Saldur başını Conrad'a doğru eğdi. Leo onu kolundan tutup, elma şarabından daha iyi içecekler vaat ederek onu uzaklaştırıyordu.

"Hiçbir şey, sadece çok fazla kutlama ve yeterince yemek yoktu." Saldur omzunun üzerinden baktı. "Yine mi kalkan?"

Amrath gülümsedi. "En az bir kavga olmadan parti olmaz." "Bu tür kavgalar iç savaşı tetikler."

"Jerl Hanesi ve Red Hanesi beş yüz yıldır çatışıyor. Bu yüzden uykularım kaçmayacak."

Saldur, kolundaki kırıksıklıkları düzeltti. "Majesteleri, sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor."

"Bir sorun mu var?"

Yaşlı piskopos sesini fısıltıya indirdi. "Korkarım öyle, ve bu sizi ve ailenizi ilgilendiriyor."

"Ailem mi? Onlara ne olmuş?"

"Belki de bu konuşmaya üst kattaki şapelde devam etmeliyiz, orada daha rahat konuşabilirim."

"Sanki düşmanların arasındaymışız gibi davranıyorsunuz."

Piskopos eğilip alçak sesle şöyle dedi: "Eğer haklıysam, kesinlikle öyleyiz ve onlar kraliyet kanına takıntılılar."

Piskopos Saldur, Amrath'ı her zaman rahatsız etmişti; çoğu dindar insan gibi. Amrath'ın annesi ve babası, Nyphron Kilisesi'nin sadık üyeleri idi. Ebeveynleriyle olan çekişmeli ilişkisi göz önüne alındığında, Amrath'ın Mares Katedrali'ne sadece önemli dini bayramlarda, düğünlerde ve cenazelerde girmesinin nedenini anlamak zor değildi. Devlet başkanı olarak katılmak zorunda olmasaydı, kutsal günleri de atlardı. Kiliseyi reddetmesinin nedeni tamamen babasıyla olan husumeti değildi; kilise insanlarının tuhaf bir tavrı vardı. Çok fazla gülümserler, çabuk iltifat eder ve desteklerlerdi, ama gergin dudakların ve yumuşak sözlerin arkasında bir yargı vardı. Hiç kimse yeterince iyi değildi, en azından ölene kadar. Ölüler örnek teşkil ediyordu.

Saldur ölmüş gibi görünüyordu. *Kaç yaşındaydı?* Kilise mensuplarının bir başka özelliği de yaşlanmalarıydı. Çoğu erkek, saçları ağaracak kadar uzun yaşamazdı, ama Saldur karla kaplı bir dağ gibi görünüyordu. Amrath, tüm bu piskoposların ve rahiplerin on yıllar boyunca hayatta kalmasının doğal olmadığını düşünüyordu. Amrath'ın annesi ve babası ölmüştü, ama Saldur hâlâ onu dersler için şapele çağırıyordu. Bir piskoposla konuşmak için kilise veya kale şapelinden daha kötü bir yer olamazdı, özellikle de ona çocukken ders veren bir piskoposla. O odada uzun saatler geçirerek Novron'un gizemlerini keşfetmişlerdi. Amrath için hiçbir zaman açıklığa kavuşmayan gizemler. Çocukken, çeşitli kilise doktrinleriyle ilgili bir dizi sorunu vardı, ama artık bunların çoğunu hatırlamıyordu. Derslerden çekinmeyi bıraktığında, bu sorular hakkında endişelenmeyi de bıraktı. Maribor gerçekten varsa, neden kimse onu görmedi?

Sözde görmüşlerdi... En azından bir kadın onu çok sık görmüş ve oğlu Novron'u doğurmuştu. Peki Novron'a ne olmuştu? Öğretiler her zaman biraz belirsizdi. Ölmüş müydü? Ölebiliyorsa, insanlar neden ona dua ediyordu? Amrath kendi ölen babasına hiç dua etmemişti. Elbette babası, oğluna yardım etmek için fiziksel olarak parmağını bile kıpırdatmazdı, ruhani olarak ise hiç. Amrath'ın babası, oğlunun Novron'un yedi denemesini doğru bir şekilde hatırlamasından ziyade, bir adamın kafasını kesmeyi öğrenmesinin daha pratik olduğunu düşünüyordu. O güne kadar, Saul'y'i her gördüğünde, Amrath ev işlerini yapmamış bir çocuk gibi hissediyordu.

Şapele giren Amrath, çocukluktaki rolünü yeniden üstlenmeye niyetli değildi. Artık kraldı ve piskoposun buna saygı duymasını sağlayacaktı. Şapel kapısı kapanır kapanmaz, "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu. Sesi gürültülüydü. Çoğu toplantıda gözdağı vermek çok önemliydi ve bunu yapmadan bir krallığı nasıl yönetebileceğini hayal bile edemiyordu.

"Bir şey söylemek istemiyordum," diye cevapladı piskopos, sanki dua edecekmiş gibi ellerini önünde birleştirerek. Hiç de korkmuş görünmüyordu. "Ama vicdanım daha fazla beklememe izin vermiyor. Sorun şu ki, kesin bir kanıtım yok, ama bir şey olursa ve ben bir şey söylemezsem, o zaman..."

Saçmalıyor. Amrath çocukken de böyle yapardı. Basit bir soruya asla basit bir cevap vermezdi. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Lütfen unutma ki, çok kolay yanılıyor olabilirim. Söyleyeceklerimin çoğu sadece varsayımdan ibaret."

"Çoğu mu? Çıkar ağzındaki baklayı."

Saldur başını sallamaya başladı, yaşlı kafası sanki boynu artık düzgün çalışmıyormuş gibi sallanıyordu. Belki de çalışmıyordu; belki de yaşlı kasları artık ölü iplerden başka bir şey değildi. "Lord Exeter'ın, bunu başka türlü ifade etmenin bir yolu yok, krallığın kontrolünü ele geçirmeyi planladığını düşünmek için nedenlerim var."

Amrath şok olmalıydı ve piskopos Leo'yu ya da hatta kavgalı Conrad ve Heft'i suçlasaydı şok olabilirdi, ama piskopos parmağını Simon'a doğrultmuştu ve her gün birileri *onu* vatana ihanetle suçluyordu. Ancak piskopos ailesinin refahından bahsetmişti ve Amrath'ın tek endişesi buydu.

"Simon birçok şey olabilir, ama hain değildir. O bu krallığı seviyor. Evet, acımasız olabilir, ama onun kral cinayetine başvuracağına gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Ben de *tam* olarak bunu söylüyorum. Krallığa olan bağlılığı nedeniyle, Melengar'ı yıkımdan kurtarmak için kral olarak senin yerini alması gerektiğini düşünüyor."

Saully dostça bir gülümseme gösterdi, ama Amrath buna inanmadı. Kimse krallığın sadık bir markisini ihanetle suçlayıp gülümsemezdi. "Korkarım daha ikna edici olmalısın. Onun bir şey planladığını düşündüren nedir?"

"Şansölye Wainwright'ın ölümünün bir kaza olduğuna inanmıyorum. Lord Exeter'ın onu öldürdüğüne eminim. Şansölye pozisyonunun kendisine verileceğini umuyordu, o zaman siz ve Alric de benzer kaderlere maruz kalacaktınız. Percy Braga'yı atamanızla, hızlı hareket etmek zorunda kalacak. Yeni şansölyemiz, tahtına meydan okuyabilecek sadakatler geliştirmeden önce. Siz ve Alric mezarda olduğunuzda onun hüküm süreceğinden şüphe var mı?"

"Suçlaman bu mu? Simon'ın beni ve krallığı yönetme tarzımı sevmediği mi? Bunu şimdi mi öğrendin, Piskopos?" Kasıtlı olarak ismi yerine unvanını kullandı. Yaşlı adamın, eski bir öğrencisiyle değil, kralıyla konuştuğunu anlamasını istedi.

Piskopos hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bunu bir kenara bırakıp, sonraki sözlerini sağlam bir güvenle söyledi. "Exeter'in kale muhafızı Barnes'ı öldürdüğünü biliyor musun?"

"Cinayet falan yok. Adam, Yüzbaşı Lawrence'ın partisiyle ilgili bir soruşturma sırasında düştü."

"Ama Exeter'ın Çavuş Barnes'ı o pencereden attığını biliyor muydun? Ve yüksek polis şefinin, yüksek kuledeki bir gardıropta saklanan bir kızı aramak için elindeki tüm adamları seferber etmesinin nedenini açıklayabilir misin?

Bu kız, Lord Exeter'ı senin hayatına kastetme komplosuna karıştırabilir mi?" "Cidden mi? Bu sonuca mı vardın? Lawrence'ın doğum günü için gardiyanların gizlice içeri soktuğu bir parti hediyesi

Lawrence'ın doğum günü için kaçak olarak içeri sokulan bir parti hediyesi, kaçtığı için benim hayatıma bir tehdit oluşturuyor olabilir mi? Simon'ın kızı bulmaya çalışmasının nedeni, birincisi, bunun onun işi olması, ikincisi ise her yerde komplo görmesi olamaz mı?

Her zaman öyleydi. Barnes'a gelince, Lawrence'ın raporunda Exeter'ın Barnes'a tırmanmayı denemesini emrettiği belirtilmişti. O sadece bir hipotezi kanıtlamaya çalışıyordu. Aşırı mıydı? Kesinlikle, ama burada Simon Exeter'dan bahsediyoruz. Onun benim ölümümü planladığına dair gerçek bir kanıtın var mı? Hiç mi yok?

"Sadece bana çok şüpheli gelen bazı olaylara dayanarak olasılığı size bildiriyorum."

"Simon'ın gayreti size kötü niyetli görünebilir, ama masumiyetinizi yıkmama izin verin, Bishop. Simon Exeter, bir kale muhafızını kule penceresinden atmaktan çok daha kötüsünü yaptı ve şaşırtıcı bir şekilde, ben hala kralım."

"Başlangıçta size, düşüncelerimin sadece spekülasyondan ibaret olduğunu söylemiştim. Ben sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum."

Piskopos, kendini fazla zorladığını biliyordu ve geri çekiliyordu. Orada Saldur'u ihanetle suçlayan Simon olsaydı, böyle bir geri çekilme olmazdı. Ama Simon, kanıt olmadan suçlamada bulunmazdı. Sözlerinin arkasında durabilirdi. Simon çelik gibi bir adamdı, Saldur ise rahipti.

"...ve vicdanım, sizi olasılıklar konusunda uyarmamı gerektirdi. Sessizce beklerken bir şey olursa, kendimi asla affedemezdim. Tek istediğim, Simon Exeter'ı dikkatle izlemeniz."

Amrath, ayak sesleri ve seslerin yaklaştığı kapıya doğru baktı. Botlarının sesinden anlaşıldığı kadarıyla muhafızlardı. Kapı çalındı. "Majesteleri?"

"Girin," diye cevapladı kral.

Richard Hilfred ve adamlarından biri kapıyı açıp selam verdi. "Kont Pickering acilen büyük salona gelmenizi istiyor."

"Ne oldu?"

"West March Kontu ve Longbow Kontu yine kavga ediyorlar, efendim."

BÖLÜM 13

KOÇ, LEYDİ VE SARHOŞLAR

Araba, Merchant Meydanı'ndaki The Hallowed Sword Tavern'ın önünde durdu. Dükkanlar kapandığında, Hadrian, hokkabazların ve seyyar satıcıların işlerini bitirip, üç büyük tavernadan birine taşınan müzisyenlere katıldıklarını görmüştü. The Hallowed Sword, bağırışlar ve şarkılarla en güzel ve en gürültülü olanıydı. Sokakta kalan tek insanlar şerifin devriyeleri idi. Aşağı Mahalle'den gelirken dördünü geçtiler.

"Lütfen, bir gümüş lütfen," dedi şoför, elini uzatarak.

"Eve de gitmemiz gerekecek," dedi Royce. "Yani beklemeniz gerekecek."

"Korkarım bunu yapamam. Bu gece olmaz." "Olmaz mı?"

Şoför başını salladı, şapkasındaki uzun sülün kuyruğu tüyü at arabası kamçısı gibi şakladı. "Kalede büyük bir kutlama var. Tüm şoförler arabalarını Gentry Meydanı'na park etmiş durumda. Soylular cömertçe ödeme yapıyor."

"Bu, seni bulmamızın neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor." Bu bir yalandı. İşlerini kabul etmeye tamamen istekli beş şoförü reddetmişlerdi. Ya çok büyüktüler ya da çok küçüktüler. Altıncı şoför tam da uygun olanıydı.

"Ve neden gitmem gerektiğini. Gümüş bir tenant lütfen." Arabadaki yüksek koltuğundan daha da eğildi, sanki avucunu yaklaştırmak Royce'un cüzdanını açmasına yardımcı olacakmış gibi.

Royce bir an ona baktı. "Dinle. Bugün benim doğum günüm ve bu sabah çok para kazandım, küçük bir servet, ve bunu kutlamak istiyorum. Çok içmeyi planlıyorum ve arkadaşımın evine güvenli bir şekilde dönmem gerekiyor. Yine de, saatlerce burada oturmanın hoş olmayacağını anlıyorum, o yüzden sana şunu söyleyeyim... neden içeri gelip misafirim olmuyorsun? Buraya gelmen için gümüşü ve eve dönüş için de bir gümüşü önceden ödeyeceğim ve beklerken sana içki ısmarlayacağım. Ne dersin?"

Adam ona şüpheyle baktı.

"Ya da Gentry Meydanı'nda bütün gece soğukta oturup birkaç iyi müşteri yakalamayı umabilirsin."

"Bu gece de soğuk olacak," dedi Hadrian, pelerinini çekip titreyerek.

Şoför şapkasını çıkarıp kafasını kaşıdı.

"Bugün benim doğum günüm," dedi Royce kederli bir sesle, sanki biri köpeğini öldürmüş ve şoför ona gömmesi için kürek vermeyi reddediormuş gibi. "Kutlamak istiyorum, ama bu kasabada Bay Baldwin dışında kimseyi tanımıyorum." Royce, Hadrian'ın sırtına vurdu. "Bana bir iyilik yapmış olursun. Ne dersin?"

Şoför gözlerini kısarak dudaklarını sıkıca kapattı ve ciddi bir şekilde düşünmeye başladı. "Kaç içki?"

Royce gülümsedi. "Senin kaldırabileceğinden fazla."

"Ha. Ben olsam buna güvenmezdim. Beni doyurmak çok zordur. Ben dipsiz bir kuyu gibiyim, karım da öyle derdi."

"Üzgünüm. Vefat mı etti?"

"Yıllar önce, içki sorunum yüzünden ailesinin yanına döndü." "Sana da bir arkadaş lazım gibi görünüyor."

Şoför başını salladı ve uzun arabacı paltosunun yakasını daha sıkı çekti. "Sanırım haklısın. Dışarı da giderek soğuyor."

The Hallowed Sword'un içi, pencerelerden görüldüğü kadar şenlikliydi. İki kemancı, bir flütçü ve bir davulcudan oluşan bir dördlü, barın üstündeki balkonda yerlerini almış, ter içinde çalışıyorlardı. Aşağıda, insanlar dans ediyor ve topuklarıyla ahşap zemini vuruyorlardı. Masalar, eğlenenlerin etrafını çevreliyordu ve müşterilerin boş bardak ve fincanlarıyla doluydu.

yarışmada istifleme. İki takım en yüksek kuleyi yapmak için yarışyordu ve cesur bir delikanlı masanın üzerinde durarak bardağını boşalttı ve sonra onu sallanan sütunun tepesine dikkatlice yerleştirdi. Bardağı bıraktığı anda, tavernada alkışlar patladı. Rakip masadakiler bile alkışladı ve sonra daha hızlı içmeye başladı.

Royce, şöminenin yakınında ve pencerenin yanında bir masa buldu. Sürücüye, aracını görebilmesi için sokağı gören sandalyeyi teklif etti. Adam bu düşünceli davranışa gülümsedi.

"Ben Pensive Stevens," dedi Royce. Kesinlikle çok çekiciydi ve Hadrian bu dönüşüme hayret etti. Kapüşonu geriye atılmıştı ve kasvetli hayalet, eğlenceyi seven, yardımsever bir adama dönüşmüştü. "Ve bu da yakın arkadaşım Edward Baldwin. Adınız nedir, beyefendi?"

"Bana Dunwoodie derler." Şoför, tavernanın ışığında farklı görünüyordu. Dışarıda, gecenin karanlığında, koyu renkli giysiler içinde kaybolmuş solgun bir yüz gibi görünüyordu. İçeride ise, adamın yanakları ve yuvarlak burnu kızarmış, cildi rüzgarda yaşamaktan kurumuş ve kırıkmıştı.

Royce elini uzattı. Şoför yine şaşırılmış görünüyordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve onaylayarak başını salladı.

"Şey, Bay Dunwoodie, ben..."

"Hayır *bayım*, sadece Dunwoodie."

"Bu gece benim misafirim, yani bu gece *Bay* Dunwoodie'sin, Carriage'ın asil Bay Dunwoodie'si." Royce ona göz kırptı. Hadrian ciddi bir ifade takınmakta zorlandı. Royce bazen gerçekten ürkütücü olabiliyordu. "Bu şehrin en iyi içki mekanı burası demiştin, değil mi? O zaman bir tur içki getireyim mi?"

"Buraya gelip servis yapacak hizmetçiler var..."

"Bekleyemeyiz, bu gece olmaz! Bu gece özel bir gece. Ve *Bay* Dunwoodie hiçbir şey için beklememelidir."

Royce ayağa fırladı ve bara doğru yöneldi.

"Arkadaşın çok cömert bir adam," dedi Dunwoodie.

"Altın gibi bir kalbi var." Hadrian gülümsemeden edemedi. "Burası güzel bir yer."

"Şehrin en iyilerinden biri. Barın üstündeki kılıcı görüyor musun? O, Kutsal Kılıç. Efsaneye göre, Büyük Novron'un elfleri yendiği silahıymış."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki değil, ama bu herkesin her gece ona kadeh kaldırmasını engellemiyor.

İçmek için bir neden daha. Kim bilir, belki de Novron'un kılıcıdır."

Royce üç bardak elma şarabı ile geri döndü ve onları dağıttı. "Bay Dunwoodie'ye!" diye ilan etti ve kadehini kaldırdı. Hadrian içti, kadehinde alkolsüz elma şarabı olduğunu görünce şaşırmadı.

"Bay Stevens ve doğum gününe!" Dunwoodie kadehini tekrar kaldırdı.

"Kutsal Kılıç'a!" Hadrian kadehini, bar, ve çok geçmeden Royce bir tur daha içki almaya gitti.

O gece kılıcı sekiz kez kadeh kaldırdılar, müzisyenleri, Dunwoodie'nin arabasını çeken kısrak Diamond'ı ve yakındaki masalarda kadeh yığınlarının her katmanını. Sonunda Dunwoodie ikisine baktı, odaklanmakta zorlanıyordu.

"Siz harika insanlarsınız," diye geveledi. "Sizi seviyorum, gerçekten. Sizinle yeni tanıştım, ama sizi seviyorum. Ve lanet olsun, içmeyi iyi biliyorsunuz."

On dakika sonra Dunwoodie'nin başı öne eğildi.

Kirişlere en yakın kule gürültüyle yıkıldı ve oda yankılanan bir tezahüratla çalkalandı, ama Dunwoodie bunların hiçbirini fark etmedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hadrian.

"Ona bir oda bulalım. Carriage'dan Bay Dunwoodie, bu sarhoşluğu atlatmak için yumuşak bir yatak hak ediyor."

Royce han sahibine ödemeyi yaptı ve Hadrian Dunwoodie'yi yukarı taşıdı, orada onun giysilerini çıkardılar. Planladıkları gibi, Hadrian'a giysiler tam oldu, şoför ceketleri ve pantolonları bilindiği gibi boldu. Hadrian Dunwoodie'nin üzerine battaniyeyi çekti ve Royce'un komodinin üzerine bir yığın gümüş para koyduğunu görünce şaşırdı.

Aceleyle aşağı indiler ve ön kapıdan çıktılar, ancak sokakta bekleyen beş tanıdık delikanlıyla karşılaştılar.

"Hâlâ buradasınız, görüyorum." Top Hat, başparmaklarını kemerine takmış, bir hançer ortaya çıkarmış ve şapkasını yukarı kaldırarak mutsuz yüzünü ortaya çıkarmıştı. Puzzle da onlarla birlikteydi. Hiçbiri memnun görünmüyordu. Hadrian, geçen her saatle birlikte, şehirde kalmaya devam etmelerinin, kendisinin ve Royce'un rakip hırsızlar loncasına üye oldukları izlenimini daha da güçlendirdiğini ve bunun Top Hat ve diğerlerinin hoşuna gitmeyen bir olasılık olduğunu tahmin etti.

"Gerçekten gitmelisiniz. Black Diamond olsanız bile. Bu şehir boş bir cep. Colnora gibi, tüm o süslü tüccarların savaştığı bir yer değil.

birbirleriyle en büyük serveti kim kuracak diye yarışıyorlar. Güneyde paralar dökülüyor. Burada ise cüzdanlar boş. Gördüğün gibi krallar gibi yaşamıyoruz. Jewel'e söyle, Melengar bir çöl, Medford ise boş bir lağım. Paylaşacak kadar yok." Bir adım öne çıktı ve yüzü sertleşti. "Ama elimizde olan tek şey bu olduğu için, bunun için savaşaacağız. Jewel'e bunu söyle."

Royce'u itmek istedi, ama Royce kenara çekildi. Top Hat ıskaladı ve bir adım öne sendeledi.

"Sana söyledim," dedi Royce. "Ben Black Diamond için çalışmıyorum. Kimse için çalışmıyorum."

Top Hat dengesini yeniden kazandı ve hayal kırıklığına uğramış ve kızarmış bir şekilde döndü. "Umarım haklısındır. Böylece, haberci gerçeği öğrenip geri döndüğünde, seni öldürebilirim."

"O zaman gidip bir şeyler bilemesen mi?"

Top Hat ve diğerleri, Hadrian ve Royce'un arabaya binmesini izlediler. Hadrian sürücü koltuğuna oturdu ve Royce arkada asil bir lord gibi oturdu.

"Atlı araban mı var?" diye sordu Top Hat.

"Yürümekten iyidir," diye cevapladı Hadrian.

Beş kişi, Hadrian'ın dizginleri çekerek Dunwoodie'nin yaşlı, mürekkep siyahı kırsığının uyandırmasını hayretle izledi. Hadrian, "Gidelim, Diamond," diye bağırdı. Bu, Crimson Hand üyelerinin endişeli bakışlarına neden oldu ve Hadrian bunun nedenini anlaması biraz zaman aldı. Sonra gülmekten kendini alamadı.

Bu, ahırda yaşamaktan çok daha iyidir.

Albert Winslow büyük salonda durdu ve derin bir nefes alarak sonbahar galasının baş döndürücü kokularını içine çekti. Tarçın, odun dumanı, elma ve yanan kabak fenerlerinin kokusu. Hatta, ölümden kıl payı kurtulduğu yaklaşan kışın keskin soğuşunu bile koklayabildiğini hayal etti. Mevsimlerin hepsinin, tıpkı tanıdığı kadınlar gibi, kişiliklerine katkıda bulunan kokuları vardı. Ve tıpkı mevsimler gibi, onlar da aynı kategorilere giriyorlardı: taze, sıcak, olgun ve mezar kadar soğuk. Neşenin sıcaklığıyla canlanan tatlı bir müzik kalabalığın üzerinde yükseldi. Salonun hakimiyetini ele geçiren dansın kahkahaları ve ölçülü adımlarının üzerinde süzülüyordu. Lüks elbiselerin yemyeşil etekleri, hanımların narin belinden dönüyordu ve erkeklerin ayakkabılarının topuklarının tıklaması müzikle mükemmel bir uyum içindeydi.

Bütün bunları çok özlemişti.

Elma şarabı fiçisine göz attı. Şatonun her kapısında ve her odasında bir tane vardı. Kulplarıyla kenarlarına asılı bardaklar ve kalay kepçeler. Elma dilimleri gülümseme gibi yüzerdi. Anıları ağzını sulandırdı. İki haftadır içki içmemişti, yoksa daha mı uzun olmuştu? Ahırdaki günler bulanıklaşmıştı. Çoğunda uyumaya çalışmıştı. Stratejisi uykusunda ölmekti, ama bunun kulağa geldiği kadar hoş veya kolay olmadığını fark etti. Midesindeki ağrılar onu sürekli uyandırıyor. Parası yetseydi, Albert kendini içerek öldürürdü. Ölmek için daha iyi bir yol düşünemiyordu — mutluluk ve bilinçsizlik. Ve son nefesini verirken acı çekse bile, bunu asla bilemezdi. En iyi yanı, planın gerçek dehası, ne kadar içerse içsin, akşamdan kalma ile uyanma ihtimalinin sıfır olmasıydı. Sonuçsuz ve bedelsiz zevk, daha iyi bir çıkış yolu olamazdı.

Albert'ı şok eden şey, tanıdık bir eğlencenin ortasında, kalenin salonunda tekrar ayakta duruyor olmasıydı — ahır artık bir kabustan ibaretti, gerçek değildi. Bir an önce neredeyse çıplak bir halde yalnız samanların üzerine atlayıp hızlı bir ölüm için yalvarırken, bir sonraki an Essendon Kalesi'ndeydi, yeni ayakkabılarla dans etmekten ayakları ağrıyordu. Dünyanın değişmesine, açıkça deli olan tanrıların kaprisleriyle karıştırılan kaderlere hayret etti.

Bunun gerçeğini gören tek kişi ben miyim? Yoksa herkes aynı şeyi düşünüyor ve ağzını kapalı mı tutuyor?

Lord Daref mükemmel bir ev sahibi olmuştu. Kör, sağır ve dilsizler için, Viscount Winslow ile ilişki kurmak, sıradan bir lord için statüsünü güçlendiren bir kaynak olarak görülürdü. Yanında bir viscount ile içeri giren Daref, saraydaki konumunu güçlendirmeyi umuyordu. Albert, büyük göğüslü, geniş kalçalı ve harika bir gülüşü olan bir sarışını tercih ederdi.

Daref, viskontun rütbesini kıskanırken, Albert ise Lord Daref'in son görüşmelerinden bu yana aldığı fazla kiloları kıskanıyordu. Yürürken resmen sallanıyordu. Daref onun zayıf vücudunu sorduğunda, viskont bir kadına olan aşkı için cinsel perhiz yemini ettiğini söyleyerek yalan söylemişti. Kadının kendisiyle konuşmayı reddettiğini, ancak kalbinin o kadar zincirlenmiş olduğunu, kadının kendisiyle görüşmeyi kabul edene kadar oruç tuttuğunu açıklamıştı. Kadının inatçı bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı. Sonunda

razı olduşunda, onu dayanılmaz derecede sıkıcı bulmuştu. Uzun süre kendini inkar ettikten sonra, zarlarını atıp rüzgârla birlikte uçmak istemişti. İlk düşünceyi, doğal olarak, iyi arkadaşı Lord Darefi ziyaret etmek olmuştu.

Albert kalabalığı izlerken badem şekerlemesi çiğniyordu. O gece yerine getirmesi gereken iki görevi vardı ve her ikisinin de sonuçlarını sürekli düşünüyordu. Birinde başarılı olursa bir adamın ölümüyle sonuçlanacaktı; diğerinde başarısız olursa kendi ölümüyle sonuçlanacaktı. Masraflarını karşılamaya yetecek bir iş bulması ve Lord Simon Exeter'a bir mesaj iletmesi gerekiyordu. İkincisi imkansızdı, çünkü yüksek rütbeli polis memuru ortalarda görünmüyordu.

"Albert, gerçekten sen misin?" Lady Constance, göğüslerinin üstünde bir yelpaze sallayarak yaklaştı.

"Tabii ki değilim. Albert Winslow benden çok daha düşünceli bir adamdır, çünkü sizin gibi muhteşem bir yaratığı selamlamak için asla bu kadar uzun süre beklemezdi." O eğildi, kadının uzattığı eli tuttu ve hafifçe dokunarak elinin sırtını öptü.

Constance, mükemmel bir nedimeydi: çok güzeldi, ama aşırı derecede terbiyeliydi. Mükemmel bir diksiyonla konuşuyordu, bu da sözlerine sert bir hava katıyordu, sanki kereviz çiğniyormuş gibi. Birçok erkek onu yatağa atmak istiyordu ve düzinelercesi bunu başardıklarını iddia ediyordu, ama hepsi yalancıydı. Albert, bu çabada başarılı olan sadece üç kişi tanıyordu ve hiçbirini bununla övünmemişti.

Bunu biliyordu çünkü o da şanslı üçlüden biriydi.

"Çok zayıflamışsın." Gözlerini üzerinde gezdirerek, haylazca sırtarak onun vücudunu baştan aşağı süzdü. "Hasta mıydın?"

"Seni tekrar görmek için can atmaktan hastalandım."

Kız kıkırdadı. Bunu sık sık yapardı. Bu, onun en sinir bozucu özelliğiydi, özellikle de yatakta yaptığında. Bir kadının kıkırdaması kadar romantik havayı bozan çok az şey vardı — tabii sonra özür dilemesi hariç.

"Nasılsın?" Albert, konuşmanın yönünü ustaca değiştirdi. Son iki yılını nasıl geçirdiğine dair soruları yanıtlamakla bütün geceyi geçirmek istemiyordu ve kadınların mümkün olduğunca kendileri hakkında konuşmayı tercih ettiklerini, hatta diğer kadınlar hakkında daha da fazla konuşmayı tercih ettiklerini uzun zaman önce öğrenmişti. "Son konuşmamızdan bu yana ne yaramazlık yaptın?"

Bir kıkırdama daha, bu sefer yarı dönerek ve çıplak omzunun üzerinden şehvetli bir bakış attı. "Asla yakışsız bir şey yapmayacağımı biliyorsun." Gözlerini kırptı.

"Elbette yapmazsın. Sen erdemin timsalisin."

"Şaka yapıyorsun, ama son zamanlarda maalesef bu doğru. Sıkıcı bir manzara beni sıkıntıya sokuyor."

"Yani hiçbir şey yapmadın, ama eminim bazı çirkin dedikodular duymuşsundur."

"Bir bakalım... Baroness Quipple'ın, Lady Brendon'un pudelini güllerini parçaladığı için öldürdüğü söyleniyor. Baroness'in geçen kış ona hediye ettiği kristal punch kasesinde zavallı hayvanı boğduğu söyleniyor."

"Bu doğru mu?"

"Henüz köpeği görmedim." Kötü bir gülümseme attı.

Albert onun mizahını paylaşmadı. Ölü bir köpek iş bulma olasılığını azaltıyordu ve saatlerdir partide şanssız bir şekilde çalışıyordu. "Bu hikaye ne kadar harika olsa da..."

"Aslında kuyruğu pek yoktu!" Constance patladı ve boş eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. "Ben gerçekten çok kötüyüm, değil mi?" Gözlerine bakarak kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Yorgun bir manzara dediğinde sadece şaka yaptığımı umuyordum."

"Aslında onu *sıkıcı* olarak tanımladığımı sanıyorum."

Her zaman bu kadar acımasızca kesin. Kızın tam olarak kaç kez kıkırdadığını saydığını merak etti. Belki de bu yüzden onu bu kadar sinir bozucu buluyordu. Kızın kahkahası sadece aşırı değil, aynı zamanda tekrarlayıcıydı.

"Çok hayal kırıklığına uğradım." "Benden mi?"

"Şey... Eskiden tüm soyluların kapılarını dinlerdin ve sana her zaman güvenilebilirdim... şey... gerçekten eğlenceli şeyler için."

"Öncelikle, kapıları dinleyen ben değilim, bunun için hizmetçilerim var." Yine aynı gülüş. "İkincisi, şey..." Tereddüt etti.

"Oh, lütfen, beni memnun etmelisin. İyi bir hikaye için can atıyorum." "Aslında..." diye başladı ve sonra durdu. Gözleri onun ellerine odaklandı

. "Ah canım, içkin nerede?"

"Ah, şey, yani, dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım - anlarsın ya. Kafam hala biraz bulanık."

"Bu daha da iyi bir neden, değil mi?" Elleri önünde kavuşturulmuş, umutla gülümseyerek ayakta durdu.

"Oh! Tabii ki, affedin beni. Size de bir elma şarabı getireyim mi?"

"Oh, getirir misiniz? Çok nazıksınız."

Albert, en yakın elma şarabı fıçısına doğru ilerlerken kendini paslanmış hissetti. Eskiden bu konuda daha iyiydi. Önce teklif etmeliydi. Eskiden yanında sık sık fazladan bardaklar olurdu ve yerinden kalkmadan ikram ederdi.

"Çünkü bu saçma!" diye bağırdı Longbow Kontu. "Adam beş yüz yıldır ölü!"

"Sen bir korkaksın!" diye bağırdı West March Kontu. "Sen bir aptalsın!"

İkisi büyük meşe masanın yanındaydılar, birbirlerine ve aralarında iki boğa arasındaki çit gibi duran Kont Pickering'e içkilerini döküyorlardı. Albert içkiyi çabucak aldı, bardağa bir elma dilimi koyduğundan emin oldu ve Leydi Constance'ın yanına döndü.

"Kalkan tartışması mı?" diye sordu, Albert'in kendine içecek almadığını fark etmeden ya da umursamadan.

"Hiçbir şeyin değişmediğini görmek güzel." "Bu sefer daha kararlı görünüyorlar."

"Daha sarhoşlar galiba. Ne diyordun?"

"Ah evet." Lady Constance odanın karşısını işaret etti. "Lady Lillian'ı hatırlıyor musun?"

Albert salonun diğer ucuna baktı ve soluk mavi balo elbisesi giymiş, ama oldukça gergin görünen güzel bir kadın gördü. Sanki başka bir dünyadaymış gibi, izlemekten çok bakıyordu. Albert ona doğru başını salladı.

"Oaktonshire'dan Lillian Traval mı?"

"Evet, yanındaki adam kocası Hurbert, Roe'da karlı bir ticaret gemisi filosu işleten adam. Görünüşe göre kendini iyi bir duruma sokmuş."

"O..."

"Hayır, daha kötüsü... Sanırım. Ah, size bunları anlatmamam gerekirdi."

"Kaç bardak içtin?"

Constance durakladı, gözleri kaydı. "Buraya geldiğimden beri mi?" "Boş ver, bir yudum daha al ve devam et."

O, onun talimatlarını yerine getirdi, ancak bir yudumdan çok bir yudumdan fazlasını içti. "Eh, bildiğiniz gibi, Sansbury'li Lord Edmund ile bir ilişkisi olduğundan şüpheleniliyor. Bu elbette doğru, ancak o, bir yıldan fazladır onunla görüşmüyor. Hiçbir kanıt olmadığı için, kocası da bunun sadece acımasız bir dedikodu olduğu konusunda ona katıldı. Ama... son zamanlarda Hurbert, ona yıldönümlerinde verdiği küpeleri sordu. Onları görmek istedi ve garip bir şekilde ısrarcıydı. Karısı, küpelerin çalınmış olabileceğini söyledi, ama kocası onu Edmund'un yatak odasında bırakmakla suçladı."

"Tasadüf mü?"

"Muhtemelen değil. Ve tam o sırada bir oda hizmetçisi onun savunmasına gelerek, Leydi'nin birkaç gün önce onları Leydi Gertrude'a ödünç verdiğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman hizmetçi neden yalan söyledi?"

"Çünkü küpelerin gerçekte nerede olduğunu biliyordu. Onları çaldığı için biliyordu. Hizmetçi, küpeleri hanımefendisinin masasından çaldı ve Baron McMannis'e verdi. Baron McMannis, Lord Hurbert'in nakliye filosuyla ilgili ateşli görüşmeler yapıyordu. McMannis, Hurbert'in ticaret manifestolarını çok görmek istiyordu."

"Yani hizmetçiyi o mu bu işe soktu?"

"Kesinlikle. Her şeyi planladım. Hizmetçi, McMannis'in malikanesinde çalışmaya başlayacak ve şüphesiz vaat edilen birçok ayrıcalığa sahip olacak. Şimdi, kocasına ihanet etmiş gibi görünmemek için, zavallı Lillian onu *gerçekten* ihanet etmek ve küpeleri geri almak için manifesto belgelerini teslim etmek zorunda. Tek sorun, onun yaşlı Hurbert'i gerçekten sevmesi ve bunu yapmanın kalbini kıracağı. Gördüğünüz gibi, zavallı Lillian bu gece kendinden geçmiş durumda ve ne yazık ki bu harika partiden hiç zevk almıyor. Açıkçası bu benim yaptığım bir yaramazlık değil, ama bu hikayeyi yaymaktan çok zevk alıyorum."

"Dedikodu size yakışıyor,
milady." "Biliyorum." Yelpaze
daha hızlı çırpıldı.

"Lady Constance," dedi Albert. "Lady Lillian, kocasının manifestolarını teslim etmektense, küpelerini geri almak için parayı tercih eder mi acaba?"

"Tabii ki öyle yapardı, ama McMannis, Lillian'ın ona sunabileceğinden çok daha fazla parayı manifesto listesinden kazanacak. Ayrıca,

utangaçlık meselesi var... McMannis bunu sadece para için yapmıyor."

"McMannis'e ödeme yapmaktan bahsetmedim. Aslında, bazı kişileri tanıyorum ve eminim ki makul bir ücret karşılığında hanımefendinin çalınan eşyalarını geri almaya razı olacaklardır. Ne dersiniz?"

"Bunun mümkün olmadığını söyleyebilirim. McMannis o küpeleri çok iyi saklıyor. Geceleri yatarken onları kendi kulaklarına taksa bile şaşımam. Onu ondan almak için hiçbir yol yok."

"Emin değilim. Bahsettiğim kişiler çok yetenekli."

Lady Constance ona gülümsedi. "Gerçekten mi? Ne tür yeteneklerden bahsediyoruz?"

"Sizin gibi saygın bir hanımefendi ile konuşulmaması gereken türden yetenekler."

Gözleri kısıldı. "Albert Winslow, bu senin hiç görmediğim bir yönün."

"Ben de birçok yeteneğe sahip bir adamım."

"Peki bu yeteneklerin bedeli ne kadar?"

"Elli altın kraliyet damgalı tenent yeterli olur." "Gerçekten mi?"

"Sanırım. Sadece küpelerin neye benzediğini bilmem ve küçük bir avans ödemesi, mesela yirmi mi? Belki de McMannis'ten küpelerin onda olduğunu kanıtlamak için bir tanesini vermesini isteyebilir. Küpeyi ortaklarıma verebilirim ve kısa sürede ikisi de geri getirilir."

"Ve *gerçekten* böyle bir şey ayarlayabilir misin? Bu mükemmel olur. Sadece zavallı Leydi Lillian'a yardım etmekle kalmaz, aynı zamanda bana bir iyilik borcu da olur ve hepimiz iyiliklerin ne kadar değerli olduğunu biliriz." Leydi Constance yine kıkırdadı. Çıngıraklı gözleri, zihninin hızla çalıştığını gösteriyordu. "Geri dönmen çok güzel, Albert. Her şey çok sıkıcıydı."

"Geri dönmek çok güzel."

Cam kırılma sesi ve kalay tıkırtıları dikkatlerini çekti. Odanın diğer ucunda, Longbow Kontu yerde yatıyordu ve Kızıl Conrad onun üzerinde duruyordu. Galadaki diğer erkekler kadınlarını koruyucu bir şekilde geri çektiler ve müzik durdu. Bir kale muhafızı yaklaştı ve Conrad askerin kılıcını kaparak kınından çıkardı ve muhafızı itti.

"Seni zavallı adam!" diye bağırdı Conrad, silahı başının üzerinde sallayarak. "Sen atalarından daha iyi değilsin, yalancı

korkaklar, hepinizi."

"Yeter!" Ses, büyük salonda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Herkes başını çevirip odanın diğer ucuna doğru yürüyen kralı izledi. Mor kadife ve ermin kürkünden yapılmış görkemli mantosu arkasında dalgalanıyordu.

"Amrath, durdurmaya çalışma..." Conrad tam bunu söylemek üzereyken kral elinden kılıcı düşürdü.

"Çok fazla içtin, eski dostum." Majesteleri, Leo ona ayağa kalkmasına yardım ederken Heft'e baktı. "İkiniz de içtiniz."

"Bunu hemen bitireceğim," dedi Conrad, dili dolanarak. "O piçi öldüreceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın. O senin en eski arkadaşlarından biri."

"O bir alçak ve bir yılan."

"Aynı zamanda
kuzenin." "Umurumda
değil."

"Onu getirin," dedi kral Kont Pickering'e.

Dördü birlikte salondan ayrılırken, Conrad hala Heft Jerl'i nasıl yok edeceğini anlatıyordu, böylece onun büyük büyük büyükbabası "bunu hissedecekti!"

Müzik yeniden başladığında ve dansçılar bir kez daha yerlerini aldıklarında, Albert yalnız kaldığını fark etti. Salonu hızlıca gözden geçiren Albert, Lady Constance'ın Lady Lillian'ın kulağına eğilmiş, yüzlerini örten yelpazelerini kaldırmış halde durduğunu gördü. Sonra Lady Lillian'ın yüzü yelpazenin üstünden yükseldi, gözleri Albert'a odaklandı ve yelpazenin kanat çırpışları arasında bir gülümseme gördü.

Birinci görev tamamlandı.

Bekleyen arabalar King's Boulevard boyunca uzanıyordu. Atlar ağırlıklarını kaydırıyor, kuyruklarını sallıyor, nallarıyla yere vuruyorlardı. Sürücüler, kalın battaniyelere sarınmış, yüksek koltuklarında sohbet ediyor ya da uyukluyorlardı. Her biri, sülün tüyleriyle süslenmiş şapkalar takıyordu. Araba fenerleri yanıyordu ve birbirine bağlandığında kaleye doğru yönelen yanan bir ok gibi görünen, parıldayan ışıkların güzel bir çizgisini oluşturuyordu.

"Biliyorsun... onlar yerinde durmayacaklar." Ses geceyi yırttı. "Bunu biliyorsun."

Dunwoodie'nin arabasının sürücü koltuğunda oturan Hadrian, pelerinli bir grup adamın kaleden ayrılmasını izledi.

"Elbette olacaklar," daha yüksek ve daha kalın bir ses cevap verdi. "Sadece onları daha da sarhoş etmemiz gerekiyor."

"Daha fazla mı? Delirdin mi? Zaten birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar." "Evet, ama ayakta duramazlarsa kavga edemezler."

Grup ön kapıya yaklaştı. Dördü iyi giyimli beyefendilerdi. İki kralın askerleriydi. Kapıda görevli iki muhafız, onların yaklaşmasıyla dikkatlerini topladılar ve selam verdiler.

"Sen Reuben'sin, değil mi? Richard'ın oğlu?" diye sordu yüksek sesli olan.

"Evet, efendim." Çocuğun cevabı fısıltıdan biraz daha yüksekti, ama sessiz gecede hendek boyunca duyuldu.

"Güzel. Şimdi ikiniz de dinleyin." Gürültücü adam durakladı ve iç geçirdi. "Kont Pickering ve ben bu aptalları birbirlerini öldürmesinler diye eve götüreceğiz. Ama" — omzunun üzerinden her penceresi aydınlık olan kaleye baktı — "eğer biri sorarsa, benim hiç ayrılmadığımı söylemenizi istiyorum. Akşam için emekli olduğumu söyleyin. Görevimi yerine getirdim ve görünüşümü yaptım. Gecenin geri kalanı benim, istediğim gibi geçirebilirim ve eski dostlarla vakit geçirmek ve bir akşamlık da olsa yükümlülüklerimden kurtulmak hoşuma gidiyor. Anladınız mı?"

"Evet, Majesteleri," diye cevapladılar iki muhafız da.

"Kraliçeye zaten söyledim, o da yatmaya gidiyor. Beni arayanlara onun yanına gittiğimi söyleyin. Anladınız mı? Maribor adına, tek bir gece huzur içinde uyuyacağım. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

"Evet, Majesteleri."

Dört adamla birlikte dışarı çıkan iki asker, ahırdan atları getirdi ve sarhoşları hayvanların sırtına bindirdi.

"Hadi Leo, gece serin ve ben tahtta değil, eyerde oturuyorum. Hadi gidip *gerçek* bir parti yapalım."

"Burada! Burada!" sarhoşlardan biri dedi.

"Emriniz başım üstüne, Majesteleri."

Grup kapıdan dışarı süzüldü, köprüyü geçip şehrin kapısına doğru atlarını sürmeye başladı.

"Kral gitti," dedi Hadrian.

"Evet," diye cevap geldi arabadan.

Bay Pensive Stevens gitmiş, yaşlı Royce geri dönmüştü. Kapüşonunu çekmiş, takipçi bir ruh hali içindeydi.

Hadrian kendi nefesini görebiliyordu ve Dunwoodie'nin ceketinin yakasını yukarı, sürücünün sülün tüyü şapkasının kenarlarını aşağı çekti. Askerlik yıllarında Hadrian daha kötü koşullara maruz kalmıştı, ama genellikle oturmaktan başka yapacak işleri de vardı. Savaştan önce keskinleştirecek kılıçlar ve giyecek zırhlar vardı. Soğuk bir bankta oturup müşterileri bekleyerek geçireceği bir ömrü hayal etmekte zorlanıyordu.

Hadrian hiçbir zaman uzun süre tek bir yerde oturup durmazdı. Hayatının çoğunu hareket halinde geçirmişti. Evden ayrıldığından beri geçen altı yıl boyunca Hadrian dolaşmış ve hiçbir yerde birkaç haftadan fazla kalmamıştı. Dünyanın birçok yerini görmüştü, ama ayrıntılarını görmemişti. Sabırlı arabacıların ve sessiz atlarının dışında kimsenin görmediği şeylerin çokluğuna hayret ediyordu. Hafif bir esinti vardı ve bu esinti, soğuk hava ile birleşince seslerin yayılmasını sağlıyordu. Uzaklardan birinin odun keserken çıkardığı çatırtıyı ve bıçağın oduna takıldığında kaçınılmaz olarak çıkan küfürleri duydu. Binalar arasında yankılanan rastgele kahkaha patlamaları ve Hadrian'ın, evlerine ya da belki de bir sonraki birahanelerine giden yolu bulmakta zorlanan, birahaneden çıkan gezgin gruplara atfettiği anlaşılmaz bağırışlar vardı. Su ve odun getiren hizmetçilerin sayısından hangi evlerin en zengin olduğunu, kapılarının açılıp kapanma sayısından hangi hanların en popüler olduğunu anlayabiliyordu. Broken Helm, Wild Barrel veya Iron Ogre'dan çok daha iyi iş yapıyordu. Aslında Iron Ogre'a giren tek bir kişi bile görmemişti ve orasının bir birahane olup olmadığından bile emin değildi. Gentry Mahallesi'ndeki yerler o kadar temiz ve düzenliydi ki, Iron Ogre aslında gördüğü en güzel demirci dükkanı olabilirdi, ya da ismine bakılırsa, belki de bir tefeciydi. İnsanların birahanelere hızlı adımlarla yürüdüklerini, ancak saatler sonra amaçsızca dolaşan gruplar halinde çıktıklarını izledi. Şerif devriyeleri de gruplar halinde dolaşıyordu. Üniformaları olmadığı için çoğunun şerif yardımcısı olduğunu tahmin etti. Genellikle üç veya dört kişilik gruplar halinde beş devriye geçtiğini gördü.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, etrafta çok fazla insan yoktu. Belki de hepsi şatoda partideydiler ve ani soğuk hava dalgası davetsiz misafirleri içeride tutuyordu. Ya da şerif devriyeleri, geçtikleri herkese sataşıyor gibi göründükleri için onları korkutup kaçırmış olabilirdi.

Saat geçtikçe sokak daha da sessizleŖiyordu, bu da Hadrian'ın iŖine geliyordu. nndeki iŖ, insanların kaçındığı saatlerde en iyi Ŗekilde yapılabilirdi. Zaman yaklaŖtıka Hadrian daha da mutsuz oluyordu. Royce ile, pozisyonu ne olursa olsun Gwen'i dven adamın cezalandırılması gerektiği konusunda hemfikirdi, ancak Royce'un yöntemleri hiçbir zaman kendi yöntemleriyle uyuŖmamıŖtı. Hadrian, iyi aydınlatılmıŖ bir alanda kılıçla karŖılaŖmayı tercih ederdi. Böyle bir karŖılaŖma adil olmazdı, ama en azından adilmiŖ gibi görünürdü. Elbette, yüksek rütbeli bir polis memuru olan markiz böyle bir düzenlemeye razı olmazdı, bu yüzden Royce'un daha az onurlu yöntemleri gerekliydi. Hâlâ gizlice yaklaŖıp... fikrini sevmiyordu.

Hadrian atlayıp koun yanına yaslandı. "O dıŖarı çıktığında ona tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmek istemezsin."

Hadrian, arabanın fenerinin kafesine sapı sıkıŖtırılmıŖ narin gl inceledi. Dört kŖede de birer tane vardı. Royce bunları bir sokak satıcısından satın almıŖtı. Ŗiirsel bir ruh hali içindeydi ve bu hiç de iyi bir Ŗey değildi.

BÖLÜM 14

HAINLER

Umurumda değil, genç hanım." Kraliçe Ann kızıyla tartışıyordu. Richard Hilfred, kraliyet konutunun koridorunda durmuş, açık kapıdan içeriyi izliyordu. Tembel gözlü hizmetçi Nora, kraliçeye, onlardan kurtulmak için çabalayan Arista'yı tutarken yardım ediyordu.

"Neredeyse on üç yaşındayım!" diye bağırdı prenses. "Evlenip kendi çocuklarım olabilirken, sen hala ayın zirveye ulaşmadan beni yatağa gönderiyorsun."

Kız kızarmış, öfkeli ve kraliçenin emriyle prensesi yatak odasına götürdüğünden beri annesiyle kavga ediyordu. *Kraliyet ailesi.*

Hilfred bu gece ritüelini hiç anlamıyordu. Ölümü önlemek için bir elma çalan bir adamın eli, büyükler tarafından hiç düşünülmeden kesilirdi, ama onlar çocuklarına pervasızca hoşgörü gösterirlerdi. Arista onun kızı olsaydı, aynı sayıda dişini korurken ona bir daha asla öyle konuşmazdı.

Kraliçe, ellerini beline koyarak eğildi ve sert bir ses tonuyla konuştu. "Görüyorsun, işte burada yanıliyorsun Arista. Evlenip kendi çocukların olduğunda, sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim. Bu, *kocanın* görevi olacak. Ve o zaman onun dediklerini yapacaksın, tıpkı şimdi benim dediklerimi yaptığın gibi."

"Bu adil değil."

"Senin de dediğin gibi, neredeyse on üç yaşındasın, neredeyse bir kadın sayılırsın, değil mi? O zaman bir kadın olmanın ne demek olduğunu anlamanın zamanı geldi. Ve adalet

bunda hiçbir rol oynamaz. Reverans yapacak, itaat edecek, gülümseyecek ve çeneni kapalı tutacaksın."

"Sen öyle yapmıyorsun. Sen ve babam..."

"Şanslıydım. Baban... şey, çok nazık biridir, ama ses tonu o hırıltıya dönüştüğünde onun dediklerini yapmam gerektiğini de bilirim. Sen de bunu öğreneceksin ve bu gece gelecek için iyi bir alıştırma olacak."

"O zaman asla evlenmeyeceğim."

"Bu senin kararın değil."

"Olmalı."

"Sen ve senin 'olması gerekenler'. Sen bir kadın olmuyorsun, Arista. Sen bir velet oluyorsun. Şimdi yatmaya git."

Kraliçe dönüp koridora çıktı ve kapıyı gereğinden fazla sertçe kapattı. Bir an sert bir şekilde durdu, elleri yumruk halinde, çenesi sıkıydı. "İnatçı, kavgacı, kaçınılmaz olanı asla kabul etmeyen," diye mırıldandı kraliçe.

Hilfred, kadının kendisine mi seslendiğini merak etti. Bazen insanlar kendi kendilerine konuşurlardı. Kendini garip hissetti. Eğer kadın kendisine seslenmişse, cevap vermesi gerekiyordu, yoksa onu gücendirme riski vardı. Kraliçenin kendisine kızına gösterdiği hoşgörü ve sabrı göstermeyeceğinden emin olduğu için, kadının şu anki durumunda bunu yapmak istemiyordu.

"Babasına biraz benziyor," dedi Hilfred.

Kraliçe Ann ona bakmadan başını salladı. Sonra kapıya dönüp baktı. "Onu bu yüzden seviyorum."

"Sizi partiye geri götürmemi ister misiniz, Majesteleri?" "Hmm?" Başını kaldırdı. "Hayır. Bir gecelik parti yeter.

Arista'yı yatırıp ben de yatacağım. Bu gecenin geri kalanında hizmetinize ihtiyacım olmayacak, teşekkür ederim."

"O halde ben gidiyorum." Resmi bir şekilde eğildi. "İyi geceler, Majesteleri."

"İyi geceler, Çavuş, teşekkür ederim." Kraliçe kızının yatak odasının kapısına baktı ve iç çekerek içeri geri döndü.

Richard koridorda yalnız kalmıştı.

Prencesle ilgili bu saçmalığın hiç bitmeyeceğini düşünmüştü. Başka bir zaman olsa kaçabilirdi, ama parti ona yardım olduğu kadar engel de oluyordu. Keşke Reuben ona Rose'dan daha önce bahsetseydi.

Richard piskoposla konuşmalıydı; rehberliğe ihtiyacı vardı. Kral, aşağıda Kont Pickering ile sarhoş oluyor olacaktı. Bernie ve Mal'ın korumalık yaptığı kendi kalesinde güvendedeydi. Kraliçe ve prenses odalarında olduğundan, tek endişelenmesi gereken prensdi. Nora her zaman önce çocuğu yatırırđı, ama yine de mutfağı kontrol etmesi gerekiyordu. Alric, Pickering'lerle birlikte, gizlice aşağı inip yaşlı şövalyelerle kumar oynamaya alışmıştı.

Ama Saldur neredeydi?

Piskoposu en son Amrath ile şapelde görmüşdü. Merdivenlere giden yol üzerinde olduğu için bir bakmaya değerdı. Şapel kapısının önünde durdu, kapıyı çalmak için elini uzattı, ama tanıdık iki ses duyunca durdu.

"...çünkü endişelendim," diye açıklıyordu Piskopos Saldur.

"Ama neden oradaydınız?" Lord Exeter'ın keskin ve suçlayıcı sesi hiç şüphesizdi.

"Bir piskoposun kale muhafızlarıyla dostluk kurmasının yasak olduğu bir kural mı var? Eğer farkında olmadan bir protokol kuralını ihlal ettiysem, kraldan hemen özür dilerim, ama sizi temin ederim ki böyle bir kısıtlamadan haberim yoktu."

"Bu bir protokol meselesi değil. Sadece tuhaf. Çavuş Barnes sizi kulenin merdivenlerinde gördüğünü söyledi. Kule, gece yarısı bir din adamı için tuhaf bir yer. Orada ne yapıyordunuz?"

"Şatoda bulunmamın şimdi *açıklanması* kralın emri mi? Yoksa benim bilmediğim bir suç işlediğimden şüpheleniliyor mu?"

"Bu kadar basit bir soruyu cevaplamayı reddetmenin bir nedeni mi var?"

Kısa bir duraklama.

"O gece Ervanon'dan dönmüşüm ve kralı görmek için kaleye gitmişim, ama vardığımda kral meşguldü ve beklemem istendi. Yapacak başka bir işim yoktu ve yüksek kuleden manzarayı hiç görmemişim, bu yüzden tırmanmaya karar verdim — biraz egzersiz yapmak bana iyi gelir. Benim yaşımda, yeterince egzersiz yapamıyorum. Pencereden dışarı baktım, ama karanlıkta pek bir şey göremedim." Kıkırdadı. "Bunu önceden tahmin etmeliydim, ama etmedim. Aşağı iniyordum ki merdivenlerden yukarı çıkan bir grup askerle karşılaştım. Bu kadar çok adamın kulede ne yaptığını merak ettim. Meğer nöbetçi yüzbaşının doğum günü partisiymiş. Bir fıçı bira ve bir tepsi et ve peynir vardı. Yemek yemeye vaktim olmamıştı ve hala kralı bekliyordum, bu yüzden orada kaldım.

"Kızın kaybolduğu anlaşıldıktan sonra, neden Yüzbaşı Lawrence'ın alarmı çalması konusunda bu kadar ısrarcıydınız?"

"Kralım için endişelenmişim. O herhangi biri olabilirdi. Vücudunu satan bir kadın her şeyi yapabilir. Ya bir hançeri varsa ve kralın boğazını kesmeyi planlıyorsa?"

"O sadece bir kızdı, Medford House'dan cahil bir fahişe. Bir kasap bıçağıyla krala ulaşabileceğinden korktuğuna inanmamı mı bekliyorsun? Ve bunu yapsaydı bile, kralın hayatına ciddi bir tehdit oluşturacağını mı?"

"Odadaki bir düzine kadar kale muhafızı, kuralları çiğnediklerini itiraf etmişlerdi ve sonra bir şekilde içeri soktukları bir kızı kaybetmişlerdi. Kralı koruma konusundaki yetkinliklerine senin kadar güvenmiyordum. Bence sen de benimle aynı fikirde olmalısın, benim tarafımda olmalısın."

"Senin tarafında mı?" Sözleri kin doluydu. "Ne düşündüğümü biliyor musun, Piskopos?"

Sanırım *siz* ve sizin *tarafınız*, monarşi yönetiminin sona ermesini görmekten daha çok hoşlanacak bir şey olamaz. Ayrıca, o kule kraliyet konutunun bir parçası olmasına rağmen, uygun bir şekilde izole edilmiş olduğunu düşünüyorum. Merdivenler uzun, yukarısı soğuk ve hayaletli olduğu söyleniyor - mükemmel bir şekilde uzak ama yine de krala karşı komplo kurmak için yakın bir yer. Sanırım partiden önce oradaydınız, manzarayı seyretmek için değil, biriyle komplo kurmak için. Wainwright'ın ölümünden önceki gece kulede bir ışık görüldüğüne dair bir söylenti var. Belki de orada buluşma alışkanlığınız vardı ve kralın askerlerinin beklenmedik bir şekilde merdivenleri koşarak çıkması sizi endişelendirdi. Keşfettiğin şey endişe vericiydi. Bir kadın gardiropta saklanıyordu. Sen oradayken o da orada mıydı? Sen ve komplocularının söylediklerini duymuş muydu? Bunu öğrenmen gerekiyordu. Bu yüzden alarmı çaldın. Onu bulup boğazını kesmen gerekiyordu.

"Sevgili evlat, bu oldukça ayrıntılı bir hikaye, çok yaratıcı. Ama neden bunu bana anlatıyorsun? Bu konuşma, kralın ya da en azından başbakanın bana güvenmemesi için uydurulmuş olmalı, hatta dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için, değil mi? İkimiz de krala karşı komplo kuranın ve bu kızı bulmaya bu kadar kararlı olanın *sen* olduğunu biliyoruz. Barnes'ın onu kaçırmasını sen mi ayarladın? Onu bu yüzden mi öldürdün? Barnes'ın gerçeği söylemesini engellemek için mi? Görüyorsun, suçlamalar kolaydır ama hiçbir anlamı yoktur. Biliyorum, krala bunu anlamasını sağlamaya çalıştım. O

. Varsayımlar değil, gerçekler istiyor. Şimdi, beni tutuklamayacaksan, katedrale geri dönüyorum. Partiler için çok yaşıyım."

Richard kapıyı çaldı ve bekledi. "Kim var orada?" diye bağırdı Exeter. "Ne istiyorsun?"

"Richard Hilfred. Piskoposu görmeye geldim."

"Tabii ki, içeri gir Hilfred," dedi Saldur.

"Hiç kralı korumuyor musun?" diye sordu Exeter.

"Bu akşam kraliçeye atandım, Ekselansları, ve o da beni bu akşam için görevden aldı."

"Başka bir şey var mı, polis memuru?" diye sordu Saldur.

"Kızı bulacağım," dedi Saldur'a. "Rose'u bulacağım ve sonra çok farklı bir konuşma yapacağımızı sanıyorum." Richard'ı itip geçerek koridordan merdivenlere doğru fırladı.

"İçeri gel, Richard. Bu akşam sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Richard koridorun kapısını kapattı ama yine de duyulmaktan endişeliydi. Ne de olsa, o odadaki önceki konuşmayı kulak misafiri olarak dinlemişti.

Yumuşak bir sesle, "Rose'u buldum," dedi.

BÖLÜM 15 ROSE

Rahatsız edici derecede dar koridor zindana ilk ziyaretinde ona yardım Galadan gelen sesler onlara zarar müziğin boğuk, kısık bir karışım verdiği anahtarı kullandı.

ırladılar. Richard, piskoposun in bir fener tutarak öncü oldu. — konuşmalar, kahkahalar ve e ulaştığında Richard, oğlunun

Richard kapıyı açtığında kız, "Reuben?" diye seslendi.

"Hayır," dedi Richard, içeri girerken fenerini tekrar kaldırdı, bu sefer uzak duvara kıvrılmış oturan Rose'u göstermek için. "Ben Reuben'in babasıyım. Beni o gönderdi ve sana birkaç soru sormak isteyen Piskopos Saldur'u da getirdim."

Samanla dolu hücreye girdiler ve piskopos başını küçümseyerek sallayarak kızını değerlendirdi. "Dün gece yüksek kulede miydin?"

Rose, samanla kaplı battaniyeye sarılmış halde başını salladı.

Richard, kızın kendi Rose'una hiç benzememesinden memnun oldu. Kız çok daha gençti, Reuben'in yaşlarında ve yuvarlak, ceylan gözlü bir yüzü vardı.

"Çavuş Hilfred, iki adamın konuşmasını kulak misafiri olduğunuzu söyledi. Ne duydunuz?"

"Kralı öldürmekten bahsediyorlardı."

"Kimlerdi onlar?"

"Bilmiyorum, efendim."

Saldur yaklaştı. "Emin misin? Bu çok önemli." "İsimlerini söylemediler."

Bir adım daha yaklaştı. "Emin misin?"

Samanların arasında kıvrılmış olan Rose, dehşete kapılmış görünüyordu. "Ben... ah, evet... isim vermeyeceğim, ama biri diğerine bir keresinde 'Ekselansları' diye hitap etti."

"Başka bir şey var mı?"

Tereddüt etti. Richard, onun üzerinde heybetle duran piskoposu yatıştırmak için bir şeyler düşünmeye çalıştığını görebiliyordu. Gözlerinin parladığını gördü. "Evet... evet! *Clare* adını söylediler."

"Clare mi?" diye ısrar etti Saldur.

"Duyduğuma göre..." Richard'a, sonra da yere baktı. Hatırlamaya çalışırken gözleri daldı. "Evet! Clare'in ölmesinin ne kadar yazık olduğunu söylediler. Şansölyeyi kimin öldürdüğünü keşfettiğini söylediler." Rose hızla başını sallıyordu, bu yüzden saçlarından birkaç saman parçası düştü.

"Kim olduğunu söylediler mi?"

Rose yine zorlandı, yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Hayır."

"Sesleri tekrar duyarsan kim olduklarını tanıyabilir misin?"

Yine düşünmek için durakladı. Gözleri ikisini de inceledi ve acınacak kadar küçük bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

Saldur kıza bir an daha baktı, sonra dışarı çıktı.

Richard onu takip etti. Boş hücrelerin sıralandığı koridordan ilerlediler, sonra piskopos durdu ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu. "Onun burada olduğunu başka kim biliyor?"

"Kimse, sadece oğlum."

"Oğlun mu?"

"Reuben. Bugün kapı bekçisi olarak ilk günü." "Şu anda görevde mi?"

"Evet."

Saldur gülümsedi. "Mükemmel. Rose'u kaleden çıkarmalısın. Exeter onu bulmadan hemen yap. Ona iyi bak. Kimsenin aramayacağı güvenli bir yer bul. Sonra hemen geri dön, bu gece yardımına ihtiyacım olacak. Krallığın kaderi artık bizim elimizde."

Reuben, Bale'in gecikmesine neden kızdığını anlamaya başlamıştı. Tek bir yerde durmak, odun kesmekten daha zor, atları fırçalamaktan çok daha zordu. Saatlerdir önemli bir şey olmamıştı ve gece soğumuştü.

"Bu sefer kavgaya ne hakkındaydı?" diye sordu Grisham.

Ön kapıyı birlikte koruyan diğer kişi, Reuben'ı her zaman korkutan, yaşlı bir gaziydi. Sesi boğuk, kaşları dağınık ve çenesi sürekli sakallıydı. Reuben, bu adamın hiç tıraş olduğunu görmemiş olmasını bir muamma olarak görüyordu, ama sakal da bırakmamıştı. "Ne kavgası?" Reuben, Grisham'ın kendisiyle konuşmasına şaşırırdı. Nadiren konuşurdu, ama belki de sıkıntı herkesi etkilemişti.

"Bu sabah, sen ve baban arasında. Yine kapıyı vurduğunu duydum. Beni uyandırdı."

"Üzgünüm." Reuben, Grisham'ın sadece şikayet etmek istediğini düşünerek konuyu orada bıraktı. "Ee? Ne hakkında kavga ettiniz?"

Reuben yaşlı askere şaşkınlıkla baktı. *Gerçekten bilmek mi istiyor?* Belki de üniformayı giymek, zindanda mahsur kalan kızlar dışında da onun statüsünü değiştirmişti. "Prens ve arkadaşlarıyla birlikte olmamdan hoşlanmadı."

"Oh, evet. Bunu duydum. O anda geri döndüğün için şanslısın. Arama için bir devriye ekibi oluşturmak üzereydiler. Eğer öyle olsaydı, sadece babana hesap vermekle kalmazdın.

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Bir prens seninle birlikte binmek istediğinde, hayır diyemezsin."

"Ne yaptığın ya da neden yaptığın umurumda değil. Sadece Richard'ın neden kafanı kapıya vurup durduğunu merak ettim."

"O içmişti," diye ekledi Reuben, nedenini bilmeden. Babası ayıkken de onu birçok kez dövmüştü ve Grisham bunu biliyordu.

Yaşlı muhafız köprüden, lambaları hala yanan araba sırasına baktı, sonra sakallarını kaşıdı. Bunu sık sık yapardı. "O kötü bir adam değil, biliyor musun, baban. Sadece sert. Dünya onu öyle yaptı, sonunda hepimizi öyle yapıyor. O sadece seni sertleştirmeye, kanamadan ölmek için nasır oluşturmaya çalışıyor. Anlıyor musun? Hayatta kalmanın yolu budur. Dünya berbat bir yer, evlat. Ona fırsat verirsen seni öldürür, her zaman bıçakla ya da öksürükle değil. Erkeklerin savaşta ölmeyi tercih etmelerinin bir nedeni var, biliyorsun. Yaşamak bazen daha kötü olabilir. Bir çocuğu şımartarak sert bir çocuk yetiştiremezsin. Onu kapılara kafasını vurarak yetiştirirsin."

Bu, Grisham'ın Reuben'a söylediği en uzun cümleydi ve Grisham bu kadar konuşkan bir ruh halindeyken, Reuben şansını denemeye karar verdi.

"Annemizi tanıyor muydunuz?"

"Tabii, hepimiz tanıyorduk." Grisham kendini tuttu ve hemen ekledi, "Ama öyle değil. O... bilirsin... dedikleri gibi değildi. İyi bir kızdı, hoş bir kızdı." Bir süre durdu, sonra ekledi, "Muhtemelen bunun da bir parçasıdır. Senin onun gibi olmanı istemiyor."

"Nasıl yani?"

"Zayıf."

"Kendini öldürdüğü için mi?"

"Dediğim gibi. Bazı insanlar hiç zırhları yoktur. Rose Reuben öyle biriydi. Ona bakarak ne düşündüğünü anlayabilirdin. Sana her şeyi anlatırdı, sır nedir bilmezdi. Mutsuzsa ağlardı, mutluysa gülümserdi."

"Peki ya kalbi kırılırsa?" "Anladın galiba."

Kale kapıları açıldı ve iki figürle birlikte bir ışık huzmesi dışarı sızdı. Biri battaniyeye sarılmıştı. Reuben, uzaktan bile olsa, avludan geçip kapıya doğru hızla ilerleyen kendi Rose'unu ve babasını tanıdı.

"Onu eve götürüyorum," dedi Richard Hilfred, ikisi de bir şey sormadan. Grisham'a baktı. "Bu kız, Rose, iki adamın kralı öldürmeyi planladığını duymuş. Doğru mu?"

Rose başını salladı.

"Onlardan biri Lord Exeter'dı," dedi Reuben'in babası. "Exeter onu öldürmek istiyor. Bu yüzden onu ondan uzaklaştırmam gerekiyor."

"Exeter mi?" dedi Grisham. "Bir hain mi?"

"Korkarım öyle. Tabii ki, onu gördüğünü unutursan ve kaleden ayrıldığımı kimseye söylemezsen çok sevinirim."

Reuben, Grisham'ın ona "*Yine mi dalga geçiyorsun?*" diyen bir bakış attığını fark etti.

"Şeriflerin şehir sokaklarında devriye gezdiğini biliyorsun," dedi Grisham. "Onu arıyorlar."

"Ben de sizinle gelirim," dedi Reuben gönüllü olarak.

"Sen burada kalacaksın," diye bağırdı babası. "Senin görev yerin burası." Reuben'ı göğsündeki zincirden tutup kale duvarına itti. "Seni bu gece bu göreve atadım, çünkü güvenliğin için." Yumuşak bir sesle konuştu. "O yüzden burada kal, anladın mı? Hiçbir yere gitme. Ne şehre, ne de kaleye, hiçbir sebeple. Anladın mı?"

Anlamamıştı ama yine de başını salladı.

"Dinle..." Richard içini çekerek onu bıraktı. "Annen, sana bakmamı istedi. Ben de öyle yaptım. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve borcumu ödedim. Hayatta kaldın. Artık bir erkeğin oldun. Bunu ben yaptım, yarın bu kapıya seni ben yerleştirdiğimi unutma. Tamam mı?"

Reuben, babası içtiğinde olduğu gibi, bu konuşmanın bir kısmını kaçırıyormuş gibi hissetti. Ağzından dökülen kelimeler cümleler oluşturabilirdi, ama pek bir anlam ifade etmiyorlardı. Daha akıllıymış gibi davranarak tekrar başını salladı.

Babası uzanıp Rose'un bileğini tuttu ve onu çekip götürdü. Kapıdan geçerken Rose korkmuş gözlerle ona baktı. Ona bir şey söylemek istedi, belki de *veda etmek*. Sözcükleri bulamadan, Rose gitmişti.

Reuben'in babası dışında başka biri onu sürüklemiş olsaydı, Rose çok

korkardı. Somurtkan yüzlü adam, onu hendeğin karşısına çekerken bileğini çimdikledi. Adam Reuben'e hiç benzemiyordu ve kapıya ulaşana kadar, kimliği hakkında yalan söylediğini merak etmişti.

Reuben'ı tekrar gördüğü anda sakinleşmişti. Onun yüzünü görmek bile ona güven hissi veriyordu. Rose onu bir günden biraz fazla süredir tanıyordu, ama o şimdiden onun için hiçbir erkeğin yapmadığını yapmıştı. O diğer erkekler gibi değildi; erkekler kötüdür. Babası Rose ve annesini terk ettiğinden beri bu sonuca varmıştı. Sonraki yıllarda, bu görüşünü doğrulayan birçok örnekle karşılaşmıştı. Ama Reuben farklıydı, beklenmedikti, şok ediciydi. Onu bulmak, köpeklerin konuşabildiğini keşfetmek gibiydi. O özelden de öteydi, bir mucizeydi. Rose için Reuben parlak bir ışıktı, o ise bir güveydi. Hücrenin karanlığında tek başına geçirdiği onca saat boyunca, tek düşündüğü oydu. Neyi severdi? Neyi sevmezdi? Sevdigi kız kimdi? Son sorunun cevabını bulmak, kalbinde bir iğne gibiydi. Yine de, bu yüzden onu daha da çok sevdi. O sadıktı. The Hideous Head veya House'a gelen erkeklerin hiçbirisi için aynı şeyi söyleyemezdi. Ve bir an, sadece bir an, bir şey hissetmemiş miydi?

Kendini onun için saklıyordu. İlk seferin özel olmasını istiyordu. Bu ne kadar muhteşemdi? Rose bunu hem dokunaklı hem de saçma buldu. İlk seferiyle ilgili güzel anıları yoktu ve hiçbirini hatırlamamak için elinden geleni yaptı.

o zamandan beri. Zihni, hayatın iyi yanlarını hatırlama ve kötü yanlarını unutma eğilimindeydi, ancak bu yeterince iyi değildi. Yine de bu, Reuben ve sevgilisi *ilk kez* birlikte olmamışlardı anlamına geliyordu. Onu öpmüş gibi bile görünmüyordu. Sesinde ve gözlerinde bir acı vardı. Bunu gördü ve Gwen'in insanların avuçlarını okurken olayları bu şekilde mi gördüğünü merak etti. Belki de herkes başkalarının ruhuna bakıp gerçeği görebilme gücüne sahipti. Gwen sadece nasıl bakacağını biliyordu, ya da belki de sadece zaman ayırıyordu. Bazı insanlar bilmek istemez

—çoğu insan bilmez. Ama bir kişi başka birini gerçekten önemsiyorsa, belki de onun gözlerine bakıp onu rahatsız eden şeyi anlayabilir —gerçekten görmek isterseniz, bu görülebilir. Reuben'in gözlerine bakan Rose, onun hakkında ve kendini sakladığı kız hakkında bir şeyler anladığını düşündü. O, kalbini ona vermişti, ama bu hediyeye kabul edilmemişti. O aptal kız her kimse, Rose ondan nefret ediyordu. Aynı zamanda onun aptallığına da minnettardı, çünkü Rose, Reuben Hilfred'e aşık olduğundan emindi.

Reuben'in babası onu şehirde gezdirirken, Rose'un içini bir ürperti kapladı, ama bu düşünceden çok rüzgardan kaynaklanıyordu. İnce elbise pek koruma sağlamıyordu, ama amacının da bu olmadığı belliydi. Battaniyenin omuzlarından düşmesini engellemek zordu ve rüzgar onu açıyordu. Kış kapıyı çalıyordu ve buz gibi parmakları her yerdeydi.

Ona teşekkür etmeliydi. O, sevdiği adamın babasıydı ve bu, iyi bir izlenim bırakmak için bir fırsattı. Rose, zaten birçok konuda kötü bir başlangıç yaptığını biliyordu. O bir fahişeydi, polis tarafından aranıyor ve kaçak bir parti hediyesi olarak onun oğluyla tanışmıştı. Tek tesellisi, bunun torunlarına anlatacak harika bir hikaye olacağıydı. Kaşlarını çattı. Belki de annesinin bir fahişe olduğu hikayesi unutulsa daha iyi olurdu. Yine de konuşmayı hayal etti.

Bana yardım ettiğin için teşekkürler, Richard. Adın Richard, değil mi? Yoksa sana baba mı demeliyim? Evet, öyle demeliyim, çok daha hoş olur. Babam bizi terk edip annemle beni açlığa terk ettiğinden beri hep gerçek bir baba istemişimdir. Yani bu unvan için rakibin olmayacak. Kış mevsiminde şöminenin önünde hepimizin bir arada olduğunu hayal edebiliyor musun, baba? Sen ve Reuben'in eve getirdiğiniz kazı pişireceğim, küçük... ah... küçük Gwendolyn ve

küçük Richard—evet, ona senin adını vereceğiz—yerde oynarken.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi Rose.

"Kapa çeneni." Richard Hilfred yine kolunu çekti, bileğini hafifçe bükerek canını acıttı. Sesi kızgın geliyordu.

Belki de onun konuşması onları ele vereceği için üzgündü. Rose kaçak olduğunu unutmuştu ve onun korkması gayet mantıklıydı. Tek ihtiyacı olan, ikisini de öldürecek geveze bir kızdı. Sadece bir kez daha yanlış bir adım attı. Bu sefer kendi ağzıyla. Müstakbel kocasının babasını kazanmak için çok çaba sarf etmesi gerekecekti, ama Gwen Wayward Inn'in yıkıntılarından bir inci yaratabiliyorsa, Rose da bunu düzeltebilirdi.

Reuben işleri yoluna koymaya yardım ederdi ve Richard, ona torunlar verdiğinde fikrini değiştirirdi. Büyükbabalar torunlarına bayılırdı. Bu arada, sessiz kalacaktı.

Eve döndüğünde Gwen'e ne söyleyeceğini hayal ederken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Benim aşık olmamla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?

BÖLÜM 16

YÜCE ŞERİF

Rose kalede miydi?" diye sordu Hadrian. Sürücü koltuğuna geri dönmüştü ve Dunwoodie'nin paltosu bile soğuğu engellemeye yetmiyordu.

"Bunu beklemiyordum." Royce'un sesi, altındaki karanlık vagonun içinden boş bir şekilde geldi.

"Başımız belada mı?"

"Sanmıyorum. Şansımız yaver gitmiş gibi görünüyor. Exeter'ın hâlâ onu aradığını söyledi. Zamanlama mükemmel olabilir."

"Aşağı Mahalle'ye asla varamayacaklar." Hadrian, kız ve muhafızın şehre giden araba sırasını hızla geçip gitmesini izledi. Onu bir yıl öncesinden hatırlıyordu. Rose, ona sürekli çorba getiren kızdı. Bir keresinde çorbayı üzerine dökmüştü ve ikisi de gülmüştü. Onun hikâyelerini çok severdi ve bir keresinde, ayrılmadan hemen önce, ateşin önünde onunla dans etmişti. "Onları arabayla götürmeliyiz."

"Exeter için buradayım ve arabaya ihtiyacım var. İstersen onları eşlik edebilirsin. Bu iş için sana ihtiyacım yok."

Hadrian sürücü koltuğundan indi ve arabanın penceresinin yanında durdu. Perde çekilmişti, ama Hadrian Royce'un parmaklarının perdenin bir kısmını açık tuttuğunu görebiliyordu.

İkili gölgelerin içine girerken onları izledi ve iç geçirdi. "Ben kalacağım." "Hayır. Gitmelisin."

"Royce, yüksek rütbeli bir asili pusuya düşürmeyi umuyorsun ve bunun için yardıma ihtiyacın olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Burası tanıdık bir yer."

"Nasıl yani?" dedi Hadrian.

"Kara Elmas'ın atlarımızı geri getirmesinin bir nedeni var. Colnora'da insanların hala karanlık başlıklı adamlardan korkmasının bir nedeni var. Bu konuda çok tecrübeliyim. Senin yardımına ihtiyacım yok, ama o kale muhafızının bir kılıç daha işine yarayabilir... ya da üç tane."

"İyi işler yapmaya inanmadığını sanıyordum?" "Belki de Arcadius haklıydı. Belki de sen de etkileniyorsun."

Hadrian, Royce'un gözlerini görebilmeyi diledi. Gözleri ona pek bir şey anlatmasa da, hırsızın bir şeyler sakladığından emindi. Normalde, Royce'u kendinden başka birini düşünmeye ikna etmek, suya her zaman aşağı akmaması gerektiğini açıklamaya çalışmak gibiydi. Ayrıca, Arcadius'un haklı olabileceğini söylemesinden de hoşlanmamıştı. Eski üniversite profesörünü en son gördüklerinde, onları zorla işbirliği yapmaya ikna etmişti. Royce'u zorlamak asla iyi bir fikir değildi ve onun yaşlı adamı alkışladığını duymak, Hadrian'ı bir şeylerin yolunda olmadığına ikna etti.

Hadrian şoför ceketini ve şapkasını çıkardı ve şoför koltuğuna sakladığı kılıçlarını çıkardı. "Hala zamanında geri dönebilirim."

"Acele etme," dedi Royce. "Her halükarda, bütün gece meşgul olacağım."

Bütün gece.

Hadrian uzaklaşırken bu sözler aklında kaldı ve her şey bitmeden önce birkaç kez tekrar geldi. Gölgelelerin arasında yürürken pelerinini tekrar giydi ve kapı muhafızlarının görüş alanından çıkınca koşmaya başladı.

Lüks mağazaların önünden koşarak geçti, sonra ikisini görünce hızını yavaşlattı.

Hadrian aralarında iyi bir mesafe bıraktı. Onları takip etmek zor değildi; nereye gittiklerini zaten biliyordu. Muhafız birkaç kez etrafına bakındı, ama Hadrian'ın düşündüğü kadar sık değildi. Hadrian'ın Royce ile geçirdiği bir yıl ona farkındalığın değerini öğretmişti ve son birkaç saat boyunca koçun koltuğunda oturarak sokakların ne kadar hareketli olduğunu görmüştü.

İkili evlerin arasından geçip, Esnaf Kemeri'nin altından geçerek Zanaatkarlar Mahallesi'ne girdi. Orada dünya daha karanlıktı, evler daha küçüktü. Sokak lambalarını ödeyecek kadar gelirleri olmadığından, aydınlatma, zanaatkarların, eşlerinin ve çocuklarının özel hayatlarını örten ince perdelerden pencerelerden sızan nadir mum ışığından geliyordu. Yukarıda ay yükselmiş, dar sokakları siyah ve hayalet gibi beyaz desenlere dönüştürmüştü.

hayalet gibi beyaz desenlere dönüştürdü. Sıkışık binalar sesi yansıttığı için Hadrian, adımlarının yüksek ve net sesini duyabiliyordu.

O gece kalede neler olduğunu ve hala neler olabileceğini merak etti. Normalde, bir şahin ya da balık olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten başka, soylular hakkında gereksiz spekülasyonlara kapılmazdı. Albert ile tanışması bunu değiştirmişti. Vikont... şaşırtıcı derecede insancıldı. Çok fazla büyük kelime kullanıyordu ama herkes gibi nefes alıyordu. Hadrian onun için endişelendi. Eğer bir ihanet varsa, Albert'ın bu işin dışında kalacak kadar akıllı olmasını umdu.

Yan sokaktan, parke taşları üzerinde hızlıca hareket eden topukların yüksek sesli şingirtıları ve takırtıları geliyordu. Zanaatkarlar Mahallesi'nin halkı çalışkan insanlardı. Karanlık çöktükten sonra dışarıda dolaşan çok az kişi vardı ve hiçbiri bu kadar büyük gruplar halinde dolaşmıyordu. Hadrian, bir devriye görünür görünmez, bir ayakkabıcı dükkanının kapısının girintisine saklandı ve bot şeklindeki tabelaya kafasını çarptı. Devriye, Rose ve onun eşlikçilerine doğru hızla ilerledi.

"Durun!"

İkili durdu ve adamlar yaklaştı. Diğer tüm devriyeler gibi, bu devriyede de siyah beyaz şerif üniforması giyen tek bir üye vardı. Diğerleri basit tunikler ve yün pantolonlar giymişti, ancak her birinin şapkasında beyaz bir tüy vardı.

"Adlarınız nedir?" diye sordu üniformalı adam. "Ben kraliyet muhafızlarından Çavuş Richard Hilfred." "Sen kale muhafızı mısın?" diye sordu yardımcılarının biri.

Çeyrek şerif başını salladı ve kaşlarını çattı. "Bordo ve altın renkli şahin tuniği ve zincir zırhı belli etmedi mi?"

Diğer adam omuz silkti, bir diğeri ise gülmesini zorlukla bastırdı. "Peki bu kim?" diye sordu şerif, Rose'a başını sallayarak.

"Bu seni ilgilendirmez. Ben kralın emrindeyim, bizi rahat bırak." "Bunu yapamayız. Genç bir kızı, bir fahişeyi bulma emri aldık."

Bir an durdu, Rose'u dikkatle süzdü, onu tam olarak görebilmek için etrafında dolaştı. "İki gecedir küçük bir ordu her sokağı taradı, her fare deliğini aradı. Ama şimdiye kadar kimse bir şey görmedi."

"Yine de, sana kralın emriyle burada olduğumu söylüyorum." Eskortun sesinde korku yoktu. Aksine, sinirli gibiydi. "Üniformayı gördün, ne anlama geldiğini biliyorsun. Şimdi bizi rahat bırak. Bu gece senin taşralı oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Belki kralın emriyle buradasın, belki de değilsin. Eğer öyleyse, bizimle kaleye gelip Lord Exeter'a sorabiliriz, sorun olmaz. Eğer doğruysa, senden özür dileriz ve gittiğin yere kadar sana eşlik ederiz, böylece başka devriyeler karışmaz. Ne dersin?"

"Sana oyun oynayacak vaktim olmadığını söyledim, evlat."

Şerif bundan hoşlanmadı. "Sanırım zaman ayırmak zorunda kalacaksınız Çavuş Hilfred, çünkü ben çocuk değilim. Ben Medford bölgesi şerifiyim, burası benim bölgem ve ikiniz de tutuklusunuz."

Şerif Rose'a uzanır uzanmaz Richard hiç vakit kaybetmedi. Rose'u sertçe geri çekti, bu da onun çığlık atmasına ve arkasına, sokağa düşmesine neden oldu. Aynı anda kılıcını çekti. Kimse harekete geçmeden, o sırada ona bakmayan en iri şerif yardımcısının karnına kılıcını sapladı. Rose çığlık atmaya başladı, iri adam ise sanki ölmek üzere olan bir top gibi küçük bir dönüşle taşların üzerine yığıldı.

Richard üniformalı şerife saldırdı, ama o sırada tüm kılıçlar çekilmişti ve darbe çeliğe çarptı. Adamlar karşı karşıya gelirken, boş meydanda çınlama sesi yankılandı. Şerife odaklanması, yardımcısına bir fırsat verdi ve Richard'ın sırtını kesti. Darbe onu sarsmıştı, ama daha fazlası değildi.

"Zincir takıyor, seni aptal!" diye bağırdı şerif. "Kızı yakala. Onu Exeter'a götür!" Şerif ilerledi, Richard'a bir dizi kılıç darbesi indirerek onu yana itti.

Hâlâ çığlık atan Rose, yardımcısı onu kolundan tutup ayağa kaldırıncaya kadar sürünerek uzaklaştı. Direndi, adamın bacağına tekme attı, ama adam onu bırakmadı. Sinirlenerek sonunda kılıcını düşürdü, Rose'u omzuna attı ve onu kaleye doğru taşımaya başladı.

Hadrian, şerif ayakkabıcı dükkânına yaklaşıncaya kadar bekledi. "İyi akşamlar, şerif yardımcısı," dedi, kapıdan çıkarak. "Taşıdığınız yük çok ağır. Yardım ister misiniz?"

Adam bir an şüpheyile ona baktı, sonra şöyle dedi: "Kılıcımı orada düşürdüm. Onu alabilir misin?"

"Kılıcın yok mu?" diye cevapladı Hadrian. "Tek kılıç taşımakla ilgili sorun da bu." Hadrian, bir nefes içinde kendi kılıcının ucunu yardımcının boğazına dayadı. "Onu indir."

"Ben atanmış bir yardımcısıyım. Lord Exeter için çalışıyorum. Şapkama bak!" "Komik... Bu strateji çavuş için de işe yaramadı."

"Müdahale ettiğin için asılacaksın."

Rose, Hadrian'ın göremediği bir şey yaptı ve yardımcısı çığlık atarak kadını yere bıraktı.

"Lanet olsun! Beni ısırдын!" Adam onu tekrar yakalamak için uzandı ve Hadrian kılıcının ucunu adamın boynuna daha sıkı bastırdı.

Otuz metre ötede, Richard ve şerif kılıçların çınlaması eşliğinde dans ediyorlardı. Çavuş ikisi arasında daha iyiydi ve zincir zırh giyen tek kişi olması onun avantajını ikiye katlıyordu. Şerif mesafesini koruyor, sadece Richard'ın dikkati dağıldığında saldırıyordu.

"Terence!" diye bağırdı şerif. "Koş ve yardım çağır."

Yardımcısı bir adım geri çekildi, döndü ve Gentry Mahallesi'ne doğru koştu. Hadrian onu bırakıp kılıcını kınına soktu.

Artık dikkati dağılmayan çavuş, şerife baskı yaptı ve şerif geri çekildi, ancak yeterince hızlı olamadı. Çavuş şerifin bacağını kesti ve şerif yere düştüğünde Richard kılıcını şerifin yan tarafına sapladı, çevirip çıkardı.

Hadrian yüzünü buruşturdu. Buna gerek yoktu. Uyluk kısmını kestiği anda onu yakalamıştı.

Kılıcından kan damlayan Richard, Hadrian'a saldırdı ve Hadrian teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Sakin ol, ben senin tarafındayım."

Çavuş bir an tereddüt etti, Rose'a baktı, sonra başını salladı ve kılıcını kınına soktu. "Teşekkürler. Sen kimsin?"

Hadrian Rose'a baktı. "Gwen'in bir arkadaşıyım."

"Kim?"

"Medford House'u işleten bayan," diye açıkladı Rose. "Hadrian da misafirdi."

"Medford House mı?" Richard şaşkın görünüyordu.

"Evet, benim yaşadığım yer. Bilirsin, gittiğimiz yer, beni götürdüğün yer."

"Ah evet, doğru." Çavuş birkaç kez başını salladı. "Ve gitmemiz gerek. Yardımın için teşekkürler dostum." Rose'u bir kez daha yakaladı ve ikisi koşmaya başladı.

Merkez meydandan geçerek, parke taşlarının daire şeklinde dizildiği çeşmeyi geçtiler. Gündüz, Hadrian hareketlilik ve kalabalık arasında çeşmeyi neredeyse fark etmemişti, ama soğuk gecenin sessizliğinde, çeşme bir kazan gibi fokurdanıyordu. Onları takip eden Hadrian

tiksindi. Rose'un beyaz eteği teslim bayrağı kadar parlak bir şekilde göze çarpıyordu ve Richard'ın askeri botları, silahlanma çağrısı yapacak kadar gürültülü bir şekilde caddeye vuruyordu. Belki de Royce ile geçirdiği zamanın etkisiydi, ama ikisi öküzlere kadar becerikli görünüyorlardı. İronik olarak, bir yıl boyunca kendi gürültüsü ve sakarlığı nedeniyle azarlandığından, Hadrian sonunda Royce'un hayal kırıklığını anlayabilmişti. *Neden "Buradayız! Gelin bizi bulun!" diye bağırıyorlar ki?*

Richard, Aşağı Mahalle'nin kapısına vardıklarında durdu ve Hadrian'ın hâlâ onlarla birlikte olduğunu görünce sinirli bir şekilde döndü. "Ne yapıyorsun?"

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm..." Bağırışlar ve botların sesleri onu susturdu.

Hadrian, fenerlerin koşan adamların titrek gölgelerini gördü.

"Burada kal," dedi Richard. "Onları yavaşlat. Onu buradan uzaklaştırmam lazım."

Hadrian başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

Çavuş gülümsedi ve Rose'un bileğini bir kez daha yakaladıktan sonra, Aşağı Mahalle'nin karanlık dar sokaklarına doğru koştular.

Hadrian yaklaşan gürültüye doğru döndü.

"Orada! O da onlardan biri!" Bir zamanlar silahsız olan yardımcısı Terence, geri dönerken kılıcını almış ve şimdi ona doğru sallıyordu. Yanında beyaz tüylü şapkalar takan üç adam daha vardı. Hiçbiri üniforma giymiyordu ama hepsi kılıçlarını çekmişti.

Albert, koridorlardan sızan boğuk neşe seslerini dinleyerek resepsiyon salonunda bekledi. Et kokusu geliyordu. Akşam yemeği nihayet servis ediliyordu ve o, geceki görevlerini bitirip eğlenmeye başlayabileceğini umuyordu. Akşamın geri kalanını, çok özlediği bir yaşam tarzı olan, sınıfının sağladığı lüksün tadını çıkararak geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Ayak parmaklarını birbirine vurdu. Ayakkabıları çok sıkıyordu. Yeni ayakkabılar hep öyleydi. Başlangıçta hep sert olan deri, giyen kişinin ayağına ve yürüyüş tarzına uyum sağlamak için zamana ihtiyaç duyuyordu. Albert en son ne zaman yeni ayakkabı aldığını hatırlayamıyordu. Dört, belki beş yıl önce mi? Bunlar güzeldi. Ayak parmaklarına baktı ve ayakkabılar umurunda olmadığını fark etti; içki içmek istiyordu. Belki kendini kanıtladıktan sonra Royce ona daha fazla özgürlük tanırdı. Bir bakıma ruhunu satmış, özgürlüğünü feda etmiş gibi hissediyordu, ama belki de özgürlük fazla abartılıyordu. Orada yaşadığı zamankinden daha özgür hiç olmamıştı.

Colnora'daki ahırda. Biraz daha özgür olsaydı, ölmüş olurdu. Royce veya Hadrian'a, sorumlu bir şekilde içebileceğini söylemek imkansızdı. Onlar onun hakkında çok az şey biliyorlardı. Onların gördüğü tek şey, bir bardak rom için sırtındaki gömleği bile satacak kadar pis ve parasız bir serseriydi. Onların göremediği şey, onu oraya içki getirmediği — içki, onun bununla başa çıkma yöntemi. Bir insan, çaresizliği ve açlığın kaçınılmazlığını başka nasıl kabul edebilirdi? Kaleler, arabalar ve kralların dünyasına doğmuş bir insan, bunu unutmak dışında, bir dilencinin sonunu nasıl kabul edebilirdi?

Sorun şu ki, Hadrian hakkında şüpheleri olsa da, Albert, Royce'un işleri batırırsa onu öldürmekten çekinmeyeceğinden emindi. O adamda ölüm kokan bir şey vardı. Albert, kalelerde geçirdiği uzun yıllar boyunca insanları değerlendirmeyi, kimin zorlanabileceğini ve kimin bir şaka yüzünden kılıcını çekebileceğini öğrenmişti. Bunlar, saray mensuplarının ya çabucak geliştirdikleri ya da sisli bir sabah düelloda öldükleri becerilerdi. Albert yalan söylememişti. Eskrimde berbat biriydi, ama başka beceriler geliştirmişti. Saraydaki savaş becerileri, bir adamın niyetini ve amaçlarını anında değerlendirebilme yeteneği. Albert'in Royce'un cinayet işlemeye fazlasıyla muktedir olduğuna emin olmasının nedeni buydu; onda bir dereceye kadar deneyim sezmişti.

Ayrıca hiç tereddüt etmiyordu. Royce, Albert'a kendini açıklaması veya mazur göstermesi için bir şans vermeyecekti. Şimdilik içki içmek mümkün değildi, ama belki bir gün, kendini kanıtladığında...

"Bu ne demek oluyor? Sen kimsin?"

Lord Exeter hızla ona doğru geldi. Adam heybetliydi. Uzun siyah saçları geriye taranmış, sakalı özenle kesilmiş ve gözleri sert bakışlıydı. Bunlar bir araya geldiğinde, "*Tehdit!*" diye bağırarak sert bir hava yaratıyordu. O anda Albert, kendisinin de öldürdüğünü ve tekrar öldüreceğini anladı. Güçlü adamlar, gerçek güç sahibi adamlar, her zaman korkutucudur.

Exeter onu o kadar şaşırttı ki, Albert ne söylemesi gerektiğini zar zor hatırladı.

"Lordum." Albert selam verdi. "Ben Viscount Albert Winslow." Exeter sert bir bakış attı. "Kim?"

"Beni tanımanızı beklemiyorum." "Ne istiyorsunuz?"

"Çok cömert bir adamdan size bir mesaj iletmem istendi. Dürüst olmak gerekirse ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama çok rahatsız edici geliyordu. Şunları söylemem istendi..." Önceki sözleri de söylemesi istenmişti.

Giriş kısmı, Royce ile kendi güvenliğini sağlamak için bir tür sigorta olarak hazırlandı. Kafesini salladıktan sonra bir aslanı serbest bırakıyordu ve Albert en azından bir sandalyeye sahip olmanın önemli olduğunu düşünüyordu. Albert derin bir nefes aldı — mesajın tamamını ara vermeden iletmek istiyordu. Exeter'ın aceleyle gitmeden önce mesajın tamamını dinlemesi önemliydi. "Planını biliyorum," dedi Albert okuma sesiyle. "Rose bende. Belki bir anlaşma yapabiliriz. Ön tarafta bir arabada bekliyorum — üzerinde gül işareti olan bir araba.

Yalnız gel.

"*Bu kişi kim?*" diye sordu Exeter.

"Hiçbir fikrim yok. Onunla bu gece galada tanıştım. Adını hiç söylemedi. Garip, değil mi? Bu mesajı sana hemen iletmem için çok ısrarcıydı, ön kapıda bekleyeceğini söyledi."

Exeter, Albert'e bir süre daha şaşkın ve kızgın bir ifadeyle baktı, hangisini seçeceğine karar verememiş gibiydi. Kapı açıldı, ama aslan kaçmak için acele etmiyordu. Yanındaki muhafızlara döndü. "Vince, onu burada tut." Exeter, geldiği kalenin iç kısmına doğru geri çekildi.

Albert, *onu burada tutma* yorumunu beğenmedi ve muhafızın gölgesinde rahatsız bir şekilde durdu.

Vince, Albert'in profesyonel askerlik mesleği için doğmuş olduğunu düşündüğü adamlardan biriydi. Albert'in duyarlılığına göre çok yakın duruyordu. Albert, onun bayat ter kokusunu alabiliyordu. İnsanları okumakta yetenekli olduğunu düşünen Albert, Vince'e bakmak boş bir duvara bakmak gibiydi. Karmaşıklık yok, gizem yok, renk yok... İnekler bile daha derinlikliydi. Albert'tan bir baş daha uzundu, büyük, kel ve hoş olmayan bir kafası vardı. Yüzü yara izleriyle doluydu. Mesleğinin hatırası olan bu lekeler olmasa bile, Vince asla yakışıklı sayılamazdı. Vikont, bir zamanlar bu adamı bebeği olarak gören zavallı kadının kim olduğunu ve onu boğmaktan nasıl kurtulduğunu merak etti.

Exeter, bir muhafız teğmen ve altı askerle birlikte geri döndü. Hızlı hareket ediyordu.

"Ben dönene kadar onu burada tutun," dedi Vince'e; sonra teğmene dönerek, "Wylin, ön tarafta gül işaretli bir arabada oturan bir aptal var. Gidip onu tutukla," dedi.

Simon Exeter, Wylin ve adamlarının arkasında yürüdü, ancak diğerleri ön kapıya ve oradan da ötesine doğru ilerlerken, o kalenin girişinde durdu. Köprünün karşısında, bir sıra araba bekliyordu. Her birinde fenerler yanıyordu. Bazı atlar, yolcularının veya efendilerinin ziyafetten dönmesini beklerken battaniyeyle örtülmüştü.

Vikontun beklenmedik mesajı olmasaydı, Simon tanrıların kendisine karşı ittifak kurduğundan şüphelenebilirdi. Kızın ortadan kaybolmasından sonra, dün geceyi ve tüm günü şehri dolaşarak fahişeleri ve hırsızları sorguya çekerek geçirmişti. İki düzine adamı görevlendirmiş ve şeriflere çift vardiya çalıştırarak her dolabı ve dolabı kızı aramaları için talimat vermişti. Şimdi onu gerçekten bulmuş olabilirdi.

Simon, kapı muhafızlarının davranışlarından hoşlanmamıştı. İkisi de ona tuhaf bir şekilde bakıyordu.

Wylin köprüden geri koşarak Exeter'in yanına geldi. "Boş, efendim." "Boş mu?"

"İçinde hiçbir şey yok, şey, bunu hariç." Teğmen Wylin bir parşömen uzattı.

Yalnız gel dedim. Ve ciddiym.

Bir şansın daha var. Bu arabaya bin.

Şoföre, Merchant Quarter'daki Paper Street'teki mezarlığa götürmesini söyle.

Arabanın geldiğini ve yalnız olduğunu gördüğümde seninle iletişime geçeceğim.

Simon notu yumruğunda ezdi ve köprüden geçerek arabalara doğru yürüdü. Adamlar onu izleyerek beklediler.

"Sen, oradaki!" diye sinirli bir şekilde oturan araba sürücüsüne bağırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım, Lordum. Yemin ederim."

"Burada olan adam. Yolcunuz. Nereye gitti?"

"Vagon değiştirdi ama onu beklemem için bana para verdi, efendim. Geri döneceğini söyledi, efendim."

"Değiştirdi mi?" Simon sırıttı. "O zaman hangisinde?" "Oh, giden vagonda, efendim."

Simon'ın gülümsemesi kayboldu. "Hangi yöne gitti?"

"Ah... o tarafa, efendim." Parmakla işaret etti. "Meydanda sola döndü."

"Tüccar Mahallesi." Simon vagonun yan tarafına vurdu ve sürücü irkildi.

"Gerçekten gitmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi, Lordum?" diye sordu Wylin. "Yani tek başınıza."

Simon ona sert bir bakış attı. "Bana aptal adamlarından biriymişim gibi konuşma."

"Özür dilerim, Lordum."

"Bu adam çok ihtiyatlı." Simon, viskont mesajı iletğinde şüpheye düşmüştü, ama karanlık meydanı gözden geçirdikçe, kim olursa olsun kızın gerçekten onda olduğuna ikna olmuştu. "Tam bir aptal değil."

"Ne dediniz, efendim?"

"Boş ver. Yalnız gideceğim, ama sen ve adamların ayrılıp Paper Street'e yürüyün. Bu sefer bir düzine adam gönder. Renkli kıyafetlerini ve zincirlerini çıkarın ve farklı yollardan gidin. Oraya vardığınızda, mezarlığın girişinde dağılıp benim gelmemi bekleyin. Dündüğümü duyduğunuzda yaklaşın. Yapabilir misiniz?"

"Evet, efendim, ama adamları nereden getirmemi istersiniz? Kralın parti verdiği bir gecede, surlardan adam çekme yetkim yok."

"Onları şehir muhafızlarından, Gentry Meydanı'ndan al. Şeriflerimle başla ve onların yardımcılarıyla kadroyu doldur. Artık devriye gezmelerine gerek yok.

Bu kadarı fazlasıyla yeterli olacaktır. Yolda onları topla, ama acele et. Ben oraya varmadan önce orada olmanı istiyorum."

"Evet, efendim. Yola çıkıyoruz."

"Ne yapmamı istersiniz, efendim?" diye sordu şoför.

"Burada bekle. Beni götürmen gerekecek."

"Emredersiniz."

Simon resepsiyon salonuna döndüğünde, Vince hala yüzünde belirgin bir gerginlik ifadesi olan vikontu gözetliyordu.

"Vince, odama git. Kılıcımı ve pelerinimi getir." Vikont'a döndü. "Sana mesajı veren adam. Neye benziyordu?"

"İri yarı bir adam. Esmer tenli. Ama sarı saçlı, ağzının etrafında ince bir bıyığı vardı, bilirsin." Adam parmağını dudaklarının etrafında dolandırdı. "Sözlerini biraz peltek peltek konuşuyordu, hatırlıyorum. Onu görmedin galiba."

"Hayır, ama göreceğim." Vikontu baştan aşağı süzdü. "Kim olduğunuzu tekrar söyler misiniz?"

"Vikont Albert Winslow."

"Hangi mülk?"

Utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Büyükbabam aile topraklarını kaybetti. Ben sadece topraksız bir soyluyum."

"En kötü türden bir serseri: asilzade. Hiçbir şey yapmaz, hiçbir katkıda bulunmaz, ama sanki bu senin Tanrı vergisi bir hakkı gibi her toprak sahibinin memesini emer. Öyle değil mi?"

"Aynen öyle, Lordum."

"Amacına ulaştın. Git. Geldiğin yemeği çal." "Teşekkür ederim, Lordum."

Simon kaleden ayrıldı, avluyu geçti ve genç muhafızın sert bakışları altında bir kez daha kapıdan geçti. Güllerle süslenmiş arabaya bindi ve şoföre bağırdı: "Beni Paper Street'e, Merchant Quarter'daki mezarlığa götür."

"Emredersiniz, efendim." Araba sıradan ayrıldı ve şehir sokaklarına girdi.

Kim olabilir? Muhtemelen geçen gece dövdüğüm o aptal hırsız. Kızı bana satarak para kazanabileceğini düşünüyor. Üç arkadaşını asmak, o silindir şapkeyi delmek için yeterli olmamıştı.

Simon, hırsızların liderini öldürmekle ödüllendirmek arasında kararsız kalmıştı. Her şeyin kızın ona anlatacaklarına bağlı olacağını tahmin ediyordu. Sadece bir hayaletin peşinde olmadığını umuyordu. Ve viskontun bahsettiği bu gizemli sarışın dev kimdi? Komplolar ve darbelerin sorunu da buydu, asla basit olmazlardı.

Araba durdu. Simon pencereden dışarı bakarak şaşkınlık içindeydi.

Çok uzağa gitmemişlerdi. Gentry Meydanı'ndaydılar. "Devam et.

Paper Street dedim. Orası Merchant Quarter'da."

Sürücü arabadan indi, arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. "Ne yapıyorsun? Çık dışarı! Delirdin mi?"

"Evet. Çok." Adam küçük ve zayıftı, ama gözlerinde rahatsız edici bir şey vardı. Daha da rahatsız edici olan ise, sürücünün aniden boğazına dayadığı bıçağın batmasıydı.

"Çok fazla arkadaşım yok," dedi şoför. "Aslında onları bir elin parmaklarıyla sayabilirim, hem de tüm parmaklarımı kullanmadan. Nadir bulunan her şey gibi, onlar da çok değerlidir. Evet, bir tanesi incindiğinde çok kızarım. Ama eminim ki sen öyle demek istemedin. *Aslında* sorduğun şey, deli olup olmadığımı, değil mi?" Adamın sesi, korku veya saygı belirtisi göstermeden küstahça, ama yumuşaktı, sözleri bir sevgili kadar nazikti. "Dürüst olmak gerekirse,

bunda da haklı olabileceğini düşünüyorum. Oh, ve istediğin kadar ıslık çalabilirsin. Senin sayende, Gentry Square'deki tüm şerifler gitti ve gala sayesinde tüm sakinler de uzakta. Kimse senin sinyalinin veya çığlıklarını duymayacak."

BÖLÜM 17

TÜYLÜ ŞAPKALAR

Hadrian, şapkalarındaki basit beyaz tüyler dışında hiçbir şekilde ayırt edilemeyen dört yardımcının yaklaşmasını izledi. Birinin şapkası ters takılmıştı, tüyleri tek boynuzlu bir boğa gibi öne doğru bakıyordu. Bunlar, eğitilmiş bir şerifin olmaması ve tamamen milislerden oluşması dışında, önceki devriyeden farklı değillerdi. Kılıçlarını sallayarak, beceriksizce yaklaştılar.

"O bana silah çekenlerden biri. Ve Rose kızını yakaladılar! Diğerine dikkat et."

"Durun!" diye bağırdı Hadrian. "Aceleci davranmayalım. Siz ölmek istemezsiniz, ben de sizi öldürmek istemiyorum."

"Kılıcını... ah, kılıçlarını yere bırak," dedi Terence. "Sonra yüzüstü yat, yoksa biz seni öldüreceğiz."

"Dinle," Hadrian tekrar dener, "Rose hiçbir şey yapmadı. O sadece genç bir kız. Ve..."

"Biri bu aptalı bıçaklasın."

Hepsi kılıçlarını çekti.

Hadrian, Aşağı Mahalle Kapısı'ndan geri çekildi ve gözden kaybolarak iki kılıcını çekti. Onlar da onu takip etti. Kapıdan ilk geçen, Hadrian'ın kısa kılıcına çarptı. Ezilmiş bedeni, ikinciye takla attırdı. Hadrian onu şimdilik görmezden geldi ve üçüncüyü bastard kılıcıyla yakaladı. Sonuncusu, Hadrian'ın beklediği gibi tereddüt etti. O sırada, kapıdan ikinci geçen, arkaya doğru tüy takmış olan adam

ayağa kalkmış ve kılıcını sallıyordu. Vuruş, sadece basit bir omuz kesmesiydi, hiç beceri gerektirmiyordu. Hadrian sol kılıcıyla yüksekte yakaladı ve sağ kılıcıyla onu bıçakladı.

Kılıcı, adamın yan tarafındaki eti deldi. Hadrian onun ölmesini istemiyordu. Daha da önemlisi, onun düşmesini istemiyordu. Onun meşgul olduğunu gören dördüncü adam, fırsatı değerlendirip şansını denedi.

Hadrian şişlenmiş adamı döndürdü ve zamanlama mükemmeldi. Dördüncü adam yanlışlıkla şapkasını ters takan yardımcısını bıçakladı. Her iki adam da bir çığlık attı. Bıçağın ucunda olan adamın çığlığı çok daha yüksekti.

Korku yerini öfkeye bıraktı ve kanlı kılıcını çeken son şerif yardımcısı ilerledi. Bir şeyler bağırdı, belki kelimelerdi, belki de değildi, Hadrian anlayamadı. Adam kontrolünü kaybetmişti. Korku ve öfke onu düşünemeyecek, konuşamayacak hale getirmişti. Bu, askeri disiplinin önlemesi gereken türden bir delilikti. Diğerlerinden biraz daha iriydi ama daha yetenekli değildi. İlk vuruş, dikkatsiz, aşırı güçlü bir vuruştı ve amacı... Aslında, Hadrian bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve rakibinin de bildiğini sanmıyordu. Yardımcı, Hadrian'ı kesilmesi gereken bir ağaçmış gibi kesip duruyordu. Bir adım geri atıp döndü ve darbeyi kaçırdı.

Hadrian adamı silahsızlandırmayı, onu öldürmemeyi düşündü. Belki bir karısı vardı, belki çocukları vardı. Bu onun için sadece bir işti, masaya yemek koymanın bir yoluydu. O gece ölmeyi bekleyerek dışarı çıkmamıştı. Hadrian masum bir adamı öldürmekten nefret ediyordu. Teknik olarak masum değildi, adam şerif yardımcısı olmak için sözleşme imzalamıştı, bu işin belirli riskleri vardı, ama bu pek bir fark yaratmıyordu. Hadrian başka seçeneği olmadığını fark edince midesi bulandı.

Terence'i bırakmıştı ve sonuç bu olmuştu. Daha fazla adam ölecekti, en iyisi burada durmaktı.

"Üzgünüm," dedi ve adamı temiz bir vuruşla öldürdü — göz açıp kapayıncaya kadar kalbi delip geçen hızlı bir bıçak darbesi. O kadar hızlıydı ki, adam sadece şaşkın bir bakış attıktan sonra bacakları tutmadı. Sonra ses çıkarmadan oturdu.

Hadrian bıçaklarını temizledi. Kimse ona dokunmamıştı ama kanla kaplıydı ve karnına tekme yemiş gibi hissediyordu. Tanıdık bir tiksinti hissi boğazına kadar yükseldi ve karışık cesetlere bakarken yüzünü buruşturmasına neden oldu. Biri — ters takılmış şapkalı şerif yardımcısı — yıldızlara boş boş bakıyordu

, ağız hayretle açık kalmıştı. Hadrian yutkundu, bu hissi bastırmaya çalıştı ve titreyerek nefes aldı. Evden ayrıldığından beri birkaç yıl içinde kaç kişinin hayatını aldığını hatırlamıyordu, bunu bir lütuf olarak görüyordu, ama anlamadığı şey, bunun neden hiç kolaylaşmadığıydı. Babasının bunun arzu edilen bir şey olduğunu, onun iyi bir adam olduğunu kanıtladığını söyleyeceğini tahmin ediyordu, ama Hadrian kendini iyi hissetmiyordu.

Buna değdi, diye hatırlattı kendine. *Rose artık güvende olacak ve o masum.*

Hadrian, Rose ve çavuşun gittiği yöne doğru koşmaya başladı, ama kapı kulesi çatısında çömelmiş olan Kızıl El hırsızı Puzzle'ı gördüğünde durdu.

Hırsız ellerini kaldırdı. "Ben hiçbir şey görmedim." Sesi biraz titriyordu. "Bildiğim kadarıyla, başka bir adamdı... hatta adamlardı. Beş, altı kabadayı... Chadwick'ten gelen orospu çocukları... evet, güneyden gelenler, o devriyeyi hazırlıksız yakaladılar." Yığılmış cesetlere baktı. "Zaten kim bana inanır ki? Bir adamın yaptığını söylersem... Yani, kimse inanmaz. İnanmazlar işte."

"Peki," dedi Hadrian ve Aşağı Mahalle'ye doğru koşmaya başladı.

Bir yan sokağa, ya da bir ara sokağa girdi; Aşağı Mahalle'de aradaki farkı anlamak zordu. Daha önce buradan geçmemişti ama bu yolun onu merkez meydanına daha hızlı ulaştıracağını tahmin etti. Karanlıkta, son anda ay ışığıyla ortaya çıkan bir çamaşır ipine neredeyse asılıyordu. Hızlı bir dönüşle ince ip kulağını sıyırdı. Acıdı, ama olabileceği kadar kötü değildi. Sokak daraldı, sonunda çöplerin üzerinden tırmanmaya başladı ve bir fare ailesini rahatsız etti, onlar da hoşnutsuzluklarını ciyaklayarak aceleyle geri çekildiler. Sonunda çürümüş bir çitten geçerek meydana girdiğinde kestirme yolu seçtiği için pişman oldu. Yönünü buldu ve Wayward Caddesi'ne doğru yola çıktı.

Hadrian Medford House'a vardığında nefesi kesilmişti. Kapıyı yumrukladı, sonra eğilip ellerini dizlerine dayadı. Bacakları ıslaktı. Ter değildi. *Neden hiç ter olamıyor ki?* Evin verandasındaki fenerlerin ışığında koyu kırmızı lekeleri gördü. *Bir*

kasap önlüğü. En azından bu sefer kanın hiçbiri ona ait değildi.

Jasmine kapıyı açtı.

"Başardılar mı?" diye sordu.

Kız ona baktı ve bir adım geri attı. "Oh... sevgili Maribor. İyi misin?"

"İyiyim. Çavuş ve Rose başardılar mı? Buradalar mı?"

"Rose mı?" Korku ve şaşkınlık dolu ifadesi sevinçle yerini değiştirdi. Bir adım geri çekildi ve umutlu, samimi bir sesle sordu, "Rose'u gördün mü?"

"Evet, buraya geliyordu. Nerede o?"

Jasmine başını salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Rose burada değil."

"Hadrian?" Gwen, salondan çıkarak dedi. Ev yapımı bir koltuk değneğine dayanarak topallıyordu. Eşarbi çıkmıştı. Çirkin siyah ve mavi izler yüzünü şişirmişti. Gwen'in dudakları şişmiş, kabarmış ve çatlamıştı. Başının sağ tarafı tamamen koyu morluklarla kaplıydı, bir gözü şişmiş ve kapanmıştı. Kesiklerden kurumuş kan izleri kalmıştı. Onu görünce Hadrian şeriflere acımayı bıraktı ve kıyafetlerindeki kan izlerinden utanmadı.

"Rose'u arıyorum." Sesi daha sert, daha yüksek çıkıyordu.

"Herkes onu arıyor," diye cevapladı Gwen.

"Hayır, az önce benimle birlikteydi. Bir kale muhafızı onu buraya geri götürüyordu

"Rose seninle miydi?" Birkaç kadın Hadrian'ı itip geçerek verandaya çıktı.

"Bir şerif ve birkaç yardımcısı onlara saldırdı ve ben" —kıyafetlerine baktı—"biraz yardım ettim."

"Anlıyorum," dedi Gwen.

"Rose! Rose!" Verandadaki kadınlar bağıırıyordu.

"Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi. Çavuş ve Rose benden öndeydi."

Gwen Jasmine'e baktı. "Son iki saattir kapıda bekledim ama kimse gelmedi."

"Belki daha fazla sorunla karşılaşmışlardır," dedi Hadrian. "Gözünü dört aç." Arkasını döndü.

Gwen onu durdurdu. "Royce nerede?"

Hadrian geriye baktı. "O... ah..." "O iyi mi?"

"Ben ayrıldığımda iyiydi. O... şey..." Hadrian bunu kötü bir şekilde söylememek için bir yol bulamadı. Royce ile bu sorunu

. Normalde bu çok da önemli değildi. Royce kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamazdı, ama Gwen farklıydı.

"Sorun yok," dedi. "Sadece... Kanlar içindeydin ve yalnızdın. Endişelendim, hepsi bu."

"Özür dilerim," dedi. "Etrafa bir bakacağım. Belki başkalarına rastlamışlardır."

Hadrian merdivenlerden aşağı indi. Kadınlar bağırmaı kesti. Sokakta hiçbir hareket yoktu. Wayward'dan ayrılan çoğu cadde ve tüm sokaklar, dar kulübeler arasında uzanan toprak yollardan ibaretti. Sadece Medford House'un verandasındaki fenerler ve The Hideous Head'in pencereleri ışık sağlıyordu. Uzaklarda bir köpek havladı. Hadrian, köpeğin uzak havlaması kadar yalnızlık hissettiren başka bir gece sesi düşünemedi.

Sokağı yürüdü, dinledi, izledi. *Nereye gittiler?*

Wayward'ın başında kuyuyu geçti, durup sokaklara baktı. Çoğu gübreyle doluydu, oraya ulaşmak için kestiği yol gibi. Atlar yolları berbat bir hale getiriyordu ve daha iyi mahallelerde, sokak süpürgeleri dışkıları temizlemek için para alıyordu. Aşağı Mahalle'de, yolun kenarlarına atılmış at dışkıları görünüyordu. Hadrian, yaz sıcağında bu yerin koktuğunu hayal etti. Gölgede kaybolan tuhaf topaklar ve yığılmış şekiller, bir şey anlamayı zorlaştırıyordu ve şans eseri ay ışığı kızın elbisesinin eteğine düşmeseydi, Hadrian Rose'u asla bulamazdı.

Bir rehin dükkkanı ile harap bir kulübe arasındaki dar bir sokakta, gübreyle dolu yarığa sadece iki adım atması yeterliydi. Kız yan yatıyordu, eteği bir kalçasının üzerinde yukarı kalkmış, soluk bir uyluk ortaya çıkmıştı. Hareket yoktu. Gözleri kapalıydı. Boğazındaki kanlı kesik olmasaydı, uyuyor olabilirdi. Kan yoktu. Gübre yığını kanı emmişti.

Hadrian ayakta durmuş bakıyordu. Ay ışığında nefesinin buharını görebiliyordu. Gece her saniye daha da soğuyordu. Çenesi sıkı sıkıya kapanmış, elleri yumruk yapıp açıyordu. Eline bir kılıç almak, sallamak, sertçe sallamak istiyordu, ama sallayacak kimse yoktu. Sadece güzel bir kız vardı — bir zamanlar üzerine çorba döken, bir zamanlar dans ettiği bir kız — bir ara sokakta, çöp gibi atılmış yatıyordu.

Çavuşu aradı ama Rose yalnızdı.

Işık, diye düşündü Hadrian.

Rose'u kollarında taşıırken, neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Elinden geldiğince onu kucakladı ve başını dik tutmak için ekstra çaba sarf etti. Boğazındaki kesik yüzünden başının geriye düşmesini istemiyordu. Gwen'in kızları bir masayı temizlemişlerdi, ama onu oraya yatırmak istemiyordu. Vücudu hala sıcaktı, hala yumuşaktı. Onu, bir düzine ağlayan kadın etrafını sararken, keten örtüyle kaplı yemek masasına nazikçe yatırdı. Ellerini yüzlerine koymuş, bazıları dizlerinin üzerine çökmüş, başlarını kucaklarına eğmişlerdi.

Gwen masanın başında duruyordu, gözleri nemli, yanaklarında ıslak izler vardı. Sadece bakıyordu, eli masaya dayalıydı. Titreyen avucunu Rose'un alnına koydu ve sanki huysuz bir çocuğu sakinleştirir gibi onu okşadı, sonra eğilip alnını öptü.

"Üzgünüm," diye fısıldadı ve yanaklarından daha fazla gözyaşı akmaya başladı. "Onu temizleyin."

Gwen, Hadrian'ı uzaklaştırdı. Onu, taş şöminede yanan ateşin aydınlattığı, daha küçük ve ev gibi bir yer olan çizim odasına götürdü. Yumuşak koltuklar ve zarif mobilyalar, koyu renkli ahşabın kucaklaması ve parlak çiçekli duvar kağıdının gülümsemesi içinde toplanmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Hadrian. "Onlar güvendeydiler. Buradan sadece birkaç blok uzaktaydılar."

"Etta," diye kızlardan birine seslendi. "Hadrian'a bir leğen ve bir bez getir. Temizlenmesi gerekiyor."

"Onları bulsalar bile, neden onu öyle öldürsünler ki? Diğerleri onu öldürmek istemiyor gibi görünüyordu. Onu sadece kaleye geri götürmek istiyorlardı."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Şerif babam..." Durdu. Kız haklıydı. Onu kimin öldürdüğünü *bilmiyordu*. Elbette, çok sayıda şerif devriyesi vardı, ama *o kadar da* fazla değildi. Peki çavuşa ne olmuştu? Ve neden onu öldürüp cesedini bir ara sokağa bırakmışlardı?

Etta, omzuna bir havlu asmış, mavi ve beyaz renkli güzel bir porselen leğenle salona girdi. Acele ediyordu. Rose'un ölümü herkesi tedirgin etmişti. Acil bir durum vardı. Aslında yapılacak bir şey olmamasına rağmen, her şeyi çabuk halletme dürtüsü vardı. Etta onu bir tabureye oturtup diz çöktü ve yüzünü ve ellerini yıkamaya başladı.

Hadrian onu neredeyse fark etmedi. Aklı başka yerdeydi — Wayward Caddesi'nde ve ondan ayrılan sokaklarda koşuşturup duruyor, olanları anlamaya çalışıyordu

Kestirme yoldan giderek onları kaçırmış mıydım? O yoldan gitmemiş olsaydım, bunu engelleyebilir miydım?

Kapıda, çavuşun Exeter'ın onu öldürmeye çalıştığını söylediğini hatırladı, ama karşılaştıkları şerif, yardımcısına onu öldürmemesini, Lord Exeter'a götürmesini emretti.

Onu eve götürüyorum, demişti çavuş kale muhafızlarına, ama Medford House'u bile bilmiyor gibiydi ve Hadrian'ın yardım etmesinden hoşlanmamıştı. *Neden?* Belki de onu eve götürmüyordu. Belki de sadece yeterince karanlık bir sokak arıyordu.

Gwen, Etta'dan havluyu aldı. "Teşekkürler," dedi. "Ben devralacağım." Etta başını salladı. Gwen, Etta çıkarken kapıyı kapatması için işaret etti.

"Beni temizlemenize gerek yok," dedi Hadrian, karşısına oturan Gwen'den havluyu alarak.

"Hayır, temizlemeliyim. Ellerini temizlemeliyim."

Gwen, onun anlayamadığı bir ifadeyle ona baktı; belki korku, belki gerginlik, ama aynı zamanda heyecanlı bir beklenti de vardı. Bir zamanlar güzel olan o yüze bakınca, sırf izlemek için bile olsa Royce'un yanında kalmış olmayı diledi.

"Senden bir iyilik istiyorum, çok kişisel bir iyilik," dedi ciddi bir tonla. Yaralı dudaklarını ıslattı ve yüzündeki saçları sildi. "Bana elini uzatmanı istiyorum. El falına bakmak istiyorum."

"Ne? Falcı gibi mi?" "Evet, aynen öyle."

Calis'te de böyle şeyler yaparlardı. Şehirlerin her yerinde el falcıları, kristal falcıları ve kemik falcıları vardı. Hadrian bu konuya pek önem vermezdi. Onların herkese uygulanabilecek genel geçer sözler söylediğini düşünürdü, ama tanıdığı bazı insanlar buna çok inanırdı. "Ah, tabii. Sen Calianlısın."

Kız başını salladı.

"Fal bakmak için garip bir zaman, sence de öyle değil mi? Biz..."

"Lütfen." Her zaman sakın ve rahatlatıcı olan Gwen, çaresiz görünüyordu. Yıpranmış yüzünü görmek onun kalbini kırdı.

Elini uzattı.

Gwen parmaklarını tuttu. Korkmuş görünüyordu. Elinin titrediğini hissedebiliyordu. Elini ters çevirdi, parmaklarını açtı ve açık avucuna baktı.

O bekledi. Kadının yüzünde bir dizi duygu belirdi: korku, merak, şaşkınlık, sevinç, sonra tekrar endişe. Gözlerinde yeni gözyaşları birikti. Elini bıraktı, yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ne oldu?" Ona uzandı ve şaşkınlıkla, kız sağ kolunu onun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı.

Birkaç dakika sonra Gwen rahatladı ve onu bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Gwen gözlerini silerek başını salladı. Adam uzun bir süre bekledi, ona bolca zaman tanıdı, ama Gwen sessizliğini korudu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Korkunç, bencil bir an için, onun şöyle bir şey söylediğini hayal etti: *Hadrian, ilk tanıştığımızdan beri sana bunu itiraf etmek istiyordum, ama aşık olduğum kişi Royce değil...* Peki o ne derdi? Ne demek istediğini biliyordu. Royce kadar ona da aşıktı, ama Royce'u aldatmanın sadece yanlış ya da zalimce olmayacağını, aynı zamanda ölümcül olacağını da biliyordu.

Gwen başını salladı ve o küçük hareketle sallanan siyah saçları Hadrian'ı hem üzüntüye hem de rahatlamaya boğdu. Onu rahatsız eden şey muhtemelen onunla ya da...

Royce!

Hadrian ayağa kalktı. "Royce'a yardım etmem gerek." "Evet... evet, etmelisin... ve onun da sana yardım etmesi gerek."

BÖLÜM 18

DUSTER

Gentry Meydanı ıssızdı; teslimatlar için çok geç, gala eğlencesinden dönenler için ise çok erkendi. Tüm ışıklar sönmüştü. Royce, arabayı ana meydanda, arka ayakları üzerinde duran bir atın üzerinde taştan yapılmış kral heykelinin bulunduğu çeşmenin yanında durdurmuştu. Evlerinde olan az sayıdaki kişi müdahale etmemeyi tercih etmişti.

Royce adamı heykele sıkıca bağladı. Bir bileğini atın boynuna, diğerini ise atın kaldırılmış kuyruğuna bağladı.

Polis memurunun boynu, kralın başına dolanan bir ip ile gerilmişti. Exeter'in ayak bilekleri açılmış ve toynaklara bağlanmıştı; ikisi de yere değmiyordu. Lordun tüm vücudu, havuzun ve büyük çeşmenin köpüren sularının birkaç metre üzerinde sallanıyordu.

Royce, havuzun istinat duvarının üstünde yürüyerek yaptığı işi inceledi. Arabacının büyük şapkasını ve paltosunu bırakmış, rüzgârın dalgalarında uçuşan pelerini ve başlığına geri dönmüştü.

"Ne yaptığını bilmiyorsun!" Lord Exeter, boynundaki ip nedeniyle sesi biraz boğuk çıkarak bağırdı.

"Aslında, bence oldukça iyi bir iş çıkardım. Ama merak etmeyin, henüz bitirmedim. Daha fazla süslemem var." Sürücü koltuğunda duran çantaya elini soktu ve bir avuç mum çıkardı. "Herkesin eve giderken sizi görmesini istiyorum."

"Sen kimsin?"

Bunu sık sık soruyordu ve Royce ona bilgi vermemeyi eğlenceli buluyordu, ama işi bitmek üzereydi ve artık öğrenmesinin zamanı gelmişti.

"Dün gece, Aşağı Mahalle'deki genelevine gittiğini hatırlıyor musun?" Royce heykelin üzerine tırmandı ve atın kaldırılmış dizine yanan bir mum koydu.

"Evet, ne olmuş?"

"Gwen DeLancy adında, oranın sahibi olan genç bir kadınla konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Ve sorduğun sorunun cevabını bilmediği için onu dövdüğünü de hatırlıyor musun?"

"Mesele bu mu?" Exeter hafifçe güldü, bu da Royce'u sinirlendirdi.

"Gülme." Kralın tacına bir mum daha yerleştirmeyi bıraktı ve bunun yerine Exeter'in sağ elinin işaret parmağını kesti.

Kan çeşmenin suyunu kırmızıya boyarken, polis memuru çığlık attı.

Royce başka bir mum yaktı ve heykelin üzerine tırmandı. "Gwen çok özel bir insan. Nazik ve iyi biri, benim gibi değil. Ama bence hayatı boyunca acı çekti. Senin, Raynor Grue ve *Lady Banshee* için ağ çekici olarak çalışan bu denizci gibi insanların elinde acı çekti.

Hepiniz bir fahişeyi dövmenin güvenli olduğuna düşündünüz. Yanıldınız."

Royce mumu yerleştirdi ve aşağı indi.

"Bunun için çeyrek parçalanacaksın!" Royce sıırttı. "Hayır, parçalanmayacağım."

"Bana saldırıp hayatta kalmayı bekleyemezsin."

Royce, polis memurunun kesik parmağından hala damlayan kana baktı. "Henüz halüsinasyon görece kadar kan kaybettiğini sanmıyorum. Sadece kafan karışmış olmalı. Sana saldırmıyorum. Seni öldürüyorum."

Hançerini aldı ve sert bir eti keser gibi, sağ elinin üçüncü parmağını kesti. Exeter tekrar çığlık attı. İpe karşı mücadelesi panik içinde titremeye dönüştü.

"Yakalanma konusunda ise, korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın." Parmağında bir yüzük vardı ve Royce ikisini de cebine attı. "Kim olduğumu bilmek istemiştin. Senin gibi zeki birinin bunu anlayacağını düşünürdüm.

Zaten. Tabii ki, Colnora'dan epey uzaktayız. Ve daha önce hiç yüksek rütbeli bir soyluyu öldürmemiş olsam da, yine de Duster'ı duymuş olmalısın." Bu ismi duyunca, Exeter'ın son gücünün de tükendiğini görebiliyordu.

Gözleri büyümüş, ağzı kısmen açık, yüzünde korkunç bir ifade vardı.

Sonuçta duymuştu. "Gwen'e dokunmamalıydın."

Bıçağı Exeter'ın uyluğuna doğru sürükleyerek, sosisin kabuğunu açar gibi yarayı açtı. Sonra Royce başka bir mum aldı.

"Beni öldüremezsın!" Exeter çığlık atmayı bıraktıktan sonra bağırdı, Royce ise yeni mumu atın kışına yerleştirmeye çalışıyordu.

"Bence bu konuda yanılıyorsun. Senin de görebileceğin gibi, senin kanın da benimki kadar kırmızı."

"Hayır, anlamıyorsun. Bir komplo var." Exeter şimdi hızlı konuşuyordu, ancak bazı kelimeleri dişlerini sıkarak söylediği için anlaşılması zordu.

"Aylardır araştırıyorum ve Rose bunu durdurmak için ihtiyacım olan kanıt sağlayabilir. Bence o, Saldur'u komplocu olarak ve belki de diğerlerini de teşhis edebilir. Beni öldürürseniz, bunu durduramam. Piskopos Saldur ve onun emperyalist kilisesi krallığı ele geçirmeye çalışıyor. Başkaları öldü, Şansölye Wainwright ve yeni şansölyenin karısı. Sırada kral var, ondan sonra da oğlu. Beni öldürürseniz, kral da ölmüş sayılır ve Melengar, tüm Avryn benimle birlikte ölebilir."

"Peki bu benim için neden kötü olsun?"

"Ben... sen...?"

"Kimin hüküm sürdüğü umurumda değil. Senin önemsiz kralların ve aptal piskoposların umurumda değil. Bu, hepsinden daha önemli. Gwen'e zarar verdin, onu neredeyse öldürdün. Benim... benim... Neyse, konuşmayı bırak da bağırmaya başla."

Royce kendi heykelini oymaya başladı.

BÖLÜM 19 ATEŞ

Richard Hilfred geri döndü, kapı somurtkan bir ifadeyle içeri girdi leke ve tunikasının arkasında bir kaleye girmesini izlediler. Reube

kisine de tek kelime etmeden ünüyordu, kolunda koyu bir kisi de onun avluyu geçip baktı, o da omuz silkti.

Lord Exeter'ın ayrılmasından sonra, parının birkaç konuğu da ayrıldığı için arabalar yeniden düzenlenmişti. Ancak konukların çoğu hala içeride eğlenmenin tadını çıkarıyordu ve uzun araba kuyruğu soğuk gecede bekliyordu. Reuben, kalede tanıdık bir melodi duydu.

Her partide çalınan bu melodinin adını ya da bir adı olup olmadığını hiç öğrenmemişti. Kale duvarları içinde yaşadığı üç yıl boyunca, Reuben hiçbir partiye katılmamış, orkestrayı hiç görmemişti. Büyük salondaki konukları hayal etti. Tüm güzel hanımlar, erkeklerle birlikte mum ışığındaki avizelerin altında daireler çizerek, elbiseleri uçuşarak dans ediyorlardı. Arista da onların arasındaydı. Sessiz müziği duyduğunda, her zaman onun dans ettiğini hayal ederdi. Onun güzel, zarif ve şık olduğunu hayal ederdi.

Kafasındaki tüm resimlerde onu başka bir erkekle hiç görmemişti. Arista her zaman yalnızdı, yüzünde acı tatlı bir ifadeyle tek başına dans ediyordu. Dansı bırakıp pencereye gidip, karanlık geceye bakarak, Reuben'in genellikle samanların arasında yattığı yeri gösteren ahır ve tek fenerini arıyor olabilirdi. Belki de onu düşünüyordu. Onun yalnız olup olmadığını merak ediyordu. Pelerini alıp...

"İkinizden biri kralı gördü mü?" diye bağırdı Richard Hilfred.

Reuben, babasının sesini duyunca irkildi. Babasının kaleden döndüğünü fark etmemişti bile.

Hilfred devam etti. "Vince, Majestelerinin Kont Pickering, West March Kontu ve Longbow Kontu ile birlikte ayrıldığını gördüğünü söyledi. İkisi sarhoşmuş ve yine kavga etmişler." Sesi sert olmaktan öte, telaşlıydı.

Reuben ve Grisham birbirlerine baktılar.

"Evet, kral ve diğerleri bir süre avluda kaldılar," dedi Reuben.

"Sadece dolaşıyorlardı," diye ekledi Grisham. "Soğuk havada ayılmaya çalışıyorlardı herhalde."

"Evet." Reuben başını salladı. "Daireler çizerek dolaştılar ve sonra..." Grisham'a baktı, ama o da yardımcı olamadı, sadece donuk bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sonra üç lord atlarına binip ayrıldılar, ama kral içeri geri döndü."

"Az önce baktım. Majesteleri partide yok ve ona atanan Bernie ile Mal'ı da bulamıyorum."

"Yorgun olduğunu söylemişti. Baş ağrıyordu galiba.

Yatmaya gideceğini söylemişti." "Mal

ve Bernie onunla mıydı?" "Ben...

ah... sanırım öyle."

Reuben'in babası kaşlarını çattı ve Grisham'a döndü, o da başını salladı. Görünüşe göre oğlunun anlattıklarının doğrulanması gerekiyordu.

Babası şaşkın görünüyordu ve bir an düşünerek durdu. O sırada Reuben, babasının sağ kolundaki lekenin kan olduğunu fark etti. Çok fazla değildi ve bir yaradan gelmiş gibi görünmüyordu; kol yırtık ya da zarar görmemişti. Sonunda babası konuştu. "Kraliçe de prensesle birlikte erken yatmaya gitti."

"İşte bu," dedi Grisham gülümseyerek. "Şarap ve o gümüş elbise kralı aşk havasına soktu. Bu yüzden çocukları yatırıp partiyi konuklara bıraktılar."

Reuben'in babası başını salladı. "Yani bildiğin kadarıyla kraliyet ailesinden kimse kaleyi terk etmedi, değil mi?"

"Doğru," dedi Reuben ve Grisham başını salladı.

Reuben'in babası bir an için kalenin kulelerine baktı. "Rose'u eve götürürken bir şey oldu mu?" diye sordu Reuben.

Babası, onun koluna baktığını fark etti. "Hayır," dedi ve aniden dönüp kaleye doğru yürüdü, sonra da içeri girip ortadan kayboldu.

"Baban bu akşam biraz gergin görünüyor. Acaba neyin canını sıktı? Bu akşam kışlaya giderken kaskını taksan iyi olur, belki yine kapıya kafanı vurur, ne dersin?"

Konuklar ayrılmaya başladı. Küçük çocukları olanlar önce ayrıldı, uyuyan

çocuklarını kucaklayarak, onlar da gözlerini açıp dünyaya küçümseyen bir bakış attılar. Grisham el salladı ve bir araba sıradan ayrılıp onları almaya geldi. Kadın arabaya biner, kocası çocuğu ona uzatır ve yanına otururdu. Görevli kapıyı kapattıktan sonra, araba avluda bir tur atar ve geri dönerdi, Reuben'in el sallayarak geçmelerini söylemesi için yeterince uzun süre dururdu. Bu süreç defalarca tekrarlandı ve Reuben sonunda yapacak bir işi olduğu için minnettardı.

Daha sonra kutlama yapanlar çoğunlukla çiftler halinde geldi, genç çiftler kol kola, yaşlılar ise birbirlerini zar zor selamlıyorlardı. Çoğu yüksek sesle konuşuyor ve içeri girerken düzgün yürümüş olsalar da sık sık eğri büğrü yürüyorlardı. Çok daha fazla kahkaha ve hatta biraz şarkı vardı. Çok şişman bir kadın kale merdivenlerinde şarkı söylemeye başladı ve üç adam da ona eşlik etti. Adamlar, pelerinlerini kollarının üzerine asmışlardı. Şarkıyı bitirene kadar arabaya binmeyi reddettiler ve kemiklerine kadar üşüyen Reuben, bu ince ceketler ve çoraplarla bu soğuk geceyi nasıl dayanabildiklerini merak etti.

Dörtlü kapıdan çıktığında, konukların çoğu avluya giriyordu. Arabalar rutini biliyordu. Köprüde sıraya girip içeri girdiler, yolcularını alıp pratik bir verimlilikle ilerlediler, ancak sıra teker teker ilerleyebiliyordu ve kürklü soyluların kalabalığı avluda arabalarını bekliyordu.

O anda Reuben ilk çığlıkları duydu.

İnsanlar sarhoş olduklarında aptalca şeyler yaparlardı. Normalden daha yüksek sesle güler, bağırır ve ağlardı. Çığlıklar veya çığlık atmalar düşünülemez değildi, ama bu çığlıklar panik havası taşıyordu. Reuben ve Grisham, kalenin yönünden gelen çığlıklara doğru baktılar, ama ikisi de buna fazla önem vermediler.

düşündü. Sonra kalan parti katılımcıları ana kapılardan avluya akın etti. Daha fazla bağırış ve itiş kakış. Yaşlı bir adam yere itildi ve karısını da beraberinde götürdü. Şikayet ederek bağırdı, ama kimse onu fark etmedi; herkesin gözleri kaleye çevrilmişti. Bu garipti ama endişe verici değildi. Çan çalmaya başlayana kadar Reuben bir şeylerin ters gittiğini anlamadı.

Grisham'a baktı ve onda da aynı endişeyi gördü. Bir an sonra birinin "yangın" dediğini duydular.

O sırada hizmetçiler ve birkaç muhafız bile dışarı çıkmaya başlamıştı. "Neler oluyor?" diye bağırdı Grisham, Vince avluda toplananların arasından geçerek

"Bir yangın var" dedi.

"Kale'de yangın var." Tüm o saman..."

"Herkes dışarı çıktı mı?" diye sordu Reuben. "Prenses kaçabildi mi?"

Çaresizce etrafına bakındı, ama kalabalığın içinde kimseyi bulmak imkansızdı.

Vince tekrar öksürürken başını sallıyordu. "Merdivenlerden yukarı çıkamayız."

Merdivenlerden yukarı...

Kraliçe de prensesle birlikte erken yatmıştı.

Aşağıdaki kalabalık, yüksek bir pencereden alevlerin çıktığı gürültülü bir çarpma sesiyle çığlık attı.

"Onları kim dışarı çıkarıyor?" diye sordu Reuben.

"Kimse," diye cevapladı Vince. "Şansölye herkesi avluya çağırdı. Kova zinciri oluşturuyor. O kadar saman ve ot varken, burası cehenneme döndü."

"Reuben!" Grisham, kaleye doğru koşarken bağırdı. "Lanet olsun!

Görev yerini terk edemezsin!"

Reuben kalabalığı atlatıp ön merdivenlerden yukarı koştu. Kalenin açık kapılarından yoğun siyah dumanlar yükseliyordu. Derin bir nefes aldı ve içeri koştu. Son birkaç hizmetçi, kolları ve eteklerini yüzlerine tutarak, dışarı çıkarken onun yanından hızla geçtiler. Her yer dumanla kaplıydı, görmek zordu, ama alev görmedi ve sıcaklık hissetmedi.

Reuben merdivenleri buldu ve yukarı çıkmaya başladı, ama aşağı inen babasıyla karşılaştı.

"Reuben! Ne yapıyorsun? Neden görev yerinden ayrıldın? Sana kaleden uzak durmanı söylemiştim."

"Yangın... Kraliyet ailesinin kapana kısıldığını söylediler ve ben..."

"Senin görevin ön kapıda durmak! Artık bir çocuksun, askerisin. Firar ettiğin için kırbaçlanacaksın, muhtemelen ordudan atılacaksın. Hatta idam bile edilebilirsin. Benden yardım bekleme. Artık bir erkeksin. Yaptıklarının sorumluluğunu üstleneceksin. Şimdi buradan git."

"Ama prenses..."

"*Prenses!* Görev yerini terk ettin..." Öfkesinden sözünü tamamlayamadı. "Hemen ön kapıya dön, evlat! Bu bir emirdir!"

"Ama ona ne yapılıyor..."

"Hiçbir şey. Kimse oraya çıkamaz. Kraliyet ailesi ölecek."

Ölecek mi?

Reuben buna inanamıyordu. Sanki babası ona tekrar vurmuş gibi sersemlemiş bir şekilde duruyordu, ama bu daha çok acıtıyor ve onu daha çok korkutuyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Reuben ilk başta. Merdivenlere baktı. Ateş görmedi, duman bile yoktu. Bir şey kırıldı. "Hayır!" diye bağırdı ve babasını geçmeye çalıştı.

Richard onu geri itti. "Sana emir verdim!"

Reuben merdivenlere tekrar saldırdı, ancak bu sefer babası onu durdurmaya çalıştığında eğildi ve yanından koşarak geçti.

"Yukarı çıkma!"

Reuben merdivenleri üçer üçer çıktı. Tıpkı şövalyeler gibi, Richard Hilfred'in sandalyelerin arkasında durduğu yıllar boyunca yaptığı ayak işleri ona avantaj sağlamıştı. Kraliyet konutunun kapısına ulaştığında, babası birkaç basamak aşağıdaydı. Büyük demir halkaları çektii, ama kapı açılmadı... direnç vardı. Zinciri fark etmesi biraz zaman aldı.

Kapılar neden dışarıdan zincirlenmişti?

Reuben bunu anlamaya çalışırken, babası ona yetişti ve onu koridorun karşısına itti. "Seni aptal! Babana kulak veremedin, değil mi? Seni bu işin dışında tutmak için kapıya görevlendirdim, ama sen de annen gibi kendini öldürmeye kararlısın. Tamam. Seninle işim bitti. Ben görevimi yaptım. Artık bir erkeğin, benim sorumluluğumda değilsin."

"*Sen...* bunu *sen mi* yaptın?" Reuben kapı ile babası arasında bakışlarını gezdirdi. "Kapıları zincirledin. Onları içeriye kapattın!" Anladığında gözleri

gerçekleşince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yangını sen çıkardın! Ama onları korumak senin görevin... Maribor adına, bunu neden yaptın?"

"Onlara bağlanmamanı söylemiştim. Onlar kötüdür. Onları korumak için hayatını feda edebilirsin, ama karşılığında küçük bir iyilik istersen, bunu yapmaya tenezzül etmezler. Onun için kendimi kılıçların önüne attım. Kralın tek yapması gereken, baş uşağına annenin hizmetçi olarak kalabileceğini söylemekti. Ya da onunla evlenmeme izin verebilirdi ve biz de şehirdeki terk edilmiş bir kulübede yakınlarda yaşayabilirdik. Ama hayır, Amrath istisna yapamazdı. Benim için yaparsa, diğerleri için de yapmak zorunda kalırdı. Bu yüzden annenle yüzleşip ona... ona başarısız olduğumu söylemek zorunda kaldım. Kral onu öldürdü, ama ben onunla yüzleşmek zorundaydım."

Babası ona alaycı bir şekilde baktı. "Anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki? Her şey sana *benim* tarafımdan verildi! Ben bir silah tüccarının oğlu olarak başladım, bir tüccarın! Kendime savaşmayı öğrettim. Bu kalede bir pozisyon elde ettim. Çavuşluğa kadar yükseldim. Anlamana gerek yok, evlat. Ve şimdi bunun zamanı değil. Bilge bir adam bana, onların boyunduruğu altında yaşamak zorunda olmadığımızı öğretti. Annenin boşu boşuna ölmemesi için işleri düzeltebilirim. O, bu ateşi yakan kıvılcım, krallığı yakıp kül edecek ve yeni bir çağın başlangıcını getirecek bir alev... kralların olmadığı bir çağ. Ve biz de bunun bir parçası olacağız, önemli bir parçası. Bu gece yaptıklarımın hoşlanmadım, ama adalet yerini buldu!"

"Şeyler mi? Başka ne yaptın?" Reuben kanlı koluna odaklandı ve zihninde babasının Rose'u kapıdan dışarı çıkardığı görüntü belirdi. "Rose'a ne yaptın?"

"Düşündüğümünden daha zordu. O büyük gözleri, annenle aynı adı taşıması falan."

"Rose'a ne yaptın?"

"Yapmam gerekeni yaptım. Sen de yapacaksın. Bu gece birçok insan ölecek." Kapıyı işaret etti. "Kimse bir şey anlamayacak ve yepyeni bir dünya başlayacak. Sen çeneni kapalı tut, ben de sana, bize bakabileceğim bir konuma gelirim. Şimdi görev yerine dön ve buraya geldiğini kimseye söyleme."

Reuben'ın kılıcı bir şekilde kınından çıkıp eline geçti. "O kapıdan uzak dur."

Hadrian yaklaştığında kale parıldıyordu. Bütün yer, içinde çok fazla mum olan bir balkabağı feneri gibi titriyordu. Dış duvarların etrafında bir kalabalık oluşmuştu, hendeklerin ötesine bakarak pencerelerden kırmızı çizgiler halinde düşen ve suda cızırdayan alevlerin kıvılcımlarını izliyorlardı. Kalenin kuzey tarafında büyüyen büyük karaağaç, ortasından alev almıştı ve Hadrian izlerken, dallardan biri koparak üst kattaki bir pencereden içeri düştü.

Pelerinini sıkıca çekerek, koyu kan lekelerini örtbas etti ve seyircilerin arasına karıştı. Çok sayıda insan oradaydı ve daha fazlası da geliyordu. Işık ve gürültüyle uyanmış insanlar, pijamalarıyla toplanmış, uyku sersemliği içindeki yüzleri ateşin ışığıyla aydınlatılmış halde kaleye bakıyorlardı.

Ön kapıya doğru ilerledi, ancak araba sırasının kaybolduğunu ve Royce'un izine rastlamadığını fark etti. Gül işaretli araba diğerleriyle birlikte ortadan kaybolmuştu ve nereye gittiğini hiç bilmiyordu. Royce ona planını hiç anlatmamıştı, ama Hadrian, Exeter'ı kimsenin aramayacağı, gözlerden uzak bir yere götürmeyi planladığını tahmin ediyordu. Peki ya Exeter tuzağa düşmemişse ya da Albert partide onu bulamamışsa? Yangını Royce mı çıkarmıştı? Tek bir adamı ortaya çıkarmak için bütün kaleyi yakmış mıydı? *Böyle bir şey yapılabilir miydi?*

Arkadaşı sık sık şöyle derdi: *"Bir böcek seni ısıtırса, onu ısırarak karşılık verme. Onu ezip öldür, bir daha seni rahatsız etmesin. Ciddi bir zarar veremeyen bir böceğe bunu yapıyorsan, neden Eğer yapmazsan, neredeyse kesin olarak geri gelip seni öldürecek bir düşmana daha az mı?"*

Royce ve onun argümanlarının en kötü yanı, Hadrian'ın bu tür bilmecelelere bir cevap bulamamasıydı, her ne kadar bir cevap olması gerektiğini biliyor olsa da.

Yapacak bir şeyi olmayan, hem fiziksel olarak yorgun hem de duygusal olarak bitkin olan Hadrian, gösteriyi izleyen kalabalığa katıldı. Bir kalenin yanışını görmeyeli birkaç yıl olmuştu. Bu, toplamda beşinci seferiydi, ama ilk kez en azından kısmen sorumlu değildi. Kaç kişinin öldüğünü ve Albert'in de onlardan biri olup olmadığını merak etti.

Şehirde hala açık bir birahänenin olmasını umuyordu. Uyuyabilmek için içmesi gerekecekti. Hadrian orada durmuş, dumanın kokusunu içine çekiyordu. Kamp ateşi veya sıcacık bir ocak gibi sıcaklık ve güvenlik hissi uyandırması tuhaftı, ama bu gece pişirilen tek şey insanlardı.

"Vay, şuna bak," dedi Richard Hilfred, Reuben'in elindeki kılıcı görünce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu iyi. Bana karşı çıkmanın zamanı gelmişti. Ne kadar süreceğini merak ediyordum, ama şimdi bunun sırası ve yeri değil. Bu ciddi bir durum. Şimdi görev yerine dön."

Daha önce babasına hiç sesini yükseltmemiş olan Reuben, kılıcını kaldırdı. "Git buradan dedim."

Babası, oğlunun gözlerinde yeni bir şey görmüş olmalı ki, kendi silahını çekti.

Reuben kılıcını savurdu.

Babasını öldürmek istemiyordu, sadece kapıdan uzaklaşmasını istiyordu.

Richard kılıcı savuşturdu.

Reuben tekrar tekrar kılıcını salladı. Babası saldırıları savuşturdu. "Bir yerlerde öğrenmişsin. Bu iyi," dedi babası rahat bir şekilde.

korku, endişe yoktu. Sonra, oyundan sıkılmış gibi, Reuben'in kılıcını kabzasına yakın bir yerden sertçe vurdu. Ani titreşim, kılıcı Reuben'in elinden kopardı. Prens onay verdiği güzel kılıç taşınan çarptı ve babası onu tekmeledi.

"Hilfred!" İki de dönüp, elinde kılıcıyla merdivenlerin tepesine koşan şansölyeyi gördüler. Percy Braga kapıya, sonra da baba ve oğula baktı.

"Kraliyet ailesini içeri kilitledi!" diye bağırdı Reuben. "Babam bir hain."

"Görüyorum," dedi Braga, Richard'ın çekilmiş kılıcı ve yerde yatan kılıcı fark ederek.

Şansölye ikisine doğru ilerledi. "Lord Braga, ben..." diye başladı Richard.

"Koş, yardım çağır!" diye bağırdı Braga, Reuben'a, ve kılıcını Richard'a doğru savurdu.

Reuben'in babası kendini kurtarmak için kılıcını çekmeye zor zaman buldu.

Reuben hiç vakit kaybetmeden aşağıya atladı ve kendini yere attı. Hızla ayağa kalkıp ön kapıya koştu. Avluya çıkınca, "Kraliyet ailesi içeride kilitli kaldı! Şansölye yardıma ihtiyaç duyuyor! Konutun merdivenlerinin başında!" diye bağırdı.

Dışarıdaki kalabalık soğuktan korunmak için birbirine sokulmuş, dumanlar çıkan kalenin üst kat pencerelerine bakıyordu.

Kimse kıpırdamadı.

"Şansölyenin yardıma ihtiyacı var!" diye tekrar bağırdı.

Sözleri anlaşılınca, en yakınındaki muhafızlar Vince ve Grisham koşarak ileriye doğru koştular. Geri kalanlar ise bakmaya devam ettiler. Reuben vazgeçip odunluğa koştu. İçeride, önceki gün bıraktığı yerde, bir tahta parçasına saplanmış baltayı buldu. Bir tokat ve bir çekişle baltayı çıkardı.

Kalenin ön kapısına geri döndüğünde, Şansölye Braga, Grisham ve Vince öksürerek ve sendeleyerek dışarı çıkıyorlardı. "Kimse içeri girmesin!" diye emretti Braga. "Yangın..." Öksürdü. "Yangın yayıldı."

"Çocuk bunun kral cinayeti olduğunu söyledi," diye bağırdı

kalabalıktan biri. Şansölye başını salladı. "Çavuş Hilfred, emir üzerine Lord Exeter, yangını o çıkardı. Lord Exeter, tahtı ele geçirmek için kraliyet ailesini öldürmek üzere kale muhafızlarından Hilfred ile işbirliği yapıyordu. Şansölye olarak onu hain ilan ettim. Şansölye kanlı kılıcını kaldırdı. Ve onu idam ettim.

Reuben durdu. *Babam... öldü mü?* Bir şeyler hissetmesi gerekirdi. Ama hissetmedi.

Kaleye baktı. Pencerelerden duman yükseliyordu ve ön kapıdan dışarıya yayılıyordu, orada titrek bir ışık görebiliyordu.

"Peki ya kral? Kraliçe?" diye sordu Vince.

Braga başını salladı. "Konutun kapıları zincirlenmiş ve yangın yayılmış. Kraliyet odaları ölüm tuzağı. Kaledeki tüm saman tutuşmuş. Onları kurtarmak için çok geç. Merdivenlere bile çıkamazsın. Denemek intihar olur ve şu anda"—tereddüt etti—"şu anda hepsi ölmüş durumda."

Hepsi öldü.

Rose, babası, annesi ve şimdi de... *Hepsi öldü.*

HAYIR!

Reuben tekrar koşmaya başladı.

Reuben açık kapıya doğru koşarken Braga, "Durdurun onu!" diye bağırdı. Vince oradaydı ve onu yere düşürdü. Reuben ayağa kalktı ve onu arkadan tutan Vince ile boğuşmaya başladı. "Hala zaman var! Sadece..."

"Hayır, evlat." Konuşan, beyaz saçlı, zayıf, rahip cüppesi giymiş yaşlı bir adamdı. Diğerleriyle birlikte durmuş, kalenin yanışını izliyordu. Sesi çok babacan geliyordu; kendi babası gibi değil, Reuben'in her zaman bir babanın olması gerektiğini hayal ettiği gibi. "Çok geç. Denerken kendini öldüreceksin."

"Bırak beni!" diye bağırdı Reuben.

"Bunu yapamam, evlat." Vince onu sıkıca tuttu.

"Ben senin çocuğun değilim! Artık kimsenin *çocuğu* değilim." Reuben kılıç kullanmada daha iyi hale gelmiş olsa da, hala balta kullanmada uzmandı ve Horace onu yakaladığında olduğu gibi, Reuben baltanın sapıyla sertçe geriye doğru vurdu. Vince'in midesine isabet eden darbe, adamın nefesini kesti ve adam yere yığıldı, Reuben'ı bıraktı. Başka kimse onu yakalayamadan, Reuben bir zamanlar kalenin ön kapısı olan ejderhanın ağzına daldı.

O ölmüş olamaz!

Bu, Reuben'ın spekülasyonundan çok, daha çok bir dilekti.

Buna inanmak istiyordu, inanmak zorundaydı. Her şeyini kaybetmişti. Onu da kaybetmeyi reddediyordu.

Merdivenlerde yangın çıkmıştı. Yığınlarca saman yanmış ve yüksek duvarlardan sarkan uzun afişleri tutuşturmuştu. Alevler de ahşap tavana sıçramıştı. Dağınık yığınların etrafından dolaşarak zincirli kapıya geri döndü. Kapının önünde babası bir kan gölü içinde yatıyordu. Yüzü yere dönük, solgun görünüyordu.

Reuben baltasını salladı ve kapıya vurdu. Tekrar tekrar vurdu ama sağlam meşe kapıya pek bir zarar veremedi. Asla geçemeyecekti. Baltasını çevirip zinciri, onu tutan kilidi vurdu. Baltanın her vuruşunda kıvılcımlar saçıldı ama demir, odun gibi parçalanmadı.

Umutsuz bir durumdu.

Baltayı düşürdü ve ayağıyla kapıyı tekmeledi. Babasına baktı ve ona bağırdı: "Seni piç kurusu! Bunu nasıl yapabildin?"

Yap...

Reuben döndü ve zincire baktı. "Sen yaptın, değil mi?"

Dizlerinin üzerine çöktü ve babasını aradı. Nereye bakacağını biliyordu ve babasının kemerindeki üçüncü kese içinde anahtarı buldu. Reuben anahtarı kilide soktu ve çevirirken Novron'a dua etti. Mandal klik sesi çıkardı ve kilit açıldı. Reuben kilidi attı, zinciri halkalardan kopardı ve kapıları açtı.

Dumanlar yükseldi ve Reuben öksürük krizine girerek iki büklüm oldu. Eğilmek iyi olmuştu. Yerdeki hava daha temizdi. Dumanın katmanlar halinde hareket ettiğini, tavanda daha yoğun olduğunu görebiliyordu. Yere uzandı,

yavaşça nefes aldı ve önüne baktı. Salondaki duvar halısı rengarenk alevlerle yanıyordu.

Göğsünü sıcak hava ile doldurdu ve ileri doğru süründü.

Kraliyet konağına, yani solar'a hiç girmedi. Hangi kapının nereye çıktığını bilmiyordu. Duman yüzünden neredeyse kör olduğu için bunun pek önemi yoktu. İlk kapıyı buldu ve iterek açtı. İçerisi temiz bir hava boşluğuydu. Burası kralın özel şapeliydi. Ayağa kalktı, bir nefes daha aldı ve ilerledi. Sonra açtığı kapı bir yatak odasına çıkıyordu.

Duman çok az olduğu için net bir şekilde görebiliyordu, ayrıca pencerenin dışında bir ağaç yanıyordu ve ışık odayı dolduruyordu. Bir şifonyer, bir gardırop, yastıklı bir koltuğun üzerine özenle serilmiş bir gece elbisesi ve yatakta, bükülmüş battaniye ve yorgan yığınlarına sarılmış bir siluet vardı. Arista'nın kızıl saçları yastıkların üzerine dökülmüştü. Onu yataktan çekmeye başlarken, onu uyandırmak için salladı.

Arista geri çekildi. "Yapma!"

Arista onu tekrar yakalamaya çalıştı ama Arista tekmeledi ve tırmaladı.

"Lütfen, Majesteleri, benimle gelmelisiniz."

Gözlerini kırptırdı ve öksürdü; sonra pencerenin dışında yanan ağacı gördü. Bir saniye sonra çığlık attı.

"Kale yanıyor. Buradan çıkmalıyız," dedi.

Dışarıda, ağacın bir kısmı koparak yatak odasının penceresinden içeri girdi ve kıvılcımlar ve parlayan odun parçaları halıların üzerine saçıldı.

Kız hala direniyor, hala çığlık atıyor, küçük yumruklarıyla ona vurmaya çalışıyordu, ama Reuben onu görmezden geldi. Yataktan battaniyeyi çekip prensesin başına attı. Sonra onu kollarının arasına alıp odadan koştu.

Alev tüneline dönüşen koridordan hızla koştu. Merdivenlerdeki yangın, yakıtı bittiği için azalmıştı, ancak ahşap tavan — üst katın zemini — alevler içindeydi ve alevler resepsiyon salonunun tüm genişliğine yayılmıştı. Ana kata atladı ve kaleden dışarı koştu. Soylular, askerler ve hizmetkarların önünde tökezleyip düştü.

Yere çarparak elinden kurtulan Prenses Arista, battaniyeyi atıp uzaklaştı. Kaleye geri dönüp baktı ve

nihayet durumu anladı. "Anne!" diye bağırdı. "Annemi kurtarın!" Reuben etrafına baktı.

Kimse kıpırdamadı.

"Onu kurtarın!" diye bağırdı prenses, yanakları kızarmış ve parıldayan beyaz keten geceliğiyle çimlere diz çökmüş halde.

Hâlâ kimse kıpırdamadı.

"Yapamayız, Majesteleri. Çok geç." Piskopos yine nazik, teselli edici sesiyle oradaydı ve Reuben o anda babasının sert bağırımlarını tercih ettiğini fark etti. Piskoposun sesi bozuktu, zehirliydi. Savaş bitmeden yenilgiyi kabul etmeye hazır olması onu tiksindiriyordu. *Neden herkes hala hayatta olabilecekleri yas tutmak için bu kadar acele ediyor?*

"Üzgünüm," dedi Şansölye Braga.

Şaşkınlıkla onlara baktı, şoktan ağzı açık kalmıştı.

Sonra bakışlarını Reuben'e çevirdi. "Lütfen..." diye yalvardı yumuşak bir sesle. "Annem..."

"Reuben, hayır!" Bağırılmış olan Braga, belki piskopos, hatta Grisham bile olabilirdi; bunu asla bilemeyecekti. Bir an sonra, şatoya geri dönüp merdivenleri tırmanmaya başladı.

Braga, kalenin bir ölüm tuzağı haline geldiğini ilan ederken aceleci davranmıştı. Kalenin büyük bir kısmı taştan yapılmıştı ve etrafa saçılmış saman ve otlar hızla yanmıştı; kuru odun gibi oldukları için fazla duman bile çıkarmamışlardı. Ancak ikinci seferinde, Braga'nın değerlendirmesi doğru çıktı. Kalenin ahşapları sonunda alev almıştı ve derinliklerden gelen, hiç şüphesiz bir gürültü duyuluyordu. Ateş büyümüş ve sesini bulmuştu. Mobilyalar en parlak şekilde yanıyordu, bu yüzden Reuben gözlerini korumak zorunda kaldı. Üstüne kıvılcımlar yağmur gibi yağıyordu ve duvar halısının geriye kalanları düşerek merdivenleri kaplamış, onu ateşin içinden atlamasına neden olmuştu.

Yine güneş odasına ulaştı, ama artık koridor dumanla kaplıydı, duman dalgalanıyor ve çalkalanıyordu. Öğrendiklerini hatırlayan Reuben, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Koridorda sürünerek ilerledi, ama bu sefer dumanı önleyemedi. Gözleri yaşardı ve havasız bir dünyada nefes almaya çalışırken boğazı yandı.

Kısa süre sonra tek görebildiği şey yerdı. Nefes alamadığını fark edince paniğe kapıldı. Burnu tahtaya değene kadar yüzünü yere eğdi ve nefes aldı. Maribor'a, ciğerlerine dolan yanık havayı bulduğu için teşekkür etti

ve titrediğini fark etti. Altındaki zemin sıcaktı ve altından alevlerin çıtırtısını duyabiliyordu. O anda piskopos ve şansölyenin haklı olduğunu anladı. Bu sefer çok geçti.

Babasının birkaç metre uzağında yanarak ölecekti.

Hayır. Önce boğulacağım.

Gözlerini kapattı. Kapamak zorundaydı; duman yüzünden yanıyorlardı.

Kaç nefesim kaldı?

Öksürdü, dudaklarını zemine bastırdı ve nefes aldı.

En az bir nefes daha.

Onu kurtarmıştı. En azından bunu başarmıştı. Rose ölmüştü. Babası da öyle, ama en azından bu iyi şeyi başarmıştı. Belki de böylesi en iyisiydi. Arista evlenip onu kalbi kırık ve yalnız bırakacaktı. Bu onun anıydı. Belki de bu yüzden doğmuştu, Maribor ona bu kadar az zaman ayırmıştı. Savaşmayı ya da ata binmeyi öğrenmesine gerek yoktu, soğuk bir sonbahar gecesinde prensesi kurtarıp sonra ölmek kaderindeyse, arkadaşlara, anneye, hatta babaya ne gerek vardı ki?

Ona tam bir hayat sunmanın ne anlamı vardı ki?

Rose'u düşündü.

Onu öpmekten daha fazlasını yapmalıydım. Keşke ne kadar az zamanım kaldığını, onun ne kadar az zamanı kaldığını bilseydim.

Yukarıda, bir kiriş gök gürültüsü gibi çatırdayarak kırıldı. Bekledi, ama hiçbir şey düşmedi.

Bir kez daha nefes aldı, dudaklarını sert ahşaba bastırdı. Hiçbir zaman bir zemine bu kadar yakınlaşmamış ve bu kadar sevmemişti. Kraliçeye asla ulaşamayacaktı. Ulaşsa bile, kraliçe uykusunda boğulmuş, ölmüş olmalıydı. Ve eğer hala hayattaysa, ikisini de güvenli bir yere götüremezdi. Kendini dışarı çıkaramazdı. Yeterli hava yoktu.

Akıllı olsaydı, baltayı aldığı anda gömleğini kuyudan aldığı suyla ıslatırdı. Böylece yüzünü onunla sarabilirdi. Belki bu yardımcı olurdu, ama...

Gözlerini kısarak dışarıya baktı. Arista'nın açık yatak odasının hemen önündeydi. Penceresini parçalayan ağaç alevler içindeydi. Odaya sürünerek girdi ve yatağa doğru ilerledi. Yatak da alevler içindeydi. Isıyı hissedebiliyordu, saçlarını yakıyordu. Elini uzattı ve sanki

kolunu açık ateşe sokuyormuş gibi hissetti. Metal kabı hissetti ve kenarından tutup prensesin lazımlığını sürükledi.

İçinde idrarın sıçradığını hissedebiliyordu.

Tabardını çıkardı, ikiye yırttı, bir avuç dolusu parçayı top haline getirdi ve tencereye batırdı. Yüzüne tutarak kokladı. Hava kötü kokuyordu ve tadı da kötüydü, ama nefes alabiliyordu.

Bir kez daha kraliçeyi düşündü, ama kaçmak için tek bir şansı vardı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Tencerenin kalan içeriğini kafasına döküp ıslak bezi burnuna ve ağzına tutarak, hafızasına güvenerek körü körüne koştu. Duvarlara çarparak sendeledi. Koridor çok uzun geliyordu. *Ya dumanın içinde yönümü şaşırdıysam?* Kraliçeyle birlikte ölmek için kaleye koşuyor olabilirdi. Sonra yumuşak bir şeye bastı. Babasıydı. Nerede olduğunu biliyordu.

Dönüp karanlıkta ilerlemesi gerekiyordu. Merdivenler yaklaşıyordu; çoktan bulmuş olması gerekiyordu. Koşmamak, paniklememek zordu. Saçına ve yüzüne döktüğü idrar çoktan kurumuştu. Derisi karıncalanıyor, şişte kızaran domuz gibi cızırcıklanıyordu. Sıcaklık onu yakıyordu. Yakında alev alacaktı; belki de çoktan almıştı. İlerlemeye devam etti ama merdivenleri hala bulamıyordu. Kaybolmuştu. Panik başladı ve durdu. Hareket edemeyecek kadar korkmuştu, donakaldı.

Hayır, Reuben, benim tatlı oğlum, sen iyisin. Koş. Neredeyse çıktın. Koş!

Söyleneni yaptı.

Şimdi sağa dön. Merdivenlere neredeyse vardın! İşte bu kadar. Vardın, ama her şey yanıyor. Atlaman gerekecek. Yap şunu! Hemen yap! Atla!

Reuben kendini öne attı, havaya sıçradı ve düşerken, o ağırlıksız anda, ona kimin yardım ettiğini merak etmeden edemedi. Onunla birlikte yanan kalede bulunacak kadar deli başka kim olabilirdi? Önemli değildi; sadece onun haklı olmasını umuyordu.

Hadrian, kale kapısının etrafındaki kalabalık yoğunlaşırken hala kalenin yanışını izliyordu. Gentry Mahallesi'nin tüm nüfusu, hatta belki de tüm şehir, bu gösteriyi izlemek için dışarı çıkmıştı. İnsanların giydikleri kıyafetlerle ayırt edildiği bir toplumda, bu insan topluluğu

kapıda garip bir şekilde homojen görünüyordu. Zengin ve fakirleri ayırt etmek neredeyse imkansızdı, çünkü galadan yeni ayrılanlar dışında, neredeyse herkes evlerinden koşarak çıkmış, çoraplarını, ceketlerini, tuniklerini ve elbiselerini unutmuştu. Basit beyaz keten giysiler içinde hendeğe yaklaşan kalabalık, bir hayalet ordusu gibi görünüyordu. Ateşin titrek ışığı, kayıp ruhlar kadar boş ve kederli, inanamayan bakışlarla bakan yüzlerini aydınlatıyordu.

Kale tamamen alevler içinde kalmıştı. Hendek, parlak bir ayna gibi yansıtıyordu. Bir yerlerde metal metale çarpıyordu. Belki de sadece bir kepçe su ısıtıcısına çarpıyordu, ama bu kadarı da yeterliydi.

Hadrian, çığlıklar, ölen adamların haykırıışlarını duyabildiğine yemin etti. Trompetler ve davullar, dumanlı bir alanda yuvarlanan atların gürültüsü. Homurtular ve nefes nefese kalışlar.

Kanla kaplıydı; her zaman kanla kaplıydı. Bu yüzden kılıcının kabzaları kaba deri ile sarılmıştı. Kan, yağ gibiydi.

Hadrian, bir vücudun ne kadar kan tutabildiğine her zaman şaşırırdı. İnsanlar, patlayıp sıçrayan sıvı torbalarından başka bir şey değildi. Etrafında, parçalanmış ve bağırsakları deşilmiş cesetlerden oluşan bir duvar yükseliyordu. Onu kum torbaları gibi çevreliyorlardı — atlar da, onlar da kanla doluydu ama ölmeleri daha uzun sürüyordu. Daha sonra hayvanları bulurdu, büyük bedenleri yan yatmış, nefes nefese ve hala soğuk havaya buhar bulutları püskürtüyorlardı. Ne kadar yorgun olursa olsun — sonunda her zaman bitkin düşerdi — yine de zaman ayırıp kılıcını boğazlarına saplardı. Dua etmeyi bilmeyi diledi, ama tek yapabildiği kafasında yankılanan iki kelimeyi tekrarlamak oldu: *Özür dilerim*.

Burnunda kan kokusuyla birlikte her zaman duman da vardı — mangallar ve meşaleler, kamp ateşleri ve evlerin, kalelerin ve şatoların yakılması. Ordusu savaş alanında yenilgiye uğradığında, kapılar ardına kadar açıldığında, zaferin ganimetleri onun oldu. Adamlar, ölümle el sıkışıp hayatta kaldıkları için çığlık atarak ve neredeyse çılgına dönmüş bir halde içeriye daldılar. Sonrasında kendilerini tanrı gibi hissederlerdi. Her şeyi hak etmişlerdi ve kim bunu inkar edebilirdi ki? İstedikini alır, farklı görüşte olanları katlederlerdi.

Hadrian'ın ritüeli, kendini boğmaya çalışmaktı. Biri bir fiçı dolusu bir şeyi sokağa sürükler, kapağını kırar ve hepsi de kendilerini kutlamak için bardaklarını daldırırlardı. Hadrian içmeye devam ederdi. Her şeyi unutturmaya çalışırdı. Kanı yıkamak isterdi, ama lekeyi asla silemezdi. O fiçinin yanında otururken,

onu evlerinden kopardıkları kadınlar arasından seçim yapmasını teklif ederlerdi, çünkü zaferlerinde onun önemli bir rolü olduğunu bilirlerdi. Yırtık elbiseli güzel bir sarışını seçti. Ona, Hintindar'da bir zamanlar sevdiği, en iyi arkadaşına kaptırdığı Arbor'u hatırlattı. Onu yakaladı. Kız çılgılık attı, ama o sadece kızı göğsüne sıkıca sarıldı. Kız ona karşı direndi, ama onun ağladığını fark edince durdu.

Onu bıraktığında, kız onun yanında diz çöküp sadece izledi. Tek kelime etmedi, sadece alevlerin ışığında parlayan solgun, mükemmel yüzü yukarı bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne dedin?"

Hadrian gözlerini kırptı. Kız gitmişti ve o yine Essendon Kalesi'ne bakıyordu.

"Ne dedin?" Yaşlı bir adam titreyerek yanında duruyordu. "Hiçbir şey," diye cevapladı Hadrian.

"Kralın öldüğünü söylüyorlar, biliyor musun?"

"Öyle mi?" Hadrian, nasıl kaçabileceğini düşünerek cevap verdi. "Kendi adamlarından biri, Hilfred adında bir muhafız tarafından ihanete uğradı."

Hilfred mi? Hadrian artık aceleyle ayrılmak istemiyordu. "Muhafız ne oldu?"

"Şansölye Percy Braga tarafından idam edildi. Yeni şansölyemiz, kılıç kullanmada Kont Pickering kadar iyidir, biliyor musun?"

"Muhafızlardan birinin Lord Exeter'ın suçlu olduğunu söylediğini duydum. Krala karşı komplo kurmuş ve kraliyet konutunun kapılarının zincirlenip ateşe verilmesini emretmiş. Tüm kraliyet ailesi yok oldu."

"Bütün aile değil." Bir çocuğu göğsüne sıkıca sarılmış bir kadın, sanki tehlikeli bir sırrı paylaşıyormuş gibi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu. "Çocuklardan biri hayatta kaldı."

"Hangisi?" "Kız,
Arista."

"Lord Exeter çocuğu öldürecektir o zaman."

"Nefret dolu piç kurusu," diye küfretti kadın, kendi çocuğunun kulaklarını kapatarak.

"Dikkatli ol," dedi yaşlı adam. "O bizim yeni kralımız olabilir."

Bu, kadının yüzüne dehşet dolu bir ifade getirdi. "Yeni şansölye buna izin vermez. Adaletin yerini bulmasını sağlar."

"Şansölye Braga yabancı uyruklu," dedi başka bir adam. Bu adam da çıkarken yanında bir battaniye ve kızaran kulaklarını örtmek için başına geçirdiği şekilsiz bir şapka getirmişti. "İttifak kurmaya vakti olmadı. Lord Exeter muhafızları ve tüm şerifleri komuta ediyor. İkisi arasında bir seçim yapması gerekirse, Exeter'ın kraliyet ailesini öldürdüğü kanıtlansa bile, ordunun hangi tarafı tutacağını bilmiyorum. İç savaşı karşı karşıya kalabiliriz."

"Bugün çok karanlık bir gün," diye mırıldandı kadın, çocuğu sıkıca kucaklayarak belinden eğildi.

Hadrian, yanan kaleye son bir kez baktıktan sonra kalabalığın içinden çıktı. Gentry Mahallesi'nin boş sokaklarına süzüldü. Kaleden uzakta, yanan sıcaktan uzakta hava soğuktu. Rüzgâr esiyordu, kuzey rüzgârı, kışın nefesi.

Gentry Meydanı'na doğru yola çıktı ve Ticaret Bölgesi'ne kestirme yoldan gitmeye karar verdi. The Hallowed Sword'a uğramayı deneyecekti. Belki Royce arabayı Dunwoodie'ye geri götürmüş ve orada onu bekliyordu. Meydana girdiğinde, başka bir kalabalık oluşmakta olduğunu gördü. Yaklaşık yirmi kişi, ortadaki heykelin etrafında durmuş, fenerler ve meşaleler tutuyorlardı. Yaklaştıkça nedenini anladı.

Heykelin üzerine bir adamın cesedi asılmıştı. Korkunç şekilde parçalanmış ceset, iplerle asılmış ve mumlarla ürkütücü bir şekilde süslenmişti. Şerifler gibi siyah beyaz üniforma giymişti. Gözleri, kulakları ve birkaç parmağı eksikti. Göğsüne çivilenmiş, Hadrian'ın adamın kendi mücevherli hançeri olduğunu düşündüğü bir şey ile tutturulmuş, büyük harflerle yazılmış bir tabela vardı:

ASİL OLSUN YA DA OLMASIN, MEDFORD

HOUSE'UN HANIMLARINA ZARAR VEREN

HERKESE

MEDFORD EVİNİN HANIMLARINA ZARAR VEREN HERKESE BÖYLE OLUR

Royce sonunda Lord Exeter'ı bulmuştu. Hadrian arkasını döndü. Bir gecede yeterince şey görmüştü.

The Hallowed Sword'a vardığında, Dunwoodie'nin arabasını ve Diamond'ı ön tarafta bağlı buldu, ama Royce orada değildi. Dunwoodie hala uyuyordu ve Hadrian onu rahat bırakmaya karar verdi.

Bir içki içmek istiyordu ama mekan bomboştu. Uyanık olan herkes kalede ya da meydanda idi.

Hadrian, hala yanmakta olan kalenin yanından bir kez daha geçerek Ticaret Mahallesi'nden ayrıldı. Çatılardan alevler yükseliyordu ve alçak kulenin sivri koniklerinden biri çökmüş, şahin bayrağını da beraberinde götürmüştü. Kalabalıktan topluca bir "*Ohhh!*" sesi yükseldi. Kova takımı kaleyi kurtarmayı bırakmış, şimdi hendeğin içinden su çekip avludaki müstemilatlara dökerek kurtarabileceklerini kurtarmaya çalışıyordu.

Hadrian gölgelerin arasına geri çekildi ve bu kez Artisan Mahallesi'ne girdi. Bir kez daha o mahallenin merkez meydanında bir kalabalık buldu. Sadece beş kişi, başka bir cesedin asıldığı yere tanık oluyordu. Bu ceset de hemen hemen aynı şekilde parçalanmıştı. Ölen adamın gözleri, kulakları ve parmakları yoktu. Üzerine çivilenmiş notta sadece şunlar yazıyordu:

Medford House'un bir hanımını öldürdü.

Parlak kırmızı bere takan bir adam, okuyamayanlar için notu yüksek sesle okumaya çalışıyordu. "*Ka-ki-öldürdü*, ah laaadee..." Hadrian, adamın yedi kelimeyi metodik bir şekilde okumaya çalışmasını dinledi.

"O Stane," küçük kalabalığın içinden biri dedi.

"O zavallı kızı öldürdüğü gece ben de oradaydım," dedi bir başkası. Tanıdık geliyordu, kılıç olması gereken yerde marangoz çekici takıyordu.

"Kızın adı neydi?" diye sordu kırmızı şapkalı konuşmacı.

"Bir yıl önceydi. Şimdi hatırlamıyorum bile."

"Onun sonu kötü olacağını biliyordum." Yaşlı bir kadın parmağını salladı. "Hep öyle demiştim."

Hadrian, Stane adını hatırladı. Grue'nun Gwen'in arkadaşını öldürdüğünü söylediği kişiydi. Bu cinayet, Gwen'in tavernadan ayrılmasına neden olmuştu. Hadrian tabelaya tekrar baktı. Teknik olarak o sırada The Hideous Head'in fahişesiydi, ama Royce'un tutarlı bir mesaj verdiğini görebiliyordu. Kasaba halkı ayrıntıları bulanıklaştırmasını umursamıyor gibiydi.

Hadrian, Artisan Row'dan geçerek Lower Quarter'ın kapısına doğru ilerledi. Cesetler yok olmuştu, sanki kavga hiç yaşanmamış gibi. Karanlık lekeler, kavganın yaşandığını ona hatırlatıyordu. Uzun yoldan dolaşp olay yerinden uzak durması gerektiğini çok geç fark etti, ama çok yorgundu. Uzun bir geceydi ve Gwen'in ona bir yatak vereceğini umuyordu.

Sabah Royce'u tekrar arayacaktı. Royce'u tanıyorsa, Hadrian hayatta olursa onu bulacaktı.

Hadrian bu sefer kestirme yolu kullanmadı. Aşağı Mahalle'nin merkez meydanından geçen ana caddeyi kullandı. Her mahallenin kendine özgü bir özelliği vardı. Soyluların gösterişli heykelleri, Tüccar Meydanı'nın güzel bankları ve hatta zanaatkarların bir çeşmesi vardı. Aşağı Mahalle'de ise sadece eski bir ortak kuyu ve bir ilan tahtası vardı. Yaklaşmadan önce bile, Hadrian o gece yeni bir ilanın asıldığını biliyordu.

Hayal kırıklığına uğramadı.

Bir ceset daha, artık tanıdık gelen grotesk bir şekilde asılı duruyordu. Kan damlıyordu ve buz gibi sokakta buhar çıkacak kadar sıcaktı. Etrafında kalabalık yoktu. Meydan ıssızdı ve Hadrian tek başına durmuş, bu korkunç manzaraya bakıyordu. O gece ölen tüm adamlar arasında tanıdığı tek kişi oydu. Yine de ona karşı hiçbir sempati duyamıyordu.

Royce o gece gerçekten meşgul olmuştu ve ayrıldıkları için minnettardı. Hadrian, Wayward Street'e doğru yürümeye devam etti, meydana, kuyuya, ilan panosuna ve Raynor Grue'nun parçalanmış cesedine sırtını döndü.

BÖLÜM 20

SONUÇ

Raynor Grue için çalıştığı yıllar, Gwen'in iç saatini o kadar bozmuştu ki, geceleri nadiren uyuyordu. Onun çalışma saatleri böyleydi ve bu alışkanlık devam ediyordu. Bir baykuş gibi, güneş doğana kadar uyuyamıyordu, bu da askerler geldiğinde giyinik olmasının nedenlerinden sadece biriydi.

Aşağı Mahalle pek hareketli bir yer değildi ve onların geldiği belli oluyordu. Dün geceki kargaşa, onun yüksek polis şefi tarafından sürüklenip dövülmesiyle sonuçlanmıştı. Gwen salonda beklerken, bu sefer daha gürültülü olduklarını fark etti. Öfkeli bağırışlar ve nal sesleri fırtına gibi geliyordu. Ayrıca araba tekerleklerinin sesini de duydu; at arabasından çok daha ağır ve sönük bir ses.

Ön kapıya bakarak, kapının birden açılmasını beklerken, sabırla bekledi. Gwen kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Diğerlerine de aynı şeyi söyledi. Kimse ona inanmadı.

Kapıyı çalmadılar; Gwen bunu beklemiyordu ama yine de merak etmişti. Medford House, bu günlerde biraz saygı görmeyi hak ediyordu. O ve kızlar burayı çok güzel düzenlemişlerdi. Eski harabe ortadan kalkmış, yerine orijinal Wayward Inn'den bile daha güzel bir bina dikilmişti. Ev henüz bitmemişti; Gwen, hiçbir zaman bitmeyeceğini düşünüyordu. Her zaman iyileştirme yolları arıyordu. Ön tarafa güzel bir çit koymayı, yatak odalarına taç pervazlar eklemeyi planlıyordu ve her şeyi maviye boyama hayalinden vazgeçmemişti. Yine de, bu

bina, Merchant Square'de bile yerini bulabilecek bir binaydı. Önemli değildi. Askerler buranın sadece bir genelev olduğunu biliyorlardı.

Kapıyı kırmak yerine açtılar ve Gwen bunun için minnettardı. Bir düzine adam, zincir zırhlar giymiş, mat metal kasklar takmış, el fenerleriyle içeri girdi. Gwen, o kadar çeliğin altında Ethan'ı neredeyse tanıyamadı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Bu saçma bir soruydu, ama tüm olay da öyle. Zincirlenmiş bir düzine adam içeri daldı, ancak kırık kolu ve bandajlı yüzüyle koltuk değneğine dayanan ve hoş bir şekilde soru soran kadınla karşılaştılar.

"Melengar'ın Yüksek Polisi Lord Exeter'ı öldürmekten hepiniz tutuklusunuz."

Gwen konuşan adamı tanımadı. Yaşlı ve iri yarısıydı, göğsüne kadar uzanan sakalı griydi. Bunun yerine tanıdığı tek kişi olan Ethan'a baktı. Ethan, Gwen orada yaşadığı sürece Aşağı Mahalle'nin şerifi olmuştu ve onu sevdiğini söyleyemezdi ama ona saygı duyuyordu. En azından adil olmaya çalışıyordu. Ethan ona baktı ve Gwen onun iç çatışmasını görebildi.

Diğerleri gibi o da üzgündü, ama mutlaka Gwen'e karşı değildi. Gözlerinde biraz korku bile vardı, ama o gece herkes korkuyordu.

"Gwen?" Mae ciyaklayarak ona koştu ve sıkıca sarıldı.

Jollin ve Abby de birbirlerine yakın durdular. Diğer odalardakiler dışarı bakarak neler olduğunu sordular.

Mae, Gwen'den koparıldı. Diğerleri de götürüldü. Gwen en son yakalanan kişiydi. Onu dışarı sürüklediler ve koltuk değneğini kaybetti. Gece havası yüzüne çarptığı anda, *bir battaniye almalıydım* diye düşündü. *Birkaç tane almalıydım.*

birkaç tane almalıydım. Vagonun arka kapıları açıldı ve kızlar içeri itildi. Gwen yüzünü buruşturdu. Yaralı koluna binen baskı ve koltuk değneği olmadan yürüyemediği için sürüklenmesi, vücuduna keskin bir acı verdi. Vagona binmekten endişeliydi. Kendini yukarı çekmeyi umut edemiyordu ve tekrar dövülüp dövülmeyeceğini merak ediyordu. Bazı askerler, neden binemediğini umursamayacak kadar kızgın görünüyordu. Jollin ona yardım etmeye çalışıyordu ama geri itildi. Hepsini itilip kakılıyordu. Adamlar korkmuş ve kızgındı ve zorbalık yapacak başka kimse yoktu. Önünde Etta çılgınlık attı ve Mae tırmanırken ağlıyordu.

Gwen vagona ulaştığında, yatak bel hizasındaıdı. Dizini kaldıramayacak kadar yüksekı. Bir an sonra, elleri onu kaldırdığını hissetti. Elleri nazıktı.

"Gerçekten çok kötü bir hafta geçiriyorsun, Gwen." Ethan'dı. Tek söylediği buydu, ama gözlerinde sempati, hatta belki de üzüntü görebiliyordu. Onu tekrar göreceğini beklemiyordu. Yüksek rütbeli bir asilzade öldürölmüşü. Birisi bunun bedelini ödemeliydi. Birisi cezalandırılmalı, idam edilmeliydi.

Gwen, Mae ve Jollin'in arasına oturdu, sırtı vagonun sağlam ahşap duvarına yaslandı.

"Ölecek miyiz?" diye sordu Abby titrek bir sesle.

Kimse cevap vermedi. Kapılar kapatılıp kilitlendiğinde, Gwen gözlerini kapattı ve Hadrian'ın avucunda gördüklerinin gerçekleşmesi için dua etti.

"Riyria," diye kendi kendine bir büyü gibi fısıldadı.

Wayward Sokağı'nın gölgesinde duran Royce, vagonun geçip gitmesini izledi. Kısa bir delice an için onu kurtarmayı düşündü.

O bir aptaldı.

Bir hata yapmıştı, yanlış hesaplamıştı ve şimdi kız bunun bedelini ödüyordu. Royce, sonuçlarıyla başa çıkmaya alışık değildi. Daha önce kaybedecek hiçbir şeyi olmamıştı. Önce onu uzaklaştırmalıydı, ya da belki de notları hiç yazmamalıydı. Royce bu tür işlerde becerikli değildi. Bu, Merrick'in iyi olduğu bir şeydi.

Black Diamond günlerinden eski ortağı, planlama ve manipölasyon konusunda uzmandı. Royce dünyayla savaşıır, yüzüne sürekli esen rüzgara karşı mücadele ederdi. Merrick ise rüzgarda süzölür, akıntıyı istediği gibi yönlendirirdi. *Doğru anda söylenen doğru kelime, sihir gibi etki edebilir sihirli bir etki yaratabilir, derdi. Tek yapman gereken gücü, gücün nereden geldiğini ve nereye aktığını anlamak.* Royce'a suyla ilgili benzetmeler kullanarak bunu öğretmeye çalışmıştı. *Bir bardağı huniye dökersen, suyun nereye gideceğini veya hangi yolu izleyeceğini merak etmene gerek kalmaz.*

Merrick bir dahiydi; belki de hala öyleydi. Royce onu yıllardır görmemişti, bir zamanlar en iyi arkadaşı olan bu adam onun tutuklanmasını ve hapse girmesini sağladığından beri. Royce o zamanlar su rolünü oynamıştı. Royce Manzan'tan çıktıktan sonra, Merrick artık Diamond'da değildi. Onu aramaya hiç zahmet etmemişti, ama orada olsaydı eski dostunu öldürür müydü diye merak ediyordu. Bunu önleyebileceğini düşünmek istiyordu, ama belki de kaçınılmazdı.

Merrick, Royce'un o gece yaptığı hataları asla yapmazdı. Şimdi sorması gereken soru, Merrick bu durumu düzeltmek için ne yapardı? Royce suyu istediği yere nasıl akıtabilirdi?

Hadrian'ın meydandan caddeye doğru geldiğini gördü. En azından hala hayattaydı.

"Medford House'a gitme," dedi Royce. Ortağı onun sesini duyunca irkildi.

"Royce..." Nefes almak için durakladı. "Bunu yapmayı bırakmalısın. Bir gün beni öldüreceksin." "Kapa çeneni ve beni takip et."

Bir ara sokaktan geçip The Hideous Head'in arkasından, çamur ve lağım çukurunun üzerinden köprü olarak kullanılan tahtaları geçtiler. Royce kilidi açtı ve birahanenin arka kapısından içeri süzöldüler. Mekan karanlık ve boştu. Önümüzdeki günlerde yağmacılar burayı ziyaret edebilir, ancak Royce'un Lower Square'de bıraktığı dekorasyon, şafak sökene kadar çaresizleri bile uzak tutacaktı. O gece hemen hemen herkes kepenkleri kapalı evlerinde kalacaktı.

Pencerelere gidip sokağı kontrol etti; sokak ıssız ve karanlıktı. Dikkat çekmek istemediği için mekanı karanlık tuttu. Tek bir mum bile yakılmamıştı. Bu ona çok uygundu, ama Hadrian gün ışığında bile neredeyse kördü. Kendisiyle bar arasındaki her mobilyaya çarpıyordu.

"Grue, kendime bir içki almamın sakıncası olur mu?" diye sordu Hadrian. Barın arkasında, kör bir adam gibi durmuş, bardakları arıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu

Royce. "Ne? İçki içmek istediğim için mi?" "Hayır, içki çaldığın için."

"Adam öldü. Çok üzüleceğini sanmıyorum." "Yine de, bu senin tarzın değil."

"Artık benim hakkımda uzman mısın?" "O yolda."

Hadrian büyük bir kalay kupa buldu ve köpük kenarlarından taşana kadar doldurdu. Köpüğün çoğunu üfleyerek uzaklaştırdı, sonra kupa dolana kadar biraz daha ekledi. Uzun bir yudum aldı, kupayı boşalttı ve tekrar doldurduktan sonra karanlıkta yoluna devam etti. "Haklısın. Oldukça berbat bir akşam geçirdim."

"Rose'a ne oldu?"

Royce'un sokağı gözleyebilmesi için, her zamanki yerlerinden bir üstteki pencerenin önündeki masaya oturdular. Wayward Caddesi karanlıktı. Ay ışığı, nesneleri boşluktan ayıran tek şeydi; soluk parıltı, kenarları boyuyor ve uzun blok şekillerde gölgeler oluşturunuyordu. Soğuk ışığın bir kısmı pencereden içeri sızarak Hadrian'ın yüzünün yarısındaki düzlükleri vurguluyordu.

Yine o yenilmiş bakışı vardı. Hadrian bir çocuk olsaydı, Royce buna somurtmak derdi. Garip bir şekilde, kavga ettikten sonra sık sık bu ruh haline girerdi. Üzerindeki kan Hadrian'ın kanı olmadığı için, Royce onun "diğer adam"dan daha iyi durumda olduğunu tahmin etti. Mutlu olması gerekirdi, ama Hadrian her zaman Royce ile aynı şekilde düşünmezdi.

"O öldü." Hadrian bir yudum daha aldı, sonra ağzını sildi ve dirseklerini masaya dayadı.

"Şerif devriyesi mi?"

"Hayır, durduruldular ama kaçtılar." Geri çekildi ve gömleğini işaret etti. "Ben geride kaldım ve listeme dört kişi daha ekledim. Sorun şu ki, bu hiçbir şeyi değıştirmede. O yine de öldürüldü. Cesedini bir ara sokakta buldum."

"Başka bir devriye mi?"

"Hayır, bence onu eve götüren adamdı. Onu kaleden uzaklaştırmak dışında başka bir yere götürmek gibi bir niyeti olmadığına eminim."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, sen benden daha iyiydin. Sen sadece bir kızı kaybettin. Ben ise hepsini öldürdüğümünden eminim."

Hadrian içmeyi bıraktı. "Bir daha söyler misin?"

"Medford House'daki herkesi tutukladılar." "Senin bıraktığın notlar yüzünden mi?"

"Sanırım öyle."

"Muhtemelen bunu yapmamalıydın."

"Öyle mi dersin?" Royce ona sert bir bakış attı, ama bu bakışta kararlılık yoktu. Arkalarına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve barın yönüne bakarak garsonun dikkatini çekmeye çalışır gibi yaptı.

"Bana kızma. Bıçakla ortalığı kasıp kavuran sendin. Soylular, sokaklarını kendi adamlarıyla süslediğinde huysuzlanırlar." Hadrian bir yudum daha aldı, sonra sordu, "Peki ne yapmayı planlıyorsun? Onu idam etmelerine izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı.

Royce ona bakmayı reddetti, gözleri tavernada dolaştı, hiçbir yere uzun süre takılmadı. Burası bir domuz ahırına gibiydi ve Gwen'in burada ne kadar zamandır çalışmaya zorlandığını merak etti. Hapishane gibi hissetmiş olmalıydı. Bu konuda ortak noktaları vardı. Şimdi, yapmadığı bir şey için, onun yaptığı bir şey için tekrar hapse girmişti. Bunu düzeltmek için daha kaç kişiyi öldürmesi gerekiyordu?

Hadrian ayağa kalktı. "Ben içki alacağım. Sen de ister misin?" "Hayır."

"Senin içsen iyi olur gibi görünüyor."

"Hayır."

Hadrian bara doğru ilerlerken, Royce bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyordu.

Gwen'i kaçırmayı deneyebilirdi. Yangını görmüştü ve her şey kaos içinde olacaktı. Yüksek polis memuru etrafta emir vermek için bulunmuyordu. Güvenlik zayıf olacaktı. Ama onu tanıyordu — Gwen, diğer kızlar önce güvende olmadıkça gitmezdi ve hepsini dışarı çıkarmayı umut edemezdi. Çıkarsa, onları nereye götürecekti? Bir vagon dolusu kadınla kaçak durumda kalacaktı. Hazırlanmak için bir ayı olsaydı, belki, ama Royce adaletin hızlı olacağını tahmin ediyordu. Bir veya iki günden fazla zamanı olmadığını, muhtemelen sadece birkaç saati olduğunu tahmin ediyordu.

Daha iyi bir yol olmalıydı ve sorunun ne olduğunu biliyordu. Hâlâ kendisi gibi düşünüyordu. Merrick gibi düşünmesi gerekiyordu. İşlerin istediği gibi gitmesini sağlamalıydı. Bunu yapmak için gücün nerede olduğunu ve onu nasıl kullanacağını anlaması gerekiyordu.

Royce iç geçirdi. Aklına gelen tek şey öldürmektir, ama herkesi öldüremezdi. Merrick bu durumu nasıl hallederdi? Kesinlikle manipülasyonla, ama nasıl ve kimi? Kızları tutuklama emrini kimin verdiğini bile bilmiyordu. Çeyrek şerifler ve muhtemelen bir yüksek şerif, ayrıca bir şehir polisi ve son olarak da Melengar'ın tümünün yüksek polisi vardı, ki onun sayesinde bu makam şu anda boştu. Hangisine baskı yapmalıydı? Hangisi Gwen'i serbest bırakma gücüne sahipti?

"Bana gereken bir koz. Şantaj yapabileceğim veya rüşvet verebileceğim biri."

"Exeter için çok yazık," dedi Hadrian. "Onu kullanabilirdik, ama kralı öldürmeye teşebbüs ettiği artık herkesin malumu ve tabii ki *ölmüş olması da* var."

"Neden bahsediyorsun?"

"Yangın mı? Kalede çıkan büyük yangın mı? Exeter'ı ortaya çıkarmak için sen çıkardın sandım."

"Hayır, Albert yapması gerekeni yaptı ve Exeter kendi başına dışarı çıktı."

"Evet, şimdi biliyorum. Aslında bunu kaledeki dedikodulardan anladım. Herkes Exeter'ın bunu ayarladığını konuşuyordu. O, kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu."

"Gerçekten mi? Bu tuhaf. Exeter bana bir piskoposun, Saldur'un, sanırım öyle demişti tahtı ele geçirmek için komplo kurduğunu söylemişti."

"Bu, parmaklarını kesmeden önce miydi, sonra mıydı?" "Hatırlamıyorum."

"Muhtemelen bir iki parmak sonra annesini kralı öldürmekle suçlardı."

Royce başını salladı. "Hayır, böyle durumlarda insanların oldukça dürüst olduğunu gördüm. Bence Exeter masumdu."

"Yanlış adamı öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Royce sırtıttı. "Kaleyi yakıp kralı öldürmeye çalıştığı için demek istedim. Exeter, Rose'un kim olduklarını teşhis edebileceğini söyledi. Onu öldürmek istemediğini, onu *bulmak* istediğini söyledi. Rose'un, onun ihtiyaç duyduğu bir tür kanıtı vardı."

"Hmm..." Hadrian bir yudum daha aldı. Dışarıda rüzgâr tavernayı sarsıyor, birçok çatlaktan ısıklık çalıyordu.

"Ne?"

"Devriye Rose'u yakaladığında onu öldürmeye çalışmadılar. Şerif onu Exeter'a götürmek istedi."

"Adını öğrendin mi? Rose'u öldürdüğünü düşündüğün muhafızın adını?" "Richard Hilfred, kraliyet muhafızlarının çavuşu."

Royce ayağa kalktı. "Harika! Tek yapmam gereken onu öldürmek." "O zaman şanslısın. O zaten öldü."

"Emin misin? *Kesinlikle* emin misin?"

"Yangını başlatan adam oydu. Yeni şansölye onu öldürdü. Ama bunun ne önemi var ki?"

Merrick bağlantıları görmüş olmalıydı. Parçaların yerine oturduğunu görmüş olmalıydı ve Royce de bir kez olsun bunları görüyordu. Ayağa kalktı ve ileri geri yürümeye başladı. Royce bir şeyin peşindeydi ve yerinde duramıyordu. Merrick de plan yaparken dolaşırdı ve bu, doğru yolda olduğunu daha da hissettirirdi.

"Hilfred sadece bir piyundu, içindeki adam. Asıl ipleri elinde tutan bu Piskopos Saldur. Biraz ikna edersek, bizim için de bir şeyler yapabilir. Bir arkadaşım "suçluluk ve korku güçlü bir kombinasyondur" derdi ve çoğu zaman, bir başkasının yaptıklarını bildiğine dair küçük bir ipucu, hayal gücünüzü harekete geçirmeye yeter. Eğer kralı öldürmeyi planlasaydım ve o ölmeseydi, Majestelerinin bunu öğrenebileceğinden biraz endişelenirdim, sizce de öyle değil mi?"

"Tabii, ama ne yapacaksın? Katedrale girip adamın boğazına bıçak dayayıp..."

"Hayır," Royce, aynı şeyi düşünmesine rağmen kendini böyle söylerken buldu. Merrick asla böyle bir şey yapmazdı. *Çok kaba* olurdu, derdi. İkna etmek bir sanattı. Fazla güç kullanmak istenmeyen sonuçlar doğururdu. Korku iyiydi, panik ise öngörülemezdi. "Albert'e ihtiyacımız var."

"Albert mi?"

"Evet."

Royce uzandı ve kasten Hadrian'ın kupasını devirdi, birayı masanın ucuna ve yere döktü.

Hadrian masadan uzaklaştı ve Royce'a şaşkınlıkla baktı. "Bunu neden yaptın?"

"Islanmadın, değil mi?" Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Hayır."

Royce bir an masanın ucundan damlayan birayı izledi. "Çünkü biranın nereye gideceğini biliyordum. Ayrıca, senin ayık olmana ihtiyacım var, çünkü bu iş başarısız olursa, birçok insanı öldürmek zorunda kalabiliriz."

BÖLÜM 21

ERTESİ GÜN

Şafak sökmeden önce yağmur yağmaya başladı. Barakaların çatısına düşen yumuşak yağmur sesleri rahatlatıcı, hoş bir rahatlama, Maribor'un gece yangınlarını söndürmek için verdiği bir hediye olmalıydı, ama Şansölye Percy Braga bunu halletmesi gereken bir sorun daha olarak gördü. Barakalar yeni konsey odaları haline gelmişti ve krallığın kalbi ve ruhu, iki dar odaya sıkışmış durumdaydı. Braga sonunda şehirdeki bir asilzadenin evini ele geçirecek, hatta Saldur'un itirazına rağmen Mares Katedrali'ne taşınacaktı. Şimdilik olay yerinde olması gerekiyordu.

Sahne, kalenin yanıp kül olmuş kalıntılarıydı. Yangın, kimsenin tahmin edebileceğinden daha uzun süre devam etmişti. *Tüm o saman*. Braga bütün gece bu üç kelimeyi duymuştu, ama ateşi canlı tutan şey yaşlı meşe ağaçlarıydı. Kova zinciri, yangının müstemilatlarla sıçramasını önlemekten başka bir işe yaramadı. Kale, sanki bir ejderha yerleşmiş ve oradan ayrılmayı reddediyormuş gibi, ele geçirilemezdi. Bütün gece yanan yer, parlayan gözleri ve derin boğuk kükremesiyle siyah duvarlar gibiydi.

Yapılması gereken çok şey vardı ve şimdi, çok geç gelen yağmur sayesinde çamur içinde yapacaklardı. Karşı karşıya olduğu sorunların büyüklüğü eziciydi. Nefes aldı, nefes verdi ve sonra bir nefes daha aldı. Nefes almayı kendine hatırlatması gerekmemeliydi. Dünya değişiyordu. Güneş tekrar parlayacaktı, belki de eskisinden daha parlak. Sadece bunu atlatması gerekiyordu.

Braga, katılımcı sayısına uygun büyüklükte, üzücü derecede küçük bir masada oturuyordu. Orijinal on iki konsey üyesinden sadece Lord Valin, Mareşal Ecton, Chamberlain Julius ve Piskopos Saldur hayatta kalarak yeniden toplanmıştı. Yağmurla daha da kötüleşen sabah soğuğuna dayanmak için uğraşırken, bir yığın askeri battaniyenin altında gömülü olan Braga, masanın başına oturmuş, hatırlayabildiğinden daha yorgun ve üşümüş hissediyordu. Kimse ateş yakmayı önermedi.

Braga ölüm listesini bekliyordu. Kaosun içinde kimlerin öldüğünü, kimlerin hayatta kaldığını kimse bilmiyordu ve o bu listeye ihtiyaç duyuyordu. Beklemek işkence gibiydi ama devam etmeden önce bunu bilmesi gerekiyordu. En azından bir isim listede olmayacaktı. Prenses kurtulmuştu, Richard Hilfred'in oğlu olan çocuk onu güvenli bir yere taşımıştı.

Herkesin üzerinde bir yerlerde kül vardı. Essendon Kalesi'nin tamamı büyük bir kömür yığınının dönmüştü ve herkes madencilere benziyordu.

"Doğu Yolu'na keşif erleri göndermek istiyorum," dedi Valin, Braga'nın daha önce hayal bile edemeyeceği sert bir ses tonuyla. Yaşlı savaşçı ona her zaman, bir sonraki Asper Markisi için koltuğu sıcak tutan, yaşlı bir hizmetkar gibi gelmişti, ama adam şimdi hayattaydı, gözleri parlak ve sesi derindi. "Burada kör ve sağır bir şekilde oturuyoruz. Exeter'ı çocukluğundan beri tanıyorum ve o çocuk aptal değildi. Komutanları ve ordusu yürüyüşte olabilir. Adam ölmüş olsa da, kuvvetleri hala bir risk oluşturabilir. Nerede olduklarını, sayılarını ve yapısını bilmemiz gerekiyor."

"Aslında, bence önümüzde daha acil bir sorun var," dedi Piskopos Saldur. Yaşlı din adamı berbat bir haldeydi. Yağmurla ıslanmış, ince saçları kafatasına yapışmış, yüzündeki is alnından siyah gözyaşları gibi akıyordu. Nehirde yüzen bir ceset gibi görünüyordu. "Herhangi bir yola çıkmadan önce, bu krallığın başına kimin geçeceğini karar vermemiz gerekiyor. Kraliyet ailesi öldüğüne göre, bu..."

"Prenses hayatta kaldı," dedi Valin, Braga'nın hoşuna gitmeyecek kadar hızlı ve yüksek sesle. Yaşlı adam önceki tüm toplantılarda sessiz kalmıştı, ama şimdi sesini bulmuştu.

"Elbette, elbette, ama o daha on iki yaşında," piskopos, Valin'in elini okşayarak, markiz'in elini çekmesine rağmen, sıcak ve samimi bir ses tonuyla konuştu. Kimse, ne kadar dostça konuşursa konuşsun, bir cesedin kendisine dokunmasından hoşlanmaz. "O

Hüküm süremez. Belki bir gün, ama şimdi değil. O reşit olana kadar bir naip atamamız gerekiyor.

"Lord Valin en kıdemli soyludur," diye konuştu Ecton. "Ve o, tüzüğün torunudur. Açıkça görülüyor ki siz..."

"Yasa, bir sonraki kral taç giyene kadar şansölyenin yönetici olarak görev yapacağını belirtir," diye açıkladı Chamberlain Julius. "Bu tartışılmaz bir gerçektir. Lord Braga, kralın kardeşidir."

"Sadece evlilik yoluyla," diye cevapladı Ecton.

"Lord Şansölye?" Wylin, sabah boyunca insanların gelip gittiği kapıda belirdi. Lawrence'ın resmi olarak öldüğü ilan edildiğinden beri, Wylin kaptan vekilliği yapıyordu. Lawrence, eskiden salon olan odada düşen bir kütüğün altında kısmen ezilmiş halde bulunmuştu. Wylin sıırsıklamdı ve hepsinden daha kirliydi. Elleri ve kolları dirseklerine kadar siyah olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Braga.

"Ölülerin sayısını önceden hesapladık, efendim. Ve, efendim" — durakladı, her birinin yüzüne bakarak — "durum düşündüğümüz kadar vahim olmayabilir. Enkazda kralı bulamadık."

"Emin misin?" diye sordu Saldur. "Elbette bulmuşsunuzdur, muhtemelen tanınmayacak kadar yanmıştır."

"Hayır, Majesteleri. Sanmıyorum. Bulduk..." durakladı, "yangın kralın yatak odasına ve şapele pek zarar vermemiş. Kraliçe Ann hala yatağında yatıyor. Muhtemelen uyurken dumandan etkilenmiş, ama kral orada değildi. Prensi de bulamadık. Yazman ahırda, resmi tutanağı yazıyor. Size hemen getirecek, ama kralın durumunu hemen öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Evet, evet, teşekkürler, Teğmen... ah, Yüzbaşı."

"Ne umut verici bir haber," dedi Saldur, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

"Bu ne anlama geliyor? Kral nerede olabilir?" Lord Valin sordu. "Exeter'in adamları onu kaçırmış olabilir mi?"

"Görünüşe göre yeni bir hükümdar seçme konusundaki tüm bu konuşmaları askıya alabiliriz." Şansölye ayağa kalktı, battaniyelerin çoğunu üzerinden çıkardı ama bir tanesini omuzlarında bıraktı. "İzninizle, düzeltmem gereken bir kaos var." Barakadan çıktı.

İçinde cesetlerin yığıldığı arabalar, kısa süre önce çamura dönüşen avludan geçiyordu. Barakanın sundurmasının saçağı altında durarak kendisine verilen felaketi inceledi.

Kornaların sesi Braga'nın dikkatini çekti.

"Kral! Kral!"

Atlar kapıdan içeri girdi. Kral Amrath, Kont Pickering'in yanında koşarak içeri girdi. Arkalarında, yağmurla sıırıslıklam olmuş prens ve Pickering'in oğulları geliyordu, hepsinin gözleri kararmış kaleye dikilmişti. Barakadaki askerler yüzlerinde gülümsemelerle dışarı koştular.

"Hayattasın!" diye bağırdı Braga. "Ve çocuklar..."

"Bu sabah yolda yakaladık," diye açıkladı Leo, sesi soğuktu, gözleri kalenin yıkıntılarından ayrılamıyordu. "Avlanmaya çıkmak için gizlice kaçmışlar."

Amrath, sakalından yağmur damlaları damlarken, şansölyenin önünde attan indi ve hiçbir şey söylemedi. "Ne oldu, Percy? Ann ve Arista nerede?"

O anda, seçim şansı olsaydı, Braga bu soruyu cevaplamak zorunda kalmaktansa Hilfred'in oğluyla yer değiştirmeyi tercih ederdi.

Albert, geceyi Lord Daref'in Gentry Mahallesi'nin kuzeybatısındaki Medford'daki evinde geçirmişti. Bu ev, her katında şömine ve pencerelerin altında zarif çiçeklikler bulunan, üç katlı, tuğla ve taştan yapılmış şık bir evdi. Daref'in Asper'de de mütevazı bir mülkü vardı, ancak işleri kontrol etmek için yılda sadece iki kez orayı ziyaret ediyordu. Arkadaşının açıkladığı gibi, "kırsalda yaşamak, güncel kalmayı ve ilgili olmayı imkansız hale getiriyordu", Albert bunun sıkıcı olduğu anlamına geldiğini anladı. Şehirde Daref yalnız yaşıyordu, ancak altı hizmetçisi vardı. Karısının olmaması yıllardır dedikodulara yol açmıştı ve bu dedikodular, onunla birlikte yaşayan sarışın genç adam tarafından daha da alevlenmişti. Daref ona Neddy diyor ve onu yeğeni olarak tanıtıyordu, ancak Albert, Daref'in yeğeninin düğününe katılmıştı ve onun kardeşi olmadığını biliyordu. Albert, çoğu soylu gerçek sırlara sahipken arkadaşının bu kadar uğraşmasını garip buluyordu, ama belki de mesele buydu; Lord Daref, tartışmanın dışında kaldığını hissediyordu.

Daref ve Albert, yangın çıktıktan hemen sonra partiden ayrılmışlardı. İkisi de trajediye bakacak cesarete sahip değildi. Diğerleri bütün gece soğukta beklerken ya da kova zinciri oluştururken, onlar rahatça uyudular. Bu, Albert'in son iki yılda karşılaştığı ilk düzgün konaklama yeri idi. Bunun için ve üçünün tadını çıkardığı lezzetli kahvaltı için minnettardı.

Kapının alınmasıyla bir haberci geldi ve yangının kaza olmadığını söyledi. Yangın, kraliyet ailesini öldürmek amacıyla çıkarılmıştı. Kral ve çocukları kurtulmuştu, ama kraliçe hayatını kaybetmişti.

Belki daha da şaşırtıcı olanı, sorumlu olan hain, Lord Yüksek Muhafız Simon Exeter'in de öldürölmüş olmasıydı. Cesedi Gentry Meydanı'nda parçalanmış halde bulundu. Katilinin kimliğı bir sır olarak kaldı.

Bu haber, Daref ve Neddy arasında bir komplo olasılığının olası sonuçları ve bunun saray mensupları üzerindeki etkisi hakkında hararetili bir tartışma başlattı. Albert, onların konuşmalarından tek kelime bile duymamıştı; "*parçalanmış*" kelimesine takılmıştı.

Royce ve Hadrian ona aşağılayıcı yoksulluktan kurtulma fırsatı sunduklarında, bu fırsatı hemen değeriendirmişti. Şimdi bunun akıllıca olup olmadığını merak ediyordu. Baron McMannis için planladığı gibi, iyi niyetli bazı utanç verici durumlar bekliyordu. Ama bu... O, yüksek rütbeli bir asilzadenin ölümlünde suç ortağı olmuştu.

Albert ikinci porsiyon sosis ve yumurtasını bitiremedi.

Muhafızlar onu hatırlayacak mıydı? Vince, Exeter'a tuhaf bir mesaj ileten viskontu şansölyeye veya krala anlatmış mıydı? Winslow adını hatırlayacak mıydı? Onun da komploya karıştığını düşünecekler miydi? Kral cinayeti histeriyi tetiklemişti ve cellatın baltası cömertçe sallanarak, suçlu olanlara olduğı kadar olaylara karıştıkları için talihsiz olanlara da aynı cezayı verdi.

Herkes onun Daref ile birlikte geldiğini biliyordu. Kale muhafızları o anda yola çıkmış olabilirdi. Ortadan kaybolması gerekiyordu. Albert cüzdanındaki parayı hissetti. Lady Lillian, Lady Constance'a küpelerini alması için yirmi beş tenent vermişti. Giysileri, altını ve mümkün olduğunca dolu bir midesi vardı. Şehir kapısından çıkıp ortadan kaybolabilirdi. Paralarla uzun bir yol gidebilirdi, belki de Lord Simon Exeter adını hiç kimsenin duymadığı Calis'e kadar.

"Gitmem gerek," dedi Albert, Wintertide festivalinin bu sezon iptal edilip edilmeyeceğini tartışan Neddy'yi keserek.

Daref yağmura baktı ve sırtıttı. "Sen her zaman ürkek bir korkaksın."

Albert'in kalbi bir an durdu, sonra gülümsedi. Sadece bir şakaydı.

"Dün geceden sonra birçok kişinin şehri terk edeceğini tahmin ediyorum, sanki yangın ve cinayet bir veba salgınıymış gibi. Sizin gibi, onlar da

kendi kırsal malikanelerine çekilecek ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca gelişmeleri bekleyecekler."

"Peki ya sen?" diye sordu Albert.

"Bunu hayatta kaçırmam. Saray heyecan verici bir yer olacak ve ben de tüm bunların tam ortasında olmak istiyorum."

Albert'ın parasızlığı, valizini hazırlamayı giyinmek kadar basit bir iş haline getirmişti. Deref'e veda edip yağmurun içine doğru yola çıktı. Meydanı geçerken Royce'un işinin kalıntılarını gördü. Her yer kanla kaplıydı. Çeşmenin havuzu kirli kırmızıydı, Exeter'in cesedinin kesildiği heykelin üzerine hala birkaç ip bağlıydı. Manzara o kadar korkunçtu ki Albert, yediği sosis ve yumurtaları kusmamak için elini ağzına götürdü.

Royce ve Hadrian bunu nasıl başarmışlardı? Hâlâ onlara borcum var. Kaçarsam Royce beni yakalar mı?

Royce, sadece bir gün içinde Exeter'in kimliğini keşfetmişti. Melengar'ın en güçlü üçüncü adamını, emrinde bir şerif ordusu olan birini, kurbanı kralın galasına katılırken bulmuş, ona komplo kurmuş ve öldürmüştü. Royce onu öldürmeye karar verirse, Calis yolunda reddedilmiş bir vikontun şansı ne kadar azdı?

Midesinde bir ağrı hissetti. Onların ne tür insanlar olduğunu gerçekten bilmiyordu. Onlarla daha yeni tanışmışken nasıl bilebilirdi ki? Hadrian yeterince cana yakın görünüyordu, ama onda başka bir şey daha vardı, gizli bir şey. Bir sıradan insan için biraz fazla kendinden emin bir yürüyüşü vardı, sanki ölümden hiç korkmuyormuş gibi. Albert'in babası ona her zaman rahat davranan erkekler konusunda uyarıda bulunmuştu. Winslowlar kumarbaz bir aileydi ve muhtemelen insanları okuma konusundaki doğuştan gelen yeteneğini buradan almıştı. Elbette, büyükbabası bir kumar oyununda feodal toprağını kaybetmiş, babası da aynı şekilde her şeyini kaybetmişti, ama bu onun haklı olmadığı anlamına gelmezdi — buna kumar denmesinin bir nedeni vardı. Yine de, iki yeni ortağı arasında Royce korkutucu olanıydı. Karakterini hiç gizlemiyordu. O adam her şeyi yapabiliirdi.

Ölüm bir suç ortağı olarak mı, yoksa karanlıkta mı?

Albert her zaman korkak bir adam olmuştu, ama ailenin kumar alışkanlığı hala kanında akıyordu. Eğer önce Royce'a gidip bu tür işlere uygun olmadığını açıklasa, belki onu bırakırdı. Hayatının geri kalanını korku içinde yaşamaktansa, şimdi riski göze almaya karar verdi. Onlara

onlara yirmi altın tenent verse, ona verdikleri paranın kat kat fazlasını geri ödeyebilirdi. İkisi, ortaklığı bozduğu için ondan hoşnut olmayabilirdi, ama bu, hayatını kurtarmak için yeterli olmalıydı. Hâlâ yaşamak için beş altın kalacaktı ve bununla kaçabilirdi. Sorun, onlara sakladığı beş altını söylemesi mi, yoksa işten yirmi altın kazandığını mı söylemesi gerektiği idi? Beş altın adil görünüyordu, ama onlar öyle düşünmeyebilirdi. Yine de, yaşamak için en az beşine ihtiyacı vardı. Lady Lillian'ın parasını alıp sözünü tutmadığında, medeni toplumda yüzünü gösteremeyecekti ve Constance utanç ve intikam duygusuyla dolacaktı. O Royce Melborn değildi, ama küçümsenen bir soylu kadının öfkesi hafife alınacak bir şey değildi. Geri dönmeyi asla umut edemezdi ve ortadan kaybolup yeni bir hayata başlamak zorunda kalacaktı. Calis hala bir olasılıktı, ama Delgos'a da gidebilirdi, orada soylular yoktu. Her ikisi de güzel olurdu, yaklaşan kış için sıcak bir yer. Ucuz rom sattıkları bir yer.

Albert, Aşağı Mahalle'ye vardığında yavaş adımlarla yürüdü. Yeni giysilerini sıırılsıklam eden yağmura rağmen acelesi yoktu. Bu herkes için kötü bir gündü ve o da payına düşeni almak için hevesli değildi. Tavernaya doğru yöneldi, ama meydandaki ortak kuyuda durdu. Raynor Grue, kesiklerle daha da çirkinleşen korkunç yüzüyle mekanı süslüyordu, sanki biri kargalara acıyarak etlerini kesmiş gibi.

Zanaatkarlar Mahallesi'nden geçerken diğer ölü adamı da görmüştü. Şerifler devlet işleriyle o kadar meşguldüler ki, iki köylünün cesetlerini kaldırmakla uğraşacak zamanları yoktu. Birisi onları indirene kadar orada ne kadar süre asılı kalacaklardı? Her iki manzara da korkunçtu ve Albert, Exeter'ın cesedinin tam olarak ne durumda bulunduğunu merak etti. İlki onu çok fazla rahatsız etmemişti, ama Grue farklıydı. Onu tanıyordu. Daha önceki gün onunla konuşmuştu. Albert'in eli dalgın bir şekilde kendi boğazına, kendi yüzüne gitti. Royce'a kıyafet almak için bu kadar çok borç aldığı sorulduğunda ne kadar kayıtsız ve kibirli davrandığını hatırladı. Belki de daha az küstah davranmalıydı. Ondan sonra ayakları daha da yavaş hareket etmeye başladı.

Ne yazık ki, onu yutacak bir deprem olmadı ve kısa süre sonra The Hideous Head Tavern and Alehouse'a vardı. Kapı kapalıydı ve Albert bir an ne yapacağını bilemedi. Öylece içeri girmemeliydi, ama Raynor Grue'nun mekanı açmasını da bekleyemezdi.

Eşikte durup bir sonraki hamlesini belirlemeye çalıştı, *ki bu hamle çoğunlukla "Onlara ulaşmaya çalıştım. Bunun için beni suçlayamazlar."*

Kapı açıldı.

"Winslow," Royce'un sesi karanlıktan keskin bir şekilde duyuldu. "Buraya gel."

Albert, bacaklarını yürümeye zorlarken midesinin bulandığını hissetti. *Şehirde hala boş bir yer var. Belki Royce onu benim için ayırmıştır.*

Royce içeri girer girmez kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Gözlerinin loş ışığa alışması bir dakika sürdü. Bar, üçü dışında boştu. Hadrian, yüksek taburelerden birinde barda oturuyordu, büyük kılıcı üç koltuğun ötesine uzanan tezgahın üzerinde duruyordu.

Royce ona sinirli bir bakış attı. "Neredeydin? Saatlerdir bekliyoruz, ben de tam seni aramaya çıkacaktım."

Onu aramak mı? Bu ne anlama geliyordu? Royce ateşli bir katil değildi. Albert onlarla sadece birkaç gündür birlikteydi ama bunu çoktan anlamıştı. Hırsıza bakarak nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Deref haklıydı; o bir korkaktı.

"Ben... ah..."

"Boş ver. Medford'daki piskoposu tanıyor musun?" "Maurice Saldur mu?" Albert bu soru karşısında şaşkına döndü. "Hayır, onu da öldürmeyi planlamıyorsunuz, değil mi?"

Royce cevap verme zahmetine girmedi ve ona küçük bir çanta uzattı. "Bu paketi hemen piskoposa teslim et, hemen şimdi."

"Ama onun nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Royce, Albert'ın ceketinin yakalarını tutup onu öpebilecek kadar yaklaştırdı. "Bu paketi hemen piskoposun eline teslim et, yoksa..."

"Sorun değil," dedi Albert, keseyi alarak.

Essendon Kalesi'nin Gentry Mahallesi'nin karşı tarafında, Mares Katedrali kasvetli, vakur ihtişamıyla duruyordu. Bazıları, bu iki binanın Medford'u kavga eden devler gibi domine ettiğini söylerdi, ama Piskopos Saldur onları çocuklarla dolu bir şehri izleyen ebeveynler olarak görmeyi tercih ediyordu. Kale, bir koca gibi bedenin güvenliğini sağlarken, ana kilise ruhu besliyordu. Katedral, kaleden daha eskidi, onu ve Melengar krallığını yüzyıllar öncesine dayanıyordu. İmparatorluk sonrası dönemin bir kalıntısı olan katedral, yaşını gösteriyordu. Siyah çizgiler taşları lekeliyordu.

yüksek çan kulesinden, bin yıllık yas için dökülen karanlık gözyaşları. Dünyanın geri kalanı yoluna devam etmişti. Yolların güvenli, suyun saf olduğu ve Medford gibi şehirlerin surlara ihtiyaç duymadığı imparatorluğun ihtişamlı günlerini unutmışlardı. Kilise hatırlıyordu. Kilise bekliyordu.

Neredeyse bin yıldır, Nyphron Kilisesi, mucizevi bir şekilde son yıkımdan kurtulan son imparatorun kayıp varisini arıyordu.

Bu tek umut, çalkantılı zamanlarda inancı ayakta tutmuştu. Kilise, bu hayale ve ihtişamlı geçmişin anılarına sarılarak, insanlığı aydınlanmış ilerlemenin yoluna geri döndürmek ve yeterli kılıcı olan herhangi bir haydutu tahta oturtan bencil bölünmelerden uzaklaştırmak için çabaladı.

Karanlık zamanlarda uzun bir yolculuk olmuştu, ama bekleyiş neredeyse sona ermişti.

Piskopos, Mares Katedrali'nin ikiz çan kuleleriyle süslü görkemli cephesine, bu kadar küçük bir şehirde hiç de yakışmayan bir şahesere, yağan yağmur damllarına bakmak için yeterince uzun bir süre durakladı. Sonra omzunun üzerinden hala dumanlar tüten kalenin yıkıntıları baktı ve omuzlarındaki ıslak cüppesinin ağırlığını hissetti. Başarısız olmuştu, ama en azından yanan kendisi değil, kaleydi. Exeter'ı öldüren kişi, piskoposun boynundaki ilmiği çıkarmıştı.

"Umutsuz bir gün," diye mırıldandı Olin kapıyı tutarken. Olin hep böyle saçma sapan şeyler söylerdi.

Saldur kiliseye girer girmez huzur hissetti. Yüksek mermer sütunlar, titreyen mumlar ve salıfan tütsüsünün keskin kokusuyla dolu loş iç mekan, dış dünyadaki sorunların beklemek zorunda kaldığı başka bir dünyaydı.

Olin kapıyı kapatırken piskopos sırlıklam duruyordu. "Ne yapabilirim?" diye sordu Olin.

"Odama koş, ateş yak ve banyoyu hazırla. Bana kurulamak için havlu da getir. Kemiklerim dondu."

"Tabii ki." Olin ağır adımlarla uzaklaştı. Tombul adam ayaklarını nasıl kaldıracağını hiç bilmiyor gibiydi.

Daha önce ıslaklığı onu rahatsız etmemişti, ama şimdi içeride olduğu için bu durum bir ızdırap haline gelmişti. Hareket etmekten, ıslak kumaşın cildine yapışmasını hissetmekten çekiniyordu. Odasına doğru zorla bir adım attı ve yüzünü buruşturdu. Biraz daha yürümesi gerekiyordu; sonra ıslak giysilerini çıkarabilecekti. Kendini kurulayacak, yatağa kıvrılıp uyuyacaktı. Uzun bir geceydi.

Sadece bir adım daha atmışken kapının alındığını duydu.

Piskopos etrafına bakındı ve iç geçirdi. Kilisenin önünde tek başınaydı. Kapıyı itti ve dışarıda bekleyen, kendisi kadar sıırıslıklam olmuş sarışın bir asilzade gördü. Gözleri buluştuğunda, adam gülümsedi.

"Ekselansları!" Çok sevinçli görünüyordu, piskoposun bu günlerde alışık olduğu türden bir tepki değildi. "Sizi bulduğuma çok sevindim."

"Ayin saatine kadar..."

"Ben bunun için burada değilim." Adam, piskoposun kuru olan giriş salonunda oluşturduğu su birikintisini fark etti. "Ben sadece bir teslimat yapıyorum."

Bir para kesesi uzattı.

"Ne kadar nazıksınız." Saldur keseyi aldı, hafifliğinden hayal kırıklığına uğradı. "Eminim lordumuz Novron cömertliğiniz için sizi kutsayacaktır."

"Oh, bu benim değil, Ekselansları. Aslında kimin olduğunu da bilmiyorum. Az önce acele eden bir adam beni sokakta durdurdu ve bunu size teslim etmemi istedi. Önemli olduğunu söyledi ve ben kiliseye iyilik yapmayı her zaman severim. Bu konuda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Hepimiz öyle," dedi piskopos.

"Çantanın içinde ne olduğunu da çok merak ediyorum. Adam bana hiçbir koşulda içine bakmamamı söyledi, bu da tabii ki bakmak istememe neden oldu."

"Peki baktın mı?"

Soylu adam başını salladı. "Normalde bakardım, ama..." "Ama ne?"

"Şey, dürüst olmak gerekirse, Ekselansları, korkmuştum. Adam, nasıl desem, korkutucuydu. Beni izliyor olabileceği izlenimine kapılmıştım." Soylu adam etrafına bakındı.

"Anlıyorum. Peki, teşekkür ederim, sanırım." "Teşekkür ederim, Ekselansları."

Sarışın asilzade bir kez daha gülümsedi ve topuklarını döndürerek yağmurun içine doğru yürüdü. Saldur yağmura doğru baktı ama onu izleyen kimseyi göremedi. Kapıyı kapattı.

Başka birinin kapıya gelebileceği ihtimalinden daha çok rahatsız olan piskopos, giysilerinin nemli ıslaklığını umursamadan dişlerini sıkarak koridorda yürüdü. Yürürken cüzdanı açtı ve içindekileri eline döktü.

Saldur durdu.

Avuç içinde kesik bir parmak tutuyordu.

Saldur yüzünü buruşturdu ve parmağı düşürdü. Yere çarptığında çıkan metalik ses, dikkatini bir yüzüğe çekti. Altın yüzük, bir tarafında büyük bir yakut, diğer tarafında ise daha küçük bir yakut bulunan gösterişli bir şeydi. Melengarian yüksek makamının altın ve bordo rozeti hiç şüphesizdi; bu, yüksek polis şefinin yüzüğüydü.

Simon Exeter'a ne olduğu hâlâ bir sırdı, ama Saldur bu konuyu kurcalamaya gerek duymuyordu. Novron, Saldur onun hizmetinde çalıştığı için Exeter'ı felaketten korumak için öldürmüştü. Yüksek polis şefi henüz onu suçlamak için yeterli kanıta sahip değildi. Ama şüpheli bir adam olduğu için, Saldur'un tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde parçaları bir araya getiriyordu. Piskopos, parmağı ve yüzüğü şaşkınlıkla inceledi.

Neden biri bana Lord Exeter'ın kesik parmağını göndersin ki?

Çantayı daha yakından incelediğinde, içinde bir parça parşömen buldu. Üzerinde küçük, sıkı bir el yazısıyla yazılmış, az ama özlü kelimeler vardı.

Medford House'daki hanımların serbest bırakılmasını ve korunmasını sağla, ben de seni unutayım.

—Rose

Saldur notu üç kez okudu ve üçüncü kez okuduğunda elleri titriyordu.

Küçük, iri gözlü kaltak sesimi tanıdı! Ve hala hayatta!

Piskopos arkasını döndü ve geri adım atarak Gentry Meydanı'nın kapılarını bir kez daha itti. Sarışın asilzade gitmişti ve başka kimse görünmüyordu. Uzakta, yağmur perdesinin arkasından, Tolin Essendon'un dikilitaşını zar zor seçebiliyordu. Exeter'in cesedi kaldırılmış ve kanlar temizlenmişti, ama askerlerin güvenli bir şekilde ulaşamayacağı kadar yüksekte duran tek bir ip, hala kralın boynunda bir ilmek gibi sallanıyordu.

Richard neden onu öldürmemişti? Belki de Hilfred sandığından daha akıllıydı. Sadece bir aptal, kralına ihanet etmek üzere olan bir adama güvenir. Muhtemelen bir şeyler ters giderse diye onu sigorta olarak hayatta tutmuştu. Belki de daha sonra ona şantaj yapmayı planlıyordu. Richard'a zindanda onun boğazını kesmesini söylemeliydi, ama cesedinin uzak bir yerde bulunması ya da hiç bulunmaması en iyisi olacağını düşündü. Onun kalede ölmesi

Exeter'e bulmacasına ekleyeceği bir parça daha, kendisine ise savunması gereken bir suçlama daha kazandırırđı.

Saldur ilk kez, polis şefinin kim tarafından ve neden öldürüldüğünü düşünmek zorunda kaldı. Üzerinde bir not bulunduğunu söylediler; Exeter'ın bazı kadınlara zarar verdiği ile ilgili bir şey.

Kızların kendilerini korumak için haydutları tutmuş olmaları gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Exeter gibi şehirde başka cinayetler de işlendiğini duymamış mıydı? Kurbanların her biri, bir şekilde Medford House'daki kadınlara zarar vermişti. Şehrin en kötü mahallesindeki fahişelerin önemsiz meselelerinin boğazına bıçak dayayabilmesi ne kadar ironikti. Saldur, olasılıkları görebilen çok az insan olmasına her zaman şaşırdı. Bu Rose onu tuzağa düşürmüştü. O kadar çok şey isteyebilirdi ki: para, güç, gerçekten her şey. Bir avuç fahişenin serbest bırakılması ve korunması meseleyi çözüme kavuşturacaksa, Saldur bunu memnuniyetle yapardı.

Ateşi, banyosunu ve onu bekleyen yatağını unutan Saldur, dönüp bir kez daha yanmış kaleye doğru yola çıktı. Rose parmakla göstermeye başlamadan önce Majestelerini kızları serbest bırakmaya ikna etmesi gerekiyordu.

Albert The Hideous Head'e döndüğünde, Royce kapıyı açık bırakmış onu bekliyordu. Hırsız onu içeri çekip kapıyı hızla kapattı ve Albert ıslak koluyla gözlerindeki yağmur damlalarını silmeye çalıştı.

"Ee?" diye sordu Royce.

"Her şey yolunda gitti," dedi Albert. "Paketi Piskopos Saldur'a ulaştırdım ve onun kaleye geri döndüğünü gördüm. İçinde ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Leverage," diye cevapladı Royce.

"Yani şimdi neye karışmış oldum... cinayetin yanı sıra şantaja da mı?" "Gwen ve kızlar tutuklandı," dedi Hadrian.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, ama bunun Piskopos Saldur'la ne ilgisi var?"

"Royce onları kurtarmak için bir plan yaptı."

Gözlerini temizleyen Albert, Hadrian'ı masalardan birinde, önünde devrilmiş bir bira bardağı ve yerde bir su birikintisiyle görebiliyordu. Büyük kılıcı masanın ve yanındaki sandalyenin arasındaki boşluğu dolduruyordu, kılıç kemeri sallanıyordu.

Royce ayakta kalarak rahatsız edici bir şekilde yakınında durdu. İkisi de uyumamış gibi görünüyordu.

"Düşündüm de," dedi viskont. "Bu alçakça yaşam tarzına uygun değilim. Ayrıca, yangın çıkmadan kısa bir süre önce Lord Exeter'a bir mesaj ileten viskontu kraliyet muhafızlarının aradığından da oldukça endişeliyim. Belki de Medford'dan ayrılmamın zamanı gelmiştir."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Royce, Albert'in buna inanmasını sağlayacak bir kesinlikle. "Senin bilgi toplamam gerekiyor."

"Bana olan güvenin için teşekkür ederim, ama... al." Albert bir para kesesi uzattı. "Partideyken ayarladığım bir iş için yirmi altın var. Ne istersen onu yapabilirsin. Beni işe alan kişi, gittiğim yerde beni asla bulamayacak. Melengar'da, hatta belki de tüm Avryn'de bir daha yüzümü gösteremeyeceğim. Güneye, Delgos'a ya da belki Calis'e gitmeyi düşünüyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Royce, çantayı görmezden gelerek.

"Ya tutuklanırsam ne olacak?"

"Albert," dedi Hadrian. "Aşırı tepki veriyorsun. Kimse senin peşinde değil. Ayrıca, artık sen de bizden birisin. Seni asmalarına izin vermeyiz."

Asmak mı? Bu düşünce onu ürpertti.

"Gerçekten öyle yapacaklarını düşünmüyorsun..." Ama elbette öyle düşünüyordu. Yoksa neden öyle söylesin ki? "Peki bunu nasıl engelleyebilirsin? İkiniz her şeye çok kayıtsızsınız! Hakaret etmek istemem ama lütfen şunu anlayın, siz sadece iki kişisiniz, *onlar ise bir ordu*. Bütün bunlar için üzgünüm..." Albert, suyla ıslanmış ellerini havaya kaldırdı ve manşetlerinden sıvı sıçradı. Kafası karışmıştı, bu aşırı saçmalığı tarif edecek uygun kelimeleri bulamıyordu. "Ben gidiyorum."

Royce onunla kapı arasına girdi, yüzü birkaç santim uzaklıktaydı ve konuştuğunda sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Kralın adamları senin peşinde olabilir. Eğer öyleyse, seni sorguya çekebilirler. Eğer mutlaka bir günah keçisi bulmak zorundalarsa, suçu sana yıkmayı seçebilirler. Ama o kapıdan çıkarsan ve bunun sonucunda Gwen idam edilirse..." Dudaklarını yaladı ve gözleri kırpmadan parladı. "Belki de şehirden ayrılırken şehrin çeşmelerini gezmelisin."

Albert kıpırdamadı. Nefes almakta zorlanıyordu ve Royce, fare kaçsın diye bekleyen bir kedi gibi onu izlemeye devam etti.

"Yardıma gerçekten ihtiyacımız var, Albert," dedi Hadrian, sesi o kadar hoş ve rahattı ki Albert kafası karıştı. Bunlar çok garipti.

insanlar. "Söz veriyorum, arkanızı kollayacağız. Bir şey olursa, orada olacağız."

Vikont cevap verdiğinde, sessizce, duraksayarak ve her kelimeyi zorlukla çıkararak, normalden biraz daha yüksek bir ses tonuyla konuştu. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Aferin sana," dedi Hadrian, sırtını sıvazlayarak onu Royce ve kapıdan uzaklaştırdı.

"Ondan ne yapmasını istiyorsun, Royce?"

"Gwen ve kızların nerede tutulduğunu öğrenebildiğin kadar öğren. Onların infaz veya serbest bırakılma planları hakkında herhangi bir şey duyarsan, yeni ayakkabıların izin verdiği kadar hızlı bir şekilde buraya geri dön. Anladın mı?"

O da başını salladı. "Tamam."

"Eğer haklıysam, hiçbir şey yapmamız gerekmeyecek."

"Ya yanıyorsan?" Albert, cevabı duymak istediğinden hiç emin olmadan sordu.

"O zaman Hadrian ve ben gidip onu almamız gerekecek. Umarım iş o noktaya gelmez."

"Katılıyorum," dedi Hadrian.

Onu kurtarmaya gitmeyi planladılar — kraliçe öldürüldükten sonra Melengar kralı tarafından hapsedilen bir fahişeyi kurtarmaya. İkisi birlikte. Sıradan hırsızlar, öfkeli bir hükümdarın gücüne kayıtsızca meydan okuyorlardı. Albert delilerin hizmetindeydi. Kim olduklarını sanıyorlardı?

Kurum lekeleri, kül ve hala yükselen duman dışında, oda Amrath'ın bıraktığı gibiydi. Hiçbir şey yanmamıştı, ne halı, ne kuğu aynası, ne de Ann'i uyuyormuş gibi battaniyenin altında bulduğu yatak. Eğer bir ordu surları aşmış olsaydı, onun ölümünü anlayabilirdi ve atına binip baltasını kaldırarak fırtınaya karşı savaşırdı. Ama bu... Görünmez bir canavar yatak odalarına girip tatlı Ann'ini boğmuştu. Hâlâ kokusunu alabildiği, onu kucaklarken zehrini soluduğu bir canavar.

"Majesteleri?" Bu sefer Valin, kapılarını hafifçe çalıyordu. "Git buradan!"

Bizi yalnız bırak!" diye bağırmaya çalıştı, ama dumanla kavrulmuş sesi "Ama efendim, bu sağlıklı değil..."

"Git buradan!"

"Bırakın gireyim. Ben..."

"Bu odaya giren herkesi öldüresiye döveceğime yemin ederim."

Kral karısını kendine daha da yaklaştırdı. Gözlerini yeterince sıkı kapatırsa, sanki hiçbir şey olmamış gibi hissedebiliyordu. Sanki karısının hayatında ona en çok ihtiyaç duyduğu gecede onu terk etmemiş gibi.

Artık pek bir şey göremiyordu. Onu gördüğünden beri, inanamayıp içeri girip onu uyandırmaya çalıştığından beri ağlamayı kesmemişti. Hepsini kovdu, sandalyeleri, tabureleri ve masaları fırlattı. Kimseyi yakalasaydı, onu paramparça ederdi. Gerçek bir ayı, vahşi bir ayı, yaralı ve tehlikeli bir ayı haline gelmişti.

Amrath nefes almakta zorlanıyordu. Kalbi parçalanmış ve yırtılmış, ıstırap içinde tüketilmiş gibi göğsü ağrıyordu. Yatak odasının sessizliğinde, absürt olan bile onu rahatsız ediyordu.

Neden partiye gitmeye hazır olup olmadığına bağlı olduğunu söyledim ki?

"Tabii ki seni seviyorum, Ann. Seni her zaman sevdim, her zaman seveceğim.

Öyle demeliydim. Aptalca bir şaka yaparak aptallık ettim."

Gözyaşları kapalı gözlerinden sızmaya devam etti ve yanağından akarak onun güzel saçlarına damladı.

"Majesteleri." Bu sefer Leo. Sonra kapı açıldı ve Alric ile Arista, yanakları ıslak, gözleri kırmızı bir şekilde içeriye sendelediler.

"Kendi çocuklarını öldürecek misin?" diye bağırdı Leo.

O ayağa kalkmadan, yatak başına koştular. "Baba?" Arista, annesine bakışlarını sabitleyen Alric'in önünde duruyordu.

"Buraya girmemelisiniz..." Yine öksürdü. "Buraya girmemelisiniz. Siz..." İki büküm oldu ve kusmaya başladı.

"Onu dışarı çıkarın!" diye emretti Leo. "Hepsini bu lanet dumanın içinden çıkarın, yoksa kralımızı gerçekten kaybedeceğiz!"

BÖLÜM 22 EVE DÖNÜŞ

Kral Amrath, bir zamanlar konse dışarı baktı. Artık içi boş, yanmış duman ve ölüm kokuyordu. Uzun ağılıyordu. Yağmur devam ediyordu bakarken kayıplar için ağılıyordu.

yerin parçalanmış penceresinden ığara haline gelmiş olan oda, şları akıyordu, taş duvarlar bile vinden aşağıdaki şehre kralın akıncı gözyaşı kalmamıştı.

Göğsünde hala bir ağrı vardı, sanki biri kaburgalarına bir delik açıp kalbini sıkmış gibi ezici bir his. Geri kalanı ise sadece uyuşmuştu. Hala nefes almakta zorlanıyordu. Leo, çocuklarını göndererek muhtemelen hayatını kurtarmıştı, ancak kral teşekkür etmenin uygun olup olmadığından emin değildi, nefes almakta zorlanmasının dumanla bir ilgisi olup olmadığından da emin değildi.

Ama o hala kraldı. Hala sorumlulukları vardı. Leo ve Braga krallığı ellerinden geldiğince yönetiyorlardı, ama yine de ona ihtiyaçları vardı.

Toplantı, ölenlerin sayımıyla başlamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, yangında sadece bir düzineden biraz fazla kişi hayatını kaybetmişti, çoğu üst katlarda çalışan hizmetçilerdi: Drundiline, karısının en sevdiği hizmetçi ve Nora, çocukların dadısı. Onların kaybı trajikti, ama Amrath bunu pek fark etmedi. Hâlâ Ann'in yatak odasının yangından neredeyse hiç etkilenmemesine, Arista'nın odasının ise kararmış bir kabuk haline gelmesine şaşıırıyordu.

"Majesteleri?" Leo yumuşak bir sesle konuştu. "Ne? Özür dilerim, ben..."

Leo hüznle gülümsedi. "Boş ver. Devam et, Şansölye."

Braga başını salladı. "Yangını Richard Hilfred çıkardı, ama emri Exeter verdi."

"Sizi uyarmaya çalıştım, Majesteleri," dedi Saldur.

Piskoposun sesi onu rahatsız etti. Tavsiyesine kulak asmayarak, Saldur onu Ann'in ölümünden sorumlu tutuyordu. Bu konuda çok fazla gerçek vardı ve bunu işaret ettiği için rahibi nefret etmemek imkansızdı.

"Anladığım kadarıyla," dedi Braga, "Lord Exeter uzun zamandır tahtı ele geçirmek için komplo kuruyordu. Şansölye Wainwright'ı, şansölyeliği ele geçirmek umuduyla öldürdüğünü sanıyorum. Beni o göreve atadığınızda, görünüşe göre harekete geçmeye karar verdi."

"Peki Exeter şimdi nerede?"

"Öldü. Gentry Meydanı'nda katledildi." "Onu kim öldürdü?"

"Komplo kurduğu biri tarafından ihanete uğradığını düşünüyoruz."

"Evet," diye onayladı Saldur. "Durum öyle görünüyor."

"Bir not yok muydu? Bir grup kadının sorumluluğu üstlendiğine dair bir şey?" diye sordu Leo.

"Evet, genelevle ilgili bir şey olduğunu ima eden aptalca bir iddia vardı," dedi Saldur. "Açıkça dikkatleri başka yöne çekmek için yapılan başarısız bir girişimdi."

"Piskoposla aynı fikirdeyim, Majesteleri," diye ekledi Braga.

"Soruşturmaya devam ediyorum, ama notta bahsedilen kadınların bu olayla hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor. Medford House, kelimenin tam anlamıyla, bir ara sokakta hayatta kalmaya çalışan bir avuç kadından ibaret. Evinin sahibi, yüksek polis memurunun yürüttüğü bir soruşturma sırasında Exeter tarafından dövülmüştü. Bu olayın, bu saçmalığın kaynağı olduğu görülüyor, ama hepsi bu kadar. Gerçek katil sadece bizi kokusundan uzaklaştırmaya çalışıyordu."

"Ama Medford House'daki kadınlar tutuklandı?" dedi Leo.

Braga ellerini kaldırdı ve hayal kırıklığını göstermek için başını salladı. "Şerifler Lord Exeter'in adamları ve bazıları gerçekten okuyabiliyor. Onları suçlayamazsınız. Cesedi bulunduğunda, ihaneti henüz bilinmiyordu. Gerçekleri veya polis şefinin suçluluğunu bilmeden aceleyle hareket ettiler. Kimseyi öldürmedikleri için minnettarım. Kadınların serbest bırakılması için emri çoktan verdim."

"Bence bundan daha fazlasını yapmalıyız," dedi Saldur. "Bu zavallı kızlar kötü muamele gördüler ve olayla ilgileri olmadığını bilmemize rağmen, söylentiler

zaten yayılmaya başladı. İnsanlar, yüksek rütbeli bir asilzade ve kralın akrabasının sebepsiz yere katledilmesinden onların sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Ve karımın katili," diye hatırlattı Amrath.

"Tabii, özür dilerim. Sadece insanlar, kendi sosyal statülerindeki birinin böyle bir şey yapıp paçayı sıyırabileceğini düşünerek öfkelenebilirler."

"Onları şövalye ilan etsem nasıl olur?" dedi kral, tamamen şaka yapmıyordu.

Saldur rahatsız bir gülümsemeyle, "Sadece kraliyet koruması altında olduklarını ilan etmek yeterli olur bence," dedi.

"Bir ferman yayınlayıp şeriflere bunu uygulamalarını emredebiliriz," dedi Braga. "Anladığım kadarıyla, o meslekteki kadınlara karşı işlenen suçlar, mahallenin huzurunu korumakla görevli kişiler tarafından genellikle görmezden geliniyor."

"Ne istersen yap," dedi Amrath şansölyeye. "Gerçekten umurumda değil. Peki ya Richard Hilfred?"

"O da öldü, Majesteleri, benim kılıcımın, yangının olduğu gece," dedi Braga.

"Aferin, Şansölye," diye haykırdı Leo ve ardından tüm katılımcılar coşkulu bir alkış tutturdu.

Braga saygı ve alçakgönüllülükle başını eğdi, ama gururu belliydi. Amrath, kayınbiraderini bu göreve atayarak doğru bir karar vermişti. En azından konsey üyelerinden biri o akşam değerli bir şey yapmıştı.

"Richard Hilfred..." diye mırıldandı kral. "Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. İnanması zor."

"Richard Hilfred'i iyi tanıyordum," dedi Saldur. "Sık sık bana hayatıyla ilgili endişelerini anlatırdı. Richard çok sorunlu bir adamdı."

"Onu mazur göstermeye kalkma sakın." Amrath sakalını acı verecek kadar sertçe çekti.

"Kesinlikle hayır, efendim. Asla yapmam... ama onun piskoposu olarak, bana birçok kişisel sorununu anlattığını dinledim ve sık sık Rose Reuben'in ölümünden duyduğu büyük üzüntüden bahsetti. Bunu önleyemediğiniz için sizi suçluyordu. Yine de, bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Demek Exeter ve Hilfred öldüler," dedi Amrath. "Ama bu kraliçenin ölümünü açıklamıyor. Neden kimse onu uyandırmadı? Kimse onu oradan çıkarmayı düşünmedi mi? Nasıl oluyor da hepiniz önümde tek bir çizik veya yanık bile olmadan duruyorsunuz?"

Kralın sesi her kelimeyle daha da yükseldi, ta ki ayı gibi kükremeye başlayıp elini kılıcının kabzasına koyana kadar.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Majesteleri," diye Braga yumuşak bir sesle başladı.

"Denedik." "Bir merdiveni çıkmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Yangını çıkarmadan önce Richard Hilfred, konutun kapılarını zincirleyerek kilitledi. Sizin ve ailenizin içeride olduğunu sanıyordu. Planı, hepinizi öldürmektir. Denedim... lütfen bana inanın, Majesteleri. Richard Hilfred'i öldürdükten sonra, kapıları açmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama nafileydi. Yangın büyüdüğü, iki muhafız beni cehennemden çıkardı.

Kimsenin yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Kapıları zincirle mi kapattı?

Konuşma devam ettiyse de Amrath söylenenleri duymadı. Sanki dipsiz bir kuyuya düşüyormuş gibi hissediyordu. Tek düşünebildiği, kale yanarken içeride mahsur kalan karısı ve kızıydı ve onları ölüme terk eden adama defalarca nazik sözler söylediği zamandı. Kızının adının geçmesi onu kendinden getirdi. "Ne dedin?"

Leo konuştu. "Arista nasıl hayatta kaldı diye soruyordum?"

Braga, "Richard Hilfred'in oğluydu. Prensesi dışarı taşıdı." dedi. "Hilfred'in oğlu kızımı mı kurtardı?"

"Ama nasıl?" Leo yine sordu. "Kapılar zincirliyse, bir çocuk nasıl sizlerin yapamadığını başardı?"

"Reuben Hilfred'in anahtarı vardı," dedi Braga.

Herkes bunu düşünmek için durakladığında bir sessizlik oldu.

"Muhtemelen oğul babasıyla işbirliği yapıyordu," dedi Saldur.

"O da yangında öldü mü?" diye sordu Amrath.

Braga, "Kaçtı ama ağır yanıklar aldı ve bir şifacı tarafından tedavi ediliyor. Gerçekte ne olduğunu öğrenmemiz günler alabilir. Bilinci kapalı ve gözetim altında," dedi.

"Ama babasıyla işbirliği içindeyse, neden Arista'yı kurtardı?" diye sordu Amrath.

"Bilmiyoruz."

"Bence idam edilmeli," dedi Saldur. "Bunu birçok kez gördüm, babanın zehri oğluna da bulaşıyor. Muhtemelen çocuğun suçluluk duygusu onun eylemlerine yön verdi ve Novron'un yargısından duyduğu korku, prensesi kurtarmasına neden oldu.

preneesi kurtarmasına neden oldu. Ne trajedi ama." Saldur başını salladı. "Keşke beni dinleseydiniz, majesteleri, kraliçe hala hayatta olabilirdi."

Yine aynı şey, tüm bunların onun suçu olduğu suçlaması. Amrath, Tolin Essendon'un büyük kılıcını kınından çıkardı. Kocaman kılıç kolayca çıktı ve kral, piskoposun kafasını omuzlarından ayırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Bir adım öne çıktı, kılıcı kaldırdı ve piskoposun dehşetle gözlerini genişletip geriye doğru çekildiğini izledi. Bir saniye sonra, Leo'nun parıldayan kılıcı kendi kılıcını kaldırdı ve onu kenara itti. "Amrath... o bunu istememişti."

Kral öfkeyle titriyordu, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu, dişlerinin arasından tıslayan bir ses çıkıyordu. Saldur'a bakıyordu, Saldur geriye düşmüş, kararmış kerestelere takılmış, yağmur büyükbabasının yüzüne sıçırıyordu. Bu düşüş onun hayatını kurtarmıştı.

"Devam et, Saul, bir kez daha bunun benim hatam olduğunu söyle!" Bu bir ayı homurtusu değildi; bu bir kükremeydi. "Seni ikiye bölüp meydanda asacağım, böylece köylüler bakacak yeni bir ceset bulacaklar!"

"Affedin beni, Majesteleri. Ben sadece..."

"Kapa çeneni, Piskopos," dedi Leo, hâlâ kendi ince kılıcıyla devasa Tolin kılıcını tutuyordu. "Bir nefes daha almak istiyorsan, sessiz ol ve git."

Saldur, yaşına göre şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve yıkık odadan çıktı.

Leo kılıcını kaldırdı ve büyük Essendon kılıcı, ucu yere değene kadar aşağı indi. Sonra ani bir öfke patlamasıyla Amrath kılıcı tekrar kaldırdı ve bir çılgılık atarak, yangında sadece kısmen yanmış olan daha kalın meşe kirişlerinden birini ikiye böldü. Devasa kılıç, ahşabı ikiye bölerek cınladı. Kral çılgınca öfkeyle tekrar tekrar vurdu ve ahşaptan parçalar kopardı, öyle ki Leo ve Braga geri çekildi. Birkaç dakika sonra öfke nöbeti sona erdi ve Amrath ter ve yağmur altında nefes nefese kaldı. Kılıcını düşürdü, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kapattı. "Burada olmalıydım."

"Sen de onunla birlikte ölürdün," dedi Leo, sesi yağmurun şıplaması kadar yumuşaktı.

"Öyle olmalıydım. *Bu durumdan* daha iyi olurdu." "Ülke kralsız kalırdı." "Ülkeyi boş ver! Oğlum hüküm sürerdi."

"Çocukların çok küçük."

"O zaman Percy onlar reşit olana kadar hüküm sürerdi, ama ben... ben böyle hissetmek zorunda kalmazdım." Braga'ya baktı. "Nasıl başardığını bilmiyorum. Clare öldükten sonra nefes almaya nasıl cesaret buldun?"

"Sadece yaptım."

Amrath başını salladı. "Artık seninle benim çok ortak noktamız var." "Sizin için buradayım, efendim. Her şeyi

halletmenize yardım edeceğim."

Yağmur devam ediyordu.

Royce tek kelime etmeden The Hideous Head'e geri girdi ve sırlıslık ve damlayan bir halde pencerenin önüne gitti. Bütün gece dışarı girip çıkmıştı. Hadrian nereye gittiğini bilmiyordu. Belki Gwen'i bulmak için kaleyi ziyaret etmişti, belki Albert'ı kontrol etmişti, ya da belki sadece hayal kırıklığıyla sokaklarda dolaşmıştı.

Dışarıda, Wayward Caddesi'ne yağmur yağıyordu. Hadrian, buraya neden cadde dendiğini bilmiyordu. Hava güzel olsa bile, bu toprak yol kulübler arasındaki bir patikadan biraz daha fazlasıydı ve o anda bir göle dönüşmek üzereydi.

Hadrian, Head'den hiç ayrılmamıştı. Barın arkasında dört dolu fıçı varken, normalde geceyi içerek, sabahı uyuyarak geçirirdi, ama Royce bardağını devirmesinden beri bir damla bile içmemişti. Hiçbir şey söylemedi, ama Royce'un planının işe yaramayacağını biliyordu. Denemeye değmezdi değil, ama Maribor'un onlar gibilere gülümseyeceği ihtimali ne kadardı ki? Geçmişte tanrılar her zaman kan istemişti.

Sabahın ortasıydı ve Royce yine volta atmaya başlamıştı, Hadrian Albert'ı gördüğünde, aksi takdirde donuk olan zeminde yağmur suyu lekeleri bırakıyordu. Vikont tüm gücüyle koşuyordu ve Hadrian bunun yağmurdan kaçmak istediği için olmadığını düşündü.

İşte bu. Savaşlar her zaman erken başlar.

Hadrian kaşlarını çattı ve büyük kılıcı omzuna asarken, "Geliyor," diye bağırdı.

Royce durdu ve yüzü gergin bir şekilde döndü.

Albert kapıyı açtı, nefes nefeseydi ve sırtıyordu. "İşe yaradı!" "Ayrıntıları anlat!" diye bağırdı Royce.

"Haberciler yola çıktı ve fermanlar asıldı. Kale, Medford House'un kadınlarının tüm suçlamalardan aklandığını ve artık

kraliyetin resmi koruması altında olduklarını duyurdu. Şansölye Percy Braga bildiriği bizzat imzaladı. Nasıl ya da ne yaptığını bilmiyorum, ama her ne yaptıysan işe yaradı!"

"Neredeler?"

Albert omuz silkti. "Sanırım serbest bırakılma sürecindeler. Bir şey duyduğum anda hemen buraya gelmemi söylemiştin."

Albert, Lord Exeter'ın parmağını alıp gittikten sonra Royce ilk kez oturdu. Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve Hadrian ellerinin titrediğini fark etti.

Barın arkasına geçen Hadrian, bir şişe rom, bir şişe şarap ve iki bardak çıkardı. Kendine taze çekilmiş bir bardak bira ekleyerek Royce ve Albert'in masasına katıldı.

"Üzgünüm, Montemorcey değil," dedi Hadrian, şarap şişesinin mantarını çıkarırken. Albert'e ve roma işaret etti.

"Emin misin?" diye sordu Royce'a bakarak.

"Gwen'e." Hadrian kadehini kaldırdı.

"Buna itiraz edemem," dedi Royce, Albert'a başını salladı ve şarabını doldurdu.

"Gwen'e," dedi Royce ve Albert, kadehlerini tokuşturarak.

Royce içkisini içti ve bardağı masaya geri koydu. Gülümsayarak, "Vay canına" dedi.

"Grue'nun iyi şarabı mı vardı? Gerçekten mi?"

"Ha?" Royce şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "Oh... hayır. Planın işe yaramasına şaşırdım. Hiç... Yani, çok kolay oldu, anlarsın ya? Belki de bu tür şeyleri daha sık denemeliyiz."

"Daha az kan gerektiren her şeye her zaman varım."

Royce başını salladı, bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "Oh lanet olsun, evet, bu şey iğrenç."

"Adı da buradan geliyor."

Royce, şaraptan uzaklaşmak istercesine masadan kalktı ve pencereye gidip sokağa baktı.

"Onları görüyor musun?" diye sordu

Hadrian. "Henüz görmedim," diye cevapladı Royce.

"Endişelenme. Sokaklar su altında, etekle yürümek zor," dedi Albert.

Hadrian ayağa kalktı. "Kimler acıktı?"

"Ahırdan bu yana, bir yemek teklifini asla geri çevirmeyeceğim," dedi Albert, ikinci bir bardak rom doldururken.

"Grue'nun kilerinde ne var bir bakalım." Hadrian rafları aradı. Grue yiyecek satmıyordu belki, ama kesinlikle bol miktarda yiyeceği vardı. Hadrian bayat ekmek, birkaç torba un ve içinde bir şeyler olan bir su ısıtıcısı buldu. Kesme tahtası üzerinde bir parça füme jambon ve yarısı bitmiş bir peynir gördü ve onları çıkardı.

Hadrian masaya geri dönüp yiyecekleri masaya koydu.

Royce pencerenin yanında durdu, gözleri sokağa sabitlenmişti. "Albert, hala gitmek istiyorsan, seni durdurmayacağım. Gwen güvende ve tek istediğim buydu."

"Şey, şimdi bilemiyorum. Bu sabah Gentry ve Merchant Quarters'daki her han ve meyhanede haber arıyordum ve görünüşe göre partiden beni kimse hatırlamıyor ya da kimse umursamıyor. Gerçekten düşünürsem neredeyse iç karartıcı. Oldukça görünmezim. Sanırım öyle bir yüzüm ya da kişiliğim var. Aslında birçok şeyi açıklıyor. Kimse beni fark etmedi. Nüfuz ve etkinin önemli olduğu bir dünyada bu bir sorun, ama bir çift hırsızın irtibat kişisi olarak bundan daha iyi bir yetenek olabilir mi? Ayrıca, etkilenmiş olduğumu itiraf etmeliyim. Hayır, unut gitsin, hayretler içindeyim. Deli bir grupla iş birliği yaptığımı sanıyordum, ama sen başardın. Üst düzey bir soyluyu alt ettin, zindandaki tüm kızları kurtardın ve kimse bunu senin yaptığını bilmiyor bile."

"Başardık," diye düzeltti Royce.

"Doğru." Albert gülümsedi. "Bence kalıp bunun nereye varacağını görmek istiyorum. Ayrıca, o işi zaten ayarladım. Müşterimizi hayal kırıklığına uğratmak yazık olur."

Altın dolu keseyi Royce'a uzattı ve Royce paraları saymaya başladı.

"Bu iş kimin için?" diye sordu Hadrian.

Albert nemli saçlarını at kuyruğu yapıp geriye çekti ve "Kocasını ihanet etmesi için hizmetçisi ve kötü bir baron tarafından şantaj yapılan hoş bir hanımefendi" dedi.

"Hoşuma gitti."

"Yirmi beş altın mı?" Royce başını kaldırdı. "Yarısı şimdi, yarısı teslim ettiğinde."

Hadrian endişeliydi, ama Royce ilk soruyu sordu: "*Elli tenant* için bizden ne yapmamızı istiyor?"

"Bir küpe çalmak."

"Bir küpe mi?" Royce şüpheyle sordu. "Şeytanlar falan tarafından korunuyor mu?"

Albert başını salladı. "Hiç korunmadığını sanıyorum. Muhtemelen Baron McMannis'in mücevher kutusunda duruyordur."

"Bir küpeyi geri getirmek için elli altın mı?" Royce inanamadan mırıldandı. "Bu küpelerin değeri ne kadar?"

"Oh, sanırım aslında pek bir değeri yok. Yaşlı Hurbert, kendi karısına bile cömertliği ile tanınmaz," diye açıkladı Albert. "Para, kadının itibarını kurtarmak için, ki bu herhangi bir küpeden çok daha değerli."

Hadrian alt dudağını dışarı çıkardı ve başını salladı. "Bu asilzade işi gerçekten işe yarayabilir." Sonra dikkatini Royce'a çevirerek ekledi, "Bana borçlusun."

Royce kaşlarını çatı. "Biliyorum. Biliyorum. Bunu sonra hallederiz." "Sana borçlu mu?" diye sordu Albert.

"Partinin olduğu gece kaleye ilk gittiğinde, Royce senin kaçacağını söyledi. Yeni kıyafetlerinle ortadan kaybolacağını." Hadrian çantayı bağladı. "Bu da bir kez daha insanların temelde iyi olduğunu kanıtlıyor."

"Hayır, kanıtlamıyor," dedi Royce bir kumarbazın kendine güveniyle. "Albert geri döndü çünkü Exeter'a olanların kendisine de olmasını istemiyordu, değil mi?"

Albert omuzlarını düşürdü ve başını salladı.

Hadrian parmağını kaldırdı. "Ayrıca, para kazanırsa bize vermemek için saklayacağını da söylemiştin, ama o parayı hemen teslim etti. Ona sormana bile gerek kalmadı."

Royce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Albert? Bana bu keseyi ilk kez verdiğinde, içinde *yirmi* altın olduğunu söylemiştin. Sence nasıl oldu da sihirli bir şekilde yirmi beşe çıktı?"

Vikont garip bir şekilde gülümsedi. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Albert?" Hadrian kaşlarını çatı ve iç geçirdi.

"Sadece beşiydi ve bu sefer sana tüm parayı verdim. Bu bir şey ifade etmiyor mu?" Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Ben... kaçmak için onlara ihtiyacım olacağını düşünmüştüm, bilirsin."

Royce gülümsedi. "Gördün mü, insanlar her zaman kendileri için en iyisini yapacaklarına güvenebilirsin."

"Benim yaptığım gibi mi?" dedi Hadrian.

Royce'un dudaklarından gülümseme kayboldu. "Sen ya doğanın bir ucubesisin ya da dünyanın en büyük aptalı. Hala bunu anlamaya çalışıyorum."

Albert onları izledi. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Bir daha asla olmayacak. Lütfen beni öldürmeyin." Fısıltıdan biraz daha yüksek sesle söyledi, ama Royce her şeyi duydu.

Hırsız neredeyse gülecekti. "Sadece ilk kârımızdan payını çalacaktın, bu da artık resmen bizden biri olduğun anlamına geliyor."

"Peki bu tam olarak ne demek?"

Royce ve Hadrian birbirlerine baktılar ve kaşlarını kaldırdılar. "Sanırım bunu bir ara çözmemiz gerekecek."

Albert mutlu bir şekilde masadaki yiyeceklere yöneldi. "Az önce aç olduğumu fark ettim. Turşu var mı?"

"Turşu mu?" Hadrian, bu kelime ve onun çağrıştırdığı anı karşısında şaşırarak durakladı.

"Evet, küçük şeyler, biraz ekşi."

"Hayır... Bilmiyorum. Git kendin bak." Albert şaşkın görünüyordu.

Başka bir şey söylenmeden, Royce ikisinin yanından koşarak geçti ve tavernanın ön kapısını yumruklayarak açtı.

Hadrian ve Albert, nihayet dinmeye başlayan yağmurun altında hırsızın peşinden dışarı çıktılar. Hadrian, yolun aşağısından gelen kadınlar grubunu gördü. Rose hariç hepsi oradaydı, Gwen'in etrafında toplanmış, ona yürümesi için yardım ediyorlardı. Sonra Royce içeri koşarken, bir ördek sürüsü gibi dağıldılar. Royce, Gwen'i kollarıyla sardı, onu kucaklayarak nazikçe döndürdü. Gwen'i kucağına alıp Medford House'a geri götürdü ve yağmur sesinin yerini kızların kahkahaları aldı.

BÖLÜM 23

HILFRED

Reuben, pencereden içeri süzülen göz kamaştırıcı güneş ışığıyla uyandı ve ilk düşüncesi öldüğü oldu. Parlak ışığın, yatak boyunca açılı olarak görünür ışınlara ayrılması, mistik bir nitelik taşıyordu. Her şey o kadar parlaktı ki, odaklanmak için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Tavanından her türden bitki sarkıyordu. Kuru ve kırılğan. Çoğu çiçek gibi görünüyordu, tarlalarda ve hatta kale avlusunun duvarlarında yetişen sıradan çiçekler. Reuben bunların yarısını tanı mıyordu ama kekik, hanımeli ve atkırcın otunu tanıdı, bunları ahırların yakınında sık sık görürdü, ayrıca kale duvarlarının çatlaklarında yetişen ragwort ve toadflax otlarını da tanıdı.

Sesler duyabiliyordu, birçok ses ve tekerlekler ve toynak sesleri gibi uzak sesler. İkinci olarak, öldüğünü düşünmedi, çünkü ölümd e bu kadar acı olacağına inan mıyordu ve Reuben acı içindeydi. Boğazı erimiş kurşun yutmuş gibi yanıyordu ve göğsü tıkanmış ve üzerine bir granit bloğu konmuş gibi ağrıyordu.

Nefes almaya çalıştı ve anında bir dizi öksürükle ikiye katlandı. Sarsıntılı hareket, cildini keten çarşafa sürttü. Tavşan kürkü kadar yumuşak görünüyordu, ama milyonlarca iğne gibi çiziyordu. Baş ağrıyordu, midesini bulandır ıyordu ve tek yapabildiği duman kokusunu almakti. Bir tür yatakta yattığını fark ederek geriye uzandı. Daha önce hiç yatak üzerinde yatmamıştı. Yatakların güzel göründüğünü düşünürdü, ama o anda işkence masasında yatıyor olabilirdi, ama nefes almak bile işkence gibiydi. Göz kırpma k bile acıtıyordu.

Gerçekten hayattaydı; sadece yaşamak istediğinden emin değildi.

Bir kadın yaklaşp ona baktı. "Uyanmışsın. Bu iyi." Onu daha önce hiç görmemişti. Gri, neredeyse beyaz saçları ve gözlerinin etrafındaki örümcek ağı gibi çizgileriyle yaşlı ama dost canlısı bir kadındı. "Uyumaya devam etmeyi tercih edersin herhalde. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, uyumaya devam edenler... onlar asla uyanmazlar. Ama sana bir bak! Ben de emin değildim. Hayır, hiç emin değildim.

Seni pembe bir domuz gibi getirdiklerinde, en iyisi sana bir tabut hazırlamak olur diye düşündüm. 'O genç ve güçlü' dediler, ama ben o kadar emin değildim. Tabutlara çivilenmiş birçok genç ve güçlü insan gördüm, ve çoğu senden daha iyi görünüyordu. Yine de, saçların var ve bu da bir şey."

Kafasındaki saçları karıştırdı, ama o çekindiğinde durdu. "Sanırım her şey hassas. Yanıklar böyledir, ama hassas olmak, hassas olmamaktan iyidir. Hissettiğin tüm o acı iyidir. Etinin hala canlı olduğu anlamına gelir. Hiçbir şey hissetmeseydin, bir daha hiçbir şey hissetmeyebilirdin. Şimdi öyle düşünmediğini biliyorum, ama daha sonra acı çektiğin için mutlu olacaksın."

"Su?" diye sordu, sesi kısık, çatlak ve zayıftı.

Kaşlarını kaldırdı. "Su mu? Sence buna hazır mısın? Belki de hafif bir şarapla yetinmelisin."

"Su, lütfen."

Omuz silkti ve bir kaseye yaklaşarak ona küçük bir bardak su doldurdu. Reuben bir göl kadar içebileceğini hissetti, ama iki yudumdan sonra yatağın kenarına kismaya başladı.

"Sana ne demiştim?"

Titriyordu. Belki de hep titriyordu ve o anda fark etmişti. Hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Çığlık atmak istedi ama acı çekeceğinden korktu. Ölüm daha iyi olurdu. Acı dayanılmazdı ve sanki boğuluyormuş, acıya batmış gibi paniğe kapıldı. Böyle bir saati bile dayanmak bir kabustu, ama asıl korkunç olan, bu ıstırapın sonsuza kadar süreceğini biliyor olmasıydı. Reuben, su ısıtıcısında kendini yaktığı zamanı ve iyileşmesinin ne kadar uzun sürdüğünü hatırladı.

Ona ne olmuştu? Vücuduna hafifçe bir çarşaf örtmüşlerdi. Çıplak olduğunu tahmin etti. Belki de giysileri yanmıştı. Etinden geriye ne kalmıştı? Bakmaya korkuyordu, göreceği şeyden dehşete kapılmıştı. Elleri ve kolları kırmızıydı ve kolları yoktu, ama bunun dışında iyi görünüyorlardı — sadece kötü bir güneş yanığı, birkaç kabarcık. Dişlerini sıktı. Ağlamanın bile acı vermesi adil gelmiyordu.

Sonra, kendi dışındaki bir düşünce, kapalı zihnine vurdu. "Prenses..." dedi, sözleri kaba bir fısıltı olarak çıktı. "O iyi mi?"

Hemşire ona şaşkın bir bakış attı ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Prensesin durumu iyi, bana öyle söylendi."

Yine uzandı. Belki hayal gücünün bir oyunuydu, ama ağır bir şekilde azalmış gibiydi.

Küçük bir odadaydı. Rustik ahşap ve taşlar, onun kalede veya herhangi bir müstemilatta olmadığını gösteriyordu. Burası yeni bir yerdi. Belki küçük bir kulübe, ya da bir dükkân. Pencereden trafik sesleri geliyordu. Şehirde olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Orada değildim, ama söylentilere göre dün yanan bir kaleye girmişsin."

"Prensesi dışarı taşıdım ve sonra kraliçe için geri döndüm. Ona ulaşamadım."

"Hepsi bu mu?"

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı. Ekstra acı yoktu. Şaşırmıştı. "Çoğu insan senin ölüm arzusu olduğunu, ölmek istediğini söylüyor, çünkü

— O lavaboya döndü ve raftan bir havlu aldı. "Neden?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum, özellikle de prenses hakkında böyle sorular sorarken. Ne düşündüğümü biliyor musun?" Hemşire havluyu leğene batırdı, sonra sıkıp ona döndü. "Bu arada, ben Dorothy. Ebeyim.

Seni gerçek bir doktor yerine bana getirdiler çünkü ben yanıklar konusunda bilgiliyim. Doktorların tek yaptığı şey kan emmek ve senin buna ihtiyacın yok." Düşünerek dudaklarını büzüp bir şeyleri çözmeye çalışarak durakladı. "Evet... Bence sen çok cesur bir adamsın, Reuben Hilfred." Islak havluyu katladı. "Bence herkes yanılıyor. Az önce söylediğin şey, en azından bana göre çok daha mantıklı. Bence... burada yatarken prenses hakkında soru sorman çok asilce bir davranış."

"Ben asil değilim."

"Belki isim olarak değil, ama kesinlikle kalbinde, ve bana sorarsan, en önemli olan da budur."

"Diğerlerine sorarsan, sana tam tersini söylerler. İnsanlar unvanlar için öldürür."

"Belki, ama kaç kişi unvanlar için ölür? Kaç kişi kendini ateşe atar? Açgözlü olmak için çok cesaret gerekmez bence." Havluyu alnına koydu. Bir an acıdı, sonra serin ve yatıştırıcı bir his verdi. "İyi olacaksın. Şüphelerin olduğunu biliyorum, ama bunu daha önce de gördüm. Acıdığını biliyorum, ama şanslıydın."

"Herkes benim hakkımda ne diyor?"

Tereddüt etti.

"Söyle bana, durum daha kötüye gidemez."

"Bundan o kadar emin değilim, Reuben. Herkes yangını senin ve babanın çıkardığını söylüyor."

Reuben, Dorothy'nin kapısına gelen yüksek sesli vuruşlarla uyanana kadar tekrar uykuya daldığının farkında değildi. Anında tekrar acı ile karşılaştı. Yoğun ve ezici acı duvarı onu uyandırdı ve kapıyı çalan kişiden nefret etmesine neden oldu.

"Üzgünüm," dedi Dorothy, yatağının yanından geçerken. "Kimseyi beklemiyorum. Belki de doktor için uygun olmayan başka bir zavallı ruh bulmuşlardır."

Dorothy, çatının ortasından aşağıya inen şöminenin tuğlalarının etrafından geçerek gözden kayboldu. Pürüzlü tuğla sütun, iki tarafı açık ve tencere ve kararmış mutfak eşyalarıyla süslenmiş bir ocak deliğine açılıyordu. Tavaları, kovalar, bardaklar ve kaseler alçak destek kirişlerinden sarkıyordu ve odaları ayıran kemerin üzerinde —başka birinin kılıç veya arma sergileyebileceği yerde— Dorothy yıpranmış bir süpürge asmıştı. Ev sadece üç odadan oluşuyordu: mutfak, tahta bir kapının arkasında, Dorothy'nin uyuduğunu tahmin ettiği küçük bir oda ve Reuben'in yattığı oda. Reuben, çiçek isimlerinin yanı sıra *fare ayağı* ve *tavşan kulağı* gibi rahatsız edici isimlerin yazılı olduğu kil çömleklerin bulunduğu rafları fark etti.

Reuben kapının açıldığını duydu. "Ekselansları?" Dorothy şaşırmış gibiydi.

"Uyanık mı?"

"Uyuyordu. Çocuk çok ağır yaralandı. Ona..." "Ama getirildiğinden beri bilinci yerine geldi mi?" "Evet, Ekselansları."

Ahşap zeminde bot sesleri duyuldu ve kapı kapandı. Yangının olduğu yerde bulunan yaşlı adam, piskopos, kemerli kapıdan göründü. Bordo ve siyah cüppesi, donuk duvarların önünde gri bir göletteki yeşilbaş ördek gibi parlak görünüyordu.

Piskopos neden beni ziyaret ediyor? Son ayini yapması gerektiğini mi düşünüyor? Hayır, o piskopos değil, rahip olurdu.

"Nasıl hissediyorsun, evlat?"

"İyiym," dedi Reuben temkinli bir şekilde. Acı dikkatini dağıtır, düşünmesini zorlaştırırdı. Ne kadar az konuşursa o kadar iyi olurdu.

Piskopos şaşkın görünüyordu. "İyiym mi? Neredeyse yanarak ölecektin, evlat.

Ağrın var mı?"

"Evet."

Piskopos daha fazlasını bekleyerek bekledi, sonra kaşlarını çatı.

"Konuşmamız gerek... Reuben, değil mi?"

"Evet."

"Yangın gecesinden ne hatırlıyorsun?" "Prensesi kurtardım."

"Öyle mi? Peki ya ondan önce? Braga seni ve babanı birlikte bulduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, onu durdurmaya çalışıyordum."

Piskopos dudaklarını büzdü ve başını geriye eğerek uzun burnunun ucundan ona baktı. "Sen öyle diyorsun. Ama aynı şekilde babana yardım ediyor da olabilirdin."

"Hayır, onunla kavga ettim."

"Yine, öyle diyorsun." Yaşlı adam ona bakmadı, tavana bakakaldı. Reuben de onun bakışını takip etti. Piskoposun böyle bir etkisi vardı; o bir şeye bakıyorsa, Reuben de bakması gerektiğini hissedirdi. Belki de bir sonraki sorusu kurutulmuş bitkilerle ilgili olabilirdi.

Piskopos, eğirme çarkı taburesini yatağın yanına sürükleyip yerleştirdi, sonra oturdu.

"Bir sorun mu var?" Dorothy, bacadan başını uzatarak sordu. Reuben, konuşmalarının mutfaktan duyulmayacak kadar alçak sesli olduğunu ya da duyduğu halde söylenenleri beğenmediğini düşündü. Ses tonundan ikincisi olduğunu düşündü ve o anda Dorothy'yi sevdiğini fark etti.

"Lütfen bizi yalnız bırak," diye tersledi yaşlı piskopos.

Ancak Reuben piskoposu sevmiyordu. Prensesi kurtarmasını engellemeye çalışmasından hoşlanmamıştı ve Dorothy'ye karşı kaba davranarak da pek takdir toplamıyordu. Yine de Reuben, nefret veya öfkeye benzer bir duygu uyandıracak kadar mutsuzdu ve yaşlı piskopos da pek iyi görünmüyordu. Gözlerinin altında derin gölgeler vardı, yüzü bir haftadır uyumamış gibi solgun ve bitkindi.

Piskopos uzanıp ellerini dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Reuben, bana her şeyi anlatmadıkça sana yardım edemem. Baban sana *tam olarak* ne dedi?" Daha da yaklaştı. Gözleri dikkatle odaklanmış, yüzü gergindi. "Birlikte çalıştığı birinden bahsetti mi?"

Reuben düşündü. Gözlerini kapattı. Piskoposun ona bakması hafızasına yardımcı olmuyordu. Biraz mide bulantısı vardı ve cildi hala yanıyormuş gibi hissediyordu, ama genel olarak tuhaf bir şekilde üşüyordu. Acısı, önceki gecenin olaylarına bile odaklanmasını zorlaştırıyordu.

Reuben başını salladı. "Ama sanırım yangını çıkardığı karşılığında bir şey vaat edilmişti. Krala kızgın olduğu izlenimini edindim. Annemin ölümüne kızgındı. Birinin onu her şeyi yoluna koyabileceğine ikna ettiğini söyledi."

"Peki bunu nasıl yapacaktı?"

"Bilmiyorum."

"Emin misin? Bu çok önemli, Reuben. Kesinlikle emin olmalısın."

"Başka bir şeyden bahsetmedi."

Piskopos arkalarına yaslandı ve uzun bir nefes aldı. "Yani kraliyet ailesini kurtarmak için kendi babanla savaştın?"

"Evet."

"Birçoğu buna inanmakta zorlanacaktır. Kraliçe yangında öldü ve kral kederinden deliye döndü. Birini cezalandırmak istiyor. Birkaç gün önce, seni savunduğum için meclis toplantısında beni neredeyse öldürüyordu."

"Beni mi savundun?"

"Evet. Ona, kızını kurtardığın için bir kahraman olduğunu söyledim. Diğer herkes reddederken senin koştüğünü söyledim."

"Ve?"

"Bana kılıcıyla saldırdı. Kont Pickering müdahale etmeseydi, şimdiye kadar ölmüş olurum. *Hilfred* kelimesini duyunca aklını kaçırıyor

aklını yitiriyor. Baban karısını öldürdü ve sen de kan bağı nedeniyle suçlusun. Bu eski bir yasa. Yakın akrabalar, vatana ihanet gibi ağır suçlardan dolayı idam edilirler."

"Neden?"

"Çünkü bir erkeğin yapacağı şeyin, oğlu veya kardeşi tarafından da yapılacağına inanılır."

"Ama bu mantıklı değil. Onu *kurtardım*. Kraliçe için geri döndüm. Neredeyse *ölüyordum*."

"Biliyorum. Sana inanıyorum. Oradaydım ve sana yardım etmek istiyorum. Ama bunun için bana yardım etmelisin."

"Nasıl?"

"İyice düşün... Babanın, kraliyet ailesini öldürme komplosuna karışan başka birinden hiç bahsetmediğinden emin misin? *Ona işleri düzeltmesinde yardım edecek kişi kimdi?*"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Kesinlikle emin misin?"

"Evet."

"Peki."

"Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet, inanıyorum, ama kral inanacak mı? Daha da önemlisi, inanmak isteyecek mi?" "Ne demek istiyorsun?"

Yaşlı adam elini uzattı ve Reuben'in eline koydu, bu da Reuben'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Kraliçenin cinayetinin bedelini birisi ödemek zorunda ve senin adın Hilfred."

Reuben, kısa süreli acı verici bilinçlenmelerle kesintiye uğrayan bir dizi kabus yaşadı. Neyin gerçek olduğunu ayırt etmekte zorlanana kadar, bilinç kaybı ve bilinçlenmeler arasında gidip geldi. Tek sabit olan şey acıydı. Rüyalarında sürekli ölüyordu, yavaş yavaş yanarak ölüyordu. Bir rüyasında, Ellison ve Üç Zalim onu bir domuz gibi bir direğe bağlayıp yavaşça kızartıyorlardı. Derisi çatlayıp cızırdayan sesler çıkarırken onlar alay edip gülüyorlardı. Bir başka rüyasında ise Arista'nın yatak odasında mahsur kalmış, ona ulaşamıyordu ve birlikte yanıyorlardı — önce o, sonra Arista. Prensesin uyanması ve kaçması için çığlık atıyordu, ama sesi o kadar zayıftı, dumanla o kadar boğulmuştu ki, Arista onu hiç duymadı.

Dorothy, Ellison uyandığında her zaman oradaydı. Küçük evde, muhtemelen Ellison'ın kabuslarını duyuyordu, ama Ellison, Dorothy'nin sadece yatağının başında kaldığından şüphelenmeye başladı.

Yatağının başında kaldığından şüphelenmeye başladı. Gözlerini her açtığında, onun sempatik bir gülümsemeye ona baktığını gördü.

Uyandıktan sonraki üçüncü günün sabahı, kendini daha iyi hissetti. Tamamen iyi sayılmazdı, ama dayanılmaz ve korkunç arasında bir yerdeydi, ki bu önemli bir ilerlemeydi. İçki içip kusmadan durabiliyordu ve Dorothy, onun çığlıklarını dinlemek zorunda kalmadan cildine yatıştırıcı bir krem sürebiliyordu.

Öğle vakti, çorba veya güveç kokusu geldi ve acıktığını fark etti. Yemek gelmeden önce, araba tekerleklerinin sesini ve ardından bağırışları duydu. Dışarıdaki sesler sert ve dostça değildi.

"Krala yol açın!"

Bunun üzerine Reuben, Dorothy'nin bir tavayı düşürdüğünü duydu. Umarım çorba değildir diye düşündü. "Majesteleri Kral Amrath adına açın!"

Kapı her zamanki gibi gıcırdamadan açıldı, ama aniden geri çekilirken adeta ağlıyordu.

"Kral, Reuben Hilfred'i almaya geldi." Ses yüksek ve güçlüydü.

"O yanlış bir şey yapmadı!" Dorothy bağırdı.

"Çekil yolumdan kadın."

Reuben elinden geldiğince kendini hazırladı. Bütün bu olay ona biraz komik geldi, ki bu da başlı başına eğlenceliydi. Kaç kişi işlemedikleri bir suçtan idam edilecek olmalarına gülebilirdi ki? O, kalede ölmeliydi. O zaman ölümünü kabullenmişti, ama birkaç gün daha acı çekerek yaşamayı başarmıştı. Şimdi ölmek, absürt olsa da, büyük bir zorluk değildi. Acı çekiyor olduğu için, ölüm onun düşmanı değil, daha çok sempatik bir tanıdığı gibiydi. Tek pişmanlığı, o harika kokan çorbayı tadamayacak olmasıydı.

Yine koku alabiliyordu! Reuben bu başarısının tadını çıkarmak için sadece bir saniyesi vardı, çünkü askerler odaya girdi. Nasıl yapacaklardı? Muhtemelen asarak ya da belki de kafasını keserek. Onu kazıkta yakmaları ironik olurdu, ama herkesin yakılmaktan bıkmış olduğunu düşündü. Bir saniye sonra fikrini değiştirdi, kralın tam bir intikam almak isteyebileceğini düşündü. Babasının kraliçeye yaptığı onay yapmak.

Askerler başlarını eğip kralın girmesiyle yolundan çekildiler. Onunla birlikte prens ve Arista da geldi. Hepsi siyah giyinmişti, prenses Lady Clare'in öldüğü gün giydiği elbisenin aynısını giyiyordu.

Hiçbiri iyi görünmüyordu, yüzleri yorgun ve solgundu, sadece göz çevresindeki derileri kızarmıştı. Yine de Arista diğerlerinden daha somurtkandı, bakışları yere sabitlenmişti.

Reuben, Majestelerini hiç bu kadar yakından görmemişti. Adam iri yarıydı ve Reuben yukarı baktığında, gür sakalıyla bir dev gibi görünüyordu. Diğerleri kadar yorgun görünüyordu, ama gözlerinde bir fırtına vardı.

"Majesteleri," köşelerden biri dedi. "Bu, Richard'ın oğlu Reuben Hilfred."

Bu ismi duyunca, kralın yüzünün buruştuğunu gördü. Belki de yakılmayacaktı. Belki kral onu yatağında öldürecekti. En azından prensesi tekrar görebilmişti. Prenses güvendeydi.

Bu veda hediyesi için teşekkürler, Maribor.

"Kralına yalan söylemenin cezasını biliyor musun?" "Ölüm mü?" diye tahmin etti Reuben.

"Ölüm," diye onayladı kral. "Gala gecesi izinsiz olarak görev yerinden ayrıldın mı?"

"Evet."

"Bu en iyi ihtimalle görev ihmalidir, en kötü ihtimalle ise firardır. Firarın cezasını biliyor musun?"

"Ölüm." Reuben bunu biliyordu.

"Ölüm." Kral ciddiyetle başını salladı.

"Görev yerini terk etmen için sana emir veren oldu mu? Kaleye girmeni söyleyen oldu mu?"

"Hayır." Reuben, kralın gözlerinde ince bir değişiklik fark etti, ancak bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"O halde, görev yerini terk etmenin ölüm cezası olduğunu bilirken, neden yaptın?"

"Kale yanıyordu. Prenses ve kraliçe içerideydi ve onları kurtarmaya çalışan başka kimse yoktu."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Hepsi öylece duruyorlardı. Şansölye emir verdi..."

"O gece tam bir kaos vardı." Reuben, mutfaktan odaya girerken Lord Braga'nın sesini duydu. "Karanlık, alevler, dışarı çıkmaya çalışan onca insan."

"Söyleyeceğin şeyi bitir, evlat," diye emretti kral. "Şansölye, kimsenin içeri girmemesi emrini verdi."

"Bu doğru mu?" Amrath, Braga'ya sordu.

"Evet, ama bu emir daha fazla can kaybını önlemek için verildi. Kapılar mühürlenmişti. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Kendi babanla dövüştüğün doğru mu?" diye sordu kral.

Reuben gözlerini indirip yorganına baktı. "Evet."

"Babanın ailemi öldürmeyi planladığını ne zaman öğrendin?"

"Öğrenmedim. Konutun kapısının zincirlenmiş olduğunu gördüğümde tahmin ettim. Babam bana gitmemi söyledi. Beni korumak için kapıya koyduğunu söyledi. O zaman yangını onun çıkardığını, kapıyı zincirlediğini anladım."

"Braga, babanla savaşıp onu öldürdüğünü iddia ediyor. Bu doğru mu?"

Reuben başını salladı.

"Kralına açıkça konuş," diye emretti Braga.

Amrath elini kaldırdı. "O iyi. Söylesene evlat, kapıdaki zinciri nasıl çıkardın? Yangından sonra kilit bulundu ama kırılmamış ya da kesilmemişti."

"Babamın üzerinde anahtar vardı. Onu kemerinden aldım."

"Yani kapının kilidini açıp Prenses Arista'nın odasına mı gittin?" Reuben tekrar başını salladı.

Kral kızına döndü. "Seni dışarı taşıyan çocuk bu mu?" Arista hiçbir şey söylemedi. Kafasını bile kaldırmadı.

"Bir soru sordum. Cevap ver." "Belki."

"Arista, ona bak."

"Bakmak istemiyorum."

Kral kızının saçını okşadı. "Neden?" "Ondan nefret ediyorum."

"Nefret ediyorsun... ama o senin hayatını kurtardı, değil mi? Seni kaleden taşıdı. Diğerleri, onu seni kollarında taşıırken gördüklerini ifade ettiler. Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

"Doğru." "O zaman neden..."

"Annemizi kurtarmadı. Onun ölmesine izin verdi! *O* yaşadı, *annem* öldü! O bir korkak, aşağılık, iğrenç..." Arista gözyaşlarına boğuldu ve kralın işaretiyle dışarı çıkarıldı.

Reuben, daha kötü hissedemeyeceğini düşündü ve saflığı nedeniyle kendinden nefret etti.

Her şey daha da kötü olabilirdi. Gözleri doldu ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı

. O kadar insanın önünde ağlamak istemiyordu. "Herkes dışarı," diye emretti kral.

"Ama baba," diye itiraz etti Alric. Reuben, prensin iki kılıcı olduğunu fark etti; biri elinde, diğeri kemerindeydi. Elinde tuttuğu kılıcı, prensin kendisine verdiği, yangında kaybettiği kendi kılıcı olduğunu tanıdı. "Onu dinleyemezsin. O masum. Arista'nın hayatını kurtardı. O denedi..."

"Dışarı çıkın dedim!" Kralın sesi sonunda gürledi ve herkes geri çekildi. Kapının kapanmasını bekledi. Artık sadece ikisi kalmıştı. Reuben ve kral. Dorothy bile gitmişti.

Piskoposu taklit ederek, kral yatağın yanındaki dönen tekerlekli tabureye oturdu. İlk başta hiçbir şey söylemedi ve Reuben ona bakmaya cesaret edemedi. Gözlerini tavandan sarkan kurutulmuş bitkilere dikti.

"Kale yanıyordu," diye başladı Kral Amrath, sesi alçak ve yumuşaktı. "Görev yerini terk etmek ağır bir cezaya neden olurdu, belki ölüm cezasına değil, ilk gününde görev yapan bir çocuğa, ama en azından kırbaç cezasına. Bunu biliyordun." Kral durakladı ve sakalını okşadı. "Şansölye ve kendi baban sana kaleye girmemeni emretmişti." Yine durakladı, dudaklarını yaladı ve yüksek sesle nefes verdi. "Diğer her şeyi bir kenara bırakırsak, herkes kaçarken sen cehenneme koşun. Reuben, bu bana mantıklı gelmiyor. Öyleyse açıkla, neden yaptın?"

"Arista'yı kurtarmak için." Bu sözler ağzından çıktı, ama daha derin bir yerden doğmuştu ve sözleri söyledikten sonra bir gözyaşı süzülüp düştü. Bu sefer acıyı hissetmedi; yanıklarının acısı bu yeni ıstıraba göre ikincil öneme sahipti. Kralın kılıcının kabzasına baktı ve onu çekmesini, onu öldürmesini diledi. Hayatı boşa gitmişti. Her iki ebeveyni tarafından da istenmeyen bir çocuk olarak dünyaya gelmiş, annesini öldürmüş ve babasını cinayete ve vatana ihanete sürüklemişti. Şimdi ise, hayatında sevebileceği tek kız ondan nefret ediyordu. Ölmek istiyordu. Ateş onu aldatmıştı. Sonunda doğru bir şey yaptığını sanarak, cehalet içinde yanarak ölseydi ne kadar iyi olurdu.

"Anlıyorum." Kral başını salladı. Gözlerindeki fırtına dinmişti. Geriye sadece hüznün kalmıştı.

"Kraliçeyi kurtarmaya çalıştım," dedi Reuben. "Geri döndüm, ama göremedim. Nefes alamadım. Orada öleceğimi sandım. Başarısız olduğumu biliyorum."

Sen. Ben değersiz olduğumu biliyorum. Hepinizin benden nefret ettiğini biliyorum. Lütfen, yap şunu." Reuben artık açıkça ağlıyordu. Artık umursamıyordu.

"Neyi yapayım?"

"Beni öldürün."

"Öyle mi düşünüyorsun? Seni idam etmeye geldiğimi mi sanıyorsun?" "Gelmedin mi?"

"Neden krallığımda görevini yapan tek adamı cezalandırayım? Ailem için hayatını tehlikeye atan tek adamı? En çok sevdiğim insanlar için bilerek kendini feda eden adamı? Reuben, ben kahramanları idam etme alışkanlığım yok."

"Ama kızın..."

"Annesini yeni kaybetti. Şu anda herkesten nefret ediyor, benden de. Onu suçlayamam. Gerçeği söylediği için piskoposu neredeyse ben öldürüyordum. Belki baban bir hain idi, ama sen değilsin. Sana büyük bir borcum var. Seni idam etmeyeceğim, Reuben. Seni ödüllendireceğim. Cesaretinden dolayı seni şövalye ilan edebilirim, ama başka bir şövalyeye ihtiyacım yok. Şövalye olursan, kaleden ayrılacaksın ve bunu kabul edemem. Korkarım ki önümüzdeki günler karanlık olacak ve ailemin güvenliğinden endişe duyuyorum. Onları korumak için adamlara ihtiyacım var. Hazineimdaki tüm altınla bile kızım için daha iyi bir koruyucu bulamam."

Kral ayağa kalktı. "Çabuk iyileşmelisin, Reuben. Oğlumun söylediğine göre kılıç kullanmada pek yetenekli değilsin, bu yüzden sana uygun bir savaş eğitimi ayarlayacağım. Senin Pickering kadar yetenekli olmana ihtiyacım var."

"Anlamıyorum."

"Şu andan itibaren, Reuben Hilfred, kraliyet silahlı muhafız ve prensesin kişisel koruması oldun. O nereye giderse oraya gideceksin ve onu asla gözünün önünden ayırmayacaksın. Onun korunması söz konusu olduğunda, kralın yetkisiyle hareket edeceksin. Bu, onu tehdit eden herhangi bir adamı öldürme iznim olduğu anlamına gelir. Onun rütbesi veya konumu ne olursa olsun umurumda değil. Anladın mı?"

Reuben başını salladı.

"Bundan sonra, sadece kızıma ve bana hesap vereceksin. Bir daha kimse sana onu korumamanı söylemesin."

"Ama prenses benden nefret ediyor."

"Bunu aşacaktır." Kral dönüp gitmek üzereyken durdu. "Tabii ki, en azından sen iyileşene ve kullanmayı öğrenene kadar bekleyeceğiz."

Ona haber vermeden önce kılıcımı hazırlayayım. O kızın öfkesi çok şiddetlidir." Kapıya doğru yürüdü, ama kapıyı açmadan önce bir kez daha durdu. "Teşekkürler, Reuben."

"Majesteleri?"

"Evet?"

"Yalnız değildim." "Ne demek istiyorsun?"

"Yangında. Kraliçe için geri döndüğümde yalnız değildim. Başka biri daha vardı. Onu göremedim. Hiçbir şey göremedim. Sadece bir ses; bana hangi yöne gitmem gerektiğini, nasıl çıkacağımı söyledi ve sonunda merdivenlere ulaştığımda atlamamı söyledi. Ama orada benimle başka kimse olamazdı, değil mi?"

"Başka kimse yoktu. Yangına tek başına göğüs gerdin."

"Sanırım annemdi. Sanırım bana yardım etmek istedi, hayatta kalmamı istedi ve şimdi istediğini elde etti."

Kral ona uzun bir süre baktı, sonra başını salladı. "Sanırım herkes annenin sana olan sevgisini hafife almış olabilir. Ben de dahil."

BÖLÜM 24

GÜL VE DİKEN

Hadrian, karın toprağa düşmeye başlamasını izledi. Yeni kazılmış toprakta daha hızlı eriyen kar, küçük mezarı daha da belirgin hale getirdi. Yaprakların temizlendiği, zengin ve koyu renkli kaba dikdörtgen, çok küçük görünüyordu. Bir çocuğun mezarı olabilirdi. O geceki halini hatırladı; yüzü çok gençti, çok korkmuştu. Henüz bir çocuktan biraz daha büyüktü. Onu tüm o toprağın altında hayal etti ve midesi sıkıştı. Gwen ona beyaz bir elbise giydirmiş ve satıcıların bıraktığı son gülleri etrafına serpiştirmişti. Sonra tabutu çivilemişler ve çukura yerleştirmişlerdi. Gwen mezar yerinin parasını ödemişti; ne kadar ödediğini hiç söylemedi. Tüm hanımlar mezar taşının parasını paylaşmışlardı.

Şehrin dışında istenmeyenler için bir yer vardı, ama Şansölye Braga, Medford House'un hanımlarının kralın doğrudan koruması altında olduğunu açıkladıktan sonra kimse itiraz etmedi. Adını kullanamayan mezar taşında GRACE FLOWERS yazıyordu.

Keşke o müdahale etmeseydi.

Rose hayatta kalır mıydı? O toprakların altındaki tabutta benim yüzümden mi yatıyor?

Richard Hilfred'in şerif ve yardımcılarıyla savaşmasına yardım etmemiş olsaydı, Terence'in Rose'u güvenli bir yere götürmesini engellememiş olsaydı, Rose hala hayatta olurdu.

Royce hiçbir şey söylememişti. Bir argümanı gerçekten kabul ettirmek için güzel bir genç kızın soğuk bedeninden daha iyi bir örnek olamazdı. Sadece hırsız sessiz kalmıştı. Daha önce Hadrian bunun nedenini merak edebilirdi, ama şimdi Royce'u

Royce'u artık tanıyordu. Daha da önemlisi, Royce de onu tanımaya başlamıştı —tam olarak anlamasa da—onu tanımaya başlamıştı.

Cenazeye katılanların çoğu mezarlıktan çıktı. Uzun, sessiz bir alay, başları eğik ve gözleri yaşlı. Çoğu kadındı ve hiçbiri siyah giymiyordu. Hadrian, bunun kadınların sahip olmadığı tek renk olduğunu düşündü. Kasabadan mezarlığa giden alay, tiksinti dolu bakışlar ve sert bakışlar topladı. Birkaç kişi "fahişe renkleri" hakkında yorum yaptı, ama Hadrian hepsinin Rose'a saygıdan kırmızı giydiklerini biliyordu.

Royce ve Gwen mezarın yanında durdular. Bu sefer hırsız en uygun giysileri giymişti. Gwen ağlıyordu. Titreyerek duruyor, ellerini yüzüne götürüyordu. Birkaç saniye sürdü, ama sonra Royce beceriksizce kolunu onun omzuna attı. Onun dokunuşuyla Gwen yüzünü Royce'un göğsüne gömdü ve hıçkırarak ağladı. Royce kaskatı kesildi. Gwen kollarıyla Royce'un belini sardı ve sıkıca sarıldı, öyle ki Royce'un pelerini daraldı. Hareket konusunda bu kadar becerikli, bu kadar çevik ve hızlı bir adam için Royce, izlenen bir tencere kadar yavaş hareket ediyordu. Kollarını omuzlarına doladı, pelerini onu sardı. Paper Street'in sonundaki mezarlığın ortasında, tek bir kişi gibi birleşmiş olarak öylece durdular.

Onları izleyen Hadrian iç geçirdi ve iç çekişi soğuk rüzgârla birlikte küçük bir sis bulutu olarak ortadan kayboldu.

O, onu hak etmiyor. Sonra omuz silkti. Kim hak ediyor ki?

Önce Arbor, şimdi de Gwen. Belki de her zaman böyle olacaktı. Ne zaman mükemmel kadını bulsa, onu en yakın arkadaşına kaptırıyordu. Soğuk havayı ciğerlerine çekerek acı çekti.

Bırakmak daha iyiydi.

Sağındaki hareket dikkatini çekti. Bir çift göz, mezar taşının üstünden onlara bakıyordu. Hadrian o alnı tanıdı. Puzzle'dı.

Hadrian'ın tek sürprizi, bunun bu kadar uzun sürmüş olmasıydı. Yangın gecesinden beri, El'in hiçbir üyesini görmemişlerdi. Şimdi kapılarının önünde duruyorlardı ve ne kadar uygunsuz bir zaman olsa da, bunu görmezden gelmeleri mümkün değildi. Mezarlar ve taşların arasında daha fazla göz belirdi. Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Royce ve kendisini bir süredir fark etmiş olmaları ve Hadrian, içten içe onların nezaketini takdir etse de, keyfi pek yoktu. Rose'un cenazesiyle birlikte, yine ciddi bir içki içme havasına girmişti. Fazla düşündüğünde, içini boşalttığında ve raflarının boş olduğunu gördüğünde sık sık böyle olurdu. Akli hep kaplan, babası ve

boşluğa doğru kayıyordu — içkiyle doldurmaya çalıştığı bir boşluk. Bir iki gün sürüyordu, ama sonunda her zaman nefretini, tüm başarısızlıklarından sorumlu tuttuğu tek kişiye, yani kendisine duyduğu derin nefretini bastırmayı başarıyordu.

Tabii ki, iyi bir kavga da yardımcı olabilirdi. Hadrian, bu hevesli bakışla, Kızıl El'in mezar odalarından çıkıp etraflarında toplanmasını izledi. Hadrian, Royce'un onları görüp görmediğini merak etti. O anda alışılmadık bir şekilde dikkati dağılmıştı, ama sonra başını kaldırdı ve Gwen'i çekerek onu kendisiyle Hadrian'ın arasına yerleştirdi.

Top Hat, uzun yünlü peleriniyle birlikte, kendine özgü şapkasıyla yaklaştı. Mezara bir göz attı. "Başınız sağ olsun," dedi, şapkasını kaldırarak. Sesi bile samimi geliyordu. Royce'a baktı. "Colnora'dan haber aldım."

"Önce o konuşsun," diye emretti Hadrian.

Top Hat, Gwen'e baktı. "Gerek yok. Medford House'un bir hanımına zarar verme cesaretini gösteremem. Şansölyenin fermanı çıktıktan sonra olmaz. Ve..." Top Hat'ın sesi cesaretini kaybetti ve Royce'a baktı. "Lord Exeter'a olanlardan sonra olmaz" — Hadrian'a döndü — "ve şerifin adamlarına olanlardan sonra. Kralın yaptığını söylüyorlar, biliyor musun? Hainlere ne olacağını göstermek için bir örnek oluşturduğunu. Yeterince korkunçtu ve çok açık bir şekilde yapıldı, sadece biraz tuhaftı. Krallar genellikle infazların gün ışığında, işkence ve çılgınlıklar eşliğinde, korkmuş kalabalığın önünde yapılmasını severler. Ayrıca, genellikle kendisi de orada bulunur, eski dostlarıyla içki içmez."

Top Hat durakladı. Belki de onların bir şey söylemesini bekliyordu. Söylemediklerinde, devam etti.

"Ama sanırım bunu yapan kral olmalı. Başka hiç kimse Exeter'ı öldürecek kadar deli olamaz ve hiç kimse onu herkesin görebileceği şekilde asacak kadar çılgın olamaz. Yani, kral değilse, kim böyle bir şeyi yapabilir ki? Hem de yapıp kaçabilir ki? Taç takmıyorsan, bir asili öldürüp ıslıkla yürüyerek uzaklaşamazsın, değil mi?"

Hadrian onları izledi. Onları ölçüp biçmeye başladı, en büyük tehditleri ve ondan uzaklıklarını belirlemeye çalıştı. Sadece hırsızlar eskisi gibi yaklaşmadılar. Etrafını sarmadılar. Silindir Şapkalı en yakın duruyordu, ama o bile mezarın uzak tarafında kalıyordu.

"Mesele şu ki, daha önce de böyle bir şeyin olduğunu duydum. Güneyde, Colnora'da olduğunu duydum. Yaklaşık iki yıl önce, orada bir dizi cinayet işlendi. Yargıç, avukatlar, güçlü insanlar ve kimse..."

hiçbir şey görmedi. Ama olay bununla bitmedi. Görünüşe göre, kremayı öldürdükten sonra, bu gölge Black Diamond'ın üyelerine saldırmaya başladı. Hırsızlar öldürüldü, parçalandı ve şehir meydanlarında asıldı — Lord Exeter gibi kanlı sanat eserleri gibi. Bir asili öldürmek delilikse, BD'ye savaş açmak için bir kelime var mı bilmiyorum, ama biri bunu yaptı. O yıla Korku Yılı diyorlar. Bir suikastçinin kendi arkadaşlarına sırtını döndüğü yıl. Her şeyi tek bir adamın yaptığını ve onun asla yakalanmadığını söylüyorlar. Bazıları hala kabuslar görüyor.

"Korkunç bir şey." Royce hala bir kolunu Gwen'in omzuna atmıştı, diğer kolu ise pelerininin içindeydi.

"Evet." Top Hat ikisine de bir bakış attı. "Böyle bir şeyin burada olması hiç hoş olmaz."

"Colnora'dayken aynı hikayeyi duymuştum," dedi Royce. "Duyduğum kadarıyla, katil kışkırtılmış."

"Gerçekten mi?"

"Aksi takdirde hoş bir adam."

"Sanırım tam bir beyefendi."

"Hayır, hiç de değil, ama komşuları onu rahatsız etmedikçe onları rahatsız edecek türden biri de değil."

Bu, Top Hat'ın birkaç dakika düşünmesine neden oldu. Mezara bir göz attı, sonra hırsızlarına döndü. Sonunda Royce'a baktı. "O zaman Medford'da bir süre kalmayı mı planlıyorsun?"

Bunun üzerine Gwen başını kaldırıp Royce'a baktı.

"Gerçekten düşünmemiştim, ama... ne dersin, Hadrian?" "Yeterince güzel bir yer."

Royce, Top Hat'e "Bununla bir sorunun mu var?" diye sordu.

"Bu... ah... lonca üyesi olmayan hırsızların çalışmasına izin vermek geleneksel değildir..." "Kara Elmas'ta da benzer kısıtlamalar vardı," dedi Royce, sesi

sesini alçaltarak.

Top Hat dudaklarını yaladı ve şapkasını düzeltti. "Öyle mi?" Lonca lideri, dolandırılan bir takasçı dükkân sahibi gibi görünüyordu. "Eh, Black Diamond'ı hiç umursamadım. Ve burayı kimin evi olarak gördüğünü bilselerdi, bu bölgeye girmeden önce iki kez düşünürlerdi sanırım. İkinizin birkaç cüzdan çalmasına izin vermenin gerçek bir zararı olacağını sanmıyorum."

"Burada olduğumuzu bile fark etmeyeceksin," dedi Royce.

"Bu hoşuma gitti. Kazandıklarınızın bir kısmını bana ödemeyi düşünür müsünüz?"

"Hayır."

"Üye olur musun?"

"Hayır."

"Sormaktan zarar gelmez." Top Hat, çetesine baktı ve sesini yükseltti.

"Bundan sonra, bu ikisi bizim misafirimiz. Kimse onlara dokunmasın. Kimse onlara bakmasın bile. Anladınız mı?" Top Hat mezara geri döndü ve bu sefer şapkasını çıkardı, kel kafasını ortaya çıkardı. "Ciddiydim. Onu sevmiştim. Grue bir pislikti." Bu üç cümleyi bir cenaze konuşması gibi söyledi, sonra şapkasını takıp bir adım geri attı. "Siz kendi tarafınızda kalın, biz de kendi tarafımızda kalalım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Top Hat uzaklaşmak için döndü, sonra durakladı. "Nasıl yaptın?"

"Neyi?" diye sordu Royce.

"Exeter'ı öldürmeyi."

"Onu hiç duymadım."

Top Hat gülümsedi, başını salladı ve uzaklaştı.

Royce, eyer çantalarının kayışlarını sıkıca bağladıktan sonra üstüne battaniyeyi örttü ve atı bir adım attı. Baron McMannis'in malikanesi sadece üç günlük bir yolculuk mesafesindeydi, ancak kış nedeniyle ekipmanları iki katına çıkmıştı. Hanlara güvenilemezdi ve mevsim henüz başlangıç aşamasında olmasına rağmen fırtınalar çok fazlaydı. En kötüsüne hazırlıklı olmaları gerekiyordu ve bu da her şeyi yanlarına almaları anlamına geliyordu. Ne kadar önceden düşünürse düşünsün, her zaman bir şeyleri unuttuğunu hissedirdi. Bu his genellikle doğru çıkardı ve her zaman on mil ileride bir şeyleri unuttuğunu fark ederdi.

Hadrian çoktan eşyalarını toplamıştı ve kısırağı bir madenci katırına benziyordu. Wayward Caddesi'nin karşısındaki tavernada kızlara ağır eşyaları taşımada yardım ediyordu. Gwen, Grue'nun tavernasının ruhsatını satın almıştı ve kızlar süpürge ve fırça ile temizlik yaparken, birlikte eski fiçileri kenara çekiyorlardı.

Dixon, doktorun muayenehanesinden çıkacak kadar iyileşmiş ve eve dönmüştü. Battaniyelere sarılmış, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ön tarafta oturuyordu. Büyük adam, Royce'un geçen yıldan hatırladığı halinden daha zayıftı, ama en azından ayağa kalkmış ve tekrar yemek yiyebiliyordu.

Gwen, tavernanın tozlu gölgelerinden çıktı. Elbisesi kirliydi ve yüzünde lekeler vardı. Bir eliyle koltuk değneğine dayanıp diğer eliyle gözlerini koruyarak binaya baktı.

O da daha iyi görünüyordu. Çürükler ve kesikler kaybolmaya başlamıştı, ama koltuk değneğinin varlığı Royce'un Exeter'ı iki kez öldürmek istemesine neden oldu.

"İşi kızlara bırakman gerekmez mi?" diye sordu. "Yapılacak çok iş var."

"Hâlâ iyileşiyorsun."

"Senin sayende iyileşeceğim." Ellerini önlüğüne sildi. "Hepimiz iyileşeceğiz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama o ona bakarken gülümsemeden duramadı. Kadının bunu nasıl başardığı onu şaşırtmıştı. Yalan söylemekten geçimini sağlıyordu. Bu konuda iyiydi, ama kadının karşısında değil. Ona her şeyi anlatmak istiyordu, tıpkı uçurumun kenarında duran aklı başında bir adamın atlamayı düşünebileceği gibi. Felaketin geleceğini bilmek bu arzuyu değiştirmiyordu; manzara bir şekilde bunu istiyordu. Şimdilik manzara yeterliydi.

Hadrian dışarı çıktı, kollarını sıvadı. "Mar adına, orası berbat bir haldeydi, ama sanırım gerisini bensiz halledebilirsin. Royce'u bekletince huysuzlanıyor."

"Teşekkürler," dedi Gwen. "Sanırım sana ödeme yapmama izin vermezsin."

Hadrian ona sırtıarak baktı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Avuç içimde gördüklerini bana anlatabilirsin... tabii, gördüklerinin hepsini değil. Belki sadece iyi olanları."

Royce'a kısa bir bakış attı ve zayıf bir gülümseme gösterdi, ama onu rahatsız eden bir hüznü vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian. "Ölümümü gördün *mü*?"

"Hayır," diye cevapladı kız.

Gwen kısa bir süre durakladı, sonra kendi kendine gülümsedi ve "Bir gün bu anı hatırlayacaksın. Uzun zamandır unutulmuş bir geçmişin hayaleti gibi, sadece bir anı olarak kalacak, ama sana geri dönecek. Saçların beyazlaşacak ve yaşını hissedeceksin. Hayatını, başardıklarını ve başarısızlıklarını düşünecek ve sıkıntı duyacaksın. Bir bıçağı bilemeye çalışırken kendini keseceksin. Kanı göreceksin ve bu sana benim bunun olacağını söylediğimi hatırlatacak. Hatırlayacak ve gülümseyeceksin, sonra kaşlarını çatacak ve sonunda o küçük odanın sessizliğinde ağlayacaksın. Ağlayacaksın çünkü o zaman her şey anlam kazanacak. Karın seni ağlarken bulacak, sana sarılacak ve ne olduğunu soracak. Ona bakacak ve korktuğunu göreceksin. Seni tanıdığı onca yıl boyunca, birlikte yaşadığınız tüm sıkıntılara rağmen, o neredeyse hiç

seni ağlarken gördüm. Kafanı sallayıp sadece "Gwen" diyeceksin. O anlayacak ve ikiniz birbirinize sarılacaksınız. İkiniz de ağlayacaksınız ve o an geçip gidecek. Güzel bir an olacak. Seni rahatsız eden her neyse, o gözyaşları ile silinecek ve sana birçok şeyi hatırlatacak, bazılarını unutmuş olacaksın ama unutmamalıydın, ve o gün daha iyi olacak."

Hadrian utanmış bir şekilde Royce'a dönerek, "Duydun mu, bir karım olacak," dedi.

"Sen bunu hak ediyorsun," diye cevapladı ve Hadrian ile Gwen'in onun sözlerini farklı şekilde anlamasından memnun oldu. Kelimeler nadiren bu kadar uyumlu olurdu.

Gwen tavernaya baktı. "Gerçekten gösterilebilir hale getirmek yıllar alacak. Tüm katları yıkmam gerekecek ve yine de Grue ve Stane'in anılarını oradan silmeyi başarabilecek miyim diye merak ediyorum."

"ok güzel yaparsan ismini değiştirmek zorunda kalırsın," dedi Hadrian, atını tutarak.

"Oh, ismini değiştirmeyi *planlıyorum*. The Hideous Head (irkin Kafa) adında bir yerin sahibi olmayacağım."

"Ne isim vereceksin?" diye sordu Hadrian.

"The Rose," dedi ve bu cevap herkesi gülümsetti. "Sen ve Royce için eski mutfak depo odasını temizlemeyi düşünüyordum. Oda, misafir odalarından uzakta. Orada iş konuşabilirsiniz. İsterseniz eşyalarınızı da orada saklayabilirsiniz. İlk tanıştığımızda olduğu gibi sizi koruyacağım."

"Ne kadar?" diye sordu

Royce. "Ne kadar ne?"

Royce ona yaklaştı. "Kira ne kadar olacak?" Gwen şaşkın görünüyordu. "Kira almayacağım."

"Bu akıllıca değil."

Gwen, iki küçük sıçrayışla koltuk değneğinin etrafında dönerek ona tam karşı karşıya geldi. "Sen olmasaydın tavernanın sertifikasını satın alamazdım. Eğer gelmemiş olsaydın..." Gözlerini kaçırdı ve nefes aldı. "Sen gelmeseydin, Grue beni iflas ettirirdi, ya da daha kötüsü olurdu, ve dürüst olmak gerekirse, *daha kötüsü* olurdu. Ve kim bilir kaç tane daha Avon ve Rose olurdu." Küçük elini onun göğsüne koydu. "Her şeyi değiştirdin. Ve sana borçluyum... nasıl ücret alabilirim ki?"

"Tamam, peki. Yüzde bir pay alacaksın."

"Yüzde istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, odayı kullanmanı, seni geri getireceği umuduyla bencilce teklif ediyorum."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Hadrian göz kırparak.

Royce onu bıçaklamak istedi, ama sonra onun gülümsemesini fark etti ve... kızarıyor muydu? "Hırsızları ağırlamanın bir riski var," dedi çabucak.

"Maribor adına, tutuklanabilir, mal varlığına el konulabilir, ellerin kesilebilir. Ödeme almadan bu riski almaya izin veremem. Tavernanda çalıştığımız sürece, kazandıklarımızın bir kısmını alacaksın."

"Ama ben..."

"Aksi takdirde kalmam."

Ağzı açtı ama yavaşça kapattı. Yanağındaki lekeyi silmek istedi. Eli yarı yolda durdu.

Onun neyi bana böyle bir şey yapabileceğini hissettiriyor?

"Kalacak mısın? Burada yaşayacak mısın?"

Royce, Hadrian'a baktı ve omuz silkti, olabildiğince rahat davranmaya çalışıyordu. "Geri dönebileceğim güvenli bir yer olması güzel olur. Ama payını almanı ısrarla istiyorum."

Hadrian güldü. "Burası Royce'un kalıcı evi olacaksa, belki de adını Gül ve Diken koymalısın."

Royce ona sert bir bakış attı, ama Gwen gülümsedi. "Sanırım öyle yapacağım. Evet, Gül ve Diken. Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Oh, iyi, seni yakaladım!" Albert, üzerine bir bornoz sararak evden çıktı ve parlak gökyüzüne gözlerini kısarak baktı.

"Sabahın ortasındayız Winslow," diye homurdandı Royce. "Gerçek bir asilzade gibi davranmaya başladın."

"Teşekkürler. Kilo da alıyorum. Şimdi, uygun bir palto alabilseydim..."

"Ne istiyordun?" diye sordu Royce, atına binip pelerinini arkasına çekerek.

"Yarın akşam Lord Harrington'ın evinde bir parti var, katılmam gerektiğini düşündüm."

"Uh-uh. Bir sonraki kıyafet, kâr payından çıkacak." "Para değil."

Düşündüm de, ikimize

bir şey demeliyim diye düşünüyordum. *İşleri halledebilecek iki adam* tanıdığımı açıklamak biraz garip. Amatörce geliyor ve bu şekilde referanslar elde etmeyi umut edemem. İnsanların hatırlayabileceği bir unvana ihtiyacım var, ama

tabii ki kimseyi size yönlendirecek bir şey olmamalı. *Hırsız* kelimesini de kullanmak istemiyorum. İş yaptığım insanlar bundan hoşlanmaz. Bu yüzden size bir isim vermeyi düşünüyordum. İki Hayalet ya da İki Ruh gibi bir şey nasıl olur?

"*İki Hayalet* mi?" Hadrian şüpheyle sordu.

Gwen başını salladı. "Özel, benzersiz bir şeye ihtiyacın var. Kısa bir şey."

"*Riyria*'ya ne dersin?" dedi Hadrian, atına binerken. Royce sırttı.

"Arcadius haklıymış, sence de öyle değil mi?"

Royce omuz silkti. "Sadece ona bunu söyleme."

"Kim haklıydı, ne konuda?" diye sordu viskont. "Hiçbir şey, Albert."

"Yani sana Rye-ear-ah diye mi sesleneceğim? Doğru mu?"

"Yeterli," dedi Royce, Hadrian'la birlikte atlarını döndürürken.

Albert dudaklarını büzdü. "Phantoms kadar iyi olduğunu sanmıyorum, ama yine de fena değil."

"Mükemmel," dedi Gwen.

"Görüşürüz." Royce el salladı ve Wayward Caddesi'nden aşağı doğru sürmeye başladı. "Bekle! Ne oldu?" diye bağırdı Albert. "*Riyria* ne demek? Anlamı ne?" "Elfçe... *iki* demek."

BÖLÜM 25

ZİYARETÇİ

"İçeri girdiğini gören oldu mu?" diye sordu Piskopos Saldur, geri adım atarak ceket askısına doğru yol açtı. Misafirinin üzerindeki kardan, piskopos hala kar yağdığını düşündü.

"Hayır, ama kiliseyi ziyaret etmek suç mu?"

"Henüz değil, ve Novron'un yardımıyla asla suç olmayacak."

Yangından bu yana iki hafta geçmişti, ama Saldur hâlâ kralın kılıcını çekişini kabuslarında görüyordu. *Bir kilise piskoposunu nasıl tehdit ederdi!* Onun eylemleri, Melengar'ın tanrısız monarşinin bataklığına ne kadar saplandığını gösteriyordu. İnsanlar kendilerini hükümdar olarak kendilerini hükümdar olarak gördükleri, Novron'un soyuna ayrılmış tahtı talep ettikleri zaman ortaya çıkan sorundu.

Saldur masasına oturdu ve koltuğuna yaslandı. O, Melengar'ın piskoposuydu ve Mares Katedrali, Patrik ve Avryn başpiskoposu tarafından onun bakımına emanet edilmişti, ama zamanının çoğunu o küçük, dar odada, o sefil masada geçiriyordu. Yeminini ederken hayal ettiği hayat bu değildi.

"Novron bu sefer pek yardımcı olamadı."

"Daha fazla inançlı ol." Saldur kaşlarını çatı. Piskopos hayal kırıklıklarına alışkındı. Kilise uzun bir bekleyiş tarihine sahipti. Diğerleri için küçük bir aksilik her zaman dünyanın sonu gibi gelirdi. Onlar kapsamı anlayamıyorlardı. Herkes kendini hikayesinin kahramanı olarak görüyordu, sanki dünya onların etrafında dönüyormuş gibi. Saldur gerçeği biliyordu. Bu tür izlenimler

sadece kibirden ibaretti. Bireyler hiçbir zaman kalıcı bir değişim yaratamazlardı. Gerçek değişim nesiller boyunca inşa edilmeliydi. Kilise granit üzerine damlayan su damlaları gibi çalışıyordu; imkansız olan şey ancak fedakarlık ve zamanla başarılabilirdi.

Henüz zamanı gelmemişti.

"Henüz erken," dedi Saldur, küçük şöminenin önündeki kadife tabureye ayaklarını uzatarak. "Sonunda tüm kralların başları düşecek."

"Exeter'in katili ne olacak? Ve onu tutan kız, Rose? Hâlâ dışarıdalar, hâlâ bizi biliyorlar."

"Onlar *beni* tanıyorlar," diye düzeltti Saldur. "Kimse *seni* tanımıyor. Kimse senden şüphelenemez, ne şimdi, ne de olayların bu noktaya gelmesinden sonra. Exeter'ın katili konusunda da endişelenmezdim. Muhtemelen onun o şeytani gözleriyle büyülediği, kiralık bir katil ya da aşk acısı çeken bir gençtir. Ben bile onun görünürdeki masumiyetine kanmıştım. O ve Rose muhtemelen çoktan ortadan kaybolmuşlardır. Onlardan bir daha haber almayı beklemiyorum."

"Peki ya Richard Hilfred?"

Saldur neredeyse gülecekti, ama kilisesinin ofisinde bir piskoposun gülmesi yakışık almazdı. Bunun yerine kaşlarını kaldırdı. "Adam öldü. Endişelenecek ne var ki?"

"Başkalarına anlatmış olabilir."

"Hayır. Richard yalnız bir ruhluymuştu, dünyadan kopuktu. Kimseye güvenmezdi. Onu bu yüzden seçtim. Sevgilisinin ölümünden kralı sorumlu tutuyordu ve onun hırslı bir adam olduğunu biliyordum. Onda da gerçek bir sadakat yoktu. Bunu herkes görebilirdi. Ben sadece ona gitmek istediği yolu gösterdim."

"Ve ona kilisenin kutsamasını verdin. Novron'un senin tarafında olduğunu bilmek, cinayet planlarken bile insanın vicdanını rahatlatır."

Saldur bu saygısız tavrı hoş karşılamadı, ama bu adamdan başka ne bekleyebilirdi ki? "Novron adına yapılan öldürme cinayet değildir. Herkes ölmelidir ve Novron ya da babası Maribor öyle karar verdiğinde öleceklerdir. Novron'un eli yıldırım mı yoksa hançer mi olursa ne fark eder? Tahtı ele geçirmek ve Melengar'ı yönetmek için gerekli fırtınaları atlatma yeteneğin konusunda endişeliydim. Yaşın her zaman bir endişe kaynağı olmuştur. Çok gençsin. Belki de yanlış bir seçim yaptım?"

"Hayır."

Saldur ayağa kalktı ve ateşe bir odun daha attı. Kendi ocağını beslemek, katlanmak zorunda olduğu bir başka aşağılama daha idi, ama bu toplantı sırasında

bu toplantı sırasında ofisine kimsenin girmesine izin veremezdi ve artık yüksek kulede toplanamazlardı. Üstelik hava soğuktu. Kışı hiç sevmezdi. Bu kış uzun ve karanlık geçecek gibi görünüyordu, üstelik onu kalede lüks içinde geçireceğini umduğu için daha da soğuktu.

"Bu bir yenilgi gibi görünüyor," dedi Saldur, olumlu konuşmaya çalışarak, "ama aslında daha yakınız. Çok daha yakınız."

"Belki."

"Çok şüphesisin."

Bu, bir sırtışa neden oldu.

"Bir dahaki sefere kaçırmayacağız. Birkaç yıl bekleyeceğiz, işler yatışsın, insanlar unutsun."

"Bir yangın daha olamaz. Zaten iki tane oldu."

Saldur bunu düşündü. "Ve bir kez daha kaçırmayı göze alamayız. Onu tam anlamıyla sırtından bıçaklamamız gerekecek."

"Bunu yaparsak, insanlar katili bulmamızı isteyecek." "Bu sorun olmaz." Saldur gülümsedi. "Suçu birine yıkacağız."

"Başka bir hain olmaz. İnsanların bunu da kabulleneceğinden emin değilim." "Hayır, başka birini buluruz. İsimsiz, önemsiz ve önemsiz ve suçu üzerine atmak kolay biri." "Kim gibi?"

"Belki bir çift hırsız... Böylece hiçbir şey ters gitmez."

TERİMLER VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ABBY: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki Medford House'da çalışan fahişe

ALBERT WINSLOW: Royce ve Hadrian tarafından

ALRIC ESSENDON: Melengar Prensi

ALRIC ESSENDON: Melengar Prensi

ALVERSTONE: Royce Melborn'un kullandığı hançerin adı

AMRATH ESSENDON: Melengar Kralı

ANN ESSENDON: Melengar Kraliçesi

APELADORN: Trent, Avryn, Delgos ve Calis'ten oluşan dört insan ulusu

AQUESTA: Warric krallığının başkenti

ARCADIUS VINTARUS LATIMER: Sheridan Üniversitesi gelenek bilimi profesörü

ARISTA ESSENDON: Melengar Prensesi

ARTISAN QUARTER: Medford'da çoğu malın üretildiği coğrafi bölge

AVON: The Hideous Head Tavern and Alehouse'da eski fahişe, Stane tarafından öldürüldü

Stane tarafından öldürüldü

AVRYN: Apeladorn'un dört ulusu arasında en merkezi ve en güçlü olanı, Trent ve Delgos arasında yer alır

BA RAN GHAZEL: Cücelerin goblinlere verdiği isim, kelime anlamı "Denizin Goblinleri"

Deniz Goblinleri" anlamına gelir

BERNUM NEHRİ: Kuzeydeki Colnora ve güneydeki Vernes şehirlerini birbirine bağlayan su yolu

BLACK DIAMOND: Colnora merkezli uluslararası hırsızlar birliği

CALIAN: Calis ulusuyla ilgili

CALIANS: Calis ulusunun sakinleri, koyu tenli ve badem şekilli gözlüdürler.

İzole bir halk olan bu insanlar hakkında, Avryn'in kuzey ve doğu krallıklarında pek bir şey bilinmemektedir, ancak kadınlarının dünyanın en güzelleri arasında olduğu bilinmektedir. Ancak, büyü kullandıkları iddiası nedeniyle hakaretlere maruz kalmakta ve dışlanmaktadırlar.

CALIS: Apeladorn'un dört ulusu arasında en güneyde ve en doğuda yer alır.

kuzeydeki çoğu insan Elan'ın bu bölgesinden gelenlerle pek etkileşimde bulunmadığından egzotik ve garip kabul edilir. Bölge, Ba Ran Ghazel ile sürekli çatışma halindedir.

CARTER: Genellikle at arabası kullanarak malları bir yerden bir yere taşıyarak geçimini sağlayan kişi.

COLNORA: Avryn'in en büyük ve en zengin şehri.

çeşitli önemli ticaret yollarının kesiştiği bir kavşakta bulunan bir dinlenme durağından büyümüştür.

CROWN TOWER: Patrik'in evi ve Nyphron Kilisesi'nin merkezi. DELGOS:

Apeladorn'un dört ulusundan biri. Monarşilerin hakim olduğu bir dünyada Glenmorgan III'ün öldürülmesinden ve imparatorluğun yardımı olmadan goblin saldırısından kurtulduktan sonra Steward İmparatorluğu'na karşı isyan etti.

DIXON TAFT: Medford'da faaliyet gösteren ve Medford House'un çalışanı olan Carter

DROME: Cücelerin tanrısı, Erebus'un ikinci oğlu

DUSTER: Colnora şehrinde bir yaz günü işlenen bir dizi korkunç cinayetten sorumlu kişi (veya kişiler)

ELAN: Dünya

EREBUS: Tanrılar Ferrol (elflerin tanrısı), Drome (cücelerin tanrısı), Maribor (insanların tanrısı), Muriel (doğanın tanrıçası), Uberlin (karanlığın tanrısı)

ERVANON: Ghent'in kuzeyinde bulunan şehir, Nyphron Kilisesi'nin merkezi, bir zamanlar

Steward İmparatorluğu'nun başkenti idi. ESSENDON: Melengar kraliyet ailesi

ESSENDON KALESİ: Melengar'ın hükümdarlarının ikametgahı ETHAN:

Medford'un Aşağı Bölgesi Şerifi

ETTA: Medford'un Aşağı Bölgesi'ndeki Medford House'da çalışan en çirkin fahişe

GENTRY QUARTER: Medford'un en zenginlerinin

(genellikle soylular veya zengin tüccarlar) yaşadığı coğrafi bölge

GHENT: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti

GLENMORGAN: Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden 326 yıl sonra

Apeladorn'un dört ulusunu yeniden birleştiren tarihi şahsiyet ve Gent doğumlu.

Yeni Steward İmparatorluğu'nu kurdu, Sheridan Üniversitesi'ni kurdu, büyük kuzey-güney yolunu inşa etti ve Ervanon sarayını inşa etti (bu saraydan sadece Taç Kulesi günümüze ulaşmıştır).

GWEN DELANCY: Calianlı ve Medford House'un sahibi GWENDOLYN: Gwen DeLancy'nin adı

HADRIAN BLACKWATER: Aslen Hintindarlı olan Hadrian, on beş yaşında evini terk etti, iki yıl askerlik yaptı (birden fazla orduda) ve üç yıl Calis'te arena dövüşçüsü olarak çalıştı.

HEAD, THE: The Hideous Head Tavern and Alehouse'un takma adı

HIDEOUS HEAD TAVERN AND ALEHOUSE: Medford'un Aşağı Mahallesi'nde Raynor Grue tarafından işletilen genelev ve taverna

HINTINDAR: Rhenydd'de bulunan küçük bir malikâne köyü, Hadrian'ın memleketi.

Blackwater

HOUSE, THE: Medford House için kullanılan takma ad

JOLLIN: Medford House'da çalışan Aşağı Mahalle'nin fahişesi

LADY BANSHEE: Medford'da faaliyet gösteren büyük balıkçı teknesi

LOWER Quarter: Medford'da yoksulların çoğunun yaşadığı coğrafi bölge

MAE: Medford House'da çalışan Lower Quarter'ın fahişesi

MANZANT: Maranon'un Manzar bölgesinde bulunan kötü şöhretli hapisane ve tuz madeni MARANON: Avryn'de bulunan, tarım arazileri açısından zengin ve en iyi atları yetiştirmesiyle tanınan krallık

en iyi atların yetiştirilmesiyle ünlü krallık

MARES CATHEDRAL: Melengar'daki Nyphron Kilisesi'nin merkezi

MARIBOR: İnsanların tanrısı, Erebus'un üçüncü oğlu

MEDFORD: Melengar'ın başkenti. Şehir dört ayrı bölgeye ayrılmıştır:

Zanaatkarlar, Tüccarlar, Soylular ve Aşağı.

MEDFORD HOUSE: Medford'un Aşağı Bölgesi'nde bulunan, Gwen DeLancy tarafından işletilen ve bir zamanlar The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan fahişeleri istihdam eden genelev.

MELENGAR: Kral tarafından yönetilen küçük ama eski ve saygın Avryn krallığı.
Amrath

MERCHANT QUARTER: Medford'da çoğu malın satıldığı coğrafi bölge.

MERRICK MARIUS: Royce Melborn'un eski en iyi arkadaşı, stratejik düşünme yeteneği ile tanınır.

stratejik düşünme yeteneği ile tanınır.

MONTEMORCEY: Vandon Spice Company aracılığıyla ithal edilen mükemmel şarap

MURIEL: Doğa tanrıçası, Erebus'un tek kızı

NOVRON: İnsanlığın kurtarıcısı, yarı tanrı, Maribor'un oğlu, Büyük Elf

Savaşları'nda elf ordusunu yenen, Novron İmparatorluğu'nun kurucusu

NYPHRON KİLİSESİ: İnsanlığın baskın kilisesi. Novron
ve Maribor'a tapınlar.

PATRIARCH: Nyphron Kilisesi'nin başkanı, Ervanon'un Taç Kulesi'nde yaşıyor

PERCEPLIQUIS: Novron İmparatorluğu'nun eski başkenti ve başkenti,
ve Eski İmparatorluğun çöküşü sırasında kayboldu

PICKLES: Vernes'li sokak çocuğu ve Hadrian'ın eski arkadaşı RAYNOR GRUE:
Medford'un

Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Alehouse

REUBEN HILFRED: Richard Hilfred'in oğlu. Annesinin ölümünden sonra, on dört yaşına kadar teyzesi tarafından büyütüldü. Daha sonra Essendon Kalesi'ne gelerek babasıyla yaşamaya başladı ve kale muhafızlarının bir üyesi oldu.

RHENYDD: Avryn krallıklarının en fakiri

RICHARD HILFRED: Reuben'in babası, kralın muhafızlarından biri ROSE:

Medford House'da çalışan Aşağı Mahalle'nin fahişesi

KRALİYET İZNİ: Bir işletme sahibinin işini yürütmesine izin veren yasal belge

ROYCE MELBORN: Hırsız, suikastçı ve Manzant Hapishanesi'nin eski

mahkumlarından RUE: Reuben Hilfred'in babası tarafından kendisine verilen takma ad

SENTINEL: Nyphron Kilisesi'nin engizisyon generalleri, sapkınlığı ortadan kaldırmak ve kayıp Novron Varisi'ni bulmakla görevlidirler

SERET: Nyphron Şövalyeleri. Kilisenin askeri kolu, komutanı nöbetçiler.

SHERIDAN ÜNİVERSİTESİ: Gent'te bulunan prestijli bir eğitim kurumu GÖRME:

Genellikle Calian kadınlarının sahip olduğu, geleceği görme yeteneği İNSANIN

ŞARKISI: İnsanlığın tarihini ve mitolojisini anlatan şiir SPADONE: Sivrilten bir

kılıcı ve kabzanın önünde uzayan bir flanşı olan uzun, iki elli kılıç

flanşlı, uzun bir kılıçtır ve çeşitli savaş manevralarına olanak tanır. Tutma yerinin uzunluğu ve kendi dikenli kabzası olan flanş sayesinde, kılıç bir dizi ek el pozisyonu sağlar ve kılıcın çeyrek sopa gibi ve güçlü bir kesici silah olarak kullanılmasına olanak tanır. Spadone, yetenekli bir şövalyenin geleneksel silahıdır.

SQUIRE: Şövalyenin ayakçısı veya hizmetçisi

STANE: *Lady Banshee*'nin ağ taşıyıcısı, Head'in bir fahişesini öldürdü TENENT:

Yarı standart uluslararası para biriminin en yaygın şekli. Madeni paralar

altın, gümüş ve bakırdan yapılmış olup, madeni paranın basıldığı krallığın kralının portresi ile damgalanmıştır: 1 altın = 100 gümüş; 1 gümüş = 10 bakır.

İNSANLIĞIN ÜÇ ZULMÜ: "İnsanın Şarkısı" şiirinde anlatıldığı gibi, bunlar yaşlılık, hastalık ve açlıktır.

TRENT: Apeladorn'un kuzeyindeki dağlık krallıklar, genellikle uzak ve izole

UBERLIN: Muriel'in babası Erebus tarafından tecavüze uğraması sonucu doğan karanlığın tanrısı

VERNES: Bernum Nehri'nin ağzında bulunan liman kenti

WAYWARD INN: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki Wayward Sokağı'nın sonunda bulunan, artık faaliyette olmayan bir tesis WAYWARD INN: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki Wayward Sokağı'nın sonunda bulunan, artık faaliyette olmayan bir tesis

Wayward Sokağı'nın sonunda bulunan, artık faaliyette olmayan bir tesis

WAYWARD STREET: Medford'un Aşağı Mahallesi'nin en yoksul bölgesine giden yol

WILLARD: Medford'un

Medford'un Aşağı Bölgesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Ale

WINTERTIDE: Kış ortasında düzenlenen, ziyafetler ve beceri oyunları ile kutlanan başlıca bayram

WOLVES: Çocuklardan oluşan sokak çetesi; Royce Melborn bir zamanlar bu çetenin üyesiydi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

